

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF THE CHEAT SHEET AND WHEN IN ROME

SARAH ADAMS

PRACTICE MAKES PERFECT

PRATİK YAPARM ÜKEMMEL

ANOV f 1

SARAH ADAMLAR

DE LL B 0
OKS Yİ Nİ YO
RK

Pratik yapmak mükemmelleştirir bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, mekanlara veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023, Sarah Adams'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Penguin Random'ın bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Dell tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı
House LLC, New York.

Dotesilli bir ticari markadır ve D colophon, Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

LKÜTÜPHANESİ CONGRES CATALOG LAMA-İÇİNDE-PUBLİKASYON Ddakika

İsimler: Adams, Sarah, 1991– yazar.

Başlık: Alistırma mükemmelleştirir / Sarah Adams.

Açıklama: Dell Trade Karton Kapaklı Sürüm. | New York: Dell Books, 2023.

tanımlayıcılar: LCCN2022051990 (yazdır) | LCCN2022051991 (e-kitap) | ISBN9780593500804 (ticari karton kapaklı) | ISBN9780593500811 (eKitap)

sınıflandırma: LCC PS3601.D3947P73 2023 (baskı) | LCC PS3601.D3947 (e-kitap) | DDC813/.6—dc23 LC

kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022051990>

LC e-kitap kaydı şu adreste

mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022051991> e-kitap ISBN'si

9780593500811

randomhousebooks.com

Başlık sayfası sanatı: imaginarybo © Adobe Stock Photos

Kitap tasarımı Sara Bereta tarafından e-kitaba uyarlanmıştır.

Kapak resmi ve tasarımı: Sandra Chiu

ep_prh_6.1_143319816_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık

PaGBu

ortakPtam

am

VEPigraf

ChaPÜçüncüsü:

Annie

ChaPÜçüncüsü:

Annie ChaPüçüncü

ter: Will

ChaPdördüncü:

Annie ChaPter Beş:

Will ChaPüçüncü ter

Altı: Will

ChaPter Yedi: Annie

ChaPter Sekiz: Will

ChaPüçüncü bölüm:

Annie ChaPter Ten:

İrade

ChaPter Onbir: Annie

ChaPter Oniki: Annie

ChaPter Onüç: Annie

ChaPter Ondört: Will

ChaPter Onbeş: Annie

ChaPter On Altı: Will

ChaPter Seventeen: Annie

Chapter Onsekiz: Will

Chapter Ondokuz:

Will Chapter Yirmi:

Annie

ChaPyirmi bir: Annie
ChaPter Yirmi iki: Will
ChaPyirmi üç: Annie
ChaPyirmi dört
ChaPyirmi beş yaş: Annie
ChaPyirmi altı yaşında:
Annie ChaPter Yirmi Yedi:
Will ChaPyirmi sekiz: Annie
ChaPter Yirmi Dokuz: Will
ChaPter Otuz: Annie

ChaPter Otuz bir: Will
ChaPotuz iki: Annie
ChaPter Otuz üç: Will
ChaPotuz dört: Annie
ChaPter Otuz beş: Will
ChaPotuz altı: Annie
ChaPter Otuz yedi: Will
ChaPOtuz sekiz: Annie
ChaPotuz dokuz: Annie
ChaPter Kırk: Annie
VEPilog:Roma Gazetesi

özveri kabul
edildiGmentler Bye
Sarah Adams yazar
hakkında

Bir bahçe dikmek, yarına inanmaktır.
-Audrey Hepburn

BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

BEN Çıkmanın kötü bir kötü adam tarafından insanlığa işkence etmek için yaratıldığına ikna oldum. Dramatik? Hiçbir şekilde. Benim gibi sosyal kaygısı olan içe dönükler için,

flört süreci, bikini bölgenizi ağdalamakla eşdeğerdir. Döngünüzün ikinci gününde adet krampları. Beklemediğiniz bir acil dış prosedürü - ve tahmin edin ne oldu: novokainleri yeni bitti.

"Yine bira için çok üzgünüm," diyorum karşımda oturan adama.

"Sorun değil," dedi kesin bir şekilde, bu kesinlikle iyi olmadığı anlamına gelir. Bu pek iyi gitmiyor. Geçmişte benim için hiç iyi gitmediğinden değil,

ama bu sefer gerçekten değil. Sanırım bir erkeği bir randevunun ilk on dakikasında kapatmak benim yeni rekorum. Çünkü sıırıslıklam ıslanmış, bira lekeli bir polo ve yanlışıklıkla masanın üzerinden kucağına düşürdüğüm haki pantolonla karşımda oturan adam John kaçmaya hazır görünüyor. Onu suçlayamam.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm? Çıkalı yıllar oldu ve o zamanlar bile bundan hiç hoşlanmadım. Ne pahasına olursa olsun ilgiden kaçan bir insanım. Karşısında oturan bir adam ona dikkatle bakarken kimin aklına söyleyecek tek bir şey gelmez ki.

Kendime tekrar soruyorum, neden buradasın, Annie?!

Ah doğru. Bu kekdi. Öncelikle, annemin her zaman hayalini kurduğu çiçekçi dükkanını açtıktan sonra bile, dırdırcı bir şeyler eksik hissinin beni hâlâ rahatsız ettiğini fark ettim. Bu yüzden, mükemmel biriyle barışmak için bir planı harekete geçirme zamanının geldiğine karar verdim - çünkü hayatımda işaretlenmemiş tek kutu bu. Ve John'a salya akıttığımdan beri

(kız kardeşlerim ve benim her zaman Sıcak Banka Veznecisi olarak bahsettiğimiz adam), bu iş için mükemmel bir aday olabileceğini düşündüm.

Söz konusu işin, annemle babamın yaşadığı aşk dolu evliliğe dayanan çok katı kriterleri var. Birincisi, kasabada yaşamalı ve burada Roma, Kentucky'de kök salmalıdır; iki, istikrarlı bir işi olmalı; üçüncüsü, kibar olmalı ve aynı zamanda kariyerimi desteklemeli; ve dördüncüsü, bir aile istiyor olmalı.

Benim için önemli olan tek şey bunlar.

Bu yüzden en son çek yatırmak için bankaya gittiğimde, Yılda Bir Dışa Dönük Anımı kullandım ve ona bir ara dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordum. Mucizevi bir şekilde evet dedi ve sonraki haftayı bunu sorarken yaşadığım stres ve endişeden kurtularak geçirdim.

Her neyse, taze bir manzaraya sahip olmak (ve meraklı, tek trafik ışıklı kasabamızı işlerimden uzak tutmak) için Roma'nın biraz dışında bir yerde buluşmayı teklif ettiğimde, yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki güzel bir restoran olan Peppercorn'u önerdi. Ve ona baktığımda, Yelp buranın mükemmel bir dev keki olduğunu söyledi. Bundan daha iyi olamaz.

Tatlı, tam anlamıyla bu acı verecek kadar garip randevuda hala burada oturmamın tek sebebi.

Keşke şu anda kız kardeşlerime mesaj atıp onlara ne yapacaklarını sorabilseydim. Ama bu onların gerçekten bir randevuda olduğumu bilmelerini gerektiriyor, bu da beni kaçınmaya çalıştığım türden bir ilgiye açıyor. Kız kardeşlerim bir koca bulma maceramı öğrendiği an, diğer herkes de öğrenecek. Mabel'in (benim için büyükanne gibi olan kadın) tanıdığı her uygun bekarla bana tuzak kurmaya çalışmasından gerçekten nefret ederdim. Bu yüzden bunu bir sır olarak saklıyorum - hayatımdaki çoğu şey gibi.

Şu anda korkunç sosyal kaygımı aşmamın tek nedeni, eksik olan Şeyin evlilik olduğundan tamamen emin olmam. Keşke ailemi arayıp fikirlerini alabilseydim ama ben üç yaşımıdayken öldükleri için bu asla bir seçenek olmayacak. Bunun yerine onların ayak izlerini takip ediyorum. Yirmi sekiz yaşında mutlu bir şekilde evlendi. Bu bana hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulmam için bir yıldan biraz daha az zaman veriyor.

Önce benim çıkmam gerekmesi çok kötü.

Bunun içkimi içmekten duyduğu rahatsızlığı azaltacağını umarak John'a gülümsedim. Ama ben Annie Walker'ım: utangaç, sosyal açıdan endişeli, bu adamın benim şirketimde bir saniye daha geçirmek istemediğini hisseden olağanüstü içe dönük. Ve bu gülümsememi titrek bir yüz buruşturma gibi hissettiriyor. Bir hırıltıya benzediğini hayal ediyorum. Burun deliklerim bile şişebilir.

bunu yapamam

John boğazını temizliyor ve sıradan bir gülümseme için kendi çabasını gösteriyor. Kuşkusuz, onunki benimkinden daha iyi. "Ee... bir çiçekçi dükkanı sahibi olmak nasıl bir şey?" Sıkılmış görünüyor.

Derimin fermuarını açıp kemiklerimi Meksika'ya kadar sürmek istiyorum. Kalbim hızlı atıyor ve bu gösterişli restoran çok gürültülü. buraya ait değilim Ancak kız kardeşlerim Madison ve Emily buna bayılırdı.

Annie? Hemen cevap vermediğimde John tekrar soruyor.

Sağ! Konuşma. Bunu yapabilirsin Annie. Adam sana gerçekten hoşlandığın bir konuyu sordu diye çenenin kapamana gerek yok. Çiçekler. Kolay bezelye limon sıkmak.

Yutkunuyorum ve cevabım için hazırlanıyorum. "Hm... bu eğlenceli." John bir an bekledi ve daha fazlasını söylememi beklediğinden hafifçe öne eğildi. Daha fazla kelime içeren bir cümle arzusunu yatıştırmak için "Gerçekten eğlenceli," dedim.

Detaylandırırdım ama şimdi beynimde dönen tek şey çiçeklerin üreme döngüsü (bunu çok büyüleyici buluyorum), ama John'un yaşam bilimlerine hayret edecek bir tip olmadığına dair belirgin bir his var içimde. Bu yüzden ağzımı tekrar kapattım.

"Yani... gerçekten eğlenceli mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "İyi iyi." Derin bir nefes alır ve sonra sandalyesine geri yerleşir ve uzağa bakar. Rahatsız edici bir sessizlik içinde yıkanıyoruz. Bu, çoğu insanın bir şey - herhangi bir şey - söylemesini isterdi ama ben değil. Daha da donuyorum. Bir sohbeti sürdürmenin ağırlığı omuzlarım için çok ağır.

Ailemde sessiz olan benim. Burnu her zaman bir kitapta olan, çünkü diğer insanlarla etkileşim kurmak zorunda olmadığı dünyaları tercih ediyor. İlişkiler hakkında okumak, onları beslemekten çok daha kolay.

Daha az tehlikeli. Bir kitaba yazılan kimseyi gücendiremem. Yanlış bir şey söyleyemem. Ve kitap karakterleri benim hakkımda yargıda bulunmuyor.

John cep telefonunu çıkarıp kaydırmaya başladığında, bir tür sohbete başlamam gerektiğini fark ettim, yoksa bu gece başlamadan bitecekti. "Pekala, John," diye başladım ve sonraki on dakika boyunca durmaksızın gevezelik ettiğim için neredeyse bayıldım, ancak bitirirken bilincimi geri kazandım, "İşte bu yüzden çiçeğin asıl amacı üremektir."

"Vay. Tamam aşkım. Bu... çiçekler hakkında çok fazla bilgiydi," diyor perili bir şeye benzeyen bir ifadeyle. Açıkçası, konuşmadaki bıçaklamam onun içinden geçti ve kanaması var.

Çekingen bir şekilde gülümsedim ve garsonumuz için etrafa baktım. Burası o kadar meşgul ki içkilerimizi aldıktan sonra siparişimizi almaya gelmedi. Şu anda bir kesintiye gerçekten ihtiyacım var.

Hiç bir şey.

"Yani... en azından hiç hobin var mı?" O sorar.

Tanrım, "en azından." Ben zaten onun flört radarından o kadar uzağım ki o arıyoren *azından* beni küçük bir şekilde kurtarmak için.

Elbisemin kumaşını masanın altına sıkıştırdım. Bir hobim var - ama kız kardeşlerim bile bunu bilmiyor, bu yüzden benimle vakit geçirmek fiziksel rahatsızlığa neden oluyormuş gibi görünen bu adamla bunu paylaşmayacağımdan eminim.

"Çiçekler hem hobim hem de kariyerimdir."

"Doğru," diyor yumuşak bir sesle çünkü bir kez daha tüm konuşma yollarını kapattım. Neden böyleyim? Konuşmaya ihtiyacım var. Ona sorular sorun! Neden hiçbirini düşünemiyorum? Beynim bir beyaz tahta, parlatılmış temiz.

Ama şimdi parmağını masaya vuruyor ve bakışlarını benden kaçırıyor.

Bir panik anında aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırdım. "Evlenmek istiyorum."

Oh bak, sonunda John'un dikkatini çeken bir şey söyledim.

Bana ağzı açık ve şok içinde bakıyor, çünkü evet, az önce zaten kötüye giden bir randevuda evlilikten bahsetmişim.

İyileşmeye çalışırken, "Ah hayır, sana değil!" Yüzünün buruştuğunu görünce gülümsemem soldu. "Belki senin için. Kim bilir? Bu gece işler yolunda giderse her şey olabilir." Şimdi, bu gece kesinlikle birlikte yatacaktıymışız gibi konuştuğumu ve John'un beni kazanmak için yeterince zevk alması gerektiğini anlıyorum. Süper.

Üzgünüm, hayır, seninle evlenebilmem için, bildiğin bu işte iyi olman gerektiğini kastetmedim. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda eminim bir öğrenme eğrisi vardır.

Şimdi yüzünün rengi çekildi çünkü bunu çok daha kötü hale getiriyorum. John göz kırpmıyor, kırpmıyor, bana göz kırpmıyor, nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Bu tarihi kurtarmak yok.

"Bana izin verir misin John? Banyoyu kullanmam gerek." Ve yeniden toplanın.

Ve muhtemelen pencereden dışarı çıkıp kaçır.

Birkaç dakikalığına şirketimden muaf tutulacağı için o kadar rahatlardı ki hevesle başını salladı. "Evet, acele etmeyin!"

Titreyen bacaklarım üzerinde durdum ve restoran boyunca yürüdüm, mantıksız bir şekilde buradaki herkesin bu elbisenin bana ne kadar garip geldiğine baktığını hissediyorum. Ablamın elbisesi olduğu için bana biraz uzun geldi. Olması gerektiği gibi tüm kıvrımlarımı sarıyor ama sonra dizlerimi boğuyor ve Emily'ye çarptığı yerin aksine, dizlerinin hemen yukarısında baldırlarımda asılı duruyor. Bir gram sosyal kaygısı olmadığı için bu elbiseyi birçok başarılı randevusunda giyiyor. Evden çıktığımı fark edip nereye gittiğimi sormasın diye dolabından çalıp çantama koydum. Kendime giyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü asla güzel randevulara çıkmam (üç yıl öncesinden beri, biri buna çok benzer bir şekilde ilerlediğinden beri biriyle çıkmadım).

Diğer kız kardeşimden bir elbise alırdım ama Madison cıvıl cıvıl bir peri boyunda ve onun elbiselerinden hiçbirinin kalçalarımı aşmasına imkan yok.

Bir kilometrelik bir yürüyüş gibi gelen bir sürenin ardından banyoya gidip sırtımı duvara yasladım. Otomatik el kurutma makinesi omzumda patlayarak yerimden fırlayıp çığlık atmama neden oldu.

"Pekala Annie, kendini toparla. Bunu yapabilirsin," dedim el kurutma makinelerinden uzaklaşıp çantamdan telefonumu çıkarırken. Müstakbel baldızım Amelia ile bir metin sohbeti açmak için ekranı kaydardım. Bu gece bir randevum olduğunu bilen tek kişi o.

Amelia (onu dünyaca ünlü pop yıldızı Rae Rose olarak tanıyor olabilirsiniz) bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce şehre gelip ağabeyime aşık olduğundan beri, tam olarak açıklayamayacağım bir anda aramızda bir bağ oluştu. Sanki her zaman ailemizde olması gerektiği gibi. Ve ailede yeni olmasına rağmen, diğer pek çok insana güvenmediğim bir şekilde ona güveniyorum. Bu yüzden şimdi ona mesaj atıyorum.

ADUYMA: YARDIM!!!!

AMELIA: Oh hayır! İyi gitmiyor musun?

ADUYMA: İçeceğimi üzerine döktüm. Sonra ona evlenmek istediğimi söyledim.

AMELIA: Ah be! Onu bu kadar çok mu seviyorsun? ADUYMA: Hayır, ondan nefret ediyorum.

AMELIA: Hmm, kafa karıştırıcı. Kefalet edebilir misin? ADUYMA: HAYIR! Bu çok kaba!

AMELIA: Em ve Maddie birkaç dakika içinde geliyorlar. Ona bir sorun olduğunu söyle ve sonra gelip bizimle takıl!

ADUYMA: Üzerine bir içki döktükten ve sonra beni yatakta memnun etmesi gerektiğini yoksa evliliğini kesmeyeceğini ima ettikten sonra bunu ona yapamam.

AMELIA: Aman Tanrım. Orada paketini açacak çok şey var.

ADUYMA: Sadece hızlı yiyeceğim. Bensiz bir filme başlama.

AMELIA: İyi şanlar!! Eve kek getir. En iyisine sahipler.

—

Aynanın karşısına geçtim, uzun sarı saçlarımı düzelttim (en azından Emily'nin benim de çaldığım saç maşası sayesinde çok güzel görünüyor) ve sonra banyodan çıktım.

Ne yazık ki, John'un duymamı istemediği bir telefon görüşmesini bitirdiğini duymak için tam zamanında masaya geri döndüm. "Evet, sana onun inanılmaz derecede sıkıcı olduğunu söylüyorum. Ve biraz garip ve garip. Sıfır kişilik gibi. Hattın diğer ucundaki kişiyi dinler. Yani, evet, sanırım çok güzel ama bu gece onunla takılmayı denemek bile istemiyorum çünkü o çok sıkıcı. O yüzden acil bir durumda beni beş dakika içinde ara. Tamam, evet. Teşekkürler."

Yanaklarım alev alıyor. Yanımızdaki masadaki bayan her şeyi duydu ve bana Acıyan Gözler verdi. Pity Eyes'tan nefret ediyorum. Gülmesini tercih ederim. Gülmeyi kaldırabilirim. Kardeşlerim profesyonel teaserlar, bu yüzden hayatım boyunca gülmeye şartlandım. Yazık - hayır.

Ağlamamak için burnumdan nefes alıyorum -çünkü bu gerçekten pastanın üzerindeki krema olurdu, değil mi?- ve birkaç adım geriye doğru yürüdüm. Beşe kadar sayıyorum ve kendimi yeterince toparladığımda yüksek sesle yeniden ortaya çıkıyorum.

"Geri döndüm!"

John peçetesini değiştiriyor ve düzeltiyor, yüzünde yeni bir parlak gülümseme var (büyük olasılıkla acil aramasından sonra ayrılmak zorunda kaldığı için inandırıcı bir şekilde üzgün olabilmesi için). "Harika. Ne sipariş etmek istediğini biliyor musun?"

"Muhtemelen sadece bir kek," dedim John'dan çok kendi kendime, restorana giren bir çift gözüme ilişmeden önce. Yukarı baktım ve çift çekim yaptım.

Bu... korsan.

İKİNCİ BÖLÜM

Annie

Ör hayır. Gerçek bir korsan değil ama Will Griffin - pop yıldızı Rae Rose'un eski koruması. - aynı zamanda erkek kardeşimin nişanlısı Amelia olarak da bilinir. Nuh ve

Amelia, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce arabası ön bahçesinde bozulduğunda tanıştı. O zamandan beri oldukça ayrılmazlar. Amelia'nın son turundan sonra, erkek kardeşimle birlikte yaşamak için küçük Roma kasabamız Kentucky'ye resmen taşınmaya karar verdiğinde, Will birkaç haftalığına onunla geldi, ta ki o yerleşene ve basın sakinleşene kadar. Will, güvenliğine yönelik çok fazla bir tehdit olmaksızın, başka bir yüksek profilli ünlünün güvenliğini sağlamak üzere transfer edildi.

Ondan önce, Amelia'nın ona ihtiyaç duyduğu beş yıl boyunca korumasıydı. Bu süre zarfında, dünyanın en ateşli korumalarından biri olarak ünlendi. Ve tehlikeli bir tane. Google'da Hot Dangerous Bodyguard'ı ararsanız, Will'in resmi, Amelia'ya ulaşmaya çalışan korkunç insanları duvarlara sabitlediği veya bir politikacıyı korurken bıçak çeken bir adamı yere indirirken gösterdiği bir dizi videoyla birlikte ortaya çıkan ilk resimdir. İşini eksiksiz ve başarılı bir şekilde yaptığına dair pek çok ürkütücü derecede cesur resim ve video var. Ve sonra kişisel favorim olan BuzzFeed makalesi var. Bütün bir parçayı Will Griffin'in pek çok görünüşüne adadılar. Temelde, sert veya baygın olduğu görüntülerin ve GIF'lerin bir dönüşü. Will, bana karşı gelmeye çalışırsan seni yere sereceğim ama benim ellerim senin vücudunda çok hassas olabilir arasındaki dengeyi mükemmelleştirdi.

Ayrıca *İnsanlar* dünyanın çeşitli yerlerinde çeşitli tarihlerde birkaç farklı kadınla çekilmiş fotoğraflarını gösteren dergi makalesi. Ve orada

çoktur. O makaleyi o kadar sevmiyorum.

Amelia - dünyada onun cazibesine karşı bağışık görünen tek kadın - bir sokak dövüşçüsü gibi görüldüğünü iddia ediyor, ama yanılıyor. Sokak dövüşçülerinin kulaklarında parçalar eksik, yontulmuş dişler ve etli yumruklar var. Will Griffin... güzel.

Haylaz mavi-gri gözlerinin üzerine bakan güçlü, mürekkep karası kaşları var. Kaslı, kıvrak bir vücut ve gülümsediğinde kesinlikle kötü görünen oyuncu bir ağız. Ve sol kolu, güzel, süslü, siyah çizgili çiçek dövmeleleriyle kaplı, tonlu kolundan aşağı doğru kıvrılarak elinin üstünde ve parmak boğumlarında yayılmış bir kelebeğe son buluyor. Kelebeğin orada olduğunu doğrulamak için şimdi bakmama gerek yok. Kasabada olduğu haftalar boyunca Will bana bakmadığında şeklini ezberleyecek kadar yeterince inceledim.

Will'in öyle bir yüzü var ki, kovalamaya bayılır, maceraya can atar. Hayır, o bir sokak dövüşçüsü değil, düzenbaz, vahşi bir canavar. Bir korsan. En azından fantezilerimde o var. Ayrıca söz konusu fantezilerde bir küpesi var ve dövmelelerinin var olduğunu varsaydığım göğüs kısmını ortaya çıkaran açık yakalı, beyaz keten bir gömlekle dar güderi pantolon giyiyor.

Hobimin tarihi aşk romanları okumak olduğundan bahsetmiş miydim? Özellikle korsan türünde.

Will ve muhteşem randevusu restorana adım attığında, sanki her yer birdenbire canlanıyor. Yumuşak sırtışı havaya bir elektrik girdabı gönderiyor. Elini sevgilisinin beline koyduğunda, tenimde aynı dokunuşun hayaletini hissediyorum. Will ve kadın restorandan masalarına süzülürken zaman yavaşlıyor - o kadar güvenli ve kendinden emin ki, görünüşe göre herkesin baktığını fark etmiyorlar bile. Belki de alışmıştır.

Tam o sırada John'un telefonu çalmaya başlar. Oscar'a layık bir performans sergilerken kendi kendime gülümsüyorum. Gözlerini telefona dikti ve kaşlarının arasına hafifçe kaşlarını çattı. komik bir küçükHmmondan kaçır. "Oda arkadaşımın beni neden aradığını merak ediyorum. Cevap vermemin sakıncası var mı?"

"Hayır, hepsi değil," dedim zayıf bir sesle, Will'in teni yalayan takım elbise ceketini çıkarıp koltuğunun arkasına asıp gömleğinin paçalarını kıvrmasını görünce dikkatim dağıldı. Kutsal Guacamole, bu kollar muhteşem.

John, "Alo?" derken alarmdan damlayan sesiyle telefonuna cevap veriyor.

Yüzü hemen kaşlarını çattı ve ben de aynısını yapıyorum çünkü ben de bir Oscar istiyorum.

"Cidden? Ne oldu?" Sağ bek parmağını bana doğru kaldırdı ve sonra masadan kalkıp oda arkadaşıyla veya hattın diğer ucundaki her kimseyle endişeyle sohbet etmek için uzaklaştı.

Sonunda bütün gece bizden kaçmaya niyetli görünen garsonu işaretledim ve çek ile dev bir kekin gitmesini istedim.

Sonra kendimi peçetemi mükemmel bir küçük kare şeklinde katlamakla meşgul ediyorum. Annie? yukardan tanıdık bir erkek sesi geliyor.

Kalbim sıkıştı ve Will Griffin'in mistik gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. Daha önce adımı söylediğini hiç duymamıştım - bu büyüleyiciydi. Beni hatırlayacağından emin olmadığım için ona merhaba demeyi bile planlamamıştım.

Amelia'nın koruması olarak, her yönüyle odaklanmış bir ajandı. Elbette, kibarca gülümser ve yaşlı kadınlara her zaman göz kırparak Mabel'in bayılmasına neden olurdu; ama asla gerçekten gevezelik yapmadı. Yansıtıcı havacı güneş gözlükleriyle her zaman varoşlarda takılırdı ve her an Amelia için kurşun yemeye hazır görünüyordu. Düşündükçe ürperiyorum.

Will Griffin. Sensin. MERHABA."

O gülüyor. Annie Walker. Tekrar merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" Adele'i görmek umuduyla etrafa bakınıyorum ama hayır. Sadece menüsüne bakmak için geldiği muhteşem esmer. Gözlerimi tekrar Will'e çevirdim ve işte o zaman bakışlarım ona kaydı. Özel dikim takım elbise pantolonu kaslı baldırlarını güzelce sarıyor ve üzerine tam oturan siyah düğmeli bir gömlek üst yarısını kapatıyor. Omuzlarına tam oturuyor, yakasının düğmeleri açık ve kollarına kadar kıvrık. Manolya çiçeklerinden ve yapraklardan oluşan ustaca bir kol gömleğinin altından çıkıp bileğine kadar iniyor.

Kutsal Patates, bahse girerim Will, bu restorandaki diğer tüm erkekleri canları pahasına hanımlarına sarmıştır, sadece Will'in onlardan biriyle kaçmaya karar vermemesini ummaktadır.

"Aslında bir randevum var," dedi masasındaki sevimli bayana işaret ederek.

"Roma'dan otuz dakika uzakta bir randevunuz mu var? Bu bir tesadüf mü?"

Sırıttı ve tam gamzeleri olmayan iki kırışık gülümsemesini parantez içine aldı, sanki vücudu bile bunun ne kadar olağanüstü bir gülümseme olduğunu anlıyor ve bunu vurgulamak istiyor. "Tam olarak değil. Gretchen ve ben bu bölgeden geçiyorduk, bu yüzden gece için buluştuk ve sonra yarın Roma'ya gideceğim. Amelia sana söylemedi mi? Bir süreliğine tekrar ona atandım.

"Ah. bilmiyordum." Neden bana söylemedi? O zaman neden bana söylesin ki? Onunla ilk tanıştığımdan beri Will'e karşı bir şeyler hissettiğimi kimse bilmiyor.

"Ekibi, düğün yaklaşırken kasabadaki medyanın artmasını bekliyor. Her ihtimale karşı beni yakınlarında istediler."

"İyi. Geri gelmene sevindim. Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark edip, "Yani, Amelia'nın hatırı için," diye ekledim.

Hafifçe sııttı ve midem bulandı.

Derince yutkunuyorum. "Ve bir süreliğine kız arkadaşına bu kadar yakın olacak olman ne güzel," diyorum, kazara yeniden şehirde olacağına sevindiğimi söylemesini engellemeye çalışarak. Yine etrafımda

Omzunun üzerinden kısaca ve geriye bakar. "Gretchen benim kız arkadaşım değil, sadece bir randevu."

Ama geceyi onunla geçireceğini söyledi...

Ah! Sağ! Sadece takılıyorlar. Harika, harika, harika. *tamamenserin* ve normal ve Will'in tüm kıyafetlerini çıkarması düşüncesi tenimi hiç de sıcak, tuhaf ve karıncalandırmıyor.

"Yani burada yalnız mısınız?" diye sordu, gözleri beni, sonra masayı ve boş sandalyeyi taradı.

Bir sonraki anda, John masaya geri döner. Ağzını açmadan önce onun adına konuşuyorum, "Şey, bir randevum vardı. Ama John'un acil bir durumu olduğu için ayrılmak üzere olduğunu düşünüyorum." John'un kocaman gözlerine bakıyorum. O

artık bir medyum olduğumu düşünüyor. "Evin mi yanıyor? Büyükanne hastanede mi? Yoksa oda arkadaşının lastiği mi patladı?" Neşeyle soruyorum.

Bir saniye tereddüt ediyor. "Şey... patlak lastik."

O Oscar için çok fazla. Will'in aniden karanlık bakışları altında, John'un cesaretiyle birlikte oyunculuk becerileri de sönüyor.

"Bunun olmasından nefret ediyorum," diyorum kibarca, garson çekimizi ve kekimi getirirken. Will'e iki kez bakarak onu yere indirir. Yakışıklılığı karşısında bir an şok oldu. Sıraya girin hanımefendi.

"Pekala, John, arkadaşına yardım etmede iyi şanslar. Dikkatli sür!" Ayrılmadan önce içki ve tatlımın parasını ödemek için cüzdanıma uzandım - buradan çıkıp bu tarihi arkamda bırakmaya fazlasıyla hevesliydim.

John ayağa kalktı ve bacağına yan tarafındaki tuşlarına hafifçe vurdu. "Evet.

Anlayışınız için teşekkürler."

"Sorun değil." Hâlâ çantamı karıştırırken ona el salladım.

Boğazımın temizlendiğini duyunca başımı kaldırdım ve Will'in omzunun John'un göğsüne hafifçe bastırdığını ve görünüşe göre yapmaya çalıştığı gibi uzaklaşmasını engellediğini gördüm. Will'in kafası söylenmemiş bir Erkek Diliyle masaya doğru yanaştı ve sonra John elini arka cebine attı, cüzdanını çıkardı ve masaya bir ellilik fırlattı. "Şey... Kefalet ödemesi gereken ben olduğum için faturayı ben hallederim."

"Ama döktüm..."

"Bu iyi. İyi geceler Annie." Ve sonra John o kadar hızlı gitti ki halının üzerinde bir duman izi kaldı.

Çantamı omzuma asıp ayağa kalktım. Will henüz kıpırdamadı ve şu ana kadar adamın ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim. Omzuna geliyorum. Ancak, yalnızca 1,75 boyunda olduğunuzda bunu yapmak çok da zor değil.

"İyi misin?" Will kaşlarını çatarak sorar.

Gülüyorum. "Evet. Neden olmayayım?"

"Çünkü o ahmak görünüşe göre kefaletle serbest kalmak için bir bahane uydurmuş mu?" "Ah. Evet. Kesinlikle yaptı.

Will, sıkıntı belirtileri için beni yakından süzdü. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Düşünüyorum ve sonra dürüstçe cevap veriyorum. "Biraz ama çok değil. İkimiz de çok kötü zamanlar geçiriyorduk. Eğer mutsuz olsaydı ortalıkta kalmasını istemezdim." omuz silkiyorum "Umarım artık gecesini toparlar."

Will kısa, inanamayan bir kahkaha attı. "Sen ciddisin?"

Olmamalı mıyım?

Gülümsedi ve yine mideme indi. Tanrım, onun gibi bir adamla çıkmak nasıl olurdu? Tüm karizma ve güven. Kesinlikle kendimi utandırırdım.

"Belki de çok iyisindir?" Bunu bir soru gibi söylüyor.

"Kız kardeşlerim seninle aynı fikirde olurdu, ama trafikte kafamın içine bir göz at..." Hafifçe ıslık çaldım ve ima edilen kötülüğün sallanmasına izin verdim.

"Peki ya sen? Şimdi kötü bir gece mi geçireceksin?"

"Eve giderken dev bir kek yiyen biri gerçekten kötü bir gece geçirebilir mi?" Kanıt olarak plastik kabımı kaldırıyorum.

Oh hayır. Şimdi bana Pity Eyes veriyor. "Evet. Bu kesinlikle durumu daha da kötüleştiriyor. Akşam yemeğinde bana ve Gretchen'a katılmak ister misin?"

Bu beni sesli bir şekilde güldürüyor. Hayır, teşekkürler, ama bir milyon yıl geçse de olmaz. Bu çok utanç verici olurdu," dedim restoranın çıkışına doğru ilerlerken. Will yanımda asılı duruyor, adım adım benimle eşleşiyor ve neden hala benimle konuştuğunu tam olarak anlayamıyorum. Doğru, yazık. Benim için endişelenme. Cidden. Muhteşem bir gece geçireceğim. Bitirmeyi çok istediğim bir kitap var."

Bu bir yarı gerçek. Eve giderken John'un sözlerinin acısından kesinlikle ağlayacağım, ama sonra bir korsanın bir hanımı çaldığı ve onun dünyasını esprili sözler ve büyüleyici bir kişilikle alt üst etmek üzere olduğu, bitirmem gereken ateşli bir romantizmim var.

"Bir kitap," diye tekrarlıyor

inanamayarak. "HI-hı."

"Bir kitap eğlenceli olacak mı?"

Yürümeye devam ederken gülüyorum. "Siz de okumayanlardan mısınız? Film asla daha iyi değil, sizi temin ederim.

"Okumayan biri olduğumu söyleyemem. Okumak daha önce radarımda değildi."

"Ama şimdi öyle mi?" diye sordum umutla ona bakarak. "Belki." Sırıttıyor.

Kapıya gittim ve Will'le yollarımızın ayrılacağı an olduğunu düşündüm ama öne doğru eğilip kapıyı benim için açması ve ardından beni takip etmesi beni şaşırttı, sevgilisine bir bakış attı ve beni çıkarmasına izin verdiğine dair bir işaret aramaya başladı. Devam etmesi için ona küçük bir el sallıyor. Güzel bayan.

Hava, güneydeki tüm yaz geceleri gibi sıcak ve bunaltıcı ve topuklarımla *klips-tıkırtı* beton kaldırımda. Gülmekten kendimi alamıyorum. Hayatımın her zamanki film müziği değil. Normal ayakkabı seçimim bir çift beyaz Converse. Kıyafet: Altında tişört olan beş farklı renkli tulumumdan biri. kelimeye bakarsanız *rahatsözlükte* benim bir resmimi bulacaksınız.

"Peki hangi kitap olacak?" Kamyonuma vardığımızda Will'e sordu ve ben anahtarlarımı çıkardım.

hafifçe gülüyorum. "Ne?"

"Bu akşam hangi kitabı okuyacaksın?"

Tekrar restorana bir göz attım ve randevusuyla oraya geri dönmek yerine neden h-e-double hokey sopalarında benimle gizli kitap kulübüme katılmaya çalıştığını merak ettim. Konuşmamızı uzatmaya çalışarak oyalıyormuş gibi geliyor. Ama hayır, sadece kibar olduğundan eminim. Onun gibi bir erkeğin, randevunun ortasında inanılmaz derecede sıkıcı, güzelim ve hatta ilişki malzemesi bile olmadığı için terk edilmiş bir kadınla ilgilenmesine imkan yok. Eminim Will yoluna devam etmeden önce kibar kızla biraz ilgileniyordur.

Gözlerimi kısıp gülümsüyorum. "Şey, sana söyledim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım. Ve ben gerçekten bir cinayet hayranı değilim, bu yüzden sanırım bunu kendime saklayacağım.

Will kahkaha atıyor. Benim hakkımda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok. Ve bu iki kişiyiz çünkü birdenbire burada durup Will Griffin'le zahmetsizce sohbet ettiğimi fark ettim ve bunu nasıl idare ettiğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bir şekilde kolay olduğu.

"Eh, ne olursa olsun, umarım kitabını okurken gerçekten eğlenirsin."

Will kamyonetin kapısını açıyor ve bir an için üzülüyorum çünkü onunla geçirdiğim bu beş dakika şimdiye kadar çıktığım tüm randevulardan daha iyi geçti ve buna bir daha asla sahip olamayacağım. Ve şimdi çıktığım her randevuda, kapıyı benim için kapmalarını umacağım - ki olmayacak çünkü dünyadaki kadınların yarısı, bir erkeğin kapılarını çalmasından nefret ederken, diğer yarısı buna bayılıyor, bu da erkeğin paniğe kapılmasına ve kadının gerçekte neyi tercih ettiğini hiç sormadan kendi tarafına top güllesi atmasına neden oluyor. Her iki şekilde de hiçbir zaman özellikle umursamadım, ama şimdi, bunu benim için Will'e yaptırdıktan sonra, kesinlikle beğen sütununda.

Daha da kötüsü, bir sonraki randevumun Will'inkiler gibi mavimsi gri gözleri olmasını umacağım - ama herhangi bir mavi-gri değil, etraflarında kalın, tehlikeli bir siyah çerçeve bulunan grimsi mavi. Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim, sadece o çemberin tehlikeli olduğunu ayak parmaklarıma kadar hissettiğimi biliyorum.

Çok fazla aşk romanı okuyor olabilirim.

Gülüyorum. "Ve umarım tüm aşk maceralarında Gretchen ile eğlenirsin." Tanrım. Will'in gözleri büyüyünce yüzümü buruşturdum.

Zaten yeterince açık değilse, ben bakireyim. Sadece şu anda not etmek önemli geliyor.

"Muhtemelen bunu söylememeliydim. Üzgünüm. Kalan ilk buluşma garipliği. Size çiçeklerin üremesinden bahsetmeden önce gideceğim."

Will utanmaz veya başka yere bakmaz. Tamamen gülümsüyor ve kalbimin etli kısmına kayarak onu acil bir yüzdürme cihazı gibi şişiriyor.

"Pekala, sanırım seninle şehirde görüşeceğiz, Annie."

"Sanırım yapacaksın."

Sonra kamyonuma atlıyorum. Ama biraz fazla yükseğe zıplıyorum ve kafamı kapı pervazına çarpıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İrade

“**H** Bugünlerde işin nasıl gidiyor, Annie? Randevum geniş gözlerle bana yanıp söniyor ve hemen hatamı anlıyorum. Gretchen!

Bok. Üzgünüm. Bu ... idi-"

"Onu dışarı çıkardığından beri bunu ikinci kez yapıyorsun," dedi Gretchen alçak sesle ama keskin bir tavırla. Dışarıda Annie ile birkaç dakika geçirmeme tamamen razıydı ama ilk isim ağzından çıktıktan sonra işler hızla ters gitti. Anlaşılır bir şekilde.

Bir randevuya farklı bir kadının adıyla hitap etmek ne büyük bir salaklık. Benim neyim var? Nedense Annie Walker'ı aklımdan çıkaramıyorum. Arayı açıp onun yumuşak mavi gözlerini hayal etmeye devam ediyorum ve sonra sadece masanın üzerindeki tuzluk ve biberliğe baktığımı fark ediyorum.

Bu çözülmemiş bir cazibe, hepsi bu.

Roma, Kentucky'de çalıştığım süre boyunca, Walker'ın en küçük kız kardeşine dikkat etmemek her zaman zordu. Tatlı olan, diyor herkes. Sessiz olan. Şirin olan O kasabadaki insanların Annie'den bu kelimelerin olası eşanlamlıları olarak bahsettiklerini duydum - ama onu her gördüğümde aklıma gelen sıfatı ona bir kez bile vermediler: *muhteşem*.

Daha önce hiç gerçekten konuşmamıştık çünkü birincisi, isteyken sosyalleşmiyorum ve ikincisi, Annie'yi gördüğüm andan beri ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Onunla ilgili bir şey, ona karşı hisler besleyebileceğim bir tarzda beni cezbediyor. Ve ben hisler yapmıyorum.

Ama bu gece onunla konuştum ve bu çok büyük bir hataydı. Onu düşünmeden edemiyorum.

Restoranın dışında Annie ile yaptığım o kısa konuşma bile, uzun zamandır herhangi biriyle sohbet etmekten en çok zevk aldığım şeydi. Bu bir sorun çünkü şu anda odaklanamadığım bir kadınla çıkıyorum. Annie'nin tüm yüzünün nasıl aydınlandığını ve düşüncelerini nasıl yansıttığını düşünmeye devam ediyorum. Geniş gözleri. Pembe ağzı. Gerginliği. Bütün gece onunla konuşmak istedim. Kahretsin, oturup kitabını okumasını izlemekle yetinirdim. Bahse girerim okurken her türlü surat yapar.

Ve şimdi tekrar yaptığımı fark ediyorum. Gretchen bir şey söyledi ve ne olduğunu bilmiyorum. Kahretsin, bu gece onunla çıkmayı hak etmiyorum. "Uh-" Ona gülümsedim, beynimin herhangi bir bölümünün onu duyup duymadığını görmeye çalıştım. Kahretsin, üzgünüm Gretchen. Bu gece dikkatim dağıldı ve söylediklerini kaçırdım. Tüm dikkatimi ona verememekten nefret ediyorum. Annie bana bir şey yaptı - beynimi karıştırdı.

Gretchen peçetesiyle dudaklarını sıvazlıyor. "Sorun değil, az önce işimde terfi aldığımı söyledim."

"Bu harika. Hakediyorsun."

Evet, diye onayladı ve sonra kaşlarını çatı. "Dürüst olmak gerekirse Will, tuğla duvarla akşam yemeği yiyormuşum gibi hissediyorum. Onun yüzünden mi? Annie?"

Çoğunlukla doğru olmasını istediğim için yalan söylüyorum. "HAYIR. İyi sıralama. Annie, yarından itibaren yeniden güvenliğini sağlayacağım kişinin aile üyelerinden biri."

"Rae Rose," dedi Gretchen düz bir sesle. "Beş yıldır aralıklarla onun koruması oldun Will, bu bir sır değil. Sadece adımı söyleyebilirsin."

Evet, ama bunu asla yapmayacağım. Amelia'yı koruma işimi ciddiye alıyorum ve bu onun adını asla ağzından çıkarmamak anlamına geliyor. Gittiğim ve beni o lanet olası BuzzFeed makalesinden tanıdıkları tarihlerin sayısı saçma. Her zaman Amelia hakkındaki dedikoduları öğrenmek isterler. Nasıl biri? O tatlı mı? Onunla hiç birlikte oldum mu?

İnsanların hayatlarının kamu tüketimine açık olduğunu düşündükleri için bir ünlü hakkında soracakları müdahaleci sorular bana çılgınca geliyor. ve tarafından

Bu son sorunun cevabı koca bir hayır. Amelia ile asla ve asla yatmayacağım. Dediğim gibi, işimi ciddiye alıyorum ve koruduğın kişiyle yatmak profesyonelce değil. Ahlakımın iyi olduğunu düşünmeyi sevdiğimden bahsetmiyorum bile, bu yüzden nişanlı biriyle yatmak çekici değil. Üçüncüsü, Amelia için bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra, kendini hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibi hissediyor.

Yine de insanları gücendirmek istemiyorum, bu yüzden diğer herkesin yaptığı gibi Gretchen'in ifadesinden kaçınıyorum. "Her neyse, Annie'yi gördükten sonra kafam olması gerekenden önce işe koyuldum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu akşamki randevumuzu kısa kesip yemekten sonra dışarı çıkmam gerekecek.

Gretchen kaşlarını çatı. "Beklemek. Otelime geri dönmeyecek misin?"

Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Gretchen ve ben birbirimizi düzenli olarak görmüyoruz. Bir ilaç firmasında çalışıyor ve bunun için çok seyahat ediyor. Ara sıra aynı bölgedeyken buluşuruz ve genellikle daha önce bir randevuya çıkarız. Bir fark var. Ama bu gece ilgilenmiyorum. Annie, her ne sebeple olursa olsun, kafama takıldı ve başka biriyle meşgulken Gretchen'in evine gitmenin doğru olacağını düşünmüyorum.

"Evet, sanırım bu gece biraz uyumam gerekiyor."

Gülümseyerek kıkırdadı ve kucağındaki peçeteyi masanın üzerine koymak için çıkardı. "Vay. Gerçekten bir izlenim bırakmış olmalı."

"Üzgünüm, Gretchen," dedim tekrar ve gerçekten ciddiydim. Bunun olmasını istemedim ve daha önce hiç olmadı.

Gretchen'in buz gibi tavırları çatlıyor ve içtenlikle gülümsüyor. "Bu iyi. Gerçekten mi. Neden bir anda bu kadar kıskanç davrandığımı bilmiyorum. Seninle benim hiç böyle bir ilişkimiz olmadı ve ben de istemiyorum. Sanırım, ben sadece..." Durdu, tabağına baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Onu düşünürken yüzünde oluşan ifade..." Hafifçe omuz silkiyor. "Bir an için birinin beni düşünürken böyle bakmasının iyi olacağını düşündüm. Belki de niyetimi yeniden ayarlama zamanının geldiğini fark ediyorum."

Bekle, yüzüme bir baktım mı? Bu iyi değil.

Gretchen içini çekerek devam ediyor: "Hiç birine bağlanmayı düşündün mü? Beni kastetmiyorum... sadece gelecekte biri mi?

"Asla," diyorum hızlıca. "Uzun vadeli ilişkiler bana göre değil ve asla olmayacak."

Suyumdan bir yudum alıyorum, aniden boğazım konuşamayacak kadar kurumuş gibi hissediyorum. Esas olarak, Gretchen'ın sorusu kulaklarımda yüksek sesle çınladığı için. Annie bir izlenim bıraktı ve bundan hiç memnun değilim. Kadınlardan hoşlanıyorum, flört etmeyi seviyorum ve kadınları takdir eden ve onlara saygı duyan iyi bir adam olduğumu düşünmeyi seviyorum. Herkesin niyetimi önceden bildiğinden emin oluyorum ve sadece hayatta benimle aynı hedeflere sahip olan kadınlarla yatıyorum - bekarlık.

Ama son zamanlarda hareketsiz oturduğumda, tam olarak belirleyemediğim, daha doğrusu, belki de tam olarak belirleyemediğim bir his olduğunu fark ettim. Bu yüzden iş ve maceralarla meşgul olmayı seviyorum. Kafamın dağılmasını engelliyor.

Ancak bu gece, Annie ile konuştuktan ve sonra onun gidişini izledikten sonra, kendimi o lanet duyguyu hafifletmek için göğsümü ovuştururken buldum. Nefret ettim. Akşam yemeğinin parasını ödeyip Gretchen'ı evine geri götürmek ve bu his geçene kadar geceyi onunla geçirerek geçirmek ve bir daha asla hissetmemek istiyorum.

Bunun yerine, akşam yemeğini öderim ve onu arabasına götürürüm. Yolda unutulmaz bir konuşma yapıyoruz ve SUV'uma atlayıp ondan uzaklaştığımda rahatlayarak iç çekiyorum - doğrudan geri dönmek zorunda kalmayacağımı umduğum kasabaya. Şu anda benim için dünyanın en tehlikeli insanı gibi hisseden kadına doğru.

Sürüşe on dakika kala telefonum çalıyor ve onu arabamın Bluetooth'u üzerinden cevaplıyorum.

"Hey dostum," dedim Ethan'a cevap verdikten sonra. Benden iki yaş küçük ve birbirimize hiç benzemiyoruz. Bana bazı ışıklarda gerçek maviden daha gri görüldüğü söylenen koyu saçlarım ve mavi gözlerim varken, onun koyu kahverengi gözleri ve kirli sarı saçları var. Nasıl görüldüğümüz dışında, birbirimize çok benziyoruz.

Birbirimizi neredeyse yeterince görmüyoruz çünkü işim beni meşgul ediyor (okuyun: Meşgul kalmayı seviyorum) ve o ülkenin diğer tarafında yaşıyor

New York'ta kendi yoğun kariyeri ile. O bir boşanma avukatı, bizim büyüme şeklimiz göz önüne alındığında hem uygun hem de tatmin edici.

"Ne ile meşgulsün?" Doğrudan konuya girmek yerine esintiyi vurmak için araması tamamen normalmiş gibi söylüyor. Biz telefon konuşkan değiliz, yani ararsak, genellikle şöyle olur:

Hey

dostum.

Hey.

İyi misin?

Evet. Sen?

Evet.

Tamam, sonra görüşürüz.

Ve sonra, birbirimize hala hayatta olduğumuzu bildirmek için ara sıra birbirimize memler yazıyoruz.

"Şu anda Roma, Kentucky'ye geri dönüyorum. Bu arada, gerçekten boktan bir hizmet alıyor ve aramam her an kesilebilir. Oraya geri dönmekten korkmamın bir başka nedeni daha. Bu kasabanın hizmeti yok derken, kara delik gibi demek istiyorum. Bir arama yapmak istiyorsanız, cep telefonu tanrılarının tek bir çubuk bahşedeceğini umarak, telefonunuzu başınızın üzerine uzatarak dolaşmanız gerekir. Ajansım bana, en son orada bulunduğumdan beri, kuruluşlarına wifi kuran birkaç mağazanın yardımıyla biraz daha iyi olduğunu söyledi, sanırım bu hiç yoktan iyidir.

"Yarına kadar gitmeyeceksin sanıyordum?" Ethan'a sorar.

Direksiyon simidindeki tutuşumu ayarlıyorum. "Onun yerine bu gece gitmeye karar verdim."

Akşam yemeği, Annie'yi görme ve sonra Gretchen'la geceme çıkmayla ilgili kısmı kasten atladım. Esas olarak, bu büyük bir anlaşma olmadığı için ve onun bunu yapmasını istemiyorum. Sadece yorgunum ve dikkatim dağıldı, o kadar. Annie benim dengemi biraz bozdu ve ihtiyacım olan tek şey, kafamı doğru yere yerleştirmek için yarın işim başlamadan önce sağlam bir gece uykusu.

Harika, diyor Ethan ve sonra sessizleşiyor. Duraklama, somut hissedene kadar büyür ve büyür. Büyük bir şey geliyor, hissedebiliyorum. Ve eğer bu kadar oyalıyorsa, bundan hoşlanmayacağımı bildiği içindir.

"Yani... uh... dinle." O durdu. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam aşkım."

"Şey... kahretsin, sadece söyleyeceğim. Hannah'ya dün gece benimle evlenmesini teklif ettim. Başka bir duraklama. "O evet dedi."

Boğazım kapanıyor. Ensemden soğuk bir ter boşandı ve ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

"Haydi Will. Bir şey söyle," diye ısrar ediyor Ethan, ben çok uzun süre sessiz kaldığımda.

Ama bir şey söylemek istemiyorum. alay etmek istiyorum Ona küfredip telefonu kapatmak istiyorum.

Direksiyonu daha sıkı sıkıyorum. "Buna ne dememi bekliyorsun bilmiyorum. Tebrikler? Senin adına sevindim? Bunu yapamam ve sen de bunu biliyorsun."

Ethan derin bir iç çekti. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama evlilik konusunda nerede durduğumu biliyor ve birkaç ay öncesine kadar evlilikten kaçınmak için tam burada yanımda durdu.

"Beni tebrik etmeni beklemiyorum ama belki de... Bilmiyorum, sadece beni dinlemeye çalış."

Dışlerimi gıcırdatıyorum ve karanlık yola bakıyorum. "Kahretsin Ethan. Seni duymak istemiyorum! Onunla neredeyse yeni tanıştın. Ne gibi, üç ay önce mi? Hayatını onunla geçirebileceğini bilecek kadar uzun bir süre nasıl olur? Sen boşuna boşanma avukatısın, bundan daha iyisini biliyorsun.

"Evet, öyleyim, bu yüzden biliyorsun ki içeri gözlerim açık giriyorum. Ama onu seviyorum dostum. Bir şans vermeliyim çünkü... başka bir şey yapmak için çaresizim.

Başka bir şey yapmak için çaresiz. Yüzüne yumruk atmak istiyorum.

"Pekala, şimdi bunun bir hata olduğunu gerçekten biliyorum. Bana bunun pratik nedenlerle olduğunu söyle - onun senin sigortanı yaptırması gerektiğini ya da senin vergi muafiyeti istediğini. Yanlış yönlendirilmiş romantik bir fikirle yapman dışında herhangi bir şey - o zaman ona yaklaşabilirim. Ama çaresizlik? Saçma."

"Neden yanlış yönlendirilmek zorunda?" keskin bir şekilde soruyor.

"Neden biliyormusun!" Sesim granit kadar sert. Bunu ona açıklamak zorunda olduğuma bile inanamıyorum. "Sen ve ben aynı lanetin altında büyüdük.

çatı, Ethan. Ailelerimiz seri dolandırıcıydı. Zehirliydiler ve bütün pisliklerini bize yüklediler. Ya da belki seni hatırlaman için çok fazla korudum? Belki de onlar mutfakta birbirlerine bağırırlarken ve biz üst katta korkudan deliye dönerken kulaklığınızı çıkarıp yatak odamızın kapısını açmalıydım?

"İyi hatırlıyorum," diyor ama gerçekten hatırlıyor mu merak ediyorum.

Anılar kafamızda yüzerken ikimiz de sustuk. Benimki büyük olasılıkla onunkinden farklı çünkü onun aksine, işlevsiz yetiştirilme tarzımızın yükünün çoğunu ben üstlendim, her zaman Ethan için en azından bir normallik yanılsaması yaratmaya çalıştım. Anne babamızın ikisi de günün büyük bir bölümünde -bazen geceleri de- dışarıda olmalarını gerektiren düşük ücretli işlerde çalışıyordu. Kardeşime onlardan daha çok baktım. Yemeklerinin çoğunu ben yaptım. Çamaşırlarımızı yıkadım. Ödevlerinde yardım aldığından emin oldum. Ve sonra eve bitkin ve kızgın geldiklerinde, akşam yemeğini yaptıktan sonra bulaşıkları temizlemeyerek ortalığı bulanın ben olduğumu söylerlerdi. Algılanan tembelliğim, ailemin kavgasını başlatırdı. Babam içerdi. Annem ayrılır ve o sırada hangi adamla yatıyorsa onun yanına giderdi - ve sonunda her zaman tekrar bir araya gelirler ve bana ve Ethan'a her şeyi bizim için çalıştıracaklarını söylerlerdi.

Biz büyürken evimizde çok az mutluluk vardı ve kesinlikle aşk da yoktu. Belki evlilik, ideal evlerde birbirini destekleyen ve kollayan ebeveynlerle büyüyen insanlar için işe yarar; ama ben ve Ethan gibi insanlar için iyi bir ilişkiye nereden başlayacağımızı bile bilemezdik. Birkaç kez denedim. Ya ben bir şeyleri bitirmeden ya da kavgayı durduramadığımız için ya da ilk kıvılcım söndüğünden önce üç haftayı asla geçemiyorum. Bu yüzden artık denemeye bile zahmet etmiyorum. Nasıl seveceğimi bilmiyorum - buna muktedir olduğumdan bile emin değilim. Aslında buna inandığımı bilmiyorum.

Ve üç ay önce bir konserde Hannah ile tanışana kadar Ethan da aynı şekilde hissediyordu.

"Üzgünüm ama seni bu konuda desteklemeyeceğim. Büyük bir hata yapıyorsun ve sen bunu yaparken sessizce oturamam," dedim ona açıkça - onu üzme zorunda olmaktan nefret ediyorum ama bu noktada ona karşı dürüst olamıyorum.

aynı zamanda. Onu potansiyel olarak hayatını böyle mahvetmesini izleyecek kadar çok seviyorum. “Neden biraz frene basıp yavaşlamıyorsun? Bir süre flört etmeye devam edin ve tutkunuzun devam edip etmeyeceğini görün - çünkü büyük olasılıkla, hepsi bu ve yakında kavga başlayacak, yoksa hile yapacak, ya da -”

“Durmak. Şu anda incinmemeyi seçiyorum çünkü nereden geldiğini biliyorum ama Hannah hakkında olumsuz konuşmanı dinlemeyeceğim. Herkesten daha iyi anlayan biri olarak, ilişkiler ve evlilik konusunda yanıldığımı söylediğimde beni dinlemeye ve bana güvenmeye istekli olacağını umuyordum. Berbat bir yetiştirilme tarzımız vardı ama tüm ilişkiler böyle olmak zorunda değil. Hannah ile ilişkim gerçekten çok iyi Will. İletişim kuruyoruz, hem veriyoruz hem de alıyoruz ve günün sonunda beni sevecek birinin olduğunu bilmek çok güzel.

—”

Aramayı sonlandırıyorum.

Daha sonra ona mesaj atıp hizmeti kaybettiğimi söyleyeceğim ama şimdilik onun bu konuda daha fazla konuşmasına dayanamıyorum. Hâlâ yepyeni olan duygular yüzünden onu gerçekten incitebilecek bir şeye doğru tüm hızıyla koşmasından nefret ediyorum. Ve bundan benim kadar korkmuş görünmemesinden gerçekten nefret ediyorum. Her gün etkilendiğim bir şeyken, nasıl bu kadar çabuk geçebiliyor?

Önemli değil. Çünkü gerçek şu ki, insanları mesafeli tutmaya başladığım zaman, gerçekten mutluluğu bulmaya başladığım zamandı - ve bu karara itiraz etmemi sağlayan hiç kimseyle tanışmadım.

Hiç kimse.

Ne Gretchen, ne geçen yıl İtalya'da tanıştığım kadın, ne Teksas'tan Jada, ne Indiana'dan Allie, ne de...

Düşüncelerim, ilgili bir nedenden ötürü kendimi diğerleriyle aynı kefeye koyamadığım bir isme takılıyor:

Anne Walker.

BÖLÜM DÖRT

Annie

ARestorandan çıktıktan sonra, kızlarla bir Audrey Hepburn film gecesi için doğruca Amelia ve Noah'ın evine gidiyorum. İçeri girmeden önce, yine de Emily'nin elbisesini çıkarıp kamyonetimde her zamanki tulumumla tişörtüme geri döndüm ve sonra elbiseyi çantama tıktırdım. Sorun değil - karanlık. Kimse bir şey görmedi.

Kız kardeşlerim ve ben, Amelia'nın, herhangi bir şey ters giderse, canınızı acıtırsa veya sizi bulandırırsa, bir Audrey filmi açarsınız ve iyileşene kadar kalbinize onun gülüşünü enjekte edersiniz uygulamasını benimsedik. Ya da bilirsiniz, genellikle bir kız gecesi düzenleyin ve dedikodu yapın ve patlamış mısır yiyin.

Dördümüz de Noah'ın oturma odasının (ya da sanırım şimdi Amelia'nın oturma odası olarak düşünmeliyim) çeşitli yerlerinde kıvrılıp izlerken, bu gece olan bu.*Komik Yüz*. Amelia bir yıldan biraz uzun bir süre önce şehre ilk geldiğinde, hiç Audrey filmi izlememiştik. Ancak Amelia başkenttir.Öona takıntılı Ve onun filmlerini izledikten sonra kız kardeşlerim ve ben de öyleyiz.

Amelia, oturma odasından çıkan koridoru işaret ederken, filmin sesinin arasından, "Hayır," dedi. "Seni gördüm. Odana geri dön."

Kardeşim Noah asık suratla koridordan çıkıyor. "Hadi. Bunu sizinle birlikte izlememe izin verin. Beni kendi lanet oturma odamdan alıkoyamazsın.

Amelia, eski kızlar gecesi geleneğimizi korumakta çok kararlıydı ve Noah ile nişanlanması bunu değiştirmede. İşin garibi, aslında filmi izlemek istediğini sanmıyorum. O sadece itmeyi seviyor

Amelia'nın düğmeleri ve onlara basılmasına bayılıyor. Cennette yapılan maç.

Affedersiniz, burası artık benim de oturma odam. Ve bu kızlar gecesi. Erkekler giremez."

Noah gözlerini devirdi. "İyi. James'in evine gidiyorum." James, Noah'ın en iyi arkadaşı ve ikinci kardeşimiz gibi. Yan taraftaki Huxley Çiftliği'nin sahibi (*yan kapı* birkaç dönüm anlamına gelir).

Amelia, "İşimiz bittiğinde bir kurye güvercini gönderirim,"

diyor. Noah bir top şapkası takıyor. "Sadece ara."

Maddie sinsi bir gülümsemeyle, "Geri dönüp heyecanlanmak için güvenli olduğunda ışıkları yirmi kez yakıp söndüreceğiz, Aşık Çocuk," diyor. Noah, Amelia'ya ilk aşık olduğunda ona verdiğimiz lakattan nefret ediyor. Asla bırakmayacağız.

Noah kaşlarını çattı. "Bittiğinde beni ara ki yatağa gelebileyim. Bazılarımız yaz tatilinde öğretmen değiliz ve sabahları asıl işimiz oluyor."

Emily iyi bir yansıtma yapabilmek için ellerini ağzının etrafında kavuşturuyor. "Çıkarken hortumu açıp James'in penceresine su püskürteceğim, böylece sahilin eve gelip Amelia ile tatlı, tatlı sevişmek için açık olduğunu biliyorsun!"

Noah gülümsememek için elinden geleni yapıyor ama hepimiz onun orada pusuya yattığını görebiliriz.

Sonra bana bakıyor. "Senden haber yok mu?" omuz silkiyorum "James'e merhaba dediğimi söyle."

Kız kardeşlerim ve Amelia yuhalandı ve Noah bana sıırttı. "En sevdiğim sensin."

Döner ve gider, ancak ön kapı arkasından kapanır kapanmaz tekrar açılır. Noah içeri fırlar. Amelia'nın oturduğu kanepenin arkasından dolaşüyor, ellerini onun çenesine koyuyor ve veda öpücüğü verebilmek için Amelia'nın yüzünü yukarı kaldırıyor.

Noah ve Amelia'yı bir çift olarak ilk gördüğümde şok olmuştum. Hepimiz öyleydik. Bu ikisi arasındaki sevgi çok kolay ve özgürce verilmişti. Noah'ı hiç kimseyle böyle görmemiştim. Amelia'nın şöhretinin sınırlamaları dahilinde çıkarken uzun mesafeli ilişkilerini yönetme biçimlerini izlemek ilham verici.

"Ew," diyor Madison tiksinti dolu bir kahkahayla. "Örümcek Adam tarzında mı öpeceksin? Tobey için iyi bir görünüm değildi ve senin için de iyi bir görünüm değil.

Emily, Maddie'ye bir yastık fırlatır ve onu bir karate darbesiyle saptırır.

Noah, öpücükten sonra Amelia'ya fısıldayarak, "Seni seviyorum," dedi. duyacak kadar yakın oturmak.

Amelia ve Noah'ın ilişkisine bayıldığım için kucağımda gülümsüyorum. Sanırım ailemin sahip olduklarına benzer olmalı. Sağlam, derin ve güvenilir. Ve kesinlikle, tıpkı ailemin tüm fotoğraflarında gördüğüm gibi, gözlerinde kalple birbirlerine bakıyorlar. İşe yarayan ve etraflarındaki herkesi kıskandıran türden bir aşk. Benim istediğim bu. Süper yapıştırıcı-yapışkan, hiçbir yere gitmeyen, ölüm bizi ayırana kadar ilişkisi. Hayat boyunca birlikte mutlu bir şekilde yürüyeceğimiz yerde yanıma çıkacak ve bana elini uzatacak biri.

Sonunda Noah gidiyor ve Amelia'nın yanakları tamamen pembe olurken, Audrey Hepburn'ün tüm filmleri arasında kişisel favorim.*Komik Yüz*. Audrey'nin canlandırdığı karakter olan Jo ile derin bir bağ kuruyorum. Jo bir kitapçıda çalışıyor (halihazırda kendi çiçekçi dükkanına sahip olan bir rüya işim olmasaydı bu benim hayalimdeki iş olurdu) ve sessiz ve içe dönük, hatta belki biraz sade olarak görülüyor.

Ancak filmde, ünlü bir moda dergisi fotoğrafçısı olan Dick Avery (Fred Astaire tarafından canlandırılmıştır) Jo'yu görür ve onda hiç de sade ya da sessiz olmayan bir şeyler görür. O ve editörü Maggie Prescott birlikte.*Kalite* dergisi, Jo'yu Paris'e götürür, onu kabuğundan çıkarırlar, onu bir modele dönüştürürler ve ona Kaliteli bir kadın gibi giyinmeyi, poz vermeyi ve kendini taşımayı öğretir. Elbette sonunda Jo ve Dick delicesine aşık olurlar ve sonsuza dek mutlu yaşarlar - her iyi hikayenin olması gerektiği gibi biter.

Audrey ve Fred'in "S Wonderful" şarkısında dans ettikleri son sahneden sonra televizyonu işaret ederken, "Gördün mü," diyorum büyük bir iç çekişle. "İhtiyacım olan bu."

Maddie ve Emily mutfaktalar ve işitemeyecekleri bir mesafedeler.

"Sana aşık olacak yaşlı bir adam mı?" Amelia'ya kıkırdayarak sorar.

Nefesim kesildi. "Muhteşem Fred Astaire'e ve en sevdiğim filmin kahramanına iftira atmaya cüret etme."

Amelia yüzünü buruşturdu ve sehpadan bir avuç patlamış mısır daha almak için öne doğru eğildi. "Normalde bir Audrey filmine karşı tek kelime etmem. Ama buradaki eşleşmenin tuhaf olduğunu ben bile kabul etmeliyim. Audrey yirmili yaşlarındaydı ve Fred kesinlikle ellili yaşlarındaydı.

"Ah. Sönüyor," diyorum tekrar ekrana bakarak.

"Her neyse, neden yaş farkı olan büyük bir aşk ilişkisi istiyorsun, Anna-muz?"

Bacaklarımı kanepeye doğru çekip kollarımı onlara doladım. "Yaş farkı olan bir aşk ilişkisi istemiyorum. Ben sadece genel olarak bir aşk ilişkisi istiyorum. Bu yüzden, keşke Dick Avery veya Maggie Prescott gibi birinin gelip bana herkesin çıkmak istediği Kaliteli kadın olmayı öğretmesini isterdim. Ya da en azından randevularımın sıkıcı olduğumu söylememesini ve ardından arkadaşlarının arayıp ayrılmak için bahaneler uydurmasını istiyorum.

"Ne?!" Amelia biraz fazla yüksek sesle diyor.

"Şşt!" Omzumun üzerinden kız kardeşlerimin mutfakta bir şeyler pişirmekle meşgul olduğu yere bakarak tısladım. Aslında, Madison yemek pişiriyor ve Emily onun etrafında geziniyor ve diğer birkaç öğretmen arkadaşıyla Meksika'ya yapacakları tatil için seyahat programı sorularıyla onu kızdırıyor. Bunu karşılamak için bir yıldır para biriktiriyorlar.

"Bu gece olan bu mu?" Amelia bu sefer fısıldayarak soruyor. "Evet."

Ellerimi baldırlarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum. "Ama onu suçlama..." "Sanırım."

"Korkunç bir randevuydum. Zar zor konuştum ve sonra konuştuğumda, zavallı adama evlilik yaptım. Ve tüm bunlardan sonra bile, John'u kucığına atmış olmama rağmen, Will ona içeceklerin parasını ödetti. Bu bir felaketti."

Amelia aniden öne doğru oturur. "Bekle bekle bekle. Geri gitmek. Will mi dedin?"

Başımla onayladım. "Evet, Will. Bilirsin? Will Griffin."

"Will Griffin, korumam Will Griffin'deki gibi mi? Senin randevunda mıydı?"

"HAYIR." duraksıyorum. "Yani, evet. Koruman, hayatımın en kötü randevusunu yaşadığım restorandaydı ama kendi randevusunda oldukça başarılı görünüyordu.

"Ama seninle takıldı?"

Bir omuz kaldırıyorum. "İyi sıralama. Geldi ve merhaba dedi, ama bu tam John'un Dodge'dan defolup gitmesi sırasındaydı, bu yüzden Will beni kamyonete götürdü ve konuştuk.

"Sen konuştun. İrâde için?"

"Neden benim ifadelerimi tekrar edip soru haline getiriyorsun?"

"Sadece hayal etmeye çalışıyorum." Anında bir tekrar canlandırmaya çalışıyormuş gibi ellerini havada daireler çiziyor. "Benimle her zaman çok iş yapıyor. Neredeyse ondan arkadaşlık koparmak zorundayım ve burada sana doğru yürüyor ve sohbet ediyor.

Kaşlarımı çattım ve patlamış mısırdan bir ısırık daha aldım. "Sadece en fazla beş dakika kadardı. Amelia'nın gözlerindeki biraz fazla uyanık bakışı hiçe sayarak, önemli değil, dedim. Belki de Will'e karşı bir şeyim olduğunu düşünüyor ve onunla çıkmaya çalışacağımdan endişeleniyor? *Ha!* Komik bir düşünce. "Her neyse, hemen restorana geri döndü ve geceyi çıktığı kadında kalacağını ve yarın Roma'da olacağını söyledi." Dizini dürttüm. "Bu arada, onu geri gelmesi için tuttuğunu bilmiyordum. Güvenlik sorunlarınız mı var?"

"Tam olarak değil. Son zamanlarda birkaç paparazzi çok yaklaşıyor ama ben endişelenmedim. Sadece düğün detaylarına açlar. Düğünden sonra ortalık sakinleşene kadar seyyar bir gardiyan çağırmanın zamanı geldiğini düşünen Keysha'ydı.

Keysha, Amelia'nın menajeridir. Onu bir yıl önce, eski müdürünün arkasından karanlık işler çevirdiğini öğrenince işe aldı. Bence Keysha, Amelia için gerçekten iyi oldu - Amelia'nın hayatını biraz daha pürüzsüz hale getirmesi için tuttuğu kişisel asistan Claire gibi.

Ama yanıliyorsun, dedi Amelia aniden. "Will yarın gelmiyor. O şimdi burada.

Bir dakika ne? Bu olasılık karşısında çok heyecanlı görünmemeye ve sadece adından söz edildiğinde bile kızarmaması için yanaklarımı zihinsel olarak korkutmaya çalışıyorum. "Ama bana bu gece Gretchen'da kalacağını söyledi."

Amelia, büyük bir sınavdan önce cevaplar için beni inceliyormuş gibi görünüyor - onları kırmızı mürekkeple tenimin her yerine yazılmış bulmayı bekliyor. "İlginç. Tek bildiğim yaklaşık otuz dakika önce, gece vardiyası bekçisi Harold bana mesaj attı ve Will'in gözetleme karavanına geldiğini ve acil durum uydu telefonunu aldığını söyledi -buralarda hizmet yetersiz olduğu için telefon telefonunu ellerinde tutuyorlar- "ve sonra geceyi geçirmek için Mabel's Inn'e gitti ve saat sekizde başlamak için hazır olacak.A.M. Yarın. Bu yüzden randevusunu kısa kesmeye karar vermiş olmalı.

Amelia, binalarına gerçek bir bekçi kulübesi inşa etme sürecinde, ancak en az bir veya iki ay daha hazır olmayacak. O zamana kadar, güvenlik ekibi her zaman yolun aşağısında Mabel's Inn'de kalır.

Ayrıca, Will'in geceyi Gretchen'ın evinde geçirmediği gerçeğine dair hiçbir şey okumamayı seçeceğim.

Yapacağım. Olumsuz!

Duyuyor musun, seni romantik serseri? Will'in Roma'ya bir gece erken gelmesinin benimle ve bu gece erken saatlerde buluşmamızla hiçbir ilgisi olamaz. Tek bildiğim, süper hızlı bir şekilde bağlandılar ve o gitti. Hikayenin sonu.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Maddie, başını kanepenin arkasından uzatarak.

Amelia en ufak bir şüphelenmeden, "Korumam, Will Griffin. Ben de tam Annie'ye şehre döneceğini ve düğün bitene kadar benimle kalacağını söylüyordum.

Maddie'nin gözleri parladı ve nedense parmaklarımı seğirtti.

Emily köşeyi dönüp tekrar koltuğa oturuyor. "Bekle, kim?"

Oturma odasında oturmaya gelen Maddie, "Ülkedeki en ateşli koruma," diyor.

"Oooh, Will Griffin?"

Yine, Maddie'nin kimden bahsettiğini hemen anlaması hoşuma gitmedi. Ama neden umursadığımdan emin değilim. İşin içinde olduğu yerde umudum yok. Ve dürüst olmak gerekirse, dışa dönük, muhteşem kız kardeşlerimin onunla benden çok daha fazla şansı var. Oh, ve biliyorsun, en önemli kısım: İstikrarlı bir ilişki istiyorum. İrade hiçbir şekilde istikrarlı değildir.

Yüzünü muzip bir şekilde yumruklarına dayayan Maddie, Amelia'ya bir bakış atmayı hedefliyor. "Tamam, bize karşı dürüst ol, sen ve Will hiç takıldınız mı?"

"İğrenç, hayır!" Amelia gerçekten tiksintiyle konuşuyor. "Her şeyden önce, Will bu noktada kardeşim gibi ve bunun düşüncesi tam anlamıyla midemi bulandırıyor. İkincisi, ondan hiç etkilenmedim.

"Asla?" diye sorar Emily, okuyan bir ifadeyle. "Yani senin için çalışmaya başladığında bile o güzel kaslı adamı bir kez bile çekici bulmadığını mı söylüyorsun?"

Amelia omuz silkiyor. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu benim için asla yapmadı. Bence harika bir adam ama benim tipim değil. Öte yandan Nuh..."

Üçümüz de inliyoruz.

Maddie, "Kardeşimize aşık olmaya devam edersen seni grubumuzdan atacağız," diyor.

"Kardeşine aşık oldum. Bu yüzden yaklaşan düğün!" Maddie'nin kafasına vuruyormuş gibi yapıyor.

Ama bu, kızlar gecesinde böyle davranmak için bir mazeret değil. Yani, kahretsin, Amelia, en azından kibarca davran ve bizim iyiliğimiz için ondan bıkmış gibi davran, dedi Maddie yüzünü buruşturmadan önce.

Spiral cepli defterimi açıp adının yanına bir çetele eklerken Emily bana bir kalem veriyor.

"Ödememe kadar kaç tane daha var?" Maddie soruyor.

"Üç." Küfür Yok Defterini kapatıyorum ve keşke onu bir uçurumdan atabilseydim. Benim tarafımda bir mizah girişimi olarak başlayan şey, kardeşlerimin kaçmama izin vermediği, karakterimin tam teşekküllü bir parçasına dönüştü. Herkes bir küfür söylediğinde çetele notu alır ve bir ayda yirmi küfür ettiğinde yirmi dolar ödemek zorundadır. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin daha az yemin etmesine neden olmadı. Bunun yerine, bizi düzenli olarak katkıda bulunanlar haline getirdi.

Kasabadaki çeşitli kar amacı gütmeyen kuruluşlar çünkü her ay herkes ödedikten sonra ganimetlerimizi oraya bağışlarım. Bize bir grup hayırsever demeniz yeterli.

"Will'e dönersek, sence sarı saçlı, biraz otoriter kadınlardan hoşlanır mı?" Emily soruyor, belli ki şaka yapıyor ama yine de içimde ayağa fırlayıp bağırma dürtüsü yükseliyor.*HAYIR! Ona sahip olamazsın!*

sessiz kalıyorum

Görünüşe göre Maddie de benimle aynı düşüncede. "Mümkün değil! Will'le çıkacak biri varsa, o benim. Açıkçası, o kötü çocuk tipi ve onu tamamlamak için benim gibi birine ihtiyacı var. Kırpiklerini şakacı bir şekilde kırıyor. Onu çok seviyorum ama şu anda o kırpiklerin her birini yolmanın hayalini kuruyorum.

Amelia -çok yaşa- sonra bana baktı. "Biliyor musun, bence Annie gibi biriyle daha iyi olur."

Madison buna kahkahalarla gülüyor. Emily de kıkırdar. Anna-muz ve Will Griffin? Hayır. Kesinlikle hayır," diyor Maddie sürekli kıkırdarak.

Usluca gülümsedim ve midemin düğümlendiğini belli etmemeye çalıştım.

Emily, "Sanırım bu konuda Maddie ile aynı fikirdeyim," diyor. "Annie çok yumuşak, tatlı ve bakir. Onu Will gibi biriyle hayal edebiliyor musun? Onu canlı canlı yedi.

Sanırım Emily bunun kulağa üzücü gelmesini istedi, ama nedense bana o kadar da çekici gelmiyor. Kız kardeşlerime asla itiraf etmeyeceğim bir şey çünkü evet, ne yazık ki bakire olduğumu biliyorlar ve bana hayatımın her günü bunu hatırlatıyorlar.

Hmm, dedi Amelia, gözleri kısılmış ve bana doğru yumuşak bir gülümsemeye. "Sen ne düşünüyorsun Annie? Sen ve Will birlikte iyi olur muydunuz?

Bir anda yanaklarım kızarıyor. Evet dersem, kız kardeşlerim gülecek ve birbirimiz için uygun olmadığımızın bariz nedenlerine işaret etmeye devam edecekler. Tüm nedenleri zaten biliyorum (ben bir ev kadınıyım - o maceracı. Sayısız kadınla çıktı - benimle bir randevuyu bitirecek bir erkek bile bulamıyorum), bu yüzden

Utancı atlamaya karar verdim. "Tek istediğim, her gün yanımda olacak iyi bir adam."

"Gördün mü," diyor Madison şakacı bir alayla. "Kesinlikle Will değil - BuzzFeed'in en seksi koruması ve seri flörtü. Annie sevişmek için evlenene kadar bekleyeceğinden ve Emily de Will'e karşı fazla otoriter olduğundan, sanırım Will'i bir geceliğine eve getiren kişi ben olmalıyım."

Emily ona yastıkla vuruyor. "Ya hiçbirimiz Will'i eve getirmesek ve hepimiz arkadaş kalsak?"

"Anlaştık," biraz fazla hızlı katılıyorum.

"İyi. Lanet olası parti kakaları," diyor Madison, fırında pişirdiği kekleri almaya gitmeden önce. Çikolatanın varlığında tüm erkekler unutulur.

Sonraki saat, düğün hakkında konuşmak ve Amelia ile planlamayı düşündüğümüz son detayları gözden geçirmekle geçti. Çiçekleri sağlayacağım ve daha fazla heyecanlı olamazdım. Düğüne götürecek bir randevum da olsaydı daha heyecanlı olabilirdim ama sanırım konumuz bu değil.

Daha sonra, hepimiz gece için dışarı çıktıktan sonra, Emily ve Maddie kamyonlarına doğru yürürken Amelia beni kapıda durdurdu. Tamam, ben de senin flört çıkmazını ve filminden sonra söylediklerini düşünüyordum.

"Evlenecek yaşlı bir adam bulmak için yaşlılar merkezine gitmeli miyim sence?"

Amelia kaşlarını çattı. "Bunu bu kadar çabuk söylemenden rahatsız oldum. Bana bu fikri başından beri düşündüğünü düşündürüyor."

"Düşüncelerine devam et."

Amelia gülümser. "Şu anda kafamda tüm parçaları bir araya getiriyorum ama çıkma konusunda daha iyi olmana yardım edecek bir yolum olsaydı, bunu yapmak ister miydin?"

"Elbette," dedim rahatlıkla, çünkü dürüst olmak gerekirse, Amelia'ya hayatım pahasına güveniyorum. Benden istediği her şeyi yapardım. Bazı yönlerden ona kız kardeşlerimden daha yakın hissediyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama Amelia hayatıma girdiğinde aramızdaki bağ çocukluktan beri kuruluyormuş gibi geldi. "Bütün istediğim

Noah'ın senin için ve babamın annem için olduğu kadar benim için de mükemmel biriyle evlenmek. Bunu gerçekleştirmeme yardım edebilirsen, dediğin her şeyi yaparım."

Amelia bana geniş (biraz sinsî?) bir gülümseme attı. "Mükemmel. Öğrendiğimde sana haber vereceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

İrade

Auykusuz geçen bir gecenin ardından nihayet güne uyanmak için normal bir saat geliyor. BeşA.M. (Tamam, en azından benim için normal.) askeri günler Hava Kuvvetlerinde altı yıl Güvenlik Kuvvetleri uzmanı olarak aktif görevde ve iki yıl yedek kuvvetlerde görev yaptım ve eğitim olarak kariyerime icra koruma ajanı, yani EPA olarak başladım. Dürüst olmak gerekirse, askere tamamen yanlış nedenlerle girdim. Hiçbir zaman hayalim olmamıştı, ama hızlı bir şekilde gitmek için bir yola ihtiyacım olduğunda, oradaydı. Orduda geçirdiğim zamandan pişman değilim ama benim için hiçbir zaman tam olarak doğru gelmedi. Benim için çok fazla mutluluk yoktu. Ve şimdi buradayım, EPA olarak beşinci yılım ve hala yapmam gereken şeyin bu olduğundan emin değilim.

Gözlerimi açıyorum ve olduğum yeri yeniden yönlendirmem gerekiyor. Sağ. Roma, Kentucky, gelecek ay benim olacak odada uyuyor. Başımı sağa çeviriyorum ve duvarda asılı bir nakış sanatı parçasıyla saldırıya uğruyorum: Bu Dağınıklığı Korusun. Bekçi kulübesinin henüz bitmemiş olması gerçekten çok kötü ve benim handa uyumam gerekiyor.

Buraya son geldiğimden beri, Amelia ve Noah mülklerinde pek çok değişiklik yaptılar. Sadece evin etrafına ve mülklerinin çevresine birinci sınıf bir güvenlik sistemi kurmakla kalmadılar, aynı zamanda tesislerde bir güvenlik evi inşa ediyorlar. Şimdilik, mülkün önünde küçük bir gözetleme karavanı var ve burada Harold geceleri izliyor ve ardından sabah başka bir adamla, Sam'le değiş tokuş yapıyor ve gün boyunca izliyor.

Bir yönetici koruma ajanı (ya da kitlelerin bize verdiği adla koruma) olarak kariyerim boyunca birçok ünlü için çalıştım ve her ünlü kendi güvenliğine farklı şekilde yaklaşıyor. Bazıları, bir güvenlik ekibine sahip

olmanın bir

para israfı ve kendi korumalarına neredeyse yeterince yatırım yapmıyorlar. Bunu görmekten nefret ediyorum. Genellikle onları uyandırmak ve güvenlik bütçelerine daha fazla para harcanması gerektiğini göstermek için gerçekten korkunç bir şeyin olması gerekir.

Ama bir de Amelia gibi güvenliklerini her zaman ciddiye alan insanlar var (gecenin bir yarısı kaçtığı ve hiçbirimize nereye gittiğini söylemediği zamanlar dışında). Neyse ki, bu kasaba büyük ölçüde güvenli ve bir süreliğine basın dahil kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Asla ciddi bir tehlikede olmadı. Artı, Noah'ın yanına yaklaşan herkesi döveceğinden eminim. Ama şimdi paparazziler onu burada, ne yazık ki Roma'yı haritaya koyan kasabada gördükleri için haberler yayıldı. Yani Amelia gelirinin muazzam bir kısmını güvenliğe yatırıyor, ben de bu yüzden buradayım. Amelia'yı ay boyunca takip edeceğim ve güvende ve rahatsız edilmediğinden emin olacağım.

Turda, işim neredeyse her zaman heyecan vericidir. O içeri girmeden önce yerleri süpürürüm ve sonra her yerde ona eşlik ederim, sürekli etrafımızdaki insanları inceler ve bazen o gün fotoğrafının çekilmesini istemiyorsa kasıtlı olarak paparazzilerin görüşünü engellerim. Ve konserler sırasında, sahne güvenliğini aşıp platforma çıkan aşırı hevesli hayranları dizginlemeye yardım etmeye hazır bir şekilde sahne arkasında gezinirim.

Geceleri bir konserimiz olmadığı sürece genellikle bir seferde yalnızca sekiz saat çalışırım ama sandığınızdan daha fazla ara veriyorum. Genellikle Amelia evde ya da otel odasında takılırken, gözetleme görevlileri görevi devralır. İşte o zaman hangi şehirde olursak olalım keşfetmek ve her türden insanla tanışmak için boş zamanım oluyor. İşim sayesinde Paris'te hava dalışı yapmaya, Bahamalar'da şnorkelle yüzmeye ve Cape Town'da ATV sürmeye gittim. Her şehrin bildiği en az bir heyecan verici şey yapmaya çalışıyorum.

Ama şimdi Kentucky, Roma'dayım ve kesinlikle heyecan verici hiçbir şeyin olmadığı fırfırlı bir pansiyonda beyaz tavana bakıyorum. Kasabada sadece bir bar var, başka bir şey yok. Macerayı unut. Görünüşe göre nakış işlemek zorunda kalacağım.

Sadece bir ay ve bu Amelia için, diye kendime hatırlattım.

Bir çift atletik şort ve koşu ayakkabısı giyiyorum ve sonraki saati bu taşra kasabasında koşarak geçiriyorum. Güneşin doğup buğday ve mısır tarlalarını öne çıkarmasını izlerken kötü ruh halim yavaş yavaş yok oluyor. Birkaç dakikalığına her şey altın değerindedir ve her zaman daha çok şehir insanı olmama rağmen, taşrada yaz aylarının güzel olduğunu ben bile kabul edebilirim. Çim o kadar yeşil ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Sonunda, dükkan sahipleri kapılarını açarken kasabanın içinde dolaşıyorum.

İşte o zaman fark ettim: her yönden bana bakan gözler. Vitrinler aracılığıyla. Girişleri gözetlemek. Köşelerde. Terden sıırıslıklam ve çok yorgun olmama rağmen hızımı artırıyorum çünkü yemin ederim ki bu kasabadaki herkes ben koşarken bana bakmak için çılgın bir korku filmi gibi dükkanlarından çıkıyor. Ne oluyor be?

Sonunda hana geri döndüğümde ve eğildiğimde, ellerim bacaklarımda nefes almaya çalışırken, bir çift siyah ayakkabı görüş alanıma giriyor. Alnımdan kaldırıma düşen büyük ter damlasının hemen yanında duruyorlar. Dışarısı çok sıcak yemin ederim cızırıyor.

Yukarı baktım ve koyu kot pantolonu, siyah-beyaz çizgili tişörtü ve elinde bir seyahat kahvesi kupasıyla Amelia Rose'dan başkasını bulamadım - kolundan yerel lokantanın logosu olan büyük bir çanta sarkıyordu. Kaşlarını kaldırdı ve ben hâlâ "Hey. Şehre geri döndüm.

"Bunu anlıyorum," diyor, ses tonuna eğlence katarak. Lokantadan kahvaltılık bir şeyler alıyordum ve bir uğrayıp yerleştiğinizden emin olayım dedim. Ama işte buradasınız. Gülebilirmiş gibi kahvesini yudumluyor.

"İşte buradayım." Hâlâ zar zor nefes alıyorum.

"Yani kasabada böyle mi koşun?"

"Ne gibi?" diyorum, nihayet tam boyumda dikilip yüzümdeki ve boynumdaki teri emmek için pamuklu tişörtümü kullanarak.

"Çıplak göğüs ve dövme sanatçınız için yürüyen bir reklam panosu mu?"

Sanki gömlek giymediğimi yeni fark ediyormuşum gibi karnıma baktım. "Evet," diyorum, ona bakıp hâlâ derin derin nefes alıyorum. "Kötümü? Buralarda koşmak için bir kıyafet kuralı var mı?"

Yine sırtıyor. Resmi olarak değil. Ama eve dönsem iyi olur, böylece sabit hattımı doldurmak üzere olan tüm aramaları yanıtlayabilirim.

"Bekle, neden?" Geri çekilmesini rica ediyorum.

"Çünkü dedikodu treni bu sabah warp hızında ilerleyecek. Çok uzaklaşmadan onu yakalamalıyım!" Kupasını kaldırıyor. "Üstünü değiştirdikten sonra eve gel. Paylaşacak çok kahvaltımız var!"

Yönetici koruma ajanlarının, korudukları insanlarla oturup kahvaltı yapmamaları gerekiyor. Yine de Amelia, yapacağı son şey de olsa beni arkadaş çevresine eklemeye her zaman kararlıydı.

—

Yarım saat sonra ve yeni duş almış olarak, Amelia ve Noah'ın ön kapısını çaldım. Sabit hatlı telefonu kulağına yapışmış halde kapıyı açar. "HI-hı. Kesinlikle. Bu harika bir nokta, Harriet, bunu kesinlikle ileteceğim. Gülümseyip beni içeri buyur ediyor.

Mutfaktan küçük adanın etrafından dolaşan, köşedeki duvarda kaybolan kıvrımlı telefon kablosunun üzerinden geçmem gerekiyor, sonra koridordan aşağıya ve elinde tuttuğu telefona gitmem gerekiyor. Ayrıca beline bir kez dolandı.

Amelia oturma odasını işaret ederek içeri girip oturmamı işaret etti. Konuşmasının son kısmını telefonda kablodan çözerek geçiriyor. Arkamdan bir kapının açılıp kapandığını duydum ve Noah'ın koridordan belirmediğini görünce ayağa kalktım.

"Will," dedi odaya girip elini uzatarak. Onu kavradım ve birbirimize sıkıca sarstık. "Geri dönmen güzel."

Noah'tan gerçekten hoşlanıyorum. Amelia ondan önce dişlerini gırtlaklarına geçirmek istediğim birkaç adamla çıktı. Ama bu adam yasal. O sadık ve Amelia'yı ilk sıraya koyuyor. Ben ona güveniyorum ve o da bana güveniyor gibi görünüyor.

"Yeniden Amelia için çalışıyor olmak güzel."

O sırtır. "Kasabanın senin sevincini paylaştığından emin değilim."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Gözlerim, omzumun üzerinden, Amelia'nın hala telefonda olduğu ve kulağını patlatan her kim ise dalgın bir şekilde başını salladığı yere baktığı bakışlarını takip etti.

"Koşudan döndüğünden beri bu onun dördüncü araması."

İkimiz de dikkatimizi Amelia aramasını bitirirken, telefonu yavaşça kulağından uzaklaştırıp her kelimedede alıcıya biraz daha yaklaştıracak ona çeviriyoruz. "Evet... Uh-uh... Kesinlikle... Tamam... Yapacağım... Güle güle!" Telefonu kapatıyor ve dramatik bir şekilde duvara sarkıyor, zemine kadar kayıyor. Sonra parmağını bana doğrultarak işaret ediyor. "Sen!"

"Ben?" diyorum kaşlarımı kaldırarak kendimi işaret ederek.

"Evet sen! Bu sabah gömleğini çıkararak koşmak zorunda kaldın ve tüm kasabada bir kargaşaya neden oldun."

"Dalga mı geçiyorsun?" Bu bir çeşit şaka olmalı.

Nuh başını sallıyor. "Hayır. Kasaba tizzy'de. Bu sefer gerçekten başardın."

Amelia ayağa kalkar ve oturma odasına girer. "Az önce Harriet'le telefonda konuştum, o senin çıplaklığını kasabada teşhir etme şeklini hiç takdir etmedi - evli olmayan genç hanımları şehvete düşmeye davet etme."

Çenem açık kalıyor. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Noah bana başını salladı. "Çok düşüncesiz. Onları baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? İşteki ilk günün?"

"DSÖ? Genç bayanlar?" ellerimi kaldırıyorum "HAYIR. Yemin ederim. Az önce ateşlendim ve normalde yaptığım gibi gömleğimi çıkardım ve..." İkisinin de güçlkle bastırdıkları kahkahalarını duyunca duraksadım. "Ve benimle dalga geçiyorsun."

Noah bu sefer sırtarak başını salladı. "Seninle dalga geçiyoruz." Yanımdan geçip omzuma vuruyor. "Roma'ya tekrar hoş geldiniz. Kimsenin birbirinden şikayet etmekten başka yapacak bir şeyi olmadığı bir yerde."

Amelia'nın yanından geçer ve onu dudağından öpmek için durur - ne uzun ne de kısa bir öpücük. Sadece... içten. göğsümü ovuyorum. "İşe gitmeliyim. Bir süre sonra görüşürüz. Ve Will," bana döndü. "Lütfen bugün lanet kıyafetlerini çıkarmamak için elinden geleni yap."

"Deneyeceğim."

O kapıdan çıkar çıkmaz Amelia bana bir fincan kahve koydu ve ben de onların küçük mutfak masasına oturdum. Birkaç dakika görüştük ve bana basın ve rahatlık için biraz fazla yaklaşan birkaç süper hayranla neler olup bittiğini daha ayrıntılı olarak anlattı. Ay için bir oyun planı oluşturduk ve günlük bir programa göre gideceğimize karar verdik. O gün için planlarının ne olduğunu görmek için bir sabah buluşması ve sonra ona kasabaya ve gitmesi gereken başka bir yere kadar eşlik etmek için yanında olacağım, ama o evdeyken veya stüdyosundayken takılmama gerek yok. Görünüşe göre yeni bir albüm üzerinde çalışıyor ve burada çok zaman geçirecek ve o yaparken ben kendi eğlenceme bırakılacağım. Güzel.

Düğünden sonra her şeyin sakinleşeceğini umut ediyor. Her iki durumda da, ay dolduktan sonra farklı bir müşteriye transfer edilmeyi istemeyi planlıyorum. Amelia için çalışmayı sevmediğimden değil -her zaman sevmişimdir- ama bu kasabada gereğinden fazla bir dakika bile kalmayacağım. Can sıkıntısı bana göre değil.

"Yani bu sana iyi geliyor?" o soruyor.

Başım la onayladım. "Kulağa harika geliyor. İhtiyacın olan her şey için buradayım. Cidden, bahçe işi mi? Oluklar temizlendi mi? ben senin erkeğinin Yapacak hiçbir şeyim olmadığında delirdiğimi biliyorsun."

Amelia gülüyor. "Biliyorum. İşte bu yüzden, boş zamanınızda başka şeyler için yardım etmeye istekli olduğunuzu söylediğinizi duyduğuma sevindim.

Aklımdan ne geçtiğini öğrenmek için can atarak öne oturdum. "Evet herşey.

Adını sen koy."

Yanılmıyorsa gülümsemesi biraz muzipleşiyor. Başkası bu gülümsemeyi görür ve onun cinsel bir şey ima ettiğini düşünürdü. Ama Amelia'yı benim kadar tanıdığım için kesinlikle öyle değil. Bu farklı bir şey. Zor bir şey. Yapmak istemeyeceğim bir şey.

"Harika. Başlangıç olarak, benim için kasabaya bir mektup götürür müsün?"

"Elbette," dedim, peşinde olduğumu anlamasını sağlamak için kelimeyi uzatarak. "Postaneyi beğendin mi?"

"Hayır." Daha geniş sırtıyor. "Aslında çiçekçiye."

Ve kasabada sadece bir çiçekçi dükkanı olduğu için bu, bugün Annie Walker'ı göreğim anlamına geliyor. Bok.

Daha önce gergin olmasaydım, elimde küçük beyaz bir zarfla kapıdan çıkarken Amelia, "Hey, Will!"

"Evet?"

"Hayır deme tamam

mı?" "Neye?"

"O zarfın içindekilere." Yüzündeki ifade tamamen yalvarma ve gerçek bir şey. "Lütfen hayır deme."

ALTINCI BÖLÜM

İrade

TKasabaya gitme zamanı, tamamen giyindim. Herkesin bakmak için kafalarını vitrinlerden dışarı çıkarmasını engellemiyor gibi görünüyor.

BEN yorgan dükkanından çıkan bir bayana el sallayın. Kızarıyor ve geri el sallıyor. Biraz daha aşağıda, bir adam hırdavatçıdan fırlıyor (sanırım adının Phil olduğunu hatırlıyorum) ve herhangi bir alete ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Mezura bugün indirimde, diyor hevesle ve ancak biraz vahşi denilebilecek gözlerle.

"Bugün için iyiyim, teşekkür ederim." Etrafından adım atmaya çalışıyorum ama o da adım atıyor. Sanırım, ben buradayken sadece tamircilerle ilgili herhangi bir şey için dükkanından alışveriş yapacağım bir sigorta istiyor olabilir, bu yüzden geniş bir gülümsemeyle, "Ama bir şeye ihtiyacım olursa nereye gideceğimi biliyorum" diye ekliyorum.

"Elbette biliyorsun!" endişe verici bir şekilde tepenin biraz üzerinde geri ışınlanıyor. Daha sonra omzunun üzerinden, desteklenmiş sokak tabelalarına tebeşirle yazan aynı yaştaki bir adama bağırır. Todd! Bugün mezuralar indirimde dedim. Tornavida değil."

Todd içini çeker ve karmaşık ayrıntılarla bezeli eserini sessizce silerek baştan başlar. Zavallı Todd.

"Pekala, aslında çiçekçiye doğru gidiyorum, yani..." Nazikçe yolumdan çekil.

Gözleri kısıldı. "Ah, bizim Annie'mizi görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Bir nevi... ama özellikle değil." Kaldırımın sağına doğru ilerliyorum ve o benimle birlikte hareket ediyor. Tekrar.

"Tabi tabi. Anladım. Bugünlerde çocukların hepsi bağlılığa karşı.

Seeneklerinizi açık tutmak sözde harika. O zaman hava tırnak yapar

havalı diyor

Ayağa kalktım ve ona baktım, burada bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Yine de rahat bir şekilde kıkırdadım. "Dinle, Phil, değil mi? Sadece patronum için bir ayak işi yapıyorum. Amelia için çalıştığımı herkes biliyor ama yine de dikkatliyim. "Gerçekten halletmem gereken bir iş. Bu yüzden, senin için sakıncası yoksa, sohbetimiz hakkında bir kontrole ihtiyacım olacak. Nazik ama kararlı. Yürüdüğüm her zaman mevcut olan ip.

Etrafından dolanmaya çalıştım ama Phil'in elinin göğsümde yayıldığını hissettiğimde aniden durdum. Yavaşça parmaklarına bakıyorum ve samimiyetinin her zerresi eriyip gidiyor. Şimdi elimi bileğine dolayıp arkasından bükme dürtümle savaşıyorum. Bana uyarı yapılmadan dokunulduğunda ilk içgüdümlüğümün bu olmasından nefret ediyorum. Bir yanımda bu işi çok uzun süredir yapıp yapmadığımı merak ediyor. Ama başka ne yapardım?

Kendimi nefes almaya ve rahatlamaya zorluyorum çünkü bu Phil, hayatı boyunca bu kasabada yaşamış ve muhtemelen Annie'nin büyümesini izlemiş bir adam. Bu yüzden onu bana bir daha dokunmaması için uyararak geriye doğru itmek yerine gözlerinin içine bakıp dinledim.

"Bizim Annie'miz çok tatlı, biliyor musun?" Bunu neşeli bir tonda söylüyor ama gözden kaçırmadığım bir yanı var. Söylenmemiş uyarı sözleri: Annie'miz çok tatlı, bu yüzden onunla uğraşma, yoksa bugün yüzde 50 indirimle satışa sunduğumuz motorlu testereyle hayalarını keserim. Phil ve mavi beyaz çizgili yakalı gömleği, haki şortu, ayak bileklerinde tüp çorapları ve babamın tenis ayakkabıları beni tehdit ediyor. Ben - göğüs göğüse çarpışma, kaçınma manevrası ve silah eğitiminde uzmanlaşmış, yüksek eğitilmiş bir yönetici koruma ajanı. Ve tahmin et ne oldu? İşe yarıyor. Phil'in kanımın donduran babacan bakışları var.

"Biliyorum," diyorum dürüstçe, çünkü Annie'nin yumuşak mavi gözlerine yalnızca bir bakış, bir insanın onun ruhundan taşan şefkat ve empati taşıdığını anlamaya yeterlidir.

Phil başını salladı. "Kimsenin kızımızı incittiğini duymak istemiyorum - ve kimseyi kastetmiyorum. Anlamak?"

Phil'e ve onun tüplü çorap giyen haline daha çok saygı duyuyorum, her ne kadar onu kasten inciteceğimi ima etmesine biraz sinirlensem de. Veya herhangi bir kadın.

"Anlıyorum, efendim."

Göğsümü okşuyor ve elini çekiyor. "Ve bundan sonra koşarken gömlek giy. Bu sabah Gemma'nın kumaş çöp kutusuna bayılmasına neden oldun. Bundan sonra onu asla bulamazdım.

Bir ay. Bunu bir ay boyunca yapabilirim. Otuz gün. Daha kötüsüne katlandım.

YEDİ BÖLÜM

Annie

Hatta inkar edilemez bir şekilde çiçeklerden oluşacaktır.

Dünyada ayakta durmak kadar ruh halimi yükselten hiçbir şey yok. çiçekçi dükkanım ve çiçeklerden derin bir nefes alıyorum. Sabah güneşi dükkânların ön camlarından içeri sızıyor ve küçük dükkânımın her köşesinden fışkıran gökkuşağı çiçeklerini öpüyor.

Keşke annem görebilseydi. Çiçeklere bayılırdı ve hatta toptan çiçeklerimi aldığım yerel çiftliğimizde çiçek hasadını başlatan oydu. Dükkanımın adının Charlotte's Flowers olmasının nedeni o. Kulağa ne kadar garip gelse de, alanı annemin gülümsemesiyle eşleştirmeye çalıştım. Parlak, açık, misafirperver, umutlu. Onu zar zor tanıma şansım oldu ve yine de sık sık onun için üzülüyorum. Dükkanın çevresini kaplayan uzun saplı çiçeklerle dolu tahta kovalar hakkında ne düşüneceğini bilmek. Hafif geniş tahta döşemeyi ister miydi? Sanırım bir bit pazarından çalmak için bulduğum, odanın arka ortasındaki dev eski çiftlik masasına bayılacaktı.

Kurtulamadığım boşluk hakkında annem ne derdi? Nedense hayalindeki çiçekçiyi açarak ve bunun benim için yeterli olmadığını fark ederek ona ihanet etmiş gibi hissediyorum. Kalbim aşka, evliliğe ve bir aileye hazır olmalı ve tüm bunları elde ettiğimde memnun olacağım. Demek istediğim,

aillemin bir resmine bir bakış, size ihtiyaç duydukları her şeyin birbirlerinde olduğunu söylerdi. Neşe ve huzur saçıyorlardı. Bunu istiyorum.

Şu anda James'in daha önce aradığı ve yakında alacağı buketi bitirmeliyim; bunun yerine Çok Önemli İşlerle meşgulüm. (En son korsan romantizminin bir bölümüne gizlice giriyorum, elimden bırakamıyorum.)

Coraline'in göğüsleri, Allistair'i arzudan çılgına çevirecek şekilde elbisesinin dar korsajının üzerinde inip kalkıyordu. Kendini daha fazla uzak tutamayarak kolunu Coraline'in beline doladı ve onu sıkıca kendine çekti. Coraline, diye fısıldadı, ağzı onunkinden sadece bir nefes yukarıdaydı. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. İzin ver..."

Dükkân kapımın üzerindeki zil çalıyor ve Allistair, Coraline'e izin vermesi için yalvarırken, sözümün kesilmesine ne kadar sinirlendiğimden zar zor inlemeyi başardım... ne? Öp onu? Onunla sevişmek mi? Bilmem gerek!

Yukarı baktım, nefesim kesildi ve kitabımı omzumun üzerinden depo odamın uçurumlarına bir yere fırlattım.

Dükkânımda çapkın bir gülümseme ve kolunda dövme olan bir adam duruyor.

"Merhaba," diyor Will Griffin fazlasıyla eğlenmiş görünüyor. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"HAYIR." Çok hızlı cevap veriyorum.

Merakla gülümsüyor. "Ama az önce arkana bir kitap fırlattın, değil mi?"

"HAYIR." Yine çok hızlı. Yutkunuyorum ve cildime kaynamayı bırakmasını söylüyorum. "Ancak eğer bilseydim -varsayımsal olarak- bu hangi kitabı okuduğumu bilmenizi istemediğim için olurdu. O yüzden lütfen daha fazla soru sorma."

Çalışma masamın tam önünde durmak için dükkana girerken gülümsemesi genişledi. "Anlıyorum. Hayali-eğer-söylersem-seni-öldürmem-zorunda kalacağım-kitabı. Ama bilmelisin ki, hangi kitap olduğunu bilmemek başlı başına bir işkence."

Allah Allah. İşkenceden bahsetmişken. Will'in gözlerinin içine bakmak neredeyse dayanılmaz. Güneşe bakmak gibi. Sıradan ölümlüler için fazla güçlü.

bilerek konuyu değiştiriyorum. "Sana hangi konuda yardımcı olabilirim, Will? Çiçek için mi buradasın yoksa koruma görevinde misin?"

"Yönetici koruma temsilcisi."

Kaşlarımı çattım ve kafa karışıklığımı gördü.

"Yönetici koruma ajanları olarak anılmayı tercih ediyoruz. Ama şu anda daha çok ayakçı ünvanına girdiğimi düşünüyorum." Küçük bir zarf uzatıyor

masanın karşısından bana ve bakışlarım bana çok yakın olan kelebek dövmesinin siyah mürekkebiyle buluştuğunda beynim bir an için boşaldı. Bununla ilgili bir şey yasadışı hissettiriyor. Sanki bu adamın elinin FBI'ın çok gizli bir dosya dolabında saklı En Tehlikeli Erkekler listesinde olması çok seksiymiş gibi.

Sonunda mektubu ondan aldığımda, "İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti - bu sırada ellerimizin birbirine değmemesine dikkat edin çünkü burada, çiçekçi dükkânımda kendiliğinden tutuşmak gibi bir arzum yok. Amelia az önce onu sana getirmemi ve ben buradayken açmanı istedi.

"Biraz tuhaf görünüyor," diyorum ve Will sadece omuzlarını silkiyor - beyaz tişört kaslarını zorluyor.

Ellerini kolayca kotunun ön ceplerine sokmadan önce gözleri benden duvardaki çiçek kovalarına kaydı ve dükkânı keşfetmek için arkasını döndü. Buraya ilk kez geldiğinin farkındayım. Kasabaya en son geldiğinde, Amelia'nın bulunduğu yerin dışında gezinir, yalnızca büyük bir kalabalık varsa girerdi. Ama burası Roma ve bir tesiste aynı anda bir veya iki kişiden fazlası olmaz.

Amelia'nın neden koruması aracılığıyla bana bir mektup gönderdiğini merak etsem de, gözlerimi Will'den ve onun dükkânımın her detayını inceleme şeklinden ayırmam bir dakikamı aldı. Yapraklara ve gövdelere dokunur. Yukarı baktı, dükkânın üst kenarını çevreleyen kalın taç pervazına bakmak için boğazının uzun sütununu açığa çıkardı. Ayağını geniş tahta zeminlere vurur. Bütün gün bunu yapmasını izleyebilirdim.

Ancak ürkütücü olmak yerine, kendimi zarfın mührünü açmaya ve Amelia'nın el yazısını okumaya zorluyorum. Sözlerini hızlıca taradıktan sonra, mektubu hemen katladım ve bir daha asla görülmemesi için ağzıma alıp yutmayı düşündüm.

"Ne diyor?" diye sordu Will, arkasını döndü ve görünüşe göre okumamı izledi.

"Hiç bir şey." Sesim şüpheli bir şekilde ciddi. Dükkânın kapısına yürüdüm ve hızla açtım. "Pekala, eminim bugün yapacak çok işin vardır. izin verme

bende seni tutuyorum Bunu getirdiğin için teşekkürler!"

"Öyle düşünmüyorum." Kulpunu tutar ve kapıyı yavaşça kapatır. Gözlerini bana çeviriyor. "O mektupta ne vardı?"

Ona umursamaz bir gülümseme sunuyorum. "Ah, biliyorsun, önemli bir şey yok. Kız işi."

Yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak bir adım uzaklaştım. Tehdit altında hissettiğim için değil, ama... Tehdidin tam tersini hissettiğim için.

"O mektubun benimle bir ilgisi olduğunu biliyorum."

Bir vantrilog gibi ağzımın kenarından konuşuyorum. "Birisi biraz narsist."

Annie. Bana mektubu göster." Will'in ses tonu hesaplı bir şekilde rahat ve gülümsemesinden baştan çıkarıcılık damlıyor. Bana yem atıyor.

Aklıma ne geldi bilmiyorum ama kendimi durduramadan "Beni zorlayamazsın" sözleri ağzımdan uçuverdi.

Gülümsemesi huysuz ve meydan okuyan bir şeye dönüşüyor. "Bahis istiyorum?" Yaklaştı ve damarlarımda hiç tatmadığım bir heyecan dolaştı.

Will Griffin'in bu mektubu almasına kesinlikle izin vermem. Amelia ne düşünüyordu? Utanç verici! Bu berbat bir fikir! Hangi mektubu yapar *Çok Utanç Verici*.

Will -yavaşça- yaklaşıyor ve attığı her adımda benim mutlu bir şekilde cızırdıyor. Bu kafa karıştırıcı çünkü mutlu cızırtıları düşünmenin zamanı değil.

Zavallı, küçük, alt tonlu parmaklarımın sağladığı tüm kasları kullanarak mektubu şiddetle parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve sonra arkama sıkıştırdım. "Bu mektup size değil efendim."

"Ama benimle ilgili, değil mi?"

"HAYIR." Çenemi daha

yukarıda tutuyorum. O

sırıtır. "Yalan söylüyorsun."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni izledim. Söylediğini biliyorum.

Zemin ayaklarımın altından kayıyor. "Beni... izledin mi?"

Utanmış görünmüyor ya da tüyler ürpertici bir şeyi itiraf etmiş gibi görünmüyor. Bunu bir gerçekmiş gibi ifade ediyor. "Amelia'nın etkileşime girdiği herkesi izlemek ve dinlemek benim işim. Ve buna sen de dahilsin. Tüm gerçeği söylemediğinde, çeneni her zaman hafifçe kaldırdığını böyle biliyorum. Sanki yalan söylemek için cesaretini toplaman gerekiyormuş gibi. O şirin."

Ah, keşke "sevimli" demeseydi. Bu kafa karıştırıcı. Ondan gelen iltifatlar başımı döndürüyor. Ah, ama nedeni bu, değil mi?! O içindeki yılan gibi *Orman Kitabı*, girdap hipnotize edici gözlerle daha da yakınlaşıyor.

"O mektubu alacağımı ikimiz de biliyoruz, Annie, o yüzden onu teslim edip ikimize de zaman kazandırmaya ne dersin?" Sesi o kadar çekici ve şakacı ki eriyebilirim. Ve ona bu kadar yakinken, onun kokusunu alabiliyorum. Duş jeli ve deodorant karışımı ama kolonya değil. Acıtacak kadar iyi, hafif, erkeksi ve temiz bir koku.

"İstersen onu benden çalmaya çalışman gerekecek. Çünkü sana bu mektubu vermemin hiçbir yolu yok.

Yumuşak ve alçak sesle kıkırdar - sanki ona karşı gelmeyi düşündüğüm için bile sevimliymişim gibi. "Hiçbir şey çalmaya çalışmıyorum. Onu çalmayı başarıyorum. İlk hatan, bu kadar yaklaşmama izin vermendi.

"Ah? O halde mektup nasıl hâlâ elimde?"

"Öyle değil. Bir dakika önce düşürdün."

Kâğıdın hâlâ parmaklarımın arasında sıkıştığını doğrulamak için nefesimi tuttum ve göz temasımı kestim ve bunu yaptığımda Will, şimşek hızıyla ileri atılmak ve kâğıdı elimden almak için anlık yönelim bozukluğunu kullandı.

Neşeli bir gülümsemeyle, "İşte bu şekilde haber vermeden yalan söylüyorsun, Annie Walker," diyor. "Şimdi Amelia'nın burada benim hakkımda ne yazdığına bir bakalım, olur mu?"

Son sözünü zar zor ağzından çıkardıktan sonra, o kâğıdı elinden alıp milyonlarca küçük okunamaz kıymığa ayırma niyetiyle ona doğru atıldım. Ama ben 1.70 boyunda olduğumu ve onun en az 1,80 boyunda olduğunu ve ben ağaçtan elma koparmaya çalışan bir çocuk gibi zıplarken okumaya başlamak için mektubu kolayca başının üzerinde tuttuğunu unutuyorum.

Dramatik bir şekilde boğazını temizliyor. “Sevgili Annie! Çıkma problemlerine bir çözümüm olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

"Bana o mektubu ver!"

"Pekala, onu kapına kadar getirdim. Will'in tam da ihtiyacın olan kişi olduğuna ikna oldum—"

"*William!*"Yüksek sesle bağırdım, o mektup için zıplamaya, çekiştirmeye ve daire içine almaya devam ederken kendi sesim sinirlerimi tırmalıyordu. "Bunu okuyamazsın! Utanç verici."

Bu sefer mektubu yem gibi yüzümün önüne indiriyor. Parmağı ile başparmağı arasında hafifçe sallanır. Ona saldırdığım anda onu geri çekeceğini çok iyi bildiğim halde dudaklarımı büzdüm ama yine de yaptım. Ve evet, onu hemen sağa çekti - benim ulaşamayacağım bir yere. Artık göğüs göğüseyiz. Benim yüzüm yukarı, onunki aşağı eğildi. İstesem şu an onu öpebilirdim.

Bu düşünce dünyanın neresinden geldi?

Adımın William olduğunu nereden çıkardın? dedi alçak sesle, sanki bir çiçekçide çuvallamak yerine yatakta uzanıyormuşuz gibi.

"İyi. Lütfen mektubu bana ver Wilson, diye fısıldadım karşılık olarak.

O sırttır. Flört sorunlarının çözümünün ben olduğumu anladıktan sonra kesinlikle hayır. O kadar meraklandım ki şimdi asla geri veremem.

Homurdandım ve gazeteye atıldım. Gökkuşağını başının üzerine ve diğer tarafa fırlatır.

"Wilbert, lütfen onu hemen bana ver yoksa sana... kaba şeyler söylemek zorunda kalacağım."

Etkilenmiş bir ses tonuyla, "Beni uyarmak çok kibar," dedi. Sanki gülmesine saniyeler kalmış gibi. "Sanırım kaba şeyler duymak istiyorum."

Bu sefer pazısını tutup aşağı çekiyorum. Benim iki katım olduğu ve yıllardır zekamdan başka bir şey yapmadığım düşünülürse, bunu yapmama izin verdiğini biliyorum. Ama acımasını kendi avantajıma kullandım ve kolunu omzumun üzerinden büküm, böylece sırtım ona gelecek ve önümde sallanan elindeki kağıdı alabilecektim. Dünyanın en yeni Güçlü Kadını olduğuma emin olduğum bir anlık zaferi deneyimliyorum, ta ki Will diğer kolunu bana sarıp beni geriye doğru kucaklayana kadar. Elleri örtüyor

benim, yani şimdi ikimiz de kağıdı tutuyoruz. Nefesini kulağımda hissediyorum. "Kaba yorumun nedir, Annie?"

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Korkunç olacak," diye alay ettim - beni saran güçlü ama nazik kollarını ve midemde dönen kelebekleri hissederek normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordum. "Süper kaba."

Hazırım. Ben alayım.

Yutkunuyorum ve çenemi çevirerek gözlerine bakıyorum - o kadar yakın ki bir cetvel kullanabilir ve mavi-gri irislerinin etrafındaki o siyah kenarı hassas bir şekilde ölçebilirim. "Davranıyorsun... cimri... popo yiyen biri gibi!"

Nefesi kesildi. "Popo yemeği mi? Tam kalbimi kestin. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum ama mahvoldum."

Şimdi o kadar çok gülüyorum ki zar zor dik durabiliyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve Will de gülerken beni kollarıyla tutuyor.

"İyi," diyorum, onu el sallamak için elinden tökezleyerek çıkıyorum.

"Pes ediyorum.

Açıkça gitmeyeceksin, bu yüzden sadece oku ve bitir.

Nefesini tuttu ve kâğıdı açarken sadece bir sırtış imasıyla beni izledi. "Biliyor musun, utangaç olman gerektiğini düşünmüştüm."

omuz silkiyorum "Çoğu insanla birlikteyim." *Ama, garip bir şekilde, sen değil, söylemeden bıraktığım şey.*

Will mektubu okuyor ve gözleri kelimeleri tararken onu yakından izliyorum. Önce ben okuduğum için, Amelia'nın (bilincini kaybetmiş bir kadın) Will'den flört koçum olmasını istememi önerdiğini biliyorum. Pratik randevularına gitmemiz gerektiğini düşünüyor ve İlk Randevu Kaygımı aşmama yardım edebilir. Will'in onu tanıdığı birkaç yıl boyunca herhangi bir randevu sıkıntısı yaşamadığına ve bu konuda bir profesyonel olarak görüldüğüne yardımcı bir şekilde işaret ediyor. Dövmelere ve tehditkar kişiliğe rağmen harika bir adam olduğunu ve kesinlikle evet diyeceğini ekliyor. Buna zihinsel olarak gülüyorum çünkü Will'i hiç de tehdit edici bulmuyorum. Baştan çıkarıcı, evet. Tarihi bir aşkın kapağında inanılmaz görünür müydünüz? Kesinlikle. Ondan korkmak? Hayır. Az değil.

Amelia mektubu bana cesur olmamı söyleyerek bitiriyor ve ardından Audrey'nin ne yapacağını soruyor. Ucuz bir numara, Amelia Rose.

Eksik olduğum Şey cesaret değil; sorun, kulağımda çınlayan ve bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyaran alarm sesi. Will'den benimle pratik yapmasını isteyemem çünkü ona bir bak! Açıkça büyük bir aşk yaşıyorum ve o etraftayken vücudumun nasıl tepki verdiğine bakılırsa, bu önerinin her yerinde felaket yazılı. Duyguları birbirine karıŐtıracadıđım ve sonra amacımın gerçekte ne olduğu konusunda kafam karışacak. Ben kendini bilen bir galim ve kusurlarımı biliyorum. Korsan gibi görünen ve ilişki kurmayan yakışıklı, gizemli adamlara hızla aşık olmak kesinlikle onlardan biri.

Ama aynı zamanda Will'e aşık olamam çünkü o benim evlenmek isteyeceğim türden bir adam değil. Güvenilir, tatlı ve rahata ihtiyacım var. Benim hislerime uyan biri. Gelecekteki çocuklarımıza harika bir baba olacak, matematik ödevlerine yardım edecek ve bahçede yakalamaca oynayacak biri. KarŐılaŐtırıldıđında, Will tehlikeli, seksi ve heyecan verici. Yakalayacağı tek Şey, gün batımına doğru yelken açmadan önce onu yere fırlatıp milyonlarca küçük parçaya ayırmadan önce kalbim olacak.

Bu mektubu okuması sonsuza dek sürüyor. Kafasında neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmayı umarak yüz ifadelerini inceledim. Bana hemen hemen hiçbir Şey vermiyor çünkü çok iyi bir poker suratı var ki bunu yıllarca vücut korumasından öğrendiğimi varsayıyorum. Çenesi esniyor ve benimki de yle. Kaşı seğiriyor ve ben de benimkini seğiriyorum. Ve sonra aniden gözleri bana döndü ve sürekli beni gözünün ucuyla izlediği için sırttı.

Kuyu.

Mektubu bitirmek için benden uzaklaştı ve gözlerimi devirdim.

Dükkân kapımın üzerindeki zil çalıyor ve dikkatim Will'in her hareketini incelemekten uzaklaşarak en sevdiğim ve en meydan okuyan müŐterimin içeri girdiğini görüyorum. Kemerlerini bağla, Buttercup! Size ya sevinçten ağlatacak ya da üzüntüden ağlatacak bir emrim var. Göreceğiz."

Büyükannemin elli yılı aşkın süredir en iyi arkadaşı ve aynı zamanda beni ve kardeşlerimi bytmeye yardımcı olan kadın Mabel Bayan kapıdan içeri giriyor - Őehvetli vücuduna yapıŐan ve etek ucunda hafifçe sallanan iek desenli bir elbise. Güçlükle buraya yürümüŐ ve deri çantasını iri göğsüne bastırmıŐ gibi derin derin nefes alıyor.

"Günaydın Mabel! Ne tür bir düzen-"

Aniden dükkanın kapısı bir salon kapısı gibi açılınca sözümü kestim. Mabel'in dönüp eteğinin altındaki jartiyerden altılı bir atış yapmasını bekliyorum.

"Yarın geceye kadar pembe ve beyaz renklerde on beş çiçek aranjmanına ihtiyacım var!"

"Lanet olsun Harriet! Buraya önce ben geldim, diye homurdandı Mabel.

"Bana küfür etme. Oyalanman benim suçum değil." Bu ikisi ben doğduğumdan beri çekişiyor. Neyin başlattığından emin değilim ama ikisi de mezara girene kadar devam edeceğinden eminim. Belki mezarı bile geçmiştir. Mabel, Harriet'in gömüldüğü yere musallat olacak, mezar taşına uygunsuz resimler çizecek ve Harriet, Mabel'in mezarının çevresinde ciğerlerinin tepesinde şarkı söylemeleri için ilahi bir koro getirerek misilleme yapacak.

Mabel ellerini beline koyar ve kaşlarını çatar. "Bayanların çayı için çiçeklerden ben sorumluyum. Ben de mor çiçekler istiyorum."

Harriet, sımsıkı bukleli gri saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan çok uygun gri A-kesim elbisesinin altında göğsü inip kalkarak dükkâna tamamen giriyor. "Planlama seansımızın ortasında masadan kalkıp çiçekçiye koşmak, Deloris'in sözünü ettiği ikinci düzenlemeye ihtiyaç duymak, seni çiçeklerden sorumlu yapmaz."

"Hanımlar," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Tartışmaya gerek yok. Mabel, o gülü bırak. Tüm saygımla, eğer Harriet'e vurursan onu satın almak zorunda kalacaksın." Mabel, gülü doğru kovaya sokar ve kınına sokar. "Kimin sorumlu olduğuna karar vermek için isimlerinizi bir şapkaya koymama ne dersiniz? Ya da daha iyisi aranjmanların yarısını pembe beyaz, yarısını mor beyaz yapabiliriz."

"Ya da," diyor Mabel kapıya doğru ilerlerken, deri destekli makosen ayakkabıları her adımda hafifçe gıcırđıyordu. Elini kapı koluna atıyor ve devam ediyor: "Bunu planlama komitesinde oylamaya sunabiliriz. Gidip onlara söyleyeceğim! Seni kasabada görmek güzel, William!" Kapıyı hızla açtı ve içinden çılğınca bir hızla geçti, topuk parmağıyla vitrinin yanından geçip kaldırımından aşağı indi.

“O pis hile! Ben oraya gelmeden önce ona oy verirse Deloris'e yemek odasını bunco gecesi için kullanma sözü verecek. Ve yumuşak bir grilikte yarışıyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle dükkana döndüm, Will'in bana baktığını gördüğümde neredeyse yerimden fırlayacaktım.

O kadar güçlü bir bakışla beni dengeliyor ki, sırtüstü düşeceğimi düşünüyorum. "Cevabım hayır. Senin flört koçun olamam.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İrade

Annie'nin elleri kalçalarına gidiyor. "Kayıt için söylüyorum, ilk başta bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm, ama sence neden kötü bir fikir?"

Aklıma bir milyon iki sebep geliyor. Ama ilki ve en önemlisi, Annie'den sefil bir şekilde etkilenmem ve önümüzdeki ay boyunca ondan olabildiğince uzak durmam gerekiyor. Dün gecedan beri onu aklımdan çıkaramıyordum. Onu rüyamda bile gördüm.

Lanet olsun o rüyaya.

Onunla kesinlikle ilgilenemem. Sadece Amelia'nın yakında baldızı olduğu için değil, aynı zamanda Annie kaçındığım her şeyi temsil ettiği için. Bağlılık. İlişki. Uzun ömür. Beynim onu görüyor ve üst üste büyük birHayır!başının üstünde imzala. Kesinlikle hayır.

"Çünkü," diyorum, bunun yeterli bir cevap olmasını dileyerek. "Hiç böyle filmler izlemediniz mi? Kadın her zaman, kendisini rahatsız eden yerlere gitmek, tarzını değiştirmek ve normal dünyasının dışına çıkmak gibi yapmaktan hoşlanmadığı bir sürü boku yapmak zorunda kalır. Ve filmin sonunda adam ona aşık olur ve her şey karmaşık bir hal alır. Hayır, kulağa korkunç bir fikir gibi geliyor. Tüm aşk olayına karşı olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hiç kimseyle bir ilişki istemiyorum ve neden bana öyle gülümsüyorsun?"

Mavi gözleri tehlikeli fikirlerle parlıyor. "Aman Tanrım. Amelia haklı. Bu iş için mükemmelsin."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Az önce dinliyor muydun?"

"Evet ve flört koçu olmak için çok nitelikli bir adam duydum."

Başımı sallıyorum. Hayır, değilim. Ben yapmıyorum.

"Ama ya sana aşık olmayacağıma söz verirsem?" sanki bu gurur verici bir seçenekmiş gibi konuşuyor. "Zaten aradığım türden bir adam değilsin."

"Vay. Şimdi harika hissediyorum.

Teşekkür ederim." "Hadi Will!

Mükemmel."

"Annie..." İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ama o beni takip etti. Şu anda kendimi hiç bu kadar avlanmış hissetmemiştim. Keşke beğenmediğimi söyleyemeseydim.

"Wildon, lütfen öğretmenim ol."

Etrafında gezinirken gülmemeye çalışarak başımı salladım. Bir dakika önce tüm gücü elinde tutan bendim ve bir şekilde senaryoyu ters çevirdi ve ondan kaçmak için beni dükkanın tamamen karşı tarafına geçirdi. "Neden bir öğretmene bu kadar çok ihtiyacın var?"

"Çünkü seksen yaşına gelmeden evlenmeyi gerçekten çok isterim ve son randevum tam bir felaketti."

"Bir felaket olamazdı."

"Bir felaket," diye kesin bir dille tekrarlıyor, gözleri tamamen açık. Randevunun başında nasıl ayrıldığını hatırlıyor musun? Ondan önce telefonda arkadaşına inanılmaz derecede sıkıcı olduğumu söylediğine kulak misafiri oldum. Takılmak için çok sıkıcı.

Öfke hızla ve öfkeyle üstüme çöküyor. "Ne pislik. Bana adını söyle. Ben..."

Kulak misafiri olmamı istemedi, dedi Annie, bunu hak etmeyen bir adamı savunarak. "Ve gerçek şu ki, yanılmıyordu. Randevuyu tekrar düşündüm ve... Gerçekten sıkıcıydım. Aklıma konuşacak bir şey gelmiyordu. Randevularda nasıl eğlenceli olunacağını öğrenmek için yardıma ihtiyacım var."

Ama Annie'nin kızarmış yüzüne ve parıldayan gözlerine baktığımda, sözleri hâlâ tam olarak yerine oturmuyor. Kendini değiştirmek zorunda kalmamalı.

Yaklaştım. "Eğer herhangi bir salak senin sıkıcı olduğunu düşünüyorsa, bu onun sorunu, senin değil."

Uzaklara bakıyor. "Bunu söylüyorsun çünkü sana hiçbir zaman sıkıcı, donuk ya da sağlıklı denmedi. Sana bir bakış ve herkes senin olduğunu biliyor

bu kelimelerin zıttı. Ama ben... yardıma ihtiyacım var yoksa asla birini bulamayacağım. Bir antrenöre ihtiyacım var.”

Annie'ye ne kadar uzun süre bakarsam, onun kendinden şüphe duymasına neden olan adamı yok etmek için o kadar çok can atıyorum. "HAYIR. Kesinlikle hayır. Çıktığın türden bir adamdan daha fazlasını hak ediyorsun ve ben bu tepede ölürüm. Seni gerçekte olduğun gibi gören birini bulacaksın."

Annie, düşünceli monologumu tamamen görmezden geldi.

Ah. Lütfen Will!" diye sordu abartılı bir yalvarışla, sırtışıma bastırmak zorunda kaldım.

"HAYIR."

Elini kalçasına dayıyor. "Bana aşık olacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır Ben değilim."

"Pekala, o zaman herhangi bir sorunumuz yok!"

"Beni dinlemiyorsun. Sorunlarım var çünkü bu planın herhangi bir parçası olmak istemiyorum. Kendini değiştirmek kötü bir fikir.” Ve dahası, Annie'nin herhangi bir bölümünün değiştiğini görmek istemiyorum. Tek bir şey değil. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmadım - ve bir kadının randevularda nasıl olması gerektiğine dair bazı popüler sosyal yapılara dönüşmesi onun için çok yazık olur. Nefret ettim. Eğer ahmağın biri, onun gerçekte kim olduğunu bulmak için içindeki gerginlik katmanlarını soymaya zaman ayırmazsa, onun en rahat olduğu zamanda ona sahip olmayı hak etmiyor demektir.

Annie, sanki bir dilekçe için imza topluyormuş gibi mektubunu önünde tutarak odanın diğer ucuna kadar beni takip etti. "Kendimi değiştirmezdim. Randevularda kendim olmaya daha rahat başlıyordum. Artı, gerektiğinde burada burada biraz değişiklik olabilir.

“Kaşlarımı tamamen ağdalamayı tercih ederim.”

"Kaba."

Hiç düşünmeden ellerimi Annie'nin omuzlarına koydum. Yumuşak, sıcak teninin pürüzlü avuçlarıma çarpması bir an için beni şaşırttı. İçimden öyle güçlü ve ani bir istek uğultusu geliyor ki ellerimi geri çekmek zorunda kalıyorum. Onun için bir tür flört öğretmeni olamayacağıma dair daha fazla kanıt. Fanteziler bu tür boklar üzerine inşa edilir.

"Yapmıyorum," dedim kararlı bir şekilde. Son. Hikayenin sonu.

Annie'nin omuzları çöküyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama yine de onun artık Annie olmamasının bir parçası olmayacağım.

"Güzel," diyor, daha inatçı bir tavır takınarak. "O zaman bunu yapması için başka birini tutmam gerekecek." Döndü ve deposunun olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümeye başladı.

"Kim gibi?" onu takip ediyorum

O çalışma tezgahının etrafında dönüyor, ben de ortada buluşana kadar karşı tarafta dolaşıyorum. Doğrudan benim gözlerime bakmak için gözlerini kesiyor. "Birisi." İki kez yanıp sönüyor. "Seksi olmakta iyi olan ve benim de seks olmama yardım edebilecek biri." İki yanıp sönme daha. "Belki bir erkek eskort."

sessizce ıslık çalıyorum. "Erkek eskort mu? Annie Walker'ın kötüye gitmesine imkan yok.

Seks için de fazladan para ödeyecek misin?"

Gözleri hafifçe parlıyor ama sonra çenesi kalkıyor. "Kesinlikle seks için fazladan ödeme yapacağım." Son kelimedede sesini alçaltarak fısıltı haline getirdi ve beni güldürdü.

"Bunu görmeliyim. Onu işe aldıktan sonra yanına getireceğine söz ver, değil mi?"

"Ah, yapacağımdan şüpheliyim," dedi Annie kilere girerken. Tekrar takip ettim ve sonra, beklediğimden daha hızlı bir şekilde, önceden düzenlenmiş küçük bir buket çiçekle yüzeye çıktığında aniden kapı eşiğinde durdum. Kapının iki yanında ayrılmış halde birlikte duruyoruz. "Bana her türlü şeyi öğrettiği için onu getiremeyecek kadar meşgul olacağız."

Gözlerimi kısıtım ve elimi omzunun üzerinden kapı çerçevesine yaslamak için öne eğildim. "Sadece netleştirmek ve tüm resmi anladığımdan emin olmak için. Erkek eskortunuzla çok meşgul olacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, benim..." Kısa bir süre başının yanındaki koluma baktı ve sonra zayıf bir şekilde "erkek eskort" cümlesini bitirdi.

"Çünkü sana her türlü şeyi öğretecek. Cinsel şeyler varsayıyorum, ama yanılıyorsam beni düzeltin.

Burun delikleri açıldı ve güçlendirici bir nefes aldı. Onunla uğraşmak çok eğlenceli. Annie'nin ciddi olmasına imkan yok. o sadece

onun koçu olmayı kabul edeceğimi umarak içimde bir tür koruma içgüdüğü ateşlemeye çalışıyorum.

"Muhtemelen. Yani, evet. Kesinlikle çok ama çok..." Yutkunuyor, "ufukta seksi zamanlar."

"Vay canına, bu harika olacak. Çok eğleneceksin," dedim, Annie'nin gözlerinin dudaklarıma düştüğünü fark etmeden önce bu alay etmenin tadını fazlasıyla çıkararak. Ve aynen böyle, tüm şovu tekrar çaldı. Tüm şimşeklerim gitti ve gözleri böyle ağzıma sabitlenmişken doğru dürüst düşünemiyorum.

Hareket etmemeye çalışıyorum çünkü şu anda beni öpmeyi düşündüğünü biliyorum ve buna izin veremem. İstiyorum - aman Tanrım, istiyorum - ama yapamıyorum. Deri hücrelerimin her biri öne çıkıp bedenlerimizi birbirine bastırmam için can atıyor. Ama bunu yapamam çünkü yaparsam bana ne olacağından korkuyorum.

Ama ikimiz de geri adım atmadık ve bir şekilde boştaki elimin parmak boğumları onunkine değdi. Parmakları karşılık verdi ve hafifçe benimkilere doğru hareket etti. Parmaklarımız asla birbirine geçmez; derimizin diğerine karşı kontrollü bir ateş sürmesine izin veriyoruz. Bu nasıl başıma gelen en erotik şey? Ve şimdi, canı cehenneme, onu öpmek zorundayım. Hayır, onu öpmekten daha fazlasını yapmalıyım - onu bu kapı çerçevesine dayamalı ve vücutlarımızın çarpıştığını hissetmeliyim.

Yüzünü kaldırdı, ben de başımı eğdim ve—

Dükkanın dışında bir araba kapısı çarparak ikimizi de sarstı, kafalar suçlu suçlu vitrine doğru döndü.

Ah, bu James, dedi nefes nefese. "Bu buket için geliyor." Benimkine eziyet etmeyen eliyle göğsüne bastırıldığı. "Bu sabah aradı ve sipariş etti."

Dalgın dalgın başımı salladım - benim tembel hareketim onun tembel tonuna uyuyordu çünkü ikimiz de duygusal, dindirilmemiş bir pusun içinde sıkışıp kalmıştık. Yan tarafında Huxley Çiftliği logosu bulunan büyük beyaz kamyonun etrafındaki James'i izlemek için gözlerimi çevirdiğimde kolum hâlâ Annie'nin arkasında duruyor. Amelia'nın bana söylediğine göre çiftliğin sahibi artık ailesine fazla gelmiş. Görünüşe göre, o Noah'ın en iyi arkadaşı ve Walker kardeşlerle birlikte büyümüş. Onlar için bir kardeş gibi olduğunu varsayıyorum.

Ya da belki o değil...

"Vay canına," diyor Annie, James'i de izliyor ama sesi her geçen saniye daha az puslu çıkıyor. "Takım elbise giyiyor!"

Evet o. Ve ben bile adamın iyi göründüğünü kabul edebilirim. iftisinin vücudunu vurgulayan hoş bir takım elbise. Uzun boylu, kaslı, bronz. Ve daha da önemlisi, Annie'ye yukarıdan baktığımda, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Nabzım öfkeyle atıyor. sahiplenici.

James dükkanın kapısını açarken tezgaha gitmek için benden uzaklaştı.

"James, merhaba!" Buketi tezgahın üzerine koyup etrafına sarmak için bir parça kahverengi kağıt çıkarırken neşeli bir ses tonuyla diyor. İşin tuhaf yanı, ellerinin ne yaptığına hiç bakmıyor bile. Sürekli James'e bakıyor. Onu istiyormuş gibi değil ama onu düşünüyormuş gibi.

Bok. Korkarım şimdi ne olduğunu biliyorum.

"Günaydın Annie! Bunu benim için hazırladığın için teşekkürler." Bu adamın her yerinde Kasabanın Altın çocuğu yazıyor. Göz kamaştırıcı gülümseme. Açık yüz. Dünyadan hiç bıkmamış bir insanın gözlerindeki parıltı. Mantıksız bir şekilde ondan nefret ediyorum.

Bana sorarsan, Annie çok fazla vurgu yaparak, "Harika görünüyorsun," dedi. "Nereye gidiyorsun?" Parmakları, kahverengi kâğıdı hassas bir şekilde sarmak için çalışıyor ve tek düşünebildiğim, o parmakların benimkilere karşı nasıl yumuşak bir şekilde hareket ettiğiydi. Göğsümde dans etmek gibi hissettireceklerini. Arkamdan tutunarak.

"Annemle kuzenlerimden birinin düğününe."

"Baban iyi mi?" diye soruyor, ses tonunu tatlılık ve endişe kaplıyor.

Annie gibi birinin senin için endişelenmesi nasıl bir duygu? James'in sahip olduklarını takdir ettiğinden bile şüpheliyim.

Hafifçe kıkırdar. "Siyah kravatlı bir kıyafet kuralı olduğu ve annemin John Deere şapkasını takmasına izin vermediği için düğüne gitmeyi inatla reddettiğini sayarsan, o zaman, evet, o iyi. Bununla birlikte, suçluluk duygusuna kapıldıktan sonra bütün öğleden sonra perişan olacağım.

"Yine de ona bir buket çiçek götürüyorsun. Ne adam, dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Ama harika zaman geçireceksin. Seni dans pistinde gördüm ve gecenin sonunda bütün leydileri sıraya dizmiş olacağını biliyorum."

James yine gülüyor ve onların arkadaşlığı beni biraz rahatsız ediyor.

"Göreceğiz," dedi James, Annie'ye apaçık bir Matthew ifadesiyle göz kırpmadan önce.

McConaughy tarzı. Şimdi de onu kendi kamyonuyla ezmek istiyorum.

Kıskanç mıyım? Hayır, asla kıskanmam. Tüm yetişkin yaşamınız boyunca kadınlarla bir dizi koşulsuz ilişki yaşayıp kıskanç bir tip olamazsınız. Bu imkansız. Yine de, Annie'nin James'i değerlendirici bir şekilde izlediğini ve bir tür sonuca vardığını gördüğümde, kesinlikle kıskandığımı anlıyorum.

Selam James? düşünceli bir şekilde başlar. "Sana sormam gereken rastgele bir soru var. Ve hayır demekten çekinme, ama sen-"

Ben yaparım, dedim çabucak, Annie'nin sözünü keserek.

Başını benim olduğum yöne doğru sallıyor ve bana bakıyor. "Olacaksın? Ama az önce dedin ki-"

"Biliyorum. Fikrimi değiştirdim. Onu yapmak istiyorum." Bana göz kırptı ve gülümsedi ve kalbim lav gibi bir şeyle doldu. "Ama bir şartım var."

"Adını sen koy."

sırıtiyorum "Bugün buradan senin kitabınla çıkacağım." "Kitabım?" diye sordu, beni yanlış duyduğunu umarak.

"Kitap." Yanaklarının elmacık kemiklerine vuran iki pembe lekeyi izlerken gülümsedim.

Bir vuruş için sessizlikten başka bir şey yok. Acı verici, yoğun sessizlik. Ve sonra Annie'nin tatlı gülümsemesi yavaş yavaş sinsi bir sırıtışa dönüştü ve epik bir şekilde oynandığımı fark ettim. "Bir anlaşmanız var, koruma."

"Yönetici koruma temsilcisi."

James boğazını temizledi. "Neden önemli bir fırsatı kaçırmış gibi hissediyorum?"

Çünkü yaptın. Şimdi, kaybol, o benim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

BEN Amelia'nın stüdyosunun kapısını dramatik bir şekilde açın ve ardından duvara çarpmadan önce kulpu yakalamak için hamle yapın. Amaç bir yapmaktır

şok edici giriş - duvarda bir delik değil.

Amelia gözleri iri iri açılmış halde piyanonun başında dönüyor.

Mektubu tutuyorum. "Bu kabul edilemezdi, seni küçük..." Keskin bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için yaklaştı. Her şeye burnunu sokan! Aslında güzel işgüzar, çünkü bugün dürüstçe parlıyorsun - ama bu sana kızgın olduğum gerçeğini değiştirmiyor!

Amelia gülümser. "Bugün de çok güzel görünüyorsun."

"Beni yağlamaya çalışma. Başın belada. Beni Komik Suratla Gördün! "Evet ben yaptım!" Gülümsemesi büyüyor. "Yanıtı ne oldu?"

Duvara dayalı küçük kanepeye oturmak için hareket ediyorum ve elimi kol dayanağının yumuşak yeşil kadifesi üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Tanışamazsın. İşe karışanlar ödül alamıyor."

"Dün gece bir plan yapmama izin vermeyi kabul etmiştin, unuttun mu? Fred'in Audrey'e Kaliteli kadın olmayı öğrettiği gibi, birinin gelip sana flörtte nasıl iyi olunacağını öğretmesini istediğini söyledin. Ben de senin Fred'ini buldum."

"Ama planı bana Fred'in önünde sunmaman gerekiyordu!" Başımı sallıyorum. "Yani, Will... o kahrolası şey için benimle güreşeceği yer."

Amelia mutlu bir şekilde havayı içine çekiyor. "Evet dedi, değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum, etrafımdaki boşluğa baktım ve onun biraz belirsizlik içinde sallanmasına izin vermeyi seçtim. Aklıma gelen en iyi

işkence şekli bu.

an. "Stüdyo güzel çıktı. Beğendin mi?"

Stüdyosu gerçekten çok sevimli. Ekli banyosu olan bir oda. Amelia çok gösterişli bir şey istemediğini, sadece evdeyken müziği üzerinde çalışabileceği doğal ışık alan sessiz bir yer istediğini söyledi. Köşede bir piyano, birkaç gitar ve kayıt için ekipmanların olduğu bir masa var. Ama mekanın en sevdiğim yanı, yeşil kadife bir kanepe ve ekstra oturma için etrafa serpiştirilmiş birkaç kat puftan oluşan bu küçük şirin dinlenme alanı. Kanepenin üzerinde, pembe çiçeklerden oluşan bir duvarın önünde krem rengi bir elbiseyle duran kraliçemiz Audrey Hepburn'ün dev bir poster var.

"Evet, evet, stüdyo harika. Bana Will'in ne dediğini anlat.

Odanın çeşitli yerlerine gözlerimi kısarak baktım. "Burada daha fazla bitkiye ihtiyacın var. Sanırım şuradaki köşede bir keman yaprağı inciri iyi olurdu."

"Anne..."

"Ve piyanonda bir sukulent."

Amelia piyano sırasından ayağa kalktı ve kendini benimle birlikte kanepeye attı. Bana sarılıyor. "Bana kızma Annie! Kibar gevezeliğini kaldıramam. Soğuk bir omuzdan daha kötü.

Sarılmasına karşı koydum ve kollarımı sıkıca iki yanına bastırdım. Sevgiye direnmek gerekir. Daha da sıkı sarılır. Gün ışığını içimden sıkarak. Daha fazla dayanamaz hale geldiğimde "Tamam! Veririm. Will evet dedi" ve sonra sarılmasına karşılık verdim, çünkü pek çok insan benim hakkımda bunu anlamıyor ama ben sevgiyi seviyorum.

Amelia gıcırdadı, bir kez daha sıktı ve sonra hızlı bir mutlu dans -ya da belki zafer dansı?- yapmak için zıpladı ve sonra bana parmak tabancalarını ateşledi. "Biliyordum! Yapacağını biliyordum.

"Vay! Dikkatli ol." Öne uzandım ve parmak tabancalarını dikkatlice çıkarmış gibi yaptım, emniyeti açtım ve sonra onları kanepenin altına koydum. "Böbürlenirken tehlikelisin."

Gülerek ve biraz nefes nefese kalarak tekrar yanıma oturdu. "Ee, ne zaman başlıyorsunuz?"

omuz silkiyorum Henüz emin değilim. temasa geçeceğini söyledi." "Ne Dick Avery."

Kelime oyununa bir kahkaha patlattım. "Tamam, ama gerçekten Will Griffin, Dick Avery değil."

"Neden? Will naziktir. O dışa dönük. O kendi alanında bir uzman - tüm özellikleri step dansı yapan dostumuz Bay Avery'nin paylaştığı özellikler."

kıkırdadım "Sahada oynama konusunda uzman olduğunu mu söylüyorsun? Bir fark var."

Will Griffin ve Fred Astaire'in (namı diğer Dick Avery) karşılaştırılması düşüncesi benim için çok komik. Will'in külotunun alev alması için bir odaya girmesi ve bir kadınla doğrudan göz teması kurması yeterlidir. Fred Astaire, erkenden yatmadan önce güzel bir fincan bitki çayı içmekten keyif alacakmış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Fred Astaire gibi biri için daha uygunum.

Will... tehlikeli hissediyor.

Amelia omuz silkiyor. "Will'le evlenmeye çalışmıyorsun, bu yüzden sahada oynama kısmı, amacına - yani flört etme konusunda rahat olmaya - hizmet etmesi dışında hiçbir açıdan ilgisiz. O bu iş için mükemmel." Hemen cevap vermeyince bacağıma hafifçe dürttü. "Bu iş için mükemmel, Annie."

"HI-hı. Bunu söyleyip duruyorsun - ve ben de aynı fikirdeydim - ama bunun hakkında ne kadar çok düşünmek zorunda kalırsam, o kadar emin değilim.

Amelia ayaklarını minderlere doğru çekiyor. "Tamam o zaman konuşalım.

Bana endişelerini söyle."

Amelia hayatımda sadece bir yıldan biraz fazla bir süredir olmasına rağmen, bir şekilde ona kız kardeşlerimden daha yakın hissediyorum. Emily ve Madison'a bayılıyorum ve onlarla özel bir kız kardeş bağı var ama Amelia ile bu sadece bir kardeş bağı değil, aynı zamanda yakın bir arkadaş bağı. Beni kız kardeşlerimden farklı görüyor. Fikrime değer veriyor ve beni Emily ve Madison'ın asla sahip olmadığı bir şekilde anlıyor gibi görünüyor. Onlarla, her şey her zaman tek bir net görüşe indirgenir: Annie bizim tatlı kız kardeşimizdir, biraz sade ve heyecan verici değildir. Birkaç yıl sonra otuz yaşında olmam önemli değil; bana on yaşıdaymışım gibi davranıyorlar. Bu yüzden hayatımla ilgili birçok şeyi kendime saklıyorum. Bazen hadi--

Onlara gerçeği söylediğimde her zaman Annie'yle dalga geçerek şakalaşıyorlar.

Amelia bunu bana yapmaz.

Ancak bu durumda ona hala gerçeği söylemek istemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, bugün Will'in eli benimkine dokunduğunda tüm vücudum elektriklendi. Kollarını bana doladığında derin bir nefes aldım. Derin bir nefes aldım millet! Ve dürüst olmak gerekirse, benimle mektup üzerine oyun oynaması-dövüşmesi, bir insanla yaşadığım en eğlenceli şeydi... belki de hayatım boyunca. Bu iyi değil çünkü Will kesinlikle bana göre bir adam değil ve ondan bu kadar net bir şekilde etkilendiğim önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona karşı hisler beslememek için kendime gvenebileceğimden emin değilim.

Amelia'ya bunların hiçbirini söyleyemem çünkü o zaman kenarda beni biraz fazla yakından izlerdi. Daha da kötüsü, bunu Will'e söylerdi ve o da herkesin yaptığı gibi kafama vurur ve ona olan ilgimin sevimli olduğunu söylerdi. Hayır, bu sırrı kendime saklamam daha iyi olur, ona karşı arzularımı bastırmak için tek başıma çalışabilirim.

"Garip olacağından endişeleniyorum," diyorum, çenemi düz tutarak o yalanı söylerken çünkü bunun tuhaf olmayacağını kesinlikle biliyorum. Son iki gündür Will'le konuşmanın hiçbir kısmı tuhaf gelmedi. Aslında, iyi hissettiriyor.

"Nasıl tuhaf?"

i çekiyorum "Tuhaf gibi... utanç verici. ıkma konusunda çok iyi olan bir adam, bu konuda ne kadar berbat olduğumu görecek ve içten içe bana gülecek. Muhtemelen dışarıdan da gülüyor. İşaret etme ve kıkırdama olabilir.

Amelia başını sallıyor. "Yanlış bakıyorsun. Flört etmede çok iyi olan bir adam, size sistematik olarak adımlar atmayı teklif ediyor; Ve gerçekten, kaybedecek hiçbir şeyin yok. Will ile çıkmaya çalışmıyorsun ve o ilişkilere bile girmiyor, bu yüzden masada sıfır olasılık veya beklenti var. Nasıl çıkılacağını öğrenmenin baskısız, telsiz bir yolu.

Derin bir nefes alıyorum. "Haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorum," diyor şımarık bir gülümsemeyle. "Ama şimdi soru şu, kardeşlerine söyleyecek misin?"

"HAYIR." Daha önce hiç düşünmemiş olmama rağmen cevap hızlı bir şekilde geliyor. Bu ani bir tepki ama yüksek sesle söylediğimde doğru karar gibi geliyor. Bunu özel olarak yapmak istiyorum.

Kız kardeşlerime bayılırım, ancak bana bir çocukmuşum gibi davranmalarına ek olarak, hayatım söz konusu olduğunda aşırı derecede inatçı olma eğilimindedirler - ve bu, onların katkısı, önerileri veya alayları olmadan kendi başıma gezinmek istediğim bir durum. Şimdi görebiliyorum: Emily bu planın işe yaramayacağına dair tüm nedenlerin uzun bir listesini çıkarırdı ve Maddie, Kötü Oğlan'ın İyi Kız'a ders vermesiyle ilgili kaba şakalar yapardı ve ben sadece... üff. Bundan yoruldum. Her gün etrafımda dönen bu anlatıdan çok yoruldum. Herkesin beni özenle bir kutuya koyup etrafına ipek bir kurdele bağlamasından ve sonra oturmamı ve kalmamı söylemesinden bıktım.

Günlerimi tehlikeli derecede seksi korumayla çıkmayı öğrenerek geçirmek istiyorsam, yapacağım.

Yani hayır, onlara söylemeyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim çünkü bu tartışmaya açık değil.

ONUNCU BÖLÜM

İrade

“İÇİNDE” Kasabanın nesi bu kadar kötü?” diye soruyor telefonun diğer ucundan patronum Liv Nolsen. Beni buna ikna etmeye çalışıyor

Washington D.C.'ye transfer olmak ve talep ettiğim gibi ay bittikten sonra yüksek profilli bir politikacıyı korumak yerine Amelia'nın daimi ajanlarından biri olarak Roma, Kentucky'deki kalışımı uzatmak. Bir hafta sonu buradaydım ve şimdiden ölesiye sıkıldım.

Genellikle Amelia için çalışmadığım zamanlarda diğer ünlülerin yanına yerleştirilirim - kısmen beni BuzzFeed'de ve sosyal medyada gördükten sonra veya ünlü arkadaşlarından biri için çalışırken benimle tanıştıktan sonra beni talep ettikleri için. Amelia, bende saçımı yolmak istemeyen tek ünlü.

Ve dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim görevler politikacılar için güvenlik sağlamaktır. Neden? Çünkü bok onlar için gerçek oluyor. Ülkenin yarısının nefret ettiği birini korumak nadiren sıkıcıdır. Ve meşgul olduğumda, durup başka bir şey düşünecek zamanım olmuyor. Yalnız mıyım yoksa doğru kariyer seçimini mi yaptım diye endişelenecek vaktim yok. Sadece çalışıyorum ve hareket halinde kalıyorum ve zihnim mutlulukla açık kalıyor.

Bu yüzden yaklaşık on dakika önce patronum, Amelia'nın ekibinin isteği üzerine beni Roma'da tutmayı düşündüğünü söylediğinde midem bulandı. Amelia yüzünden değil - her turunda onun güvenliğini memnuniyetle sağlayacağım. Ama bu uykulu kasabada uzun vadeli: hayır.

"Şöyle söyleyeyim, sizinle kahvehanedeki sabit hattın konuşuyorum çünkü cep telefonu hizmeti çok düzensiz. Ve kaldığım oda

duvarları firfırlı işlemeli ibarelerle dolu ve *Ruh için Tavuk Çorbası* yatağın yanında kitap.”

Wifi var, ama bunun için lanet şifreye sahip olmalısın. Ve bu kuruluşlardaki hiç kimse onu almama izin vermeyecek. Görünüşe göre, erişim kazanmak için onlardan biri olmalısın ve gömleğimi çıkararak koştuğumdan beri bana güvenmiyorlar.

"Lanet etmek. Mayberry kasabalarını seviyorum," diyor Liv. Stoacı bir ajan olabilir ama aynı zamanda bir romantik. Her zaman bir gün bir görevde mükemmel kadınla tanışacağını ve James Bond stiline aşık olacağını iddia eder. James Bond'un bir sonraki filmde asla aynı sevgilisi olmadığına dikkat çektim, ama o her zaman beni el sallıyor.

"Madem küçük kasabaları bu kadar seviyorsun o zaman neden gelip sen almıyorsun?"

"Çünkü Bayan Rose, menajeri bir menajerin düğünden sonra bile bir süre daha kalmasını istediğini çünkü yakında çıkacak olan albümü duyuracaklarını söylediğinde sizi özellikle istedi. Ve o bizim en yüksek maaşlı müşterimiz olduğu için, onu mutlu etmek için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparım, buna böbreğimi satmak veya en iyi menajerimi bir süre onun kasabasında yaşamaya zorlamak da dahil. Rae Rose, güvenilebileceği birinin kendisini güvende tutmasını ve özel hayatında ihtiyatlı davranmasını istiyor ve birlikte geçirdiğiniz yıllar sayesinde bunu onun için başardınız, o yüzden boşverin Griffin."

Harika. Güvenilir ve çalışkan olmak bana bunu kazandırdı. Sırf ailem fark etsin diye sınıftaki en yüksek, en etkileyici notları almak için neredeyse kendimi öldürdüğüm lise yeniden başladı. Onları gururlandırmak, beni görmelerini sağlamak veya bu kadar çok kavga etmeyi bırakıp beş saniyeliğine anlaşmalarını sağlamak için mi, hala bilmiyorum. Muhtemelen üçünün ağır bir kombinasyonu. Her iki durumda da yardımcı olmadı. Bana karşı çalıştı. Ailem iyi notlarımı fark etmedi, bunun yerine rastgele düşük notları fark ettiler ve öyle olmadığımı bilmelerine rağmen kaytardığım için beni acımasızca çiğnediler.

Elimi saçımın arkasından aşağı kaydırarak boynumdaki gerginlik hissini ovuşturuyorum. "Bu başka seçeneğim olmadığı anlamına mı geliyor? Düğünden sonra bile DC'ye transfer olmama gerçekten izin vermeyecek misin? Bu olursa, yapmam

ne yapacağımı bil. Büyük olasılıkla çıkın. Kahrolası kariyerimin geri kalanında sallanan bir sandalyede ayaklarımı tekmelemek zorunda kalacağıma ajans değiştirmeyi tercih ederim.

Uzun bir nefes veriyor. "Ben bu konuda düşüneceğim. Şimdilik, en iyisini yapın ve boş zamanlarınızda bir hobi edinin. Senin için iyi olacak. Teşkilata on yıl önce katıldığından beri köpek gibi çalışıyorsun."

"Hobi istemiyorum."

Alay ediyor. "Bir kız arkadaş bul o zaman."

"Bu kesinlikle olmayacak..." Sanki bir işaret almış gibi kafenin ön pencerelerinden dışarı baktım ve caddenin karşısında Annie'yi gördüm. Ortak otoparktan kaldırımında yürüyor ve ben onu bu devasa pencerelerden mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Bugün kot şort ve pembe bir atlet giymişti; uzun sarı saçları aşağıda ve düzdü.

Phil ile bir dakika konuşmak için hırdavat dükkanının dışında duraklamadan önce gülümser ve yanından geçen herkesi selamlar. Ona gülerken başını geriye yatırmasına neden olan bir şey söyler. Göğsümdeki o ağrı sıkışıyor. Mutlu, sıcak ve... çok tatlı görünüyor. Bu tam olarak can sıkıntımından ihtiyacım olan dikkat dağıtma. Annie'ye vücudumun istediği şekilde sahip olamayabilirim ama en azından onunla onun istediği şekilde eğlenebilirim.

Bir noktada Liv'i tamamen dışladığımı fark ettim. Griffin. Merhaba? Orada mısın?"

Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm. Ben... hizmeti bir saniyeliğine kaybettim." "Sabit hatta olduğunu sanıyordum?"

"Sağ. Aslında, bazı şüpheli faaliyetler dikkatimi dağıttı."

Kağıtları karıştırıyor. "Şüpheli aktivite sensin."

"Liv... üzgünüm, koşmam gerekiyor."

"E-postanı kontrol et. İzlemek için takipçiler ve hayranlar hakkında bazı yeni bilgiler gönderiyorum."

Barista siparişimi söyleyip Amelia'nın buzlu lattesini tezgaha koyarken, Olur, dedim telefonu ahizeye koyarak. İşte indirgendiğim şey bu: ayakçı bir çocuk. Ve hayır, beni Amelia zorlamadı.

kasabaya sadece kahvesi için geldim - bugün stüdyoda çalışırken ona yapacak bir şey için yalvardım. İşte buradayım.

"Bir dakikalığına buzdolabına koyar mısın?" Baristaya soruyorum.
"Hemen döneceğim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

BEN Arkamdan bir erkek sesi duyunca raftan bir kutu Fruit Crunch çektim ve yerimden sıçradım. "Merhaba."

Kelebek gibi bir el omzumun üzerinden uzanıp bir kutu kıyılmış buğday alana kadar uygun bir iç ses tonuyla ciyakladım. Gözlerim kutuyu ta Will'in bacağıının yanında asılı duran boş alışveriş sepetine kadar takip etti.

"Burada ne yapıyorsun?" Sadece onu beklemediğim için suçlayıcı konuşuyordum ve onu görmeden önce onun arkadaşlığına hazırlanmak için tam beş dakikaya ihtiyacım vardı. Bilirsin, zihinsel olarak belimi bağla filan.

Başını eğiyor. "Pekala, bu aktivite en çok bakkal alışverişi olarak anlaşılıyor," diyor sepeti kanıt olarak kaldırarak.

En kötü tahıl türünü seçtiği için alaycı sözlerini kabul etmek yerine kaşlarımı çatarak sepetine baktım ve hayatını bu kadar iç karartıcı bir şekilde yaşamaya devam etmesine izin veremem. Seçimini kaldırdım, rafa geri koydum ve sepetine bir kutu Meyveli Gevrek koydum.

"Demek istediğim, Wilbur, gün ortasında burada alışveriş yaparak ne yapıyorsun?"

Kıyılmış buğdayı tekrar raftan alıp bu kez benim sepetime koyuyor, şakacı bir hoşgörülle bana bakıyor. Senin elyafa ihtiyacın var, Annie Walker.

"Bugün kasabaya onca yolu lif alımımın düşük olduğundan şüphelendiğin için mi geldin?"

"Kasabaya kadar, evet." Tembel tembel sırtıyor ve alay ederken bu adamın sesinin tonu gibisi olmadığını anlıyorum.

Ve sedef, bugün harika görünüyor. Koyu yeşil tişörtü, omuzlarının üzerinden öyle bir uzanıyor ki, bende dişlerimi hafifçe kasının yuvarlak kıvrımına geçirme dürtüsü uyandırıyor. Bu nasıl bir akıl almaz düşüncedir? Will'i bana göre olmayan kategorisine yerleştirmek için başka bir neden. Akıl sağlığımın statükosunu bozuyor.

Ve giydiği siyah kargo eşofmanları ona her türlü iyiliği yapsa da, beni dönüşü olmayan yola sürükleyen bu dövmeler. Çiçeklerin ve asmaların çizgilerini gömleğinin kolunun altında kaybolana kadar takip ediyorum ve işte o zaman mantıksızca kızıyorum çünkü bunların nerede bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Omzunun üzerinden mi uzanıyorlar? Arkasından mı? Göğsünün üzerinde mi?

Asla bilemeyeceğim ve hüsrana uğramış hissederek ondan yüz çevirmeme neden olan da bu düşünce.

Bana çabuk yetişiyor. "Öğle tatilinde misin?"

"Evet. Pazartesi günleri büyükannemi ziyaret etme günüm, bu yüzden Jeanine günün ikinci yarısında benim için dükkanda çalışırken ben market alışverişimi yapmak için biraz erken yola çıkıyorum, büyükanneme en sevdiği vanilyalı gofretlerden bir kutu alıp onu kontrol etmek için yardımcı yaşam merkezine gidiyorum.

Bütün bunları ona neden anlattım? Sadece öğle tatilinde olup olmadığını sordu ve işte tüm programımı paylaşmaya başlıyorum. Açıkçası sosyal becerilerim düşündüğümde daha kötü. Her an hoş bir şekilde gülümseyecek ve sonra arkasını dönecek. Ön kapıma şöyle bir yapışkan not yapıştıracak: Artık derslere yardım edemiyorum. canımı sıktın

Will yanımda yürüyor. "O nasıl?"

"Hmm tamam. Alzheimer hastası, biliyor musun? Yani iyi günleri ve kötü günleri var. Ama genel olarak her zaman reddediyor. Bundan sonra da böyle olacak." Beklenmedik bir keder dalgası beni sararken ağız hijyeni bölümünün önünde durup boş boş kutulara bakıyorum. Sağlığının gerçek durumunu - beni büyüten kadının bir gün gitmiş olacağını - sık sık kendime düşünme izni vermiyorum. Bu mide bulandırıcı.

Kulağa gerçekten zor geliyor, dedi nazikçe, bedeni benimkine biraz önce olduğundan daha yakındı, sanki beni rahatlatmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi. Başımı kaldırıp ona baktım ve sıcak bakışları, gözlerimin ardındaki ani duyguların artmasına yardımcı olmadı.

Gözlerimi kırıştırıp bir kutu diş macunu alıp sepetime boşaltıyorum. "Her şey yolunda. Şimdi onunla geçirdiğim anların tadını çıkarıyorum," dedim, o kötü duyguları güçlü bir şekilde silahlandırarak. Onları hissetmek hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Hastalığını ortadan kaldırmıyor. Ailemi geri getirmiyor. Onlara dikkat etmemek en kolayı.

Will daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama benim aldığım aynı marka diş macununu alıp onun yerine sepetine koyuyor. Daha sonra bir kutu takma diş temizleyici seçer ve uzaklaşmadan önce onu benimkine bırakır.

Hızla rafa koydum ve ona yetiştim. "Senin sıran. Neden gün ortasında alışveriş yapıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana hızlı bir bakış attı ve ona yetişebilmem için adımlarını yavaşlattı. "Amelia stüdyoda, bu yüzden biraz boş zamanım oldu. Harriet'i varlığımla kutsamak için mükemmel bir an olacağını düşündüm."

İkimiz de koridoru döndük ve tam o anda Harriet'in Will'e yönelttiği soğuk bakışını yakaladık. Ona gülümsüyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Harriet!" diyor, kaşlarını çatmasına neden olarak.

"Görmek. Beni seviyor, dedi inci gibi beyaz dişlerinin arasından.

Harriet'in Will'i sevmediğini, açıkça ondan hoşlanmadığını bildiğim için gülüyorum ve bizi bir sonraki koridora yönlendiriyorum. Bu ona olan ilgimin bir parçası olabilir mi? Filmleri gördüm. İyi kız, kendisi kötü olamadığı için kötü erkeğe mi yöneliyor?

Bu en kolay açıklama, o yüzden onunla gideceğim ve kafamın içinde Will'le bir bağ hissettiğimi söyleyen daha alçak sesi duymazdan geleceğim.

Bir kadın hijyen bölümünün önünden geçiyoruz ve bir paket gece pedi alıp diğer tarafa geçmeden önce sepetine atıyorum ve yüzündeki düz ifadeye gülmemeye çalışıyorum. Sinsi bir gülümsemeyle köşeyi dönüyorum ve Will yan koridorun yarısında benimle buluştuğunda pedler görünürde yok.

Atıştırmalık bölümüne bakıp baharatlı mı yoksa peynirli cips mi diye karar vermeye çalışıyorum.

Benimle omuz omuza duruyor ve bir generalin teftişı için sıraya girmiş gibi görünüyoruz. Gözlerimi ondan ayırdım ve onun da aynısını yaptığını görünce sırtımdan çalıştım. Ve sonra bana doğru eğiliyor. "Bu arada, kitabı bitirdim."

İçimde bir şok oluştu ve elimdeki Lay's çantasını düşürdüm.

Will gelişigüzel ve yumuşak bir şekilde sepetime bir kutu Imodium koyuyor ve uzaklaşıyor.

Utanç, korku ve merak içimde savaş halinde. Çiçekçide kitabı ona teslim ettiğimden ve iyi kaslı, yarı çıplak bir adamın üzerine örtülü yarı çıplak bir kadın görünce kaşlarının havaya kalktığını izlediğimden beri, korkudan yavaş yavaş ölüyorum. Ve şimdi biliyorum ki... Will Griffin benim ateşli aşk romanımı okudu. Aniden Will'in yatakta üstsüz uzanmış inanılmaz derecede seksi sahnelerden bazılarını okurken görüntüsü tüylerimi diken diken etti. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istediğimi sanmıyorum.

Bekle, evet yaparım.

Hayır, kesinlikle yapmıyorum.

Sonraki koridorda Will'i yakaladım. "Onun hakkında ne düşündün?" Tamam, görünüşe göre biliyorum.

Cevabını duymayı beklerken kalbim hızla atıyor. Umutlanmamaya çalışıyorum çünkü büyük olasılıkla bundan nefret ettiğini biliyorum. Aslında, Roma'da geçirdiği sürenin geri kalanında alay edilmeye ve alay edilmeye hazırım.

Yavaş yavaş eriyen gülümsemesine hazır değilim. Sanki okurken yüzündeki ifadeyi benim için canlandırıyormuş gibi. "Açıkçası elimden bırakamadım. Dün bütün gün evde kaldım, sadece okudum."

Burnumdan derin ve mutlu bir nefes alıyorum. Beni çocuksu göstereceğini düşünmeseydim ayaklarımın üzerinde zıplardım. "Ciddi misin?"

Bugün burada alışveriş yapan tek kişi biz değiliz ve daha önce kesinlikle gördüğüm, adını hatırlayamadığım bir kadın koridorumuzdan aşağı iniyor. Will ondan kaçınmak için bana biraz daha yaklaştı ve göğsü vücudumun yan tarafına bastırdı. Ateş beni süpürüyor. Nefesini şakağımda hissettiğimde zar zor düzgün düşünebiliyordum. "Cehennem kadar seksiydi."

Gözlerimi dümdüz ilerideki ballı buğday ekmeğine sabitledim çünkü şu anda Will'e bakarsam tenim eriyip bedenimden ayrılacak. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret eder! Sanki... sanki hep gizlice birinin benimle konuştuğunu hayal etmişim gibi.

Kadın yanından geçer ve Will yanına bir somun ekmek alarak tekrar geri adım atar. "Ama aynı zamanda çok eğleneliydi. Beklediğimden daha fazla macera vardı. Ve çok derin anlar da yaşandı. Bedava terapi gibi hissettim."

"Sağ?!" diyorum, ona bakmak için dönerek ve kitabı okuyup sadece beğenmekle kalmayıp ona bağlı olduğu için saçma sapan bir memnuniyet duyarak. "En sevdiğin sahne hangisiydi?" Sepetime uzanıp ishal ilacını onun yerine koydum.

"Teknedeki dövüş sekansı oldukça harikaydı."

Gülümseyip gözlerimi kısıyorum. "En sevdiğin sahne hangisiydi, Will?"

Biraz daha yaklaşıyor, gözlerinde alaycı bir bakış var. "Bardaki sahne?"

"William," diye nazikçe azarladım, en sevdiği sahnenin merdivenli sahne olduğunu çok iyi biliyordum. Kesinlikle ona bundan bahsetmesini sağlamaya çalışmamalıyım ama elimde değil. Will'le ilgili bir şey benim farklı bir yanıma ortaya çıkarıyor.

Aramızdaki hava kolları büyütüyor, gömleklerimizin önlerini tutmak için uzanıyor ve bizi sepetlerimiz yan yana sığacak kadar yakınımıza çekiyor. Bakkal sepeti Tetris. Will'in gözlerinde bir parıltı yakaladım ve ağzının kenarı kıvrıldı.

"Beni uygunsuz bir sohbe çekmeye çalışmıyorsun, değil mi Angel Annie?"

Bir anda, hissettiğim her türlü oyunbazlık o korkunç lakapla yok olup gidiyor. Herkesin bana öyle demesi ya da benimle alay etmesi bir şeydi ama Will'e dayanamıyorum.

"Bana öyle deme, lütfen," dedim, kendime ender bir dürüstlük anı tanıyarak. "Hoşuma gitmedi."

Will'e bakmıyorum ama bakışını hâlâ hissedebiliyorum. Ve sonra sanki sürükleneceğimden korkuyormuş gibi parmaklarının hafifçe dirseğimi sıkıldığını hissedebiliyorum.

kapalıydı ve beni yanında tutması gerekiyordu. Annie. Üzgünüm." Sesi alçak ve samimi. "Olumsuz anlamda söylemedim."

Zorla gülümseyip ona baktım. "Biliyorum. Bana bu isimlerle seslendiğinde kimse bunu yapmaz. Ve hepsini duydum: Aziz Annie, Melek Annie, Goody-goody Annie. Asla kötü anlamda söylenmedi ama bu, söylediklerinde olumsuz bir çağrışım hissetmediğim anlamına gelmiyor." Önemli değilmiş gibi hafifçe omuz silktim, yine de... Sanırım *öyledir-dir* benim için büyük bir anlaşma. "Herkes kadar maddeye sahip olmadığımı söylüyorlar gibi geliyor. Tatlı olduğum için sunacak çok şeyim yok. Sürekli hafife alındığımı hissediyorum ve bundan çok yoruldum."

Will'in başparmağı tenimde şefkatle kayıyor. Sesi iyice sakinleşene kadar alçaldı. "Bir daha yapmayacağım."

nefes alıyorum Nasıl bu kadar kolaydı? İnsanlara, duymalarının rahatsız olacağını bildiğim halde, hissettiklerimin gerçeğini söylemekte her zaman sorun yaşamışımdır - bu yüzden genellikle bunu gizli tutuyorum. Ama Will'in yüzeyin altında gerçekte neler olduğunu bilmesini istiyorum. Belki de onunla kalıcı bir şekilde var olmayan bir ilişki için gerçek bir tehdit olmadığını bildiğim içindir?

"Teşekkür ederim." Gözlerim Will'in ağzına kaydı ve işte o zaman bir bakkalda iki arkadaş için uygunsuz bir şekilde yakın durduğumuzu fark ettim. Gülümseyip alışverişime devam etmek için geri çekildim.

Will arkamdan geliyor. "Yine de ilişki kurabilirim."

Bu beni güldürüyor. "Çok tatlı olarak görülmekle ilgili olabilir misin?" "Şey, hayır. Ama hafife alınmak için."

"Nasıl yani?" dedim, ona dönüp ortak alışveriş gezimizden fazlasıyla keyif alarak.

Will omuz silkiyor. "Genellikle insanlar dövmelerimi ve agresif bir hayranı bir durumdan zorla uzaklaştırdığım videoları veya o lanet olası BuzzFeed makalesini görür ve beni tanıdıklarını düşünürler. Benim bir fahişeden başka bir şey olmadığımı düşünüyorlar..." kendini tuttu ve düzeltmeden önce sırttı, "muhtemelen liseyi bitirmemiş bir oyuncu."

Bunu görebiliyorum - onun hakkında hiç böyle düşünmediğimden değil ama başkaları düşünebilir. Harriet'in şu anda etrafta pusuya yattığı belli oluyor.

Will'i her an cebine mal sokarken bulmayı umarmışçasına, her gözetleme deliğinden şüpheli gözlerini dikeyyor. Ya da daha iyisi, sanki beni omzunun üzerinden atacak ve beni - kasabanın tatlı altın kızını - çalacak ve beni kır çiçeklerinden oluşan bir yatağa yatıracağı ve benimle sevişeceği geceye götürecekmış gibi...

Bekle, ha? Bahsettiğimiz şey bu değildi.

Alışveriş sepetimi kolumun üzerine yerleştirip rafa bir kutu kraker yerleştirerek Harriet'in görüşünü kapatıyorum. "Öyleyse hayali Will Griffin hakkındaki gerçek nedir?"

"Gerçekten özel bir şey yok." Dükkanın yeni bir köşesine yürüyor ve bu sefer ben de peşinden gidiyorum. "Alaska'da bir mağarada büyüdü. Bir kurt sürüsü tarafından büyütüldü. Bilirsin? Standart."

inledim. "Ah, hadi ama."

Koridorun sonunda için için için için yanan bir sırtışıla döndü. "Kışlar soğuktu ama ayıları dişlerimle öldürdükten ve kürklerini sırtıma giydikten sonra idare etmeyi öğrendim."

Gülerken onu ittim. "Korkunç. PETA seni biliyor mu?"

Yüzü gerçek olamayacak kadar ciddileşiyor. Birinin çocukluğuna gülmek gerçekten kabalık Annie. Biraz merhamet et."

Çok gülmekten yüzüm ağrıyor. Pekala, Kurt Çocuk. Bana gerçeği söylemeyeceksen, şimdi kontrol etmeliyim. Ama Will'in yanından geçerken eli fırladı ve hafifçe benimkini yakaladı. Ateşli bir uğultu parmaklarımın arasından midemin derinliklerine kadar fırladı. Ona baktığımda, dokunuşundan ne kadar etkilendiğimi gözlerimde görebileceğinden korkuyorum.

"Kayıt için liseyi bitirdim. 4.0 GPA ile daha sonra Hava Kuvvetlerine katıldım ve Güvenlik Kuvvetleri uzmanı olarak görev yaptım çünkü üniversiteye gitme ve sefil hayatıma başarı peşinde koşan bir mükemmeliyetçi olarak devam etme düşüncesine katlanamıyordum.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, bana doğru gelen tüm bu hızlı alevli bilgiyi sindirmeye çalışarak. Ama bu adamın üniformalı halini düşününce dizlerimin bağı çözülüyor. Ne kadar buyurgan görünmüş olmalı. Nasıl... ağız sulandıran lezzetli demek doğru olur?

Pişman olacağım bir şey söyleyemeden Will devam etti.

"Ve kitaptaki en sevdiğim an kesinlikle merdiven sahnesiydi." Kısa bir süre duraklıyor. "Bütün paramla senin de olduğuna bahse girerim." Düşüncelerimi doğru bir şekilde okurken gözlerindeki neredeyse kötücül bakışı görünce kalbim acıyla çarpıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Dünyada başka hiç kimse benim en sevdiğim sahnenin kitaptaki en ateşli sahne olduğundan şüphelenmezdi, ama Will'in şüphesi var çünkü nedense beni herkesin gördüğü gibi görmüyor. Aslında kimse bu tür kitapları sevdiğimi tahmin bile edemezdi. Bu, kız kardeşlerimin bile bilmediği bir sır çünkü aşk romanları kutumu yıllardır yatağımın altına düzgün bir şekilde sıkıştırıp gözden uzak tuttum.

Ve evet, romantik okuma tarzımla ilgili yüksek sesle konuşmam ve gurur duymam gerektiğinin farkındayım, ama benimki gibi kardeşlerle büyüdüğünde ve o kardeşler sana Angel Annie takma adını taktığında ve buharlı kitapları sevdiğini bilseler, hayatının geri kalanında her gün seni kesinlikle kızartırlardı.*Büyük Dük Enerjisi*, kitabı da yastığının altına saklarsın. Bu, (yatağımın altındaki aşk kitapları kutusuyla birlikte) ölümüne götüreceğim bir sır. Biri mezarımı soyarsa, beni kitabın dönemi için uzaktan bile doğru olmayan bir elbise içindeki bir bayanı şiddetle kucaklayan gömleksiz korsanlarla örttüğümü görünce şok olacaklar.

Ama şimdi Will derin karanlık sırrımı biliyor. Düşündükçe vücudum ısınıyor.

Gözleri benimkini tutuyor. "Çünkü herkesin senin hakkında söylediğinin aksine, yumuşak mavi gözlerinin arkasında haylaz bir kıvılcım görüyorum, Annie Walker."

Will'in gözleri dudaklarıma indi ve üç kalp atışı boyunca dilim tutuldu. Arzu, havayı kalın ve ağır bir duman gibi doldurur ve nefes almayı zorlaştırır.

"Ama...kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" diye sessizce sordum, Will'in bakışlarını tekrar gözlerime diktim. "Derslerimiz hakkında bile mi? Kardeşlerimin bilmesini istemiyorum."

"Neden bilmiyorlar?"

aşağı baktım "Yapacaklar... onlar sadece yapamazlar." Başımı sallıyorum. "Eğer öğrenirlerse, benim pek de istemediğim görüş ve önerilerle dolu olacaklar.

istek." Şimdi Emily'nin ne planladığının tüm ayrıntılarını öğrenene kadar yirmi soru başlattığını ve duygularını incitmemek için pes edip işleri onun yöntemiyle yapana kadar bu konuda daha iyi bir yol önerdiğini duyabiliyorum. Ve Maddie öğretmenim olmayı talep edecek ve kardeşlerim etraftayken her zaman yaptığım gibi bir şekilde gölgelere düşeceğim.

Will'in gözlerinin içine baktım ve bakışlarının ne kadar değişmez olduğunu görünce neredeyse irkildim. Daha fazlasını söylememi bekliyor. "Sadece bir süreliğine kendim için bir şeyler yapmak istiyorum - bu kötü mü? Yanlış hissettiriyor."

"Yanlış olduğunu düşünmüyorum ama ben doğuştan bencil bir insanım, bu yüzden bunu soracak en iyi kişi olmayabilirim."

"Bana bencil görünmüyorsun."

Parmakları benimkileri çok hafifçe sıkıyor ve ifadesi neredeyse çaresiz görünüyor. Annie, ilişki kurmadığımı bilmene ihtiyacım var. Durmadan. Ve asla yapmayacağım. İstedğin bu dersleri yaparsak, arkadaş gibi olacaklar, başka bir şey değil."

Sözleri acıtmamalı. Onun hakkında bunu zaten biliyorum ve ona tamamen zıt bir adam aradığımı da biliyorum. Yine de onları cam kırıkları gibi hissediyorum. Yine de bunu bilemez.

Daha da yaklaştım. "Ve ben sadece ilişkiler yaparım. Yani mükemmel bir anlaşma içindeyiz."

Gözleri benimkini arıyor. "Yani... sadece arkadaşlar mı?" "Sadece arkadaşlar."

"Harika. O zaman müsaitsen bu gece derslere başlayabiliriz."

Sesli bir şekilde yutkunmamak için tüm özdenetim gerekiyor. Ve sesime güvenmediğim için sadece başımı salladım.

Başparmağını bırakmadan önce elimin üzerinde gezindiği anı özlemedim. "Seni gizlice odama sokacağım. Altı buçuk civarında mı?" Sepetime küçük bir kutu attığını zar zor farkediyorum çünkü son açıklaması yüzünden dahili olarak paniğe kapılmakla çok meşgulüm.

"Ama nasıl?" Koridorda hızlı adımlarla yürürken ona yetişmek için soruyorum. "Beni nasıl içeri alacaksın? Bu kasabanın her yerde gözü var."

"Sadece işaretim için hanın dışında bekle." Will bana dönüp bakmadı. Sepetini yere bırakır ve çarşıdan çıkar.

Aşağı baktım ve sepetinin artık boş olduğunu fark ettim. Buraya sadece benimle konuşmak için mi geldi?

Kasada sepetimi yere koydum ve Harriet'in taraması için eşyaları çıkarmaya başladım. Ve Will Griffin'den aldığım bir kutu prezervatifi elimde tuttuğumu çok geç fark ediyorum - onun zevki için yivli.

Yanaklarım alev alev, doğrudan Harriet'in asık suratına bakıyorum. Bu yüzden kız kardeşlerim tüm mahrem eşyalarını Amazon'dan satın alıyor.

"Kendine o çocukla dikkat et, Annie. O senin için iyi değil ve kesinlikle hayatında ihtiyacın olan türden bir adam değil.

Will'in gülerek pazardan uzaklaştığını görmek için tam zamanında pencereye döndüm - kendisi ve yaptığı şakayla gurur duyuyordu.

Bence Harriet haklı. Will Griffin kesinlikle ihtiyacım olan türden bir adam değil.

Çok hızlı bir şekilde istediğim adama dönüşmesi çok kötü.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Annie

BEN gitme zamanı.

Solumdan sağıma bakarak, arkamdan uzanan sokaktan çıkıyorum. çiçekçiye ve otoparka. Hemen Güney'in ağızları olan Phil ve Todd'u görüyorum, bu yüzden onlardan kaçınmak için kamyonumun arkasına eğiliyorum. Bugün hava alev gibi sıcak, kalın nemli ısı kaldırımdan yükseliyor ve açığa çıkan her şeyi kaynatıyor. Kamyonumun tamponuna yaslandığımda, kolumun arkası kızgın demir gibi yanıyor.

Aracınıza yaslanmaktan üçüncü derece yanıklar aldığınız Güney'e hoş geldiniz arkadaşlar. Yine de fark edilmemek için buna değer. Kesinlikle kasabanın konuşması olurdu. Tatlı turta Annie Walker'ın akşamı Will Griffin'in odasında tek başına geçirdiğini duydun mu?*Skandal!*

Beni rahatsız eden şey, Emily ya da Madison olsaydı kimsenin ikinci kez düşünmemesi. Ama ben olduğum için ertesi gün kalbimi korumam için beni uyaran on beş ziyaretçim olurdu.

Phil, Todd'la bir şey hakkında tartışıyor (bu her zaman bir şeydir) ve onlar güvenli bir şekilde kamyonlarına binip saklandığım yerden yüzeye çıkana kadar bekliyorum. Gün için ayrılan son dükkan sahipleri onlar, bu yüzden çevrenin temiz olduğunu biliyorum. Kasabaya geri dönmeyi kapanış

saatine kadar bekledim, böylece herkese araçlarına binip evlerine gitme şansı verebilirdim. Çünkü dramatik olmasın ama bu gece benim için her şeyin değiştiği gece. Will bana flört ustası olmayı öğretecek ve ben de hemen bir koca bulacağım.

Will daha önce kapıma bir not bıraktı (mesaj atmış olabileceği bir cep telefonum olduğu düşünülürse bu beni güldürdü) ve bu gece birlikte olacağımızı söyledi.

dersler için resmi bir plan yazacak. Bu beni ürpertti çünkü iyi bir madde işareti listesinden daha çok sevdiğim hiçbir şey yok. Mektup ayrıca elle çizilmiş bir harita ve görevin her bir bölümünün ne zaman tamamlanması gerektiğini gösteren zaman damgalarıyla birlikte geldi. Okumayı bitirdikten sonra notun kendi kendini yok etmesini yarı yarıya bekliyordum.

Kesin olan bir şey var, adam titiz. Bu da onu öpmenin nasıl bir şey olacağına dair ilgi çekici bir fikre yalvarıyor, hatta...

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Plana geri dön. 6:30'da Mabel's Inn'in dışında olmam gerekiyordu.P.M., Will beni görmeden içeri girebilmem için dikkatini dağıtacak. Görünüşe göre bana bir ipucu verecek ve duyduğumda anlayacağım.

Dinle, bu çok riskli bir şey. Mabel'in görevlerinden birini keşfetme potansiyeliyle karşı karşıya kalsaydı Jason Bourne bile terlerdi. Eğer öğrenirse, onunla Instagram'da canlı yayına girebilirim çünkü ayağım eşiğini geçmeye zaman bulamadan, buradan Kentucky'nin ucuna kadar herkes gizli derslerimizi öğrenecek.

Saatim hanın dışına çıkmam gerekene kadar dört dakikam olduğunu söylüyor. Otopark boşalınca caddenin karşısına geçiyorum. Normal mi yürüyeyim yoksa çömelirken acele mi etsem karar veremiyorum ve korkarım sonuç Annie pantolonunun kakasını yapmak üzereymiş gibi görünecek. Umarım Will şu anda penceresinden dışarıyı izlemiyordur.

Birkaç blok sonra hedefimdeyim: Mabel's Inn.

Küçük çimenliğin etrafında beyaz bir çitle çevrili muhteşem, eski bir Viktorya evi. Kasabadan önce inşa edilmiş bir ev görünümünde ve çocukluğumdan beri benim için ikinci bir ev oldu. Her Pazar kiliseden sonra, büyükannem Silvie hepimizi öğle yemeği için buraya, Mabel'in yerine getirirdi. Mabel kiliseye gitmediği için bütün sabahı büyük bir ziyafet hazırlayarak geçirebildi ve onun ne kadar asi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kiliseye gitmiyor musun?! Nefes nefese! Ona bir kez sordum ve bana şöyle dedi: "Süslü giysiler giyen ve sahte davranan bir grup insan görmek isteseydim, engelli koşuya giderdim." O buydu ve büyüdüğümde Mabel olmaya karar verdim.

İroni şu ki, Mabel kiliseye ayak basmasa da her Pazartesi Hank's Bar'da kilise kadınlarıyla poker oynuyor. Ne yazık ki, o etkinlik için buradan saat sekize kadar ayrılmayacak, bu yüzden gizlice ona uğramak zorundayım.

Kaldırımını takip etmek yerine, yan çitlerden atladım ve Will'in talimat verdiği gibi sırtımı evin yan tarafına sıvadım. Ben yerimi alır almaz hanın ön kapısı açılıyor. Ve sonra Will'in sesini duyuyorum

ses.

"Burada, Mabel! Beni takip et," dedi yüksek sesle.

"Pekala, oğlum. Bağırmaya gerek yok. İşitme cihazlarım zaten sonuna kadar açık," diyor Mabel beni her zaman gülümseten cızırtılı tatlı sesiyle.

Bunun için üzgünüm.

"Özrün kabul edildi. Şimdi bana bu endişe verici dış cephe kaplamasını göster.

"Evet, hemen şurada..." Will'in sesi, benim durduğum evin yanından geçerken kesildi.

İlgisiz haberlerde, harita okumakta pek iyi değilim.

Bakışlarımız buluştu ve Will'in gözleri kocaman açıldı. Çılgınca onu uzaklaştırmaya başladım ve Mabel köşeyi dönmeden hemen önce topuklarının üzerinde döndü. "Hay aksi! Yanlış taraf. Onun... diğer tarafta olduğunu tamamen unutmuşum. Gölgeleeri çimenlerin üzerine düşüyor ve Will'in ellerini Mabel'in omuzlarına koyup onu ters yöne yönlendirdiğini görüyorum.

Hafifçe ısıık çalıyor. "Şimdi, William. En azından önce beni yemeğe götür. Kasabada Will'den daha büyük flört eden tek kişi Mabel'dir.

"İnan bana, Mabel, bir şansım olduğunu düşünseydim..." diyen Will, Mabel'i kıkırdattı ve ben de gözlerimi devirdim. Sesleri daha da uzaklaşıyor ve kıyının temiz olduğuna inandığımda başımı köşeden dikizliyorum.

Hayır.

Anlaşılr değil.

Elbette Noah elinde bir turta kutusuyla hanın ön kaldırımında yürüyor. Mabel mı? Buradasınız?" diye bağırıyor.

"Evet! Tam burada," dedi evin önüne gelip Will'i kenarda bırakarak.

"Pastanı getirdim."

“Oh güzel, onu verandaya koy ve gel bak. William bana evin kötü bir dış cephe kaplamasını gösteriyordu.”

"Gerçekten mi? Geçen ay dış cephe kaplamasını değiştirmemiş miydin?

Mabel sesini alçaltıyor. Tanrım, evet. Ama aramızda kalsın, bence çocuk yalnız. Benimle vakit geçirmek için bahaneler uydurmak filan. Benimle gelip onu eğlendirişen iyi olur.

"Neler oluyor?" Ve bu, hana doğru yürüyen, sirke katılmaya gelen Emily'nin sesi olacaktı. Frankenstein kardeşlerimin bu kadar geç saatte şehirde ne işi var? Onların canı yok mu?

Noah, "Will bize hanın kötü bir dış cephe kaplamasını gösteriyor," diyor.

Emily alay eder. "Mümkün değil. Mabel'in hepsini geçen ay değiştirdiğini sanıyordum. Ve bunu yapan da Darell. Asla kötü bir iş yapmaz.”

Görünüşe göre bu gidişle bir çadır getirmeliydim. Boynumda ter birikiyor. Şortum bacaklarıma yapışıyor. Tam da bu gece Will'le birlikte görünmek istediğim gibi - bataklık kadını olarak.

"Mabel, Will'in yalnız olduğunu ve dikkat çekmeye çalıştığını düşünüyor."

Emily gülüyor. "Şüphem Çok. Amelia'nın söylediğine göre canı ne zaman isterse bir sürü kadın arkadaşı oluyor."

İfadesi tenimi rahatsız bir şekilde kaşındırıyor.

"Burada neler oluyor?" Tanrım. Gerçekten Harriet'i bu karışıma dahil etmemiz gerekiyor mu? "Bu bensiz başka bir doğaçlama kasaba toplantısı mı?" Sonuncusundan sonra Mabel'i hâlâ affetmedi.

"Bu bir kasaba toplantısına benziyor mu, Harriet? Hiç beynini kullanıyor musun?" diye soruyor Mabel acımasızca.

"En azından kullanmam gereken bir tane var! Ve eğer bu bir toplantı değilse, neden burada dikiliyorsunuz?

"William bana bir parça kötü taraf gösterecek." "Dış cephe kaplamasını daha geçen ay değiştirmedin mi?"

"Evet," dedi herkes bir ağızdan, ben de dahil, alçak sesle.

Sonunda Will'in sesini duydum. Mabel, siz... ah, millet. Şuna bak." Yüzündeki sıkıntılı ifadeyi hayal ederek kendi kendime gülümsedim. Kelebek elini saçlarının arasından geçirdiğine tüm hayatım üzerine bahse girerim.

"Evet William, çetenin hepsi burada. Şimdi bize bu çürümüş dış cephe

kaplamasını göster.”

"İyi. Sağ. Hepimizin bunu görmesine sevindim." Duruyor ve boğazını temizliyor. Herkes beni takip etsin.

Üç nefes bekledim, köşeden tekrar göz attım ve sonra dört numaralı odaya çıktım. Will'in odası.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

TSonunda Will'in odasına girdiğim an panik başlıyor.

Büyük baştan çıkarıcının odasına isteyerek mi girdim (ki hayır biri onu arar ama kesinlikle aramalı) Will Griffin? Bunun için yeterince hazır değilim. Ya derslerimizi yatakta almamızı teklif ederse? Aman Tanrım, ya o prezervatifler konusunda ciddiye ve birlikte yatmamızı istiyorsa?! Will olan her şeyin cazibesine karşı koyabilecek miyim? Direnmek istiyor muyum? Yapmasaydım, hala bakire olduğumu kabul etmem gerekecekti ve bence bunu asla bilmemesini tercih ederim.

Ama sonra odasına bakıp biraz gülerek rahatlıyorum. Yatakta Mabel'in standart yorganlarından biri var (Gemma'nın yorgan mağazası Comfort Quilts'in izniyle) ve şifonyer ve komodinlerde birkaç dekoratif biblo var. Rastgele bir baykuş. Antika bir saat. Kelimelerle işlenmiş bir yastık.*Şeftali kadar güzel*çarşafın üst kenarının düzgün bir şekilde katlandığı, özenle yapılmış yatağın ortasına oturmak. Will'in burada kaldığına dair tek kanıt, duvara takılı cep telefonu şarj cihazı ve şifonyerin üzerindeki katlanmış giysiler. Bunların dışında hiçbir şey, bir tırmığın modern zaman versiyonunun burada kaldığını göstermiyor.

Açıkçası, endişelenecek bir şeyim yok.

Kapı aniden açılıyor ve Will koşarak içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Bir ayıdan yeni kaçmış gibi arkasına yaslandı. Kelebek elinde bir parça beyaz siding var. "Kahretsin, Annie, beni neye dönüştürüyorsun? Hepsi bakmaya gelmeden önce kasıtlı olarak Mabel'in dış cephe kaplamasından bir parça koparmak zorunda kaldıktan sonra artık yeni bir berbat seviyedeyim! Tabii ki ona düzelteceğimi söyledim - ama nasıl olduğunu gördükten sonra kötü rüyalar göreceğimi hissediyorum.

Onu yırtan ben olduktan sonra tamir etmeyi teklif ettiğim için bana gururla baktı. Hâlâ bu sabahki siyah kargo pantolonunu ve yeşil tişörtünü giyiyordu ama şimdi yüzünde huysuz, heyecanlı bir gülümseme var. Yüz ifademi algıladığında kayboluyor. "Neden böyle gülümsüyorsun?"

"Ah, önemli değil," dedim, ona el sallayarak ve yine de kıkırdamalarımı tutamıyorum.

Başını şüpheyle salladı ve kenarlık parçasını yatağın üzerine fırlattı. "Tamam, kesinlikle hiçbir şey değil. Gülmenin nesi var?"

Başımı sallayıp teslim oluyorum ve gözlerimde küçük sis damlacıkları oluşana kadar gülüyorum. "Aptalca. Ama itibarın yüzünden bu gece odanda seninle takılacağım için biraz gergindim. Ama sonra senin Altın Kızlar'ın odalarından birinde yaşadığını fark ettiğimde, artık o kadar endişelenmedim."

"Vay, vay, vay," diyor, şimdi çok kırılmış görünüyor. "Neden artık endişelenmiyorsun?"

"Çünkü!" diyorum, Will'in o mavi-beyaz kareli yorganın üstünde beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşününce yine gülerek. "Şu odaya bak! Burada tutabileceğin tek şey bir Mukaddes Kitap tetkiki."

"Pşş," diyor gözlerini kaçırıyor ve sonra bir habercisi olarak tanıdığım bir sırtıyla tekrar geri dönüyor. "Bu dekorun biraz önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Seni baştan çıkarmak istesem yastığın üzerindeki fırırlar beni durduramaz."

"Hayır... pardon, saçmalık diyorum," diyorum, gayet sağlıklı ve sevimsiz yatağın ucuna oturarak. "Burada, Will Griffin'in saten çarşaflı bir yerde yaşayacağını ve köşede bir pikabın olacağını ve bana havayı ayarlayacak en sevdiği yavaş reçelleri göstermeyi teklif edebileceğini düşünüyordum. Gerçek bir kötülük ini—"

"Şey, bu ismi sevmiyorum."

"Ama gerçekten, beni çiftçi pazarına gitme havasına sokuyor! Bu şey bile..." Şiltede birkaç kez zıplıyorum. "Aman Tanrım! Gıcırdamıyor bile, Will! Sen nasıl bir hanımefendisinsin?!" Kendimi kaybediyorum, yıkıcı bir kahkahayla yatağa düşüyorum.

Beni gülümseyerek izliyor. "Memnun musunuz?"

"Epeyce. Çünkü siz bayım, böyle bir odada yaşayarak her yerdeki kötü çocukların yüz karasısınız! Arkanda Bu Dağınıklığı Korusun nakışıyla orada dururken senin fotoğraflarını çekmek ve sonra onları BuzzFeed'e satmak geliyor içimden.

Will tembel bir gülümsemeyle bana doğru geliyor. "Elbette. Kaldır kışını."

Doğrulup onun uzattığı elini tutarken, uyuşturulmuş ve sevinçten uzuvlarım gevşemiş gibi hissediyorum. "Nereye gidiyoruz? Mutfakta biraz reçel yapmak için mi?"

Ama sonra kapıya vardığımızda nefesim ciğerlerime takıldı ve Will beni döndürerek sırtımı ona yasladı. "Çok dikkatle uyguladığım itibarıma hakaret ettiğin için derslerin şimdi başlıyor. Birkaç şey göstereceğim - hafif bir ilk randevu flörtü olarak planladığım birinci dersi atlıyorum - ve yedinci derse atlayacağız: birini yatağa atmaya hazır olduğunuzda randevu sonrası baştan çıkarma.

Tanrım!

"Ama önce, her zaman mutlak rızaya inanıyorum. Bu yüzden ellerine dokunmamın uygun olup olmadığını bilmem gerekiyor - ve sadece senin ellerine mi?

Yutkundum ve nabzımın boynumda attığını hissederek başımı salladım. "Kelimeler, Annie. Evet dediğini duymaya ihtiyacım var."

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Harika." Yaklaştı - o kadar yaklaştı ki göğsü neredeyse benimkine değiyordu ve mavimsi gri gözleri içimi yakıyordu. Bu aniden çok fazla mesafe gibi geliyor. Will'in bakışları benimkini tuttu - parmaklarımızı birbirine dolarken beni büyüledi. Yavaşça. kasten. Cildim hiç bu kadar canlı olmamıştı.

Elleri büyük, nasırlı ve sıcak. Yavaşça iki elimi de başımın üzerine kaldırdı ve tekrar kapıya bastırdı. Çok sert değil, çok yumuşak değil. Sadece doğru miktarda basınç. Baskıdan bahsetmişken, bedenim şimdi onun aramızdaki boşluğu kapatması için can atıyor. Beni ona bastırmak ve... Bilmiyorum, sadece bir şeyler yap!

Dudaklarım aralandı ve Will gözlerini yere indirerek anı izliyor. Dudaklarını yüzümün yan tarafına indirmeden önce en küçük kıvrımlar ağzının köşelerine değdi. Nefesi kabuğuna sürtünüyor

kulağımı gıdıklıyor ve vücudumdaki her siniri gıdıklıyor - onları dölliyor ve bir şekilde daha da büyüyor. Daha önce hiç bilmediğim yeni duyumlar midemin çukurunda yüzeye çıktı ve... daha aşığılara. Çok güzel kokuyor. Çok iyi geliyor.

"Öncelikle..." Tatlı pekmez, sessiz, gürleyen yatak odası sesi sıcak. "Konu asla oda değil. Oda sekste rol oynamaz." Sesi derin, eğlenceli ve kendinden emin. Bu durumda olacağını tam olarak böyle hayal etmiştim. Hayır - daha iyi.

Söz verdiğim gibi, ellerimden başka hiçbir şeye dokunmuyor. Yavaş yavaş ölüyorum.

Devam ediyor - nefesi yüzümün yanında sıcak ve ağır. "Bir bağlantıda, bir dolap, bir banyo, hatta bir araba bile gayet iyi iş görür." Ağzı şimdi boynuma doğru nefes almak için daha da alçaldı. Bana asla dokunma, sadece nefes al. "Dekor önemli değil." Konuşurken boğazımdan yukarı çıkıyor ve diğer tarafa geçiyor. Her noktaya ve çatlağa ulaştığından emin olmak istermiş gibi başımı eğdim. "Çünkü randevu boyunca etkili bir şekilde dikkatini çekersem, yalnız kaldığımız andan itibaren nabzı hızla atacak ve zihni dokunma, nefes alma ve o kadar çok arzuyla meşgul olacak ki lanet olası yatak örtümün rengi bir kez bile aklından geçmeyecek."

Ağzı yeniden kulağımda ve elleri, beni kıvrandıran lezzetli, hafif bir baskıyla benimkini başımın üzerinde tutmaya devam ediyor. Sevdiğimi bilmediğim biri. İhtiyacım olduğunu bilmiyordum. şimdi, hayatımın geri kalanında ondan mahrum kalacağımdan korkuyorum.

Will kulağımdan uzaklaşarak nefesini çenemde üfleyerek şimdi tam dudaklarımın önünde durdu. "Annie, gözlerini aç ve bana bak," diye emretti ve o ana kadar gözlerimin kapalı olduğunun farkında bile değildim.

Göz kapaklarım açılınca kendimi sarhoş hissediyorum. Gri bakışları şimdi karanlık ve benimkilere ağır. Öne eğilip beni öpmesi için çaresiz hissediyorum. Başparmağı bileğimin içinde ileri geri geziniyor. Bugün ne için burada olduğumu ya da adımın ne olduğunu zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim, nabzımın kulağımda yüksek sesle attığı ve aynı şeyi tekrar tekrar söylüyormuş gibi göründüğu. Öp beni. Öp beni. Öp beni.

Ağzı benimkinden sadece bir santimetre uzaktayken gülümsüyor. "İnan bana?"

sessizce başımı salladım.

Harika, diye fısıldadı ve sonra ellerimi bıraktı. Kollarım gevşek bir şekilde iki yanıma düşüyor çünkü bu noktada bir Jöle çuvalı gibiyim. Ancak Will tamamen etkilenmez ve kanepeye geri döner. "Gel otur da ders planı hakkında konuşalım."

Bir an burada durup kapıya yaslanmaktan başka bir şey yapamadım. İçim yanıyor. Midem burkulmuştu ve burkulmuştu ve o orada, ben burada olduğum için saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

"B-bunu nasıl yaptın?" Ayaklarım beni şaşkınlıkla kanepeye taşıırken sonunda sesimi bulabildim. Beynim henüz tam olarak çalışmıyor, bu yüzden oturmak yerine bir sonraki emrini bekleyen bir robot gibi burada dikilip duruyorum.

Will sırttı ve parmağını şortumun bol arka cebine soktu ve beni kanepeye çekti. Gözlerim dolu bir şekilde oturuyorum.

"Güven," diyor dizüstü bilgisayarını alıp açarak. Eğilip tekrar kapatıyorum.

Kıkırdar.

"Ama nasıl?! Ya kendine güvenmezsen?" Hayatımda bir gün bile kendime güvendiğimden emin değilim.

"Sahte ediyorsun, Annie."

"Mümkün değil." İnanamayarak başımı sallıyorum. "Bu tür bir güveni taklit edemezsin. Bunların hepsi..." Parmağımı, Annie'nin Will Griffin tarafından baştan çıkarıcı bir şekilde büyülenmemiş olan hayaletinin hala yaşadığı kapıya doğru çevirdim, "... senin için doğaldı."

O sırttır. "Doğru değil. Gergindim.

Süsenlerinin etrafındaki tehlikeli siyah çerçeveye korsan gözlerini, evrensel olarak herkesi cezbeden erkeksi damarları olan kolunu saran dövmele ve son olarak, elini her attığında alınının üzerine dökülen asi saç dalgasını görüyorum. "Sana bir an bile inanmıyorum."

Will'in gözleri yüzümde kısıldı, bir şeyi tartışırken çenesi kasıldı. Sonra Will aramızda elini kaldırıyor. İşte o zaman görüyorum. Eli, o güzel, güçlü, mürekkepli el titriyor. Will Griffin bana dokunmaktan titriyor.

“Hayatımı yaşamak ve yapmak istediğim şeyleri yapmak için kendime güven duyana kadar bekleseydim, asla yaşamazdım.” Gözlerimin içine bakıyor. “Bu ders, zaman kadar eskidir: Yapana kadar numara yapın. Bir şeyi istiyorsan, ondan korkmayan biriymişsin gibi davran.”

bir tane bıraktımHakanepeye sırtımı yasladığımda ses geliyor. "Onu yap?"

"Her zaman," dedi hâlâ bana bakarak. "Beni paraşütle atlamaya ilk gittiğimde görmeliydin. Aslında uçakta altıma sıçacağımı sandım.” İkimiz de gülüyoruz. Ama o anda kendi kendime Tom Cruise olduğumu söyledim ve bir şekilde işe yaradı. Yaptığım en eğlenceli şeylerden biri oldu.”

Ben onun büyüüne kapıldım. Bacaklarımı tamamen ona bakacak şekilde minderine üzerine çektim. Heyecan arayan birine benziyorsun.

O gülüyor. Kesinlikle öyleyim. Bağımlılık yapıyor. "Sen de çocukken böyle miydin?"

Will uzağa bakıyor. "İlkokulu bırakıp sirkte aslan terbiyecisi olarak çalışmaya başladığım zamanı mı kastediyorsun? Kesinlikle..."

Tamam, çocukluğuyla ilgili bir soruyu ikinci kez saptırıyor. Görünüşe göre bu, ergenliğini çevreleyen herhangi bir konuşmanın masadan kalktığı anlamına geliyor. İlginç.

"Başka hangi maceralı şeyleri yaptın?"

Yumuşak tişörtünün altında göğsü genişlerken derin bir nefes aldı. Tuhaf bir şekilde, beynim ona takılıp tam orada, omzunun kıvrımında dinlenmenin ne kadar güzel bir his olduğunu düşünüyor. Kollarının beni sarması ve sadece beni tutması.

“Bir bakalım... Amelia'nın son dünya turu sırasında, Güney Afrika'daki Atlantis Patikasında ATV ile gittim. Tüplü dalış sertifikasına sahibim ve birçok yerde dalış yaptım ama sanırım Meksika benim favorimdi. Ve Red Rock'ta yürüyüş yapmak harikaydı.”

“Bu çok fazladekelimeler,” dedim aniden ona kıyasla ne kadar az şey yaptığımı fark ederek. Bir kez daha, Will yararsız bir şekilde yüzümü okuyor. Parmak boğumlarını dizime vuruyor.

"İstediğin her şeyi yapman için hâlâ zamanın var.”

omuz silkiyorum “Maceranın benim için hayat olduğunu düşünmüyorum. Beni tanıyan herkes, daha istikrarlı ve güvenli bir rutin için inşa edildiğimi onaylayacaktır. Hayalim, iyi bir adamla evlenmek ve sonunda çiçekçi dükkanımı devredebileceğim bebekler sahibi olmak. Hafta sonu futbol maçları ve sonbaharda hasat partileri. Ve bunların hepsi burada, Roma'da geçiyor. Bu benim geleceğim.

Bakışlarımı tuttu ve hafifçe gülümsedi.

"Hmm." "Ne?"

Başını iki yana sallıyor. "Sadece söylediklerinin doğru olduğundan tam olarak emin değilim."

"Öyle," diyorum, kaşlarımın arasından bir çatıklık hissederek. "Tamam aşkım."

"Gerçekten mi!" Sesim normalden bir oktav daha yüksek. "İstediğim bu."

Kaşını kaldırdı, aşağı baktı ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Öyle diyorsan. Şimdi, bu dersler için. Sen istiyor musun-"

Dizüstü bilgisayarı çarparak kapatıyorum. "Bana gerçekten inanmıyor musun?"

Gülümseyen bakışındaki meydan okuma doğrudan benimkini kesiyor. "HAYIR. Gerçekten bilmiyorum.

"Neden?"

Will'in gözleri yüzümde bir okşama gibi. "Çünkü bana sana Angel Annie demememi söyledin. Çünkü benimle dükkanında güreştin ve sonra beni ustaca flört koçun olmam için yönlendirdin. Çünkü ortalama yaşamlarından koparılan ve gelişip tutku buldukları büyük maceralara atılan kadınlarla ilgili kitaplar okuyorsunuz. Çünkü bu yaşlı hanımın odasında yaşadığımı öğrenince rahatladığımı söyleyen de gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Bakışları dudaklarıma indi, iki saniye öyle kaldı ve tekrar yukarı çıktı. "Bana öyle geliyor ki, Annie, birinin sana yüksek sesle kendin olman için izin vermesini bekliyorsun."

Kalbim sözleriyle çarpıyor. sessiz kalıyorum Odasının görüntüsü beni hayal kırıklığına uğratmadı, rahatlamıştım. Sağ? Elbette, bunca zaman Will'e aşık oldum ama onunla arkadaş olmaktan başka bir şey olmak için herhangi bir gizli hırs beslediğim söylenemez.

Hayır, söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi. Bu doğru olamaz - çünkü öyleyse, o zaman hissettiğim bu boşluk, ona anlattığım gelecekle ortadan kalkmayacak. Daha da kötüleşecek. Ve büyükannemin sağlığı bozulduğu ve Noah'ın düğünüyle bir anda çok fazla değişiklik olduğu için, ailem Annie'nin bir de erken yaş krizi geçirmesini kaldıramayacak.

Bu yüzden onun sözlerini kafamdan atacağım ve üzerinde durmayacağım. Tek ihtiyacım olan bu flört dersleri ki kendime bir koca bulup evlenebileyim ve tıpkı annem ve babam gibi sonsuza kadar mutlu yaşayabileyim. Bu kadar.

Will'in elinin nazıkçe dizimde gezindiğini hissettiğimde aşağı baktım. "Seni üzmem istemedim."

Yapmadın, dedim çabucak, duygularımı yutup toplayabildiğim en güzel gülümsemeyle ona bakarak. Yavaşça başını salladı ve gözlerini dizüstü bilgisayarına çevirerek bir kez daha açtı. Bu sefer ona izin verdim.

Bana bakmadan, "Sana ne diyeceğim, Annie. Sana bağlı ilişkini ve beyaz çitini alacağız ve herhangi bir nedenle bu doğru gelmiyorsa ve sen de o macerayı istiyorsan..." Bana baktı. "Beni ara, uçakta elini tutayım."

Sözleri kalbimi sarıyor ve sıkıştırıyor. İşte o anda BuzzFeed'in Will'de şimdiye kadar gördüğüm en harika ifadeyi, şefkati yakalayamadığını fark ettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İrade

“**A**Ne kadar takdir etsem de dış cephe kaplamasını tamir etmene gerek yoktu, anlıyor musun? Darell gelip düzeltseydi,” diyor Mabel.

Elinde dumanı tüten kahvesiyle pembe kazak elbisesiyle arkamda süzülüyor.

"İnan bana, yaptım." Kasıtlı olarak kırdığım bir şeyi değiştirmesi için ona ödeme yapmamın hiçbir yolu yoktu. Mabel'in onu düzeltenin (veya düzeltmeyi planlayanın) ben olduğumu bilmesini bile istemedim. Ama yaklaşık beş dakika önce, dış cephe kaplamasını evin üzerine geri takmaya çalışırken beni duydu ve sabahın köründe burada ne halt ettiğimi sormak için elbisesiyle dışarı çıktı. Sabah sekiz civarında. Neredeyse şafak. Ama bazen, dünyanın geri kalanının, sabahın erken saatlerinde, beşte kalkıp yürüyüşe çıkma ritmimi paylaşmadığını unutuyorum.

Bugün uyandığımda yağmur yağıyordu, bu yüzden daha sonra yatakta kalmaya çalıştım. Ama sonra düşüncelerim kontrolü ele aldı ve kaçınmaya çalıştığım her caddeye daldı. Ethan'ın çok az tanıdığı biriyle evlenmesi ve dün gece yatmadan önce bana gönderdiği mesaja nasıl cevap vereceğimi merak etmesi gibi: Lütfen beni dondurma. Bütün bunlar olurken sana ihtiyacım var.

Doğrusu ne diyeceğimi bilmiyorum ama. Yeni nişanlısını kollarımı açarak karşılamaya hazır değilim ve bunun Ethan ya da Hannah ile bir ilgisi olmayabileceğini anlamaya başlıyorum. Dün gece Annie'nin nasıl bir gelecek istediğinden bahsetmesini dinlerken, göğsümde yine o amansız çekişmeyi hissettim. Bahsettiği hasat partilerini ve futbol maçlarını istediğim için değil, Annie gibi biriyle bir hayat hayal edebilmeyi istediğim için, o anki düşüncem şu değil: *Ama nasıl başarısız olacak?*

Ethan, bizim yaşadıklarımızı geride bırakabilecek yeni bir yanının kilidini açmış gibi görünüyor ve sanırım bu yüzden onu çılgınca kıskanıyorum. Hatta belki biraz acı. Çünkü yetiştirilme tarzımızdaki tek fark, ona bakacak, düzenli olarak sevildiğinden ve kucaklanacağından emin olmak için daha yaşlı birinin olması.

kimsem yoktu

Şu anda bile kimsem yok, ama fark şu ki, o rolü birinin doldurmasını beklemeyi bıraktım ve bunun için daha iyiyim.

Ethan'la ilgili düşüncelerimi kafamdan attıktan sonra, onların yerini yenileri -aynı derecede istenmeyen olanlar- aldı. Annie Walker'ın rol aldığı filmler. Ellerinin benimkilerin altında bıraktığı his. Gösterim sırasında nasıl koktuğunu. Ah. O lanet gösteri. O ortaya çıkmadan önce kendime uslu duracağıma söz vermişim. İşleri düğmeli ve iş gibi tutun. Ama elbette Annie, Annie olmalı ve bana bir terslik atmalı ve beni mantıksız davranmaya zorlamalıydı.

Şimdi onun yumuşak teninin, aralanmış dudaklarının ve büyümüş gözbebeklerinin anısına takılıp kaldım. Onu öpmemi istedi. Kötü. Ve onu bir o kadar da öpmek istiyordum. Muhtemelen daha fazla. Ve en kötü yanı, ondan sadece fiziksel olarak etkilenmiyorum. Onun konuşmasını dinlemeye doyamıyorum ve sakladığı her kitabı okumak ve onu asla unutamayacağı bir maceraya götürmeyi her şeyden çok istiyorum.

En azından sonunda bu dersler için gerçek bir planımız var. Yine de bu kolay bir iş değildi, çünkü Annie'ye onu çevrimiçi flört için kaydettirmemiz gerektiğini söyledim - Annie zamanın büyük bir bölümünü kendisine hiçbir şekilde turşu resimleri gönderilmesini istemediğini açıklamakla geçirdi. Onlara dünyanın geri kalanı gibi sık resimleri demesini söyledim, ama o sadece yüzünü buruşturdu ve bir flört profili için yükleyecek hiç özçekimi olmadığını söyleyerek reddetti. Bu beni mantıksız bir şekilde üzdü. Neden kendi fotoğrafları yok? Kimse onun fotoğrafını çekmediği için mi yoksa o fotoğraflarda yer alacak kadar rahat olmadığı için mi? Ondan sonra, şehirdeyken Annie'nin fotoğraflarını çekeceğime dair sessiz bir söz verdim. Ve çevrimiçi randevuyu tamamen veto ettik. Bunun yerine, birkaç gün içinde onu dışarı çıkaracağım, böylece ne tür bir "kötü randevu" ile karşı karşıya olduğumu resmen görebilirim ve oradan devam edeceğiz.

Her neyse, bu sabaha dönelim. Düşüncelerimle savaştıktan bıkmıştım, bu yüzden kalkıp yağmurda koştum ve sonra hava düzeldiğinde, Mabel's Inn'deki boku tamir etmeye hızlı bir başlangıç yaptım.

Şimdi kupasını dudaklarına götürüyor ve kenarlığı nasıl kaldırdığımı merak ederek beni izliyor. Hanın saklama dolabında bir çekiç ve birkaç çivi buldum ama ayaklarımda boşuna duruyorlar. Sanırım burada çok önemli bir şeyi gözden geçiriyorum çünkü dış cephe kaplamasının diğer parçalarına baktığımda tek bir çivi göremiyorum.

"Ne yaptığını bilmiyorsun, ha?" Mabel soruyor. "Az değil."

Homurdandı. "Güzel olman iyi bir şey."

Ona yandan bir bakış atıyorum ve kullanmayacağımı düşündüğüm çekiç ve çivilerin yanındaki kaplamayı yere bırakıyorum. Yaptığım pisliği bir başkasını temizlemeye zorlamaktansa ayakkabımı yemeyi tercih etsem de, "Sizin yardımcınızın numarasına ihtiyacım olabilir," diye itiraf ettim.

"Dediğim gibi, bundan sen sorumlu değilsin. Darrel'i arayacağım. Gününüze devam edin. Eliyle kovma hareketi yapar.

Ayağa kalktım rahatsızca. "Yine de yardım etmek isterim. Bana sadece onun irtibat numarasını verirseniz, onu tamir ettiririm ve ben de parasını..."

"Annie'yi odana sokmak için dikkat dağıtmak için o kaplamayı yırttın, değil mi?" Bir bakışla beni şişlerken ve cevabımı beklerken alındaki kırışıklıklar çoğalıyor.

Ağzım açık kalıyor. Cevap için çırpınıyorum. "Nasıl bildin?"

Yalan söylemeye değmez. Bu kadının kesinlikle hafife alınmayacak yetenekleri var.

Bana yavaşça sırtı - yıllarca kullanmanın ustalıkla mükemmelleştirdiği. "Bu kasabadaki her şeyi biliyorum."

"Korkutucu."

"Değil mi?" Kahvesini yudumluyor.

"Sanırım neden odama gizlice girdiğini bilmek isteyeceksin?"

"Sorsam söyler misin?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. Annie yapmamamı istedi. Bu yüzden ona verdiğim sözü tutmalıyım."

Ve nedense, Annie'nin güvenine sahip olmak dünyayı elinde tutmak gibi hissettiriyor.

Onu asla kırmak istemiyorum.

"İyi adam. Senden hoşlandığımı biliyordum." Kupasını kaldırıyor. "Hemen pes etseydin, sana olan saygısını büyük ölçüde kaybederdim." Gözleri eksik tarafa kayar ve gözlerine kahkahalar fışkırır. Gülümseyerek başını sallıyor. "Aptal. Bana Harriet'in poker gecesinde benim yerimi almak için erkenden bara gideceğini söyleyebilirdin.

Kahretsin, dedim içtenlikle, ayrıca dikkatimi hanın yan tarafındaki göze batan şeye çevirerek.

"Bir dahaki sefer." Bardağından içiyor ve sonra arkasını dönüyor. "Kimseye söylemeyeceğim," dedi yüksek sesle cızırtılı sesiyle. "Ve yan taraftaki adam benim yeğenim. Onu aramama izin verin çünkü yaptığı işin işe yaramadığını söylemek ve sonra babasını aramakla tehdit etmek çok gürültülü olur. Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Şimdi Amelia seni kovmadan işe koyul ve kasabayı ve Annie'yi geride bırakman gerek." Ağzının kenarı seğiriyor ve bence beyni yapmaması gereken her türlü sonucu çıkarıyor. Dügün çanları, bebekleri ve derin, derin kökleri olanlar.

Annie ile aramda hiçbir şey olmayacak, dedim herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için.

Güler. "Saatin daha sabahın sekizi olduğunun farkındasın değil mi? Bu, boktan konuşmanız için çok erken olduğu anlamına gelir. Şimdi izlerken kahvemi bitireceğim*Fiyat doğru*, o yüzden git buradan."

Mabel'dan biraz korkmama rağmen gülüyorum. Korkmuş ve hayret içinde. "Sonra görüşürüz, Mabel."

Sırtı bana dönük ve yürürken sallanan kabarık pembe elbisesiyle kupasını havaya kaldırıyor. Orada gerçekten kahve olduğuna tam olarak ikna olmadım.

—

Amelia, Huxley Çiftliği'ndeki seraların arasında dolanırken, "Gülünç görünüyorsun," dedi.

Amelia'ya tepeden tırnağa bakarak, "Hayır, gülünç görünüyorsun," dedim. Ev yapımı kısa şortlar, kahverengi iş botları, gri bir atlet ve büyük, büyük, sarkık bir şapka giyiyor - her zamanki klasik özel dikim görünümünün tam tersi. "Bir köylü gibi."

Normalde bir müşteriyle bu kadar özgürce konuşmaya asla cesaret edemezdim. Ama bu Amelia ve o kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz ki artık neredeyse akrabayız. Ve Amelia kendini beğenmiş bir ünlüden alabildiğin en uzak şey. Onunla birlikte çalıştığım ilk gün, bana öğretilen her şeyi camdan dışarı attı. Kadın önümde yürümeyi reddetti, bana ayak uydurarak, "Peki nerede doğdun?" gibi sonu gelmeyen bir dizi soru sordu. Kaç kardeşin var? Favori hobin nedir?

Bundan bir yıl sonra, istesem de istemesem de Amelia benim arkadaşım oldu. Asla bundan daha fazlası değil. Evet, kadın için kesinlikle bir kurşun yerdim ama onunla asla bir milyon yıl yatamam. Ve onun da aynı şekilde hissettiğinden yüzde bin eminim.

Gırtlğından gelen bir kahkahayı boğazında boğuyor. "Giydiğinden daha iyi bir köylü. Taşrada bir ders alması gereken Hallmark filminden fırlamış bir şehir züppesine benziyorsun. Kim bir çiftliğe beyaz spor ayakkabı giyer, Will?"

Aşağı baktım ve oluşmaya başlayan kir lekelerine baktım. "Kesinlikle bir ihmaldi. Ama Elly May Clampett gibi giyinmekten daha iyi. *Beverly Hillbillies*. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Ona bu konuda bok veriyorum ama gerçek şu ki, Amelia'nın bu yeni tarafını seviyorum. Daha hafif ve daha eğlenceli görünüyor. Nasıl macera bana yaklaşıyorsa, taşra hayatı da ona yaklaşıyor. Buraya Noah'la gelene kadar buraya, bu insanlara ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim.

Hasır şapkasının kenarına dokunuyor. "Temelde çiftlik kıyafeti kodu. Merak etme, öğreneceksin."

"Öyle düşünme. Patronumu beni bırakması için ikna ettikten sonra, bunların herhangi birinin bana bulaşmasına yetecek kadar zaman kalmadan buradan gitmiş olacağım. Amelia ve Noah'ın tören ve resepsiyon düzenlemeyi planladıkları seraların arkasındaki geniş açıklığa doğru yürürken ayaklarımızın altında çimler çıtırdıyor.

Amelia gözlerini kısarak bana bakıyor. "Gerçekten düğünden sonra buralarda takılmak istemiyor musun?"

Bu sabah çiftliğe giderken ona patronumla yaptığım konuşma hakkında konuştum. Bu, müşteriyle geleneksel olmayan bir ilişkiye sahip olmanın avantajlarından biridir. dürüst olabilirim Amelia yine de çok heyecanlı değildi. Kafasını rahatlatan tek şey, tekrar turneye çıkmaya hazır olduğunda beni aramasını söylememdi.

"Yapamam," diyorum ona gerçekten üzgün bir gülümsemeyle bakarak. "Çalışmak için kesinlikle en sevdiğim insansın - ve iyi bir arkadaşsın - ama beni tanıyorsun. Hızlı bir hayata ihtiyacım var. Sadece birkaç gündür buradayım ve şimdiden saçımı yoluyorum." bir nevi. Tamam, aslında o kadar da kötü değildi ama bunu Amelia'ya itiraf etmek istemiyorum, yoksa şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi olur.

"Hızlı tempolu bir hayat gerçekten ihtiyacınız olan şey mi?" diye sordu, ses tonunun ciddiyeti ile beni şaşırttı. Şu anda ruhani rehber gözleri var ve beni korkutuyor.

Ona doğru dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama gelir?" "Boş ver."

O "boşver"e bir nebze olsun güvenmiyorum. "Patronuma yeni bir EPA atanmasından rahatsız olmadığını söyler misin?"

Anlamlı bir şekilde keskin bir ifade ve gergin bir sırıtişla bana bakıyor. "Bunu düşüneceğim."

anlamı hayır

Bakışlarını açık alana çevirirken elini şapkasının tepesine kaldırıyor. "Yani ne düşünüyorsun? Bir düğün için harika bir yer, değil mi?"

Koyu mavi gökyüzünün altında yemyeşil bir ağaç çizgisine dönüşen küçük beyaz kır çiçekleri ve karahindibalarla kaplı geniş yeşil çimenlere bakıyorum. "Bu güzel."

Benim gibi bir alaycı bile buranın bir düğün için ne kadar mükemmel olduğunu takdir edebilir.

"Ben de öyle düşünüyorum." Amelia ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor ve sonra önümde belirip heyecanla hayalindeki anlatıyor. "Burada bir dizi sevimli katlanır sandalyemiz olacak. Ve burada bir tane. burası

orta koridor olacak.” Solunu işaret ediyor. "Orada geçici bir dans pisti kuruyoruz ve tüm bu rüya gibi ışıklar ve kadife kumaşlar bir gölgelik gibi üzerini örtecek. Ve sonra, yemeği yiyeceğimiz yer orası."

Amelia'nın boş tarlada zıplamasını sessizce izledim - düğününü anlatırken ondan güneş ışığı gibi neşe fışkırıyordu. Hayatınızı başka biriyle paylaşmaya yönelik o dizginlenemeyen heyecanı hissetmek nasıl bir şey? Korku ve kinizm yerine umut ve beklenti dolu olmak. Onu kıskanıyorum.

"Pekala, orada sıkılıyor musun?" çimenlerin arasında bağıyor.

Gözlerimi kapatıp horluyormuş gibi yaparak onu güldürdüm.

"Pekala, şu fotoğrafı çekmeme izin ver, gidelim," diyor telefonunu çıkarırken.

Şu anda burada olmamızın tek nedeni, uzaktan çalışan düğün planlayıcısı için bölgenin fotoğrafını çekebilmesi ve ardından ona öğleden sonrayı Noah'la The Pie Shop'ta geçireceği kasabaya kadar eşlik edeceğim. Ve sonra günün geri kalanında tek başıma olacağım. Bu düşüncenin eskiden korkuya neden olduğu yerde, şimdi bir beklenti heyecanı hissediyorum. Annie'nin ne yaptığını merak ediyorum.

Amelia fotoğraflarıyla işini bitirdiğinde, çiftliğin içinden kamyonuna doğru yürüyüşe geçiyoruz. Sessizliği her zamanki gibi kolaylıkla dolduruyoruz.

"Güzel bir çiftlik," dedim, çiftlikler hakkında bir şey biliyormuş gibi davranarak. "İyi çimen."

Neyse ki, Amelia benim alaycı mizah tarzımı paylaşıyor. "Sağ? Bu da kesinlikle en iyi traktör."

"Evet. Yeşil iyidir."

"Ben sürdüm," diyor gururla. "Oldukça yavaş."

Yine ürünlerle ve çiçeklerle dolu seralara yaklaşırken kayıtsızca mırıldandım. Çiftlikler hakkındaki sınırlı bilgime göre, bu çok büyük geliyor. Seraların yanı sıra dış mekan bitkileri de var. Bazı süt inekleri de.

Amelia ve ben, birkaç metre ötede kocaman pembe çiçek sıralarından birinde bir figür görene kadar çiftlik cahilce yorumlar yapmaya devam ediyoruz. Gözlerim hemen takılıyor ve iki kez alıyorum. Annie. Sarı saçları yandan örülmüş, yüzü büyük bir hasır güneş şapkasıyla korunuyor. İş eldivenleri giyiyor ve elinde bir bahçe makası tutuyor. Bugün kot tulumunun altında dar, beyaz, kısa kollu bir gömlek var. Yemin ederim güneş ışığı bu kadına diğer insanlardan farklı vuruyor. Cildine sızar, onu parlatır.

Ellerimi o güneşten ısınmış tenin üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum ve arzu mideme yumruk atıyor. Daha doğrusu, mideden daha güneyde bir yerde. Bakıyorum ve Annie çiçek sıralarından birkaç uzun dal koparmak için eğilirken her şey daha da kötüye gidiyor. Bakışlarım kışının yumuşak kıvrımında, bronz bacaklarından kahverengi iş botlarına kaydı. Ağız sulandıran tatlı görünüyor.

"Neden Elly May Clampett'e benzediği konusunda yorum yapmıyorsun?" diye sordu Amelia, omzunu koluma çarparak.

"DSÖ?" Sesim çöl kadar kuru çıkıyor. Amelia kahkaha atıyor ve ben de ona bakmak için şaşkınlığımı üzerimden silkip atıyorum. "Sadece o çiçeklerin adının ne olduğunu bulmaya çalışıyordum."

Sırıttırıyor. "HI-hı. Elbette. Neden aval aval baktığın kadına sormuyorsun?"

Parmaklarımı onun kendini beğenmiş yüzünün önünde salladım. "Bundan daha az yapabilir misin lütfen?"

Kirpiklerini kırpar. "Neyin daha az?"

"Çöpçatanlık. Ben hissediyorum. Bu kasaba beynine sızdı ve seni iğrenç, umutsuz bir romantike dönüştürdü."

"Ve bununla bu kadar sıkı mücadele etmeyi bırakırsan seni de öyle biri yapabilirim. Sonsuza kadar oyuncu olmak istemeyeceksin, biliyor musun? Ve sevimli, sarışın bir çiçekçi dükkanı sahibiyile tanışır ve flört etmeyi denemek istersen... şey, o zaman—"

Benden Annie'nin flört koçu olmamı isteyerek art niyetlerin olduğunu biliyordum. Bu işe yaramadığında çok hayal kırıklığına uğrayacaksın.

istediđin řekilde Annie'ye ya da olacađını dűřűndűđűn her neyse ona ařık olmayacađım."

"Evet... ařk kısmı. Tam da olacađını dűřűndűđűm řey bu."

"Cehennem gibi. Ařk için yaratıldıđımı dűřűnműyorum."

Gűzlerini kıstı, hala ikna olmamıřtı. "űyleyse neden Annie'ye yardım etmeye evet dedin?"

Neden gerçekten. űnkű bana űzemediđim bir etkisi var. űnkű heyecanlandıđında ve ıřık onlara tam isabet ettiđinde gűzleri bu ıřıltılı řeyi yapıyor. űnkű alt dudađının kıvrımı műkemmел. űnkű etrafta olduđu her an ne sűyleyeceđini bilmek için çaresiz hissediyorum.

"űnkű bu kasabada kesinlikle yapacak hiçbir řey yok ve senin bana ihtiyaın yokken benim beni meřgul edecek bir řeye ihtiyaım var..."

Gűzlerim űnűmde oynayan yeni sahneyi takip etmek için sűrűklenirken sűzűnű kestim. James birdenbire ortaya çıkar ve çiçeklerin arasından Annie'ye dođru yűrűr. Kesme gűllerle dolu bir kova tařıyor ve kollarındaki kaslar iđrenç bir řekilde řiřkin. Annie'ye gűlűmsűyor ve Annie onu gűrdűđűne çok sevinmiř gűrűnűyor. Adam kovayı yere bırakıyor ve Ayı gűzelce kocaman sarılmak için kendini onun kollarına atıyor. Karřılıđında verdiđi sıkma biraz fazla gibi geliyor.

Amelia, bakıřlarımı takip ederek yeniden gűrűř alanıma girdi. "Biri biraz kıskanç mı hissediyor?"

"Hiçbir şekilde."

"enen az űnce esnedi."

"Bunu dođal olarak yapıyor űnkű çok kare."

"Kıskandığında bunu doğal olarak yapıyor demek istiyorsun." Kelimeyi sinir bozucu bir şekilde uzatıyor.

İ çektim ve gűzlerimi kapattım, yűzűmű gűneře dođru eđerek, beni yakmasını dileyerek. Amelia'ya bir gűrevde katlanmak zorunda kalmaktan daha iyi olurdu. Bu en son gerçekleřtiđinde tacos bitmiřti. Ona onlardan hořlanmadıđımı sűylemek gibi korkunç bir hata yaptım - ki bu onun en sevdiđi yiyecektir - ve bir yemek sırasında tűm beđenilen taco mekanlarında durmaya devam etti.

ABD turu ve sevdiğim bir restoran bulana kadar her restorandan bir tane denememi sağladı.

Ne yazık ki, şimdi tacoları seviyorum ama can sıkıcı.

Amelia gülüyor ve korkarım ki burada biraz daha durursak onun şeytani kıkırdamasını duyup bizi fark edecekler.

Gözlerimi açtım ve ellerimi Amelia'nın omuzlarına koyarak onu arabaya doğru yönlendirdim - Annie ve James'in yolunun tam tersi. "Elbette. Gitme zamanı."

"Kıskançlıktan kudurduğun ve James'in suratına yumruğunu vurmak üzere olduğun için mi?"

"Çünkü belli ki sıcak çarpması geçiriyorsun ve çılgına dönüyorsun. Annie'den hoşlanmıyorum. değilim, değilim, değilim. Ya da öyleysem, bu tamamen şehvet. Harekete geçmeyeceğim şehvet çünkü bu, olmasını bekleyen garip bir durum gibi geliyor. Bu büyüklükteki bir kasabada biriyle tek gecelik ilişki yaşayamazsın. Amelia'nın beni Annie'nin flört koçu olarak soktuğu durumdan bahsetmiyorum bile. Tüm işaretler onu gösteriyo*yapma!*

Amelia acımasızdır. "Biliyor musun? Şimdi düşünüyorum da, Annie ve James sevimli bir çift oluyorlar. Bunun yerine antrenman tarihlerinde ona yardım etmesini istemeliyim.

Kamyona daha hızlı ulaşmak için toprağı yiyip bitirirken onu tozumun içinde bırakıyorum. Noah'ı bulman iyi oldu, diye seslendim omzumun üzerinden.

"Gitmeden önce ona bir kez daha bakmak istemez misin?" Amelia neşeyle alay eder.

"Hayır. İyiyim."

"Aman Tanrım, Will, az önce öpüştüler! O kadar çok dil var ki buradan görebiliyorum."

Gözlerimi devirip yürümeye devam ediyorum. Ama Amelia'nın kamyonuna vardığımda (şirketin sağladığı SUV'a binmeyi reddediyor), omzumun üzerinden kısaca baktım.

Annie yine çiçeklerin arasında tek başına ve nedense bu benim rahat bir nefes almamı sağlıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie

Jeanine, sipariş ettiğim Fransız tostunu krep tabağının hemen yanına koyuyor. Pastırmanın bir tarafıyla omlet yemem gerekiyor. yer açmak için biraz sola. Meyve kasesi masanın diğer ucunda dengede duruyor ama ayağımı altına uzatıp ayakkabımın burnuyla onu tekrar giyiyorum.

Jeanine muhteşem kırmızı atkuyruğunu omzunun üzerinden iterek, "Canım, bu senin için bile çok fazla," diyor. Jeanine, bir günlüğüne gölgede kalmak ve nasıl yaptığına dair notlar almak istediğim kadınlardan biri...*her şey*. Yürürken kalçalarında özgüven çığlıkları atan o doğal sallanma var. Doğuştan çapkın olan bir gülümseme. Ve bir keresinde benimle ve kız kardeşlerimle, kadının on telefon numarasıyla geldiği şehirde bir bara gitti! Saçma. İlham verici.

Hepsi benim için değil. Biriyle buluşacağım.

Bir plak çalıyor olsaydı, dururdu. Jeanine'in keskin mavi gözleri bana çarpıyor. İki kabin aşağıda oturan Phil ve Todd yüzlerini bana çeviriyor. Greg, kahvaltı barının arkasında, doldurmakta olduğu kahveyi neredeyse döküyordu.

Jeanine o zaman gülümser. "Kız kardeşlerinden biri mi?"

"Hayır." Ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım olduğu için tabakları değiştirdim. "Başkası." Dizim masanın altında zıplıyor ve terliyorum. Çünkü bugün, bir antrenman randevusu için Will'le buluşacağım.

Bu sabah erken saatlerde dükkâna uğradı ve sade bir uygulama randevusu için onunla tanışmak isteyip istemediğimi sordu. Ve yerel lokantada buluşacak olmamıza rağmen, sanki onunla buluşuyormuşum gibi gergin bir enerjiyle uğulduyorum.

üç yıldızlı bir Michelin restoranında ve canlı TV için çekilecek. İşime bir türlü odaklanamıyordum. İşe giderken elim ne kadar titriyorsa kahvemi döktüm. Midemde sanki uçacakmışım gibi hissetmeme neden olan sürekli bir uğultu hissi yaşadım.

"Başka biri mi diyorsun?" diye sordu Jeanine, açıkça tüm dedikoduları kendi başına kazmak zorunda kalmasın diye benim açıklamamı istiyordu.

O anda söz konusu Başkası kapıdan içeri girer. Onun varlığı, yeri ani bir yaz rüzgarı gibi dolduruyor. Will lokantaya giriyor, ağır çekimde güneş gözlüklerini çıkarıyor (tamam, normal hızda ama bir kız hayal edebilir), o bunu yaparken pazıları siyah kısa kollu gömleğinin altında esniyor. Başını çevirdi ve mavi-gri gözleri beni bulana kadar lokantayı taradı. Gözlüğünü gömleğinin yakasına asarken ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

Kabinde bir su birikintisine dönüştüm. Artık insan değilim - sadece bir arzu damlası.

Ve şimdi bana doğru yürüyor ve Jeanine'in yüzü şok ve huşu içinde bir çalışma. Herkes - ve demek istediğim *herkes*- Will Griffin ve mürekkepli vücudunun masama yürümesini izliyor. Açıkça, Amelia'yı sessizce korurken sorun olmadığını düşündüler ama benimle tek başına bir öğle yemeği için buluşmak midelerini kaldıramayacak kadar ağırdı. Angel Annie ve koruması Will? Bu büyük bir konsept. Ben bile buraya nasıl geldiğimiz konusunda biraz mücadele ediyorum.

Hepsi sahte, işte böyle!

"Merhaba," dedi gülen, huysuz bakışları üzerimdeyken.

"Merhaba." Aman Tanrım, düşündüğümünden biraz daha çapkın çıktı ama onun yatak odasında geçirdiğimiz öğleden sonranın gölgesi beni hâlâ gerçeklikten koruyor. Kulübenin yanında durduğunda ona gülümsedim, Jeanine'in önünü kapatması yüzünden koltuğuna oturamadı - yoğun bir sessizlik içinde bakıyordu. Will Griffin'in neden öğle yemeğinde benimle buluştuğunu anlamaya çalışıyor.

"Hey, özür dilerim, sakıncası yoksa..." Kadının engellediği sırayı işaret etti.

Jeanine kendini onun hipnotize edici gözlerinden sıyırdı ve adeta sıçrayarak uzaklaştı. "Üzgünüm! Evet. Otur tatlım!" Herkese tatlım diyor. Bu onun şeyi. Bardan aldığı on telefon numarasıyla eve gitmesinin nedeni bu.

"Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?" Hala şaşkın olan Will'e sorar.

Masaya bakarak gülüyor. "Normalde evet derdim ama görünüşe göre tüm menü zaten burada." Tek kaşını kaldırarak bana meraklı gözlerle baktı. Çok etkileyici, bu yetenek.

Tabağımın yanındaki peçeteyle oynuyorum. "Beklerken gergindim. Ben de devam ettim ve bizim için birkaç şey sipariş ettim..."

Bana doğru gülümseyerek, "Sadece birkaç tane," diye tekrarladı ve sonra tekrar Jeanine'e baktı. "Sanırım burada ihtiyacım olan her şeye sahibim. Teşekkür ederim."

"Tamam canım, peki... bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli." Bana konuşkan bir bakış attı ve ardından tezgahın arkasındaki alana dönmek için yavaşça kendini çekti.

Will hafifçe öne eğiliyor. "Bu bakış ne içindi?"

O bakışın ne hakkında olduğunu tam olarak bilmeme rağmen omuz silktim. Ve sonra dolu tabağımı itiyorum çünkü birdenbire yemek yeme fikrini bile aklımdan geçiremiyorum. "Elbette. Bunu yapalım. Önce ne var?"

Will'in bakışları tabağımdan yüzüme kayd, yerinde temkinli bir gülümseme vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızda işaret ediyorum. Çıkmak. İlk önce ne yapacağım? Oturdun, ihtiyacın olabilecek her şeyi sana ısmarladım. Ben şimdi ne yapacağım? Özellikle ellerimle, çünkü onları sebepsiz yere sallama dürtüsü alıyorum.

Ve vay, bu *Bu yüzden* birine söyleme özgürlüğü. Normalde randevularda bu düşünceleri aklımda tutmam gerekir ama bu senaryoda içimi dökebilirim ve kötü bir şey olmaz. Amelia bir dahidir.

"Ellerinle bir şey yapmana gerek yok."

"Sanki öyle hissediyorum. Bu nasıl?" Onları masanın üzerine tünedim ve ben onları tekrar ayarlarken hareketlerimi izleyerek izledi. "HAYIR? Peki ya böyle?" Kolumu kabinin arkasına uzattım. burnumu kırıstırıyorum "Bu erkeksi hissettiriyor. Erkeksi mi görünüyorum? Bu, hakimiyet iddia ediyormuşum gibi mi görünüyor, çünkü size şu anda baştan sona bir beta olduğumu söyleyebilirim."

Will masanın üzerinden uzanıp tabağımı önüme itiyor. "Bunu yemeye ne dersin?"

"Yiyemeyeceğim. Çok gerginim.

"Gerginleşecek ne var?"

Filtrelemeyi hatırlamadan önce dürüstçe, "Sen," diyorum. Yine de Will'le ilgili bir şey bana bunu yapıyor - tam olarak ne düşündüğümü söylemeden edemiyorum. "Ya da... erkeklerde olduğu gibi. Buluşma. Anladın mı?"

Su bardağını alır, dudaklarını kenarına bastırır ve hızlıca bir yudum alır. "Bilmek isteyebileceğin bir sırrım var. Senin korsan kitaplarınla ilgili."

Hayatım boyunca daha fazla bir şey bilmeye hiç ihtiyaç duymadım. "Söyle bana," diyorum masanın üzerine eğilerek ve gerekirse her şeyi bir kenara itmeye razıymışım gibi ellerimi yüzeye uzatarak.

Gülümsedi ve tabağıma doğru başıyla işaret etti. "Bir ısırık al, ben yaparım."

Taktiklerini tam olarak anlayarak ona yandan baktım. "Yemek yemek konusunda endişelenmen gereken kızlardan biri değilim, biliyor musun? Normalde yemek severim. Sık sık tadını çıkarın. Bu beni kusacak gibi hissettiren bir antrenman randevusu olmasaydı muhtemelen bu tabakların çoğunu kendim temizleyebilirdim. ürküyorum. "Masada kusarak söyledim. Bir tarihte. Bak, bu yüzden genellikle sessizliği seçerim. Beni harekete geçirdiğinde, filtre yok."

Başını sallıyor -görünüşe göre kusmuk yorumumdan etkilenmemiş. "Sadece benim. Dağınık olamazsın çünkü karışacak bir şey yok. Ben senin muayenehanenim, unuttun mu?" Bakışlarımı tutuyor. Benim yanımda güvendesin.

Nazik ses tonu, vücudumdaki tüm gerilimi tostun üzerindeki tereyağı gibi eritiyor. Derin bir nefes alıp bırakıyorum. "Tamam aşkım."

"Tamam aşkım." Bir gülücük. "Şimdi ye."

Sanki anlamış gibi midem guruldadı. Canlanan iştahımla yumurta tabağına hamburger ve patates kızartmasıyla değiştiriyorum. Hamburgeri ısırdıktan sonra peçetemle ağzımı silip Will'e kaşlarımı kaldırdım. "Bir sır için bir ısırık. Hadi duyalım, Kurt Çocuk."

Tembelce kulağını işaret ediyor. "Küpe takardım."

Ağzım açık kalıyor ama sonra içinde yiyecek olduğunu hatırlıyorum ve ağzımı kapatıyorum. Will'in bir korsan kıyafeti giymiş, beline bir deri kemerden sarkan tabancalar, mürekkepli göğsünün üzerinde açık bir gömlek ve şimdi de... kulağında gümüş bir çember olduğu ani canlı görüntüleri. Ya da hayır, daha şatafatlı bir şey olurdu. Bir zümrüt. Balo salonundaki bir

bayandan çaldığı bir yakut. Aynı balo salonu

beni görüyor ve sonra bana ihtiyacı olduğuna karar veriyor. Bensiz bir saniye daha yaşayamam. Tüm odanın çığlıkları arasında kolunu belime doladı ve beni yerden kaldırarak gecenin karanlığına götürdü. Beni (bir şekilde yakınlarda demirlemiş olan) gemisine götürdü ve orada beni korkuluklara doğru itti ve sonra ağzı benimkine çarptı. Kollarımı boynuna doladım ve...

"Şu anda kafandan neler geçiyor?" diye sordu, beni fantezimden çekerek.

Yüzüm alev alev. "Hiç bir şey. Hadi konuyu değiştirelim." Koltuğumda kıvrandım, aniden hem sıcak hem de garip hissettim. Will kafamdan neler geçtiğini asla bilemeyecek.

Bir şekilde zaten biliyormuş gibi sırtarak mırıldandı. Peçetemi toparlayıp ona fırlattım. "Bilmiyorsun."

"Sanırım yapıyorum." Parmağını yüzünde gezdirir. "Bütün düşüncelerini yüzüne takıyorsun. Çok açık. Kafanın içinde kıyafetlerimi çıkarıyordun.

Öfkeli anaç bir kadın gibi nefesim kesildi. "Kesinlikle hayır."

Gözleri parlıyor. "Beni ne kadar çıplak yakaladın? Tamamen mi yoksa sadece iç çamaşırlarıma mı?"

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Hareketli! Sıradaki ne?"

Bana acıdı, öne eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Elbette. İlk buluşmalar söz konusu olduğunda en güvensiz olduğun şeyi söyle. En zayıf noktan nedir?"

"Her şey çok mu geniş?"

"Biraz, evet."

Derin bir nefes alıyorum ve John'la randevumu düşünüyorum. "Sohbet sanırım. Aileme o kadar alıştım ki, onlarla hiç sessiz bir an olmuyor ki, durgunluklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu yüzden genellikle olabildiğince çabuk doldurmaya çalışırım."

"Ve bu senin başını belaya mı sokuyor?"

"Son randevumda çiçeklerin üreme döngüleri hakkında bir Ted Konuşması yaptım."

Will, gülmemek için büyük bir çaba harcıyor. Ama onu orada görüyorum, yüzeyin altında szlyor. Burun delikleri ŐiŐiyor. Yanağı seğiriyor. "Bu monologu duymayı istemek çok mu fazla? Lütfen bana çiçeklerin müstehcen Şeylerden hoşlandığını söyle?"

"Durmak!" diyorum gülerek ve dizini itmek için ayağımı masanın altına uzatıyorum. Kıkırdayarak onu tekmelememe izin vermek yerine bileğimi yakaladı. Başparmağı ayak bileğimin hassas derisi üzerinde yumuşak bir Şekilde kayıyor ve aynı anda kahkahalarımız yok oluyor. Aramızdaki hava çatırdadı ve ben boğazımı temizleyip dimdik otururken o beni bıraktı.

Sessizlik masayı kaplar.

Will ağzına bir kızartma atıyor ve sonra dudaklarındaki tuzu yalıyor. Farkına varmadan, çok yakından izliyorum. AraŐtırma için! Açıkça. Profesyonellerin bunu nasıl yaptığına dikkat çekmek.

Bu sefer denediğim ama hakim olamadığım erkeksi bakışı yaptı: kolunu koltuğun arkasına astı. Çok rahat ve sakin. Belki de omuzları uzun bir antrenmandan dolayı gergin ve sadece onları esnetmesi gerekiyor. Gözlerim, iek dövmelerini benim için sergileyen tepeden dışarı doğru uzanan o uzun kolu takip etti.

Will boğazını temizliyor. "Bu arada sohbeti biraz sessiz tutsak sorun olmaz. Sessiz kalabilme özgüveni gösterir." Sanki bir noktayı açıklamak istercesine kıpırdandı, su bardağını aldı ve büyük bir yudum aldı. Adem elması boğazının uzun kolonuna çarpıyor ve artık buzla dolu bir havuza atlamam gerektiğine ikna oldum çünkü lokantada sıradan bir öğle yemeği için çok sıcak ve rahatsızım. Bana neler oluyor?

ne oturarak kollarımı masaya dayadım. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

"Pratik. Herkes iyi bir randevunun doğal olarak gelen bir Şey olduğunu düŐünür, ama öyle değil. En iyi taktikleri öğrenmem zaman aldı. Geçen gün odamda yaptığımız gibi..." Sözünü kesti ve kısaca aşağı baktı. "Her neyse, evet. Artık güçlü yanlarımı biliyorum ve onlara güveniyorum."

İlginç. O anı da hatırlamaktan kaçınıyor. O da benim kadar etkilenmiş miydi?

Heyecan verici bir konsept.

"Hey, sana rastgele bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"James'le aranızda bir şey mi var?"

Şaşkın, kesik kesik bir kahkaha boğazımdan fırlıyor. "Ben ve James?" Gözlerimin kafamdan çıktığına eminim. "Mümkün değil. Bu benim Noah'a aşık olmam gibi olurdu. Brüt."

"Gerçekten mi?" diye soruyor biraz şüpheli görünerek.

"Gerçekten mi. Daha az çekici bir şey düşünemiyorum. James'e alınma." Will başımı sallarken gülümsedim. "Neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sebepe yok. Resmin tamamını almanın iyi olacağını düşündüm. James'i yakalamana özel olarak yardım etmeye çalışıyor olsaydık, o zaman derslerimizi ona göre uyarlayabilirdik.

Mantıklı. Ama hayır, James benim kan kardeşim olmayabilir ama yine de o benim kardeşim.

Bacaklarımı kabinde yukarı çekip üst üste atıyorum. "Tamam, derslerden bahsetmişken. Kendimden emin bir şekilde sessizliğin tadını çıkarmayı öğrendikten sonra ne olacak? Peki ya konuşmam gerektiğinde? Seksi çiçeklerimin başkaları için senin için olduğu kadar ilgi çekici olduğunu düşünmüyorum.

Gülüyor ve bir peçete alıyor. "Tükenmez kalemin var mı?"

Çantamı karıştırdıktan sonra bir tane bulup ona verdim. Will daha sonra peçeteye bir dizi cümle yazıp bana uzattı. "Bunlar her randevuda sorduğum ezberlediğim sorular. Aileyle ilgili sorular her zaman gariptir ve pek çok potansiyel tuzağı vardır ve kimse gerçekten işi hakkında konuşmak istemez. Bu yüzden bunun yerine eğlenceli buz kırıcılar sormayı seviyorum. Her seferinde çalışır."

Peçeteyi yüksek sesle okudum. "Çocukken izlemeyi en çok sevdiğiniz dizi hangisiydi? Her zaman yapmak istediğin ama yapmaktan çok korktuğun bir şey nedir? Paraşütle atlamayı mı yoksa kitap okumayı mı tercih edersin?" Peçeteyi indiriyorum. "Bunları ezberledin mi?"

Başını sallıyor.

"Ve gerçekten işe yarıyorlar mı?"

Cevap vermiyor. Bunun yerine başını yana eğdi ve yıllardır aklını kurcalayan bir soru varmış gibi beni izledi. "Annie, neyin var?"

her zaman yapmak istedin ama yapmaktan çok korktun mu?

Hemen cevap akla gelir. Seslendiremediğim biri. Bilemeyeceği biri.

Bunun yerine, bir kızartmayı kemiriyorum ve bir düşünme sesi çıkarıyorum. Sonra gözlerim koluna takıldı ve daha uygun bir cevap yüzeye çıktı. "Aslında hep bir dövme yaptırmak istemişimdir."

Öne doğru oturuyor, heyecanlı ve biraz da memnun görünüyor. "Gerçekten mi? Neden yapmadın? Sanki saçını kestirmek kadar basitmiş gibi soruyor.

"Bilmiyorum. Acıtacağından korkma ve ne alacağımdan emin olmamanın bir kombinasyonu. Ve çünkü yapamam. Ben Annie - şok edici olurdu. Benim için çok karaktersiz olurdu. Eğlenceli olurdu.

Aniden Will'in geçen günkü sözleri aklıma geldi: "Bana öyle geliyor ki, Annie, birinin sana yüksek sesle kendin olman için izin vermesini bekliyorsun." Ne kadar haklı olduğunu kabul etmekten korkuyorum. Ne kadar denersem deneyeyim sohbetimizi kafamdan ne kadar çıkaramadım. Bunu ne kadar çok düşünürsem, ona anlattığım geleceğin yeterli olmayacağına dair o kadar çok korkuyorum. Bu evlilik bana sonsuza kadar mutlu olmamı sağlamayacak. Ve eğer bu doğruysa, bu boş duyguya ne sebep oluyor?

Panekten büyük bir ısırık almadan önce "O kadar da acımıyor," dedi. "Bununla başa çıkabileceğine eminim."

Gözlerim kelebeğe kadar kolunu takip etti. "Çiçeklerinize nasıl karar verdiniz?"

Ona inanmam için çok hızlı cevap veriyor. "Bilmiyorum - onları her zaman sevmişimdir."

"Yalan söylerken çenemi kaldırırsam, biraz fazla soğukkanlı görünmek senin fikrin. Gerçek nedir, Will Griffin?" diye sordum, göz göze gelmemiz için öne eğilmiş pozisyonunu taklit ederek.

Bana bakıyor, ifadesi hiç değişmiyor. Ve sonra dürüst bir cevapla beni şok etti. "Büyürken bahçemde... arkada bir manolya ağacımız vardı. Orada çok saklanırdım. Kaçmaya ihtiyacım olduğunda. Benim için bir tür sığınaktı."

Ah.

Will'in gözlerindeki bir şey ve düşünceli ses tonu bana o ağacı sık sık ziyaret ettiğini söylüyor. Ve bu sadece bir sığınak değil, aynı zamanda güvenli bir sığınaktı. Çok sık ihtiyaç duyduğu bir yer. Bu adamın daha genç bir versiyonunu bir manolya ağacında tek başına saklanırken hayal ettiğimde kalbim kanıyor. Onunla oraya tırmanıp elini tutmak istiyorum. Onu o dallara iten her sebebi bilmek ve tüm bu acıyı dindirmek istiyorum.

Aniden arkasına yaslanır ve gülümser. "Tabii ki bu, kurt ailemi bulmadan önceydi. Ondan sonra karada dolaşmak ve ağaçlara tırmanamayacak kadar avlanmakla meşguldüm."

Will'i tanıdıkça, büyüleyici oyunculuğunun her zaman gerçek olmadığını daha iyi anlıyorum. Bazen bunun bir maske olduğunu düşünüyorum. Yapışkan bir kağıda çizilmiş ve yüzüne yapıştırılmış bir gülümseme. Eğer çıkaracak olsaydım, altında bir kaş çatma bulurdum.

"Hadi ama bana öyle bakma lütfen." Omzunun üzerinden, şahin gibi bir yoğunlukla bizi izleyen lokanta müdavimlerine doğru bir bakış attı. Birine ışıltılı bir gülümseme fırlatır. Diğerinde dalgalar.

"Sana bir bakıyor muyum?"

Ağır bir tane, dedi gözlerini bana çevirmeden önce. "Devam edelim ve hangi dövme yaptırman gerektiğine karar verelim."

Onu rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden önümde büyüyen bu adamı tanıma ihtiyacımı bastırıyorum. Zaten en iyisi bu. Empati, duygulara giden ilk adımdır. Ve Will Griffin, hisler besleyebileceğim biri değil.

"Hmm. Senin taklitçin olmaya çalıştığımı düşünme riskine rağmen, biraz çiçek almak eğlenceli olurdu. Belki bileğimde küçük bir buket." Ama sonra aklıma yeni bir fikir geliyor ve heyecan karnıma kadar geliyor. "Ya da burada." Omzumu öne doğru çekip arka ortasına hafifçe vuruyorum. Will'in gözleri parmağımı takip ediyor ve ağzında lav gibi bir gülümseme eriyor. Bir an için zihninde canlandırdığı imaja kapıldı. Sonra onun mavi-gri süsenleri benimkilerle birleşiyor - siyah merkezler genişliyor. "Kesinlikle almalısın. Çok seksi olurdu."

Midem kasılıyor ve ona göz kırptıyorum. "Bir dövmeyle... seksi olacağımı mı düşünüyorsun?"

Kısa bir kahkaha attı ve bir an bana gülmesinden korktum. Belki de hiç seksi demedi. Belki de beynim bu kelimeyi umutla kendi kendine eklemiştir. Bu doğruysa, tanık yer değiştirme programına katılmam gerekecek.

"Hayır Annie. Bükülmüş anlama. Zaten dövmesiz de seksi olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden biriyle olacağını kesin olarak biliyorum.

Keskin, mutlu bir nefesle dudaklarım aralanıyor. Gerçekten bunu mu kastetmişti? Hayatım boyunca bir kez bile seksi olarak anılmadım. Her zaman iyi ya da iyi kalpli kız. Asla seksi değil. Beni tarif etmek için kullandığı kelime kadar beni kadınsı hissettiren hiçbir şey olmamıştı. Ama sonra bir anlık hayal kırıklığıyla tüm bu konuşmanın nasıl başladığını hatırlıyorum.

Yine, bu bir gösteriydi. Pratik. Bana repliklerin ne kadar iyi çalıştığını ve onlar sayesinde nasıl zahmetsizce flört ettiğini gösteriyor. Ağaçla ilgili hikaye gerçek miydi? Yoksa hepsi mekaniğin bir parçası mı?

Ah. Kalbim hızlı atıyor ve cildim yapış yapış. Sanki ağlayacakmışım gibi. Tanrım, ağlayacak mıyım?

Bakışlarımı yere indirirken ve masadan var olmayan bir damla suyu silmek için tabağımı döndürürken yüz kez kırpıştırırken yapmacık bir kahkaha atıyorum. "Güzel. İyi hat."

"Bir dakika ne?" kafası karışmış gibi konuşuyor.

Boğazımı temizleyip ona bir dakika önceki sahte gülümsemesini taklit ettim. "Orada ne yaptığını görüyorum. Hatla ilgili gösteri ve ardından müteakip flört ile. Kusursuz çalıştı," diyorum fazlasıyla neşeli bir sesle. "Kesinlikle hatırlamam gerekecek. Tebrikler."

"Anne..."

"Biliyor musun? Çiçekçiye geri dönmem gerekiyor. Birinin büyük bir siparişi almaya geleceğini hatırladım. Büyük sipariş." Tezgahtan ateş ediyorum. "Jeanine'e benim payımı hesabıma koymasını söyle."

"Bekle... Annie!"

"Üzgünüm! Gerçekten gitmeliyim. Ders için teşekkürler!"

Lokantadan çıkmak için o kadar acelem var ki kapıya giderken doğruca Phil'in göğsüne çarptım. "Merhaba hayatım, bu sabah nasılsın?" diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Tatlı Phil. Bisiklete binmeyi öğrenmeme yardım etti ve bana ilk yaz işimi verdi, dükkânındaki rafları yeniden dolduruyordu. Phil hayatının her günü -kışın bile- baba spor ayakkabıları ve haki şort giyer ve sanırım dolabını açacak olsam, askılarda dizilmiş, düzgünce bastırılmış ve harekete hazır on beş özdeş çift bulurdum. Phil'e gerçekten bayılıyorum ve üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum. Esasen bunun için bir sebep olmadığı için. Will sadece tam olarak ondan yapmasını istediğim şeyi yapıyordu - bana bir randevuda nasıl başarılı bir şekilde flört edeceğimi ve sohbet edeceğimi öğret.

Ama nedense, ağzından o kadar çaresizce can attığım kelimelerin çıkmasını duymak ve bunların doğru olmadığını, sadece bir noktayı kanıtlamak için olduklarını bilmek - yani, canımı yakıyor.

"Ben iyiyim!" diyorum Phil'e, kaşlarının çatırdamasına bakılırsa duygularımı saklamakta büyük ihtimalle başarısız oluyor ve omzumun üzerinden Will'in kabinde Jeanine'le konuştuğu yere bakıyor. Dikkatini dağıtmak için kollarımı sallamak istiyorum. Bir sonraki en iyi şey için gidiyorum. "Cıvata ve vida indiriminiz bugün nasıl gidiyor?"

Her gün yeni bir indirim ve günün satışının ne olacağı hakkında tahminde bulunmak sabahlarımanın en önemli olayı. Kız kardeşlerim ve benim buzdolabımızda tahminlerimizi yazdığımız kuru silinebilir bir tahtamız bile var. Kaybeden (yedi günlük süre içinde en az doğru tahminde bulunan kişi) o hafta market alışverişi görevini alır. Ne yazık ki, bu hafta kaybeden benim.

"Çörek gibi satıyorum! Cıvataların ve vidaların bu kadar popüler olacağını kim bilebilirdi? Geçen Eylül komisyonlarından beri bu kadar başarılı bir satış yapmamıştım. Daha sonra dükkana uğra, Annie kızım, sana bir paket cıvata vereyim. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Sen en iyisisin, Phil.

Yine kaşlarını çatı. "Annie, o çocuk seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Film çekmek. İhtiyacım olan son şey tüm kasabanın Will'in canımı yaktığından şüphelenmesi. Kalbim kırılacağımı düşünürlerse onu buradan kovarlar.

Ben miyim?

Omzumun üzerinden son bir kez bakma cüretinde bulundum ve Will'in çeke nakit atarken masadan kalktığını gördüm. Ben bir korkak olduğum için, ben

dönün ve pratik olarak kapıdan dışarı çıkın.

ALTINCI BÖLÜM

İrade

BEN Annie'yi bulmak için kaçmadan önce gece vakti.

Bu öğleden sonra ne olduğunu hala tam olarak bilmiyorum. Her şey iyi gidiyor gibiydi ve sonra ona seksi dedim ve her şey alt üst oldu. Güzel bir çizgi olduğu ve mükemmel çalıştığı hakkında bir şeyler söyledi. Ama bunun onu neyin bu kadar inciteceğinden emin değilim.

Tek bildiğim, masadan kalkmadan önceki bakışının midemi bulandırdığı. Gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu. Duygu dolu o mavi gözlere bir kez baktım ve her ne olduysa düzeltebilmek için ona kalması için yalvarmak istedim. Bütün gün bu görüntüyü kafamdan atamadım. Ve şimdi nihayet işten çıktım ve Annie'nin peşine düşmeye çalışıyorum. Önce evini kontrol ettim ama kamyoneti orada değildi. Sonra Hank'in yanına gittim ve o da orada değildi.

Dükkanı kapalı olmasına rağmen yine de uğramaya karar verdim ve kesinlikle oradaydı. Kasaba karanlık ama dükkânı cam bir kutu gibi aydınlatılmış. Onu orada, tahta çalışma masasının önünde dururken, kişisel olarak onu gücendirmiş gibi yeşillik saplarını bir vazoya tıkarken görüyorum. Uzun sarı saçları dağınık bir yığın halinde başının üzerinde toplanmış ve omuzlarından birinden sarkan açık pembe büyük beden bir

sweatshirt giymişti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu benim nabzımı hızlandırıyor. Parmaklarım onun dağınık saçlarının arkasına gömülmek ve daha da fazla mahvetmek için sızlıyor. Onu burada, karanlıkta ışıkla yıkanmış ve çiçeklerle çevrili halde görmek, kendimi cehennemden kaçıp cenneti gören bir adam gibi hissetmeme neden oluyor.

Annie çalışma masasından bir adım geri çekildi ve sweatshirt kaplı yumruğunu ağzına bastırarak üzerinde çalıştığı buketi değerlendirdi.

ve sonra görünüşe göre ondan nefret ettiğine karar veriyor ve tüm sapları tekrar koparıyor.

Kapıyı deniyorum, kilitli olmasını bekliyorum ama kilitli değil. Sıcak dükkana adımımı attığımda başımın üstünde zil çalıyor.

"Kapalıyız," dedi Annie, bir seri katilin onu öldürmek üzere olmadığından emin olmak için bile kontrol etmeden.

"Bu çok kötü çünkü bir kadın için gerçekten bir buket almam gerekiyor," diyorum ve Annie'nin vücudu kaskatı kesiliyor. "Bu acil bir durum."

Yavaşça bana bakmak için dönüyor. Yüzünde bir utanç ifadesi var ama nedenini bilmiyorum. Annie'ye yaptığım gibi asla birinin kafasına girip tüm düşüncelerini okumak istemedim. Onu anlama, her arzuyu, her umudu, her korkuyu ve özlemi bilme ihtiyacım beni korkutuyor.

"Ne tür bir bukete ihtiyacın var?" diye sordu, eşofmanının kollarını yumruklarının üzerinden geçirip göğsünde toplayarak -ki şimdi ön tarafında biraz solmuş Charlotte's Flowers logosu görüyorum.

Tek gözümü kısıyorum. "Bir özür buketi."

Yüzü yumuşar ve elleri iki yanına düşer. "Will... özür dileycek bir şey yok."

"Yine de - birini gerçekten inciten bir şey söyledim ve nedenini bilmiyorum." İki adım yaklaşıyorum. "Ama düzeltmek istiyorum. Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Bu yüzden, ona almak isteyeceğiniz bir buket yapabilirseniz çok minnettar olurum. Ben ona daha da yaklaşırken beni yakından izliyor. "Ya da... çok meşgulsen, belki ona kendim hazırlayabilirim?"

Sıcak bir gülümseme dolgun dudaklarını büküyor ve her zamankinden daha fazla benimkini onunkilere bastırmak istiyorum. Tenindeki tatlılığı yalamak istiyorum. "Bunu yapmana gerek yok, Will."

Kaşımı kaldırıyorum. "Çok küstahsınız hanımefendi. Hanımı tanıımıyorsun bile."

Ayağa kalkmadan önce gülüyor ve başını sallıyor. "İyi. Bence söz konusu bayan yaralandıysa, bu muhtemelen senin hatan değildi.

Yaklaştım ve duyularım Annie ile doldu. Güneş ışığı ve şekerli kurabiye gibi kokuyor. "Oldu. Ona seksi dedim ve bu onu gücendirdi. Sanırım ben

bir çizgiyi aştı.”

Annie ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. "HAYIR. Aman Tanrım, çok utandım. Bunu unutalım, lütfen?”

Artık ellerini aşağı çekebileceğim kadar yakınım. “Bunu yapamam. Ne oldu Annie? Seksi olduğunu düşündüğüm için üzgün müsün? Bir şeyleri değiştireceğinden mi korkuyorsun?”

Gıcırıyor ve gözleri sımsıkı kapanıyor. "HAYIR! Bana bu cümleyi tekrar tekrar beslemene üzüldüm.

kaşlarımı çattım. "Bu bir çizgi değil."

"Evet öyle. Pratik yapıyorduk ve sorununla beni mükemmel baştan çıkarma tuzağına çektin, sonra ağaçla ilgili bir hikaye uydurdun ve sonra seksi olmakla ilgili bir sözle beni çeldirdin ve bu çok fazlaydı. Sonra kendimi aptal gibi hissettim çünkü tüm bunları soran bendim ama sonra kendimi buna o kadar kaptırdım ki yine bir gösteri olduğunu unuttum ve—”

Elimi ağzına bastırıyorum. "Bunların hiçbiri yalan değildi. Hiçbiri. Sana yemin ederim ki baştan çıkarma tuzağı falan kurmuyordum ya da her ne dediysen. Ağaçla ilgili hikaye gerçektir ve başka birine asla anlatmadığım bir şeydi. Ve senin çılgınca seksi olduğunu düşündüğüm kısım da doğru. Sonra gözlerinde yeniden yaşların olduğunu fark ettim ve şimdi tamamen kayboldum. Çenesinin yan tarafını tutmak için elimi ağzından çektim ve başparmağımı gözünün altına ovuşturarak bir gözyaşını sildim. "Annie, bu seni neden ağlatıyor?"

Gözlerini kapatıyor ve duygularının üzerinden atılacağını umuyormuş gibi umutsuzca başını sallıyor. "Çünkü... çünkü daha önce kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememişti." O mavi gözler tekrar açıldı ve güçlü bir duygu patlaması göğsüme çarptı. Bunu kız kardeşlerim için söylüyorlar ama ben asla. Her zaman çok iyi, nazik ve şefkatli olduğum için övüldüm. Ben tatlı yüzlü komşu kızıyım. Asla bir kadın olarak görülmedim, Will. Bunun yerine, onları Emily ve Madison ile tanıştırmak için yağ çeken tek kişi benim. John bile dedi ki...” sözünü kesiyor.

John ne dedi? Vücudumdaki her kasın kasıldığını hissederek soruyorum.

"Telefonda arkadaşına benim ne kadar sıkıcı olduğumu söylediğini duyduğumda, o da benim sadece güzel olduğumu söyledi." Hüzünle gülümsüyor.

"Onu öldüreceğim."

"İrade!" Annie şaşırmış bir kahkahayla beni azarlıyor.

"Ben ciddiym Annie. O adam seni bu kadar boktan hissettirdikten sonra yaşamaya devam etmeyi hak etmiyor. Özellikle de bir randevuda gördüğüm en çirkin bebe mavisini poloyu giydikten sonra." Güldü ve elimi ensesine götürdüm - henüz onu bırakmak istemiyordum. "Ve düpedüz yanılıyor. Birincisi, sıkıcı olduğun konusunda yanılmıştı. Flört derslerine bile ihtiyacın yok Annie, randevumuzda o kadar mükemmeldin ki. Yanlış bir şey yaptığını düşündüğünde bile, o kadar sevimlisin ki seni kucağıma çekmek ve o lokantanın ortasında seninle beni halka açık ahlaksızlıktan hapse attıracak şeyler yapmak istedim. İkincisi, senin sadece güzel olduğun konusunda çok yanılıyordu. Tanrım, Annie, son derece muhteşemsin. O kadar güzelsin ki, sana bakıp da anlaşılmamız yüzünden seni öpmenin bir hata olacağına kendimi inandırmaya devam etmek zor. Üçüncüsü, senin kıçın.

Nefesi kesildi. "Peki ya?"

"Senin kıçın bir sanat eseri. Beni kesinlikle öldüren, yumuşak kıvrımlı şehvetin kesinlikle mükemmel iki eğimi, Annie. Kıçın beni öldürüyor. Ve bilmeni istiyorum ki, bu sadece arkadaş olayı yapmasaydık çoktan yapardım..." Gözlerim onun üzerinde gezinirken cümlemin havada asılı kalmasına izin verdim, Annie'yle yapmayı hayal ettiğim her şeyi ima ediyordum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü şimdiden çok fazla şey söylediğimi düşünüyorum. Ve beni en çok korkutan şey, onun tüm bunları bilmesi ve buna inanması için ne kadar çaresiz olduğum. Oyun oynamakta çok iyiyim. Gerçekten gerçek olmak zorunda kalmadan baştan çıkarıcı olabilmem için stratejik olarak hareket eden parçalarda. Herhangi bir duyguyu gerçekten riske atmadan. Ama az önce hayatımda hiç olmadığım kadar dürüst ve belagatliydim.

Annie ile oyun oynamıyorum, içimi döküyorum.

Bakışlarımız tekrar kilitlendiğinde, gözyaşları gitmişti. Bunun yerine yanakları pembe ve gülümsemesini parmak boğumlarına bastırıyor.

Bana bakması için yüzünü yavaşça kaldırdım. "Bana inanıyor musun?"

Sessizce başını salladı. Sonra gözleri dudaklarıma indi. "Ama bir konuda yanıldın."

"Bu da ne?"

"Beni öpmen hata olmaz."

Kalbim kaburgalarımı çarpıyor. "Yapmaz mı?"

"HAYIR. Aslında bence öpüşmeliyiz çünkü bu uygulamayı kullanabilirim." "Annie, flört pratiği yapmak başka bir şey ama-"

"Ben de orijinal şartlarımızı değiştirmek istiyorum." Ayağa kalktı ve gözleri gözlerimle ağzım arasında gidip gelmeye devam etti. "Bütün bunlar flört etme konusunda iyi olmayı istememle başladı, ama... seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, içimde bir şeylerin canlandığını o kadar çok hissediyorum. Tam olarak belirleyemediğim ama kaybetmek de istemediğim bir şey. Beni farklı hissettiriyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Senin yanında kendimi özgür hissediyorum - maceracı ve meraklı."

Duruyor ve ben bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Kendi fikirlerimi eklemeden bunun nereye gittiğini duymam gerekiyor.

"Yani, birlikte risk alma, yeni şeyler yapma ve... belki şimdi kim olduğumu bulma pratiği yapmama yardım edecek kişinin sen olup olmayacağını merak ediyordum."

"Her şeyi kapsayan muayeneyi biri olabilir misin?" diye sordum başparmağımın alt dudağına değmesine izin vererek.

"İsteyecek kadar fazla değilse," dedi alçak bir fısıltıyla.

"Ve bu gece... öpüşme pratiği yapmak ister misin?"

Göğsü ağır bir nefesle doldu ve başını salladı. "Birkaç yıldır yapmadım. Örümcek ağlarını sallamam gerek. Bak bakalım bunda iyi miyim?"

Bu haber beni şaşırtıyor.

Kolumu ona dolarken ve elimi beline yaslayarak onu kendime çekerken, "Seni yıllardır kimse öpmedi, Annie? Bu nasıl mümkün olabilir?" Onunla tanıştığımdan beri her saniye onu öpmek istiyordum.

Bana karşı titrediğini hissediyorum. "Belki bende bir sorun var. Hiç kimse denemez. Üniversiteli erkek arkadaşım bile üç hafta sonra bana gerçekten dokunmadan benden ayrıldı. Sanırım itibarım, insanların bu tür şeylerden hoşlanmadığını düşünmesine neden oluyor."

"Seninle ilgili bir sorun yok." Yüzüne düşen saçlarını geriye ittim ve günlerdir yapmak için can attığım şeyi yaptım;

parmaklarını başının arkasındaki sarı saç yığınınına soktu. Eğilip ağzının kenarına, "Hiçbir şey," diye fısıldadım.

"Bunda kötü olabilirim," diye uyardı gözleri fal taşı gibi açıkken, ben ağzının kenarlarıyla dalga geçerken beni izliyordu.

"Hazırım." Ve sonra tam sonunda açığı kapatmak üzereyken aklıma bir fikir geldi ve geri çekildim. Fikrimi değiştirdiğimi düşünüyormuş gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Olamaz. "Restoranda olanların ışığında, ne zaman antrenman modunda olduğumuza dair net bir ipucumuz olması gerektiğini düşünüyorum. O yüzden kafa karışıklığı yok."

Rahatlamış görünüyor. "İyi bir fikir. Mesela... zaman girişi ve mola?" mırıldanıyorum. "Mükemmel."

Aramızdaki gerilim tırmanıyor ve bunu aceleye getirmemi ve onu şimdiden öpmemi istediğini söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, bunu açığa çıkarmaya bayılıyorum. Zamanımı almayı ve ikimize de işkence etmeyi seviyorum. Ve Annie yıllardır öpülmediyse, bunu gerçekten saymak istiyorum.

Yüzümü boğazına gömdüm ve dip kısmına yumuşak bir öpücük kondurdum. Nefesi kesildi ve çenesinin altını öpmek için hareket ettim, sıcak tenini dilimde hissetmek için ağzımı açtım. Titriyor ve ben gülümsüyorum, çenesinin kenarını ve sonra ağzını öpmek için yukarı çıkıyorum. Sıcak, pelüş dudakları benimkilere değdiği anda dünyam alt üst oldu. Hissettiğim tüm incelik ve kontrol yok oluyor ve birdenbire onun insafına kalıyorum.

Vücudu benimkine doğru sallandı ve ben onu dudaklarımızın bir dokunuşundan öteye götürmesem de aşırı derecede iyi hissettiriyor. Elimi saçlarının arkasına biraz daha derine kaydırdım ve yüzeyin altında çılgınca bir ihtiyaç oluşmasına rağmen kendimi bu ışıgı korumaya zorladım.

Sadece hızlı olmasını amaçladım. Vücudunu ısıtmak için ağzına lüks bir öpücük. Ama kahretsin. Ellerini boynuma dolamak için yükselirken dudakları benimkilere karşılık verdi ve kanım tenimin altında güm güm atmaya başladı. Parmaklarım saçlarına ve eşofmanının arkasına kıvrıldı, ta ki bilinçsizce onu bana doğru çekene kadar. O çok yumuşak ve ben öpücüğünü eğdiğimde ağzının tadına bakmadan edemedim ve dilimin alt dudağında hafifçe kaymasına izin verdim.

Annie inleyerek içini çekti ve dudaklarını araladı ve işte o zaman ellerimi kalçalarının altına indirip onu yukarı kaldırdım. Bacaklarını belime doladı ve öpücüğümüz hızla iffetliden yutucuya dönüştü. Onu depoya taşıyorum, başım dört kadeh tekila içmişim gibi dönüyor ve her iç çekişinin, dilinin her hareketinin, ağzına kasıtlı olarak her basışının tadını çıkarıyorum. Kapı çerçevesinden geçmeye alıştığım da, omzum kapıya çarptı ve beni şok ederek gerçekliğe döndürdü. *Ben ne halt ediyorum? Annie'yi oraya alamam. Bunun sadece bir öpücük olması gerekiyordu.* Yine de ondan bir öpücükten çok daha fazlasını istiyordum ve bu yüzden öpücüğü yarıda kestim ve onu yavaşça yere indirdim. Düşüncelerime katılıyormuş gibi görünerek karşı çıkmadı.

"Mola," diyorum, onu bırakıp birkaç adım uzaklaşırken, ense mi ovuşturup vücudumu sakinleştirmeye ve kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Kendine hakim ol, Will. Sadece bir öpücüktü. Sadece pratik.

"İyi miydi?" Annie çekingen bir tavırla soruyor ve bu soru benim için yeteneğinden şüphe etmek için herhangi bir neden hissetmesi kadar saçma.

Elim hâlâ boynumdayken, o öpücükle ne kadar mahvolduğumu yüzümde açıkça görebileceğini bilerek ona baktım. Ona alaycı bir kahkaha attım. "Evet. Harikaydı."

Annie bir parça arkasını dönüp kendi kendine gülümsedi ve sonra o kadar açık, o kadar dürüst bir şey yaptı ki alaycı, korkmuş kalbimi ikiye böldü. Parmak uçlarını gülümseyen ağzına dayadı.

Farkına varmadan, telefonumu çıkardım ve dükkanının sıcak tepe ışıkları altında onun orada dururken fotoğrafını çektim.

"Meraktan," diye sordum daha sonra kapıyı kilitlerken ve onu kamyonetine götürürken. "Senin favori çiçeğin ne?"

Bakışlarını beyaz Converse'lerine indiriyor ve gülümsüyor. "Manolyalar."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Annie

BEN kamyonumu kasabanın ortak otoparkında kardeşlerimin kamyonlarının hemen yanına park et. Yanmış portakaldan bir gökkuşağı (Noah'ın paslı eski kamyonu), toz mavisi ve beyaz (benimki), kırmızı ve siyah (Emily's) ve zeytin yeşili (Madison's). Bu kasabada posta kodumuzu paylaşıyorsanız, kamyon kullanmanız gerektiği yazılı olmayan bir kuraldır. Yeni ya da eski bir dinozor olması fark etmez, sadece bir tane olması gerekir.

Haftalık Cumartesi gecesi kupa turnuvası için kardeşlerimle buluşacağım The Pie Shop'a doğru yürürken her şey çok tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. Tenimi yalayan sıcak yaz gecesi, işgüzarların olmadığı karanlık kasaba meydanı ve on yıldır orada olan aynı büyük kaldırım çatlağından kaçınmak.

Hepsi aynı, ama bir şekilde biraz farklı hissettiren kısım benim. Ağzımda Will'in öpücüklerinin hayaletini hissediyorum ve etrafımdaki havada yeni bir şeyin bir sözü, bir uğultusu, bir karıncalanma var. Dünyanın daha keskin görünmesini sağlıyor. Lise son sınıfınızın ilk günü gibi. Köşedeki değişimi hissedebilirsiniz, ancak henüz tam olarak kavrayabileceğiniz bir noktada değil. The Pie Shop'un mavi-beyaz çizgili tentesinin altına girerken hissettiğim rahatlık dalgasını bir şekilde takdir etmeme neden oluyor. Aynı anda hem değişimi arzulamak hem de aşinalığın tadına varmak nasıl mümkün olabilir?

Ancak erkek kardeşim değişimi hor görür. Büyükbabamdan miras kalan The Pie Shop'la ilgili her şey, büyük büyükbabamın altmışlarda başlattığından beri her zaman olduğu gibi. İçeri girdiğinizde, küçük bir zil, benim çiçekçi dükkanımdakinden daha yumuşak, kapının üzerinde çınlıyor.

Tek büyük cephenin önünde yüksek bir masa var

Phil ve Todd'un her pazartesi sabahı saat sekiz buçukta hırdavatçı dükkânlarını açmadan önce bir dilim şekerlemeli pastayı paylaşmak için oturdukları pencere. Dükkanın ön yarısını arkadan antika bir pasta dolabı ayırıyor ve kasayı duvara bağlayan ahşap bir tezgah var. En sevdiğim kısım hala tezgahın arkaya doğru yürüyebilmeniz için yukarı kaldıran küçük bölümü. On altı yaşına kadar tezgahı hiç kaldırmadım - büyükannem beni bir gün bunu yaparken belim kırılacağı konusunda uyarırken, hep tezgahın altında esnedim. Şimdi bunu söylediğini duymak (ve on altı yaşındaki bir çocuk gibi arafta kalabilmek) için her şeyimi verirdim.

Noah'ın devraldığından beri dükkanla ilgili değiştirdiğini düşündüğüm sadece iki şey var. Birincisi, kayıt, çünkü en nişastalı modernleşme direnişçileri bile bir kağıt parçası üzerinde matematik yapmak istemiyor. İkincisi, vitrine büyük bir turta çıkartması ekledi. Ve "ekledi" derken, çok fazla bira içtikten ve sarhoş kalbimi çevrimiçi alışveriş yaptıktan sonra pencereye koymama izin verdiğini kastediyorum. Ama dinle, Etsy mağazasına ilk satışını yaptım ve asla pişman olmayacağım.

Her neyse, Noah değişikliği sevmez. Amelia turneye çıkarken onunla iletişim halinde kalabilmek için evinde ve The Pie Shop'ta wifi kuracağını söylediği gün, onun aşık olduğunu biliyordum. Ve şimdi onun şirin kır evine baktığınızda, garaj yolunun önünde büyük, korkutucu bir kapı ve arazisinin yedi dönümlük arazisinin etrafındaki sensörleri bildiren bir işaret görüyorsunuz. Ve sonra inşa ettikleri bekçi kulübesi var ki bu bahsetmeye değer çünkü kız kardeşlerimle birlikte yaşadığımız fıstık kabuğundan daha büyük. Tüm bunlar, kardeşimin hayatını kesinlikle Amelia Rose'a adadığının doğrudan kanıtıdır. Bu ikisi onu kazanmak için işin içindeler ve yumuşacık, romantik kalbimi çiftle çılgına çeviriyor.JS. Sevinç ve kıskançlık.

The Pie Shop'un kapısını açıyorum ve hemen ağabeyimin sesiyle karşılaşıyorum. "Hayır," diye havlıyor ve yeşil bakışlarını Madison'a diktiğini görmeden önce ilk başta benimle konuştuğunu sandım. "Kesinlikle hayır."

"Ah, hadi ama!" diyor, cumartesi geceleri kurduğumuz katlanır küçük iskambil masasının altından ayağıyla adamın dizini dürterek. "Bu kadar parti bozan biri olma."

"Neler oluyor?" diye sordum masada onlara katılarak.

Emily sırtıyor. "Maddie, Noah'a tüm düğün partisine koridorda koreografisi yapılmış bir dans yaptırmaya çalışıyor."

Olmayacak, dedi sertçe kollarını kavuşturarak.

"Amelia'ya zaten söyledim ve o da yapmak istediğini söyledi."

Noah homurdandı. "Cesedimi çiğnemen lazım. Koridorda haşhaş sakızlı bir şarkı söyleyerek zıplamam hiçbir şekilde. Ayrıca yalan söylediğini biliyorum. Amelia bunu asla önermez çünkü bunun hakkında düşünmenin bile beni yaralayacağını bilirdi."

"Ha! Tamamen ödemek!" diye bağırdı Emily, ellerini Maddie'ye uzatarak. Em, Noah'a sırtıyor. "Maddie seni bir dans çetesine evet demeye ikna edebileceğine yirmi dolarına bahse girdi." Bakışlarını Maddie'ye çevirdi. "Bu arada, Amelia'nın desteğini uydurmak kesinlikle hile yapmaktı."

Bilmeliydim. Bu ikisi her zaman bir şeyler üzerine bahse girerler.

Noah kollarını kavuşturur. "Evleniyorum, onurumdan vazgeçmiyorum."

"Amelia bu akşam ne yapıyor?" diye soruyorum, Noah'ın yanındaki koltuğa oturarak ve

Umarım sorumun altında yatan bağlamı okumaz: Will'i almasını gerektiren bir yerde mi var?

"Stüdyoda albümü üzerinde çalışıyor."

Amelia'yı kardeş kalpleri gecemize katılabileceğine ikna etmek için elimizden gelenin en iyisini yapmamıza rağmen, gelmeyi reddetti. Birlikte vakit geçirmemizi istiyor, sadece dördümüzün. Kadın kendi iyiliği için fazla düşünceli.

"Harika. Ve düğün hazırlığında işler nasıl gidiyor? diye soruyorum, biramı dudaklarıma götürerek.

"İyi. Düğün planlayıcısı her şeyi kapsıyor gibi görünüyor. Amelia ve ben mümkün olduğunca bunun dışında kalıyoruz.

Yavaşça başımı salladım. "Harika! İyi. Bu iyi. Ve diğer herşey? Güvenlik sorunu yok mu?"

Noah başını sallıyor ve ellerimizi dağıtmaya başlıyor. "Hayır. Her şey güzel."

"Bu iyi..." Durakladım, kendime bunu söylemememi söylüyorum ama kendi iç savaşımı kaybediyorum. "Yani koruması... adı ne yine? asla

yapamam

Unutma. O da mı iyi? Yerleşme tamam mı? Çiçekçide öpüşmemizin üzerinden birkaç gün geçti ve ne kadar tuhaf olsa da onu özlüyorum. O Amelia ile meşguldü, ben de akşamları düğün için düzenlemeler yapmakla ve tasarımı doğru yapmaya çalışmakla meşguldüm. Yine de bu sabah bulduğum dükkânımın kapısına yapıştırılmış bir not bırakmıştı. "Bu gece eğlenceli bir şeyler çalışalım" dedi.

Buluşmak için ne zaman ne de yer var. Sadece bu birkaç kelime. Bütün gün beklentiyle karıncalandım.

Ne yazık ki, herkes sivri sorumu fark etti ve bana spekülatif bir şekilde baktı. Kardeş bir çete gibi görünüyorlar - hepsi biralarını bırakıyor ve bilgi almak için beni sallamadan önce parmaklarını çıtlatmak üzereler.

"Tamam, ne oluyor Annie?" Nuh'a sorar.

Noah bilmeden günü kurtardığı için rahatlayarak iç çektim.

"Oooh!" Maddie, parmağıyla Noah'ı işaret ederek yüksek sesle ilan etti. "Bu onun için yirmi numara! Öde, ahmak."

"HAYIR. Bu sadece on dokuzdu. Ödemem gerekene kadar bir tane daha var. (Noah bunu her ay kendisine ayrılan yirmi küfürü ilk bitiren kişi olduktan sonra söylüyor.)

"Hadi not defterine geçelim. Annie?" diye sordu Emily, inanılmaz bir gösteriye tanıklık edecekmiş gibi öne doğru oturup kollarını masaya dayadı.

Bu defter üzerimde yıpranmaya başlamış olsa da, konuyu değiştirdiğim için şükran duyarak çantama uzanıp çıkardım. Sayfaları karıştırıyorum ve bu ayın çetele tablosuna geliyorum. Ben onları toplarken herkes nefesini tutuyor. Onlara tüyo vermemeye özen göstererek, ciddi bir yüz ifadesi takınıp boğazımı temizledikten sonra defteri kapatıp masanın üzerine koydum. Beklentiden ölüyorlar, her biri öne eğilmiş ve Noah'ın cümlesini duymaya can atıyor. Bir şekilde onu dışarı sürüklemek istememe neden oluyor. Gerçekten bunun için acı çekmelerini sağlayın.

Ama sonunda cevabı açıklamak için ağzımı açtığımda, karşıdan karşıya geçmekte olan birinin gölgesi gözüme takıldı. Bir adam. Uzun boylu, zayıf yapı, bir kolunda dövme.

Kalbim hıçkırıyor.

Caddenin karşısında durdu, vitrinden benimle göz teması kurdu ve sonra kafasını kaldırdı. Zamanı geldi!

Birdenbire kendimi iyi hissetmemeye başladım, dedim sandalyemden fırlayıp karnımı tutarak.

Oh hayır, dedi Emily, gözle görülmeyen bir hastalık var mı diye beni tepeden tırnağa incelerken. "Hasta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Korkarım ki öyle. Kusacak gibi hissediyorum." Çantamı toplayıp kapıya doğru yürüyorum.

Emily de duruyor. "İşte, seninle eve geleceğim."

"HAYIR!" diyorum etrafımda dönerek. "Hayır, burada kalmalısın. Ben iyiyim. Muhtemelen adet dönemim falan başlamak üzere. Sana ihtiyacım olursa seni ararım."

Başının tepesinden yükselen Şüphe Antenini neredeyse görebiliyorum. Emily her zaman biz kardeşlerin başına gelebilecek potansiyel tehlikeleri araştırır. Ve eğer durum buysa, yakında Will Griffin varken onun uyarı sisteminin listelerden bip sesi çıkardığını hayal ediyorum. Gülümsememi çok büyük olmamak için zorluyorum.

İyi olacağıma söz veriyorum, Em, dedim ve Madison, Emily'ye gece yarısından önce oyunlarına başlayabilmeleri için oturmasını söyleyerek yardımına koştu.

Sonra The Pie Shop'tan ayrılıyorum.

—

Ay ışığı ve birkaç (ama yeterli olmayan) sokak lambası dışında dışarısı tamamen karanlık. Bahsediyorum çünkü bu büyük bir şey. Son kasaba toplantısında, daha fazla sokak lambası takılması veya kasaba meydanının her iki tarafına bir hız tümseği eklenmesi oylamaya sunuldu ve tabii ki, kasabada kimse istemese de bir hız tümseği kazandı. Harriet'in oyları saymaktan sorumlu olması şaşırtıcı değil ve onun kurcalamasının anlamı, *ağır*.

Harriet'in manipülasyonu etrafında dönen söylentilere hiçbir zaman katkıda bulunmadım çünkü kimsenin arkasından iftira atıldığını görmek istemiyorum. Ama şimdi karanlıkta Will'i arıyorum ve onu göremiyorum.

fazladan bir sokak lambasının yardımını olmadan, sprey boyamaya hazırım*Harriet'ti!*pazarın pencerelerinde kalın kırmızı harflerle.

"İrade?" Etrafa bakınırken bayat gece havasına fısıldıyorum."*Williamson!*"Onu hiçbir yerde görmüyorum. Elbette sadece onu hayal etmedim. Aman Tanrım, onu görme çaresizliğimden onu hayal etseydim, bambaşka bir delice sevda düzeyine ulaşmış olurdum. Çünkü evet, en azından şimdi bunun Will'e aşık olmaktan daha fazlası olduğunu kabul edebilirim.

Onu

sevdim.

Çok fazla.

Kendime yapmadığımı söylemeye çalışıyorum ama yapmadığımı ne kadar çok söylersem, hafızamda gözleri o kadar parlak görünüyor. Buharlı kitaplarımı okurken yüzünü ne kadar çok hayal edersem, geceleri beni kucağında tutmasını o kadar çok hayal ediyorum. Aslında geçen geceki öpüşmemizden sonra onun beni tutmasından çok daha fazlasını hayal ediyorum.

"İrade! Nerede-"

Dar bir sokaktan bir el fırladı ve beni kendine çekti. Daha onu görmeden onun Will olduğunu anladım çünkü tenim onun hissini ezberledi. Avuçlarının üstündeki ince nasırlar ve elinin benimkini yutma şekli. Ve sonra onun kokusu var. O kadar belirgin ki, çamaşırlarını okyanusta yıkamış gibi. Biri gözlerimi bağlayabilir, etrafımda döndürebilir ve beni insanlarla dolu bir odaya salabilir ve ben yine de onu bulabilirim.

Ara sokağa iniyorum, onunla göğüs göğüse. Karanlıkta bile gülümsemesini görebiliyorum.

"Merhaba, Annie Walker," diyor ve eliyle saçımı yüzümden geriye atmak için kullanıyor. Sıcak bir heyecan midemde bir kasırga gibi dönüyor. Ona yeniden yakın olmak çok güzel. Kollarımı onun ortasına sarmak istiyorum. Yüzümü boynuna bastırmak istiyorum. Bacaklarımı ona dolamak ve bırakmamak istiyorum.

Bunun yerine, burada durup ona baktım. "Merhaba Will Griffin."

Ben.

"İyi bir gün geçirdin mi?" diye sorar ve özenli soru şok eder

"Sahibim. Sanırım sonunda anladım.
Amelia'nın kinde neyin eksik olduğunu
gelin buketleri."

Parmakları çenemde gezinirken tek kaşını kaldırdı. "Ve?"

"Biraz pembeye ihtiyacı vardı."

"Pembe her zaman cevaptır," dedi sesinde dudaklarını yalamak istememe neden olan bir pürüzlülükle. Bana ne oluyor? Bu kadar arzu ve heyecanla dolu olan bu kadın kim? Şaşırtıcı olan şey, eğer ona sorarsam Will'in bana izin vereceğini düşünüyorum. Daha iyi bir aç elde etmem için ağzını indirirdi çünkü bu onun için bir şey ifade etmezdi. Bunların hepsi benim için yeni ve heyecan verici olabilir, ama onun için bir cumartesi gecesi sokakta bir kadını öpmek muhtemelen normal olurdu. Ve bunu hatırlamam iyi olur.

"Bu akşam ne yapıyoruz?"

Yaramazca sırtıyor ve mavi-gri gözleri parlıyor. "Her zaman yapmak istediğin ama yapmaktan çok korktuğun bir şey."

Midem kasılıyor. "Demek istemiyorsun..."

"Nihayet bu gece dövmeni yaptırıyorsun."

"Ne?!" diyorum içgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaşarak. "HAYIR. Bunu yapamam."

"Yapabilirsiniz." Uzanıp elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve vücudum anında yumuşadı. "Sana şehrin hemen dışından gerçekten iyi görünen bir sanatçıyla randevu ayarladım bile. Ve her zaman seninle olacağım. Kendine güven. Çiçek istediğini söyledin, hadi lanet olası çiçeklerini alalım, Annie. Elimi kaldırdı ve bileğimi ağzına götürdü ve avucumun altındaki hassas cilde şefkatli bir öpücük bıraktı. Kolay sevgisi beni sevindirdiği kadar şaşırtıyor. "Bunu yapabilirsiniz. İsterseniz..."

Yapmak istiyorum. Gerçekten yaptım.

Normalde bunu düşünmek için zamana ihtiyacım olurdu. Artıları ve eksileri tartın ve önce kardeşlerimin görüşlerini alın ve sonunda bundan tamamen vazgeçin. Ama şimdi kendimi dürtülerimi takip ederek bulmaya çalıştığım bu deneye adadım. Artı, hala aktif olarak bir koca arıyorum ve gerçekten ihtiyacım olan şey buysa diye flört becerilerimi uyguluyorum. Cevap bu yollardan birinde yaşamak zorunda, öyleyse neden ikisini birden denemiyorsunuz, değil mi?

Nefes alıyorum ve gülümsüyorum. "Hadi gidelim."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama kıkırdayarak beni geri çekiyor. "Şimdi gitmemize gerek yok. Seni kardeşlerinle geçirdiğin zamandan almak istemedim. Git yaptığın işi bitir, biz de peşine düşelim."

"Tek kalpli turnuva için bensiz de iyi olacaklar. Bu gece seninle spontane olmak istiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İrade

BEN Annie'nin dövme salonunun dışında tereddüt etmesini bekleyin. En cana yakın yer gibi görünmüyor, ancak elli yıllık bir yarıçap içinde seçenekler zayıftı.

Roma. Şans eseri, Google'a göre en yüksek puan alan salon, yalnızca yirmi dakika uzaklıktaki bu salondur.

Annie kamyonunu kullanmama izin verdi ve bundan sandığımdan daha çok keyif aldım. İnsanların neden bu gaz bağımlılarına bağımlı olduklarını şimdi anlıyorum. Eski bir deri Ford direksiyon simidinin verdiği histe, yeni ve pürüzsüz olandan çok daha tatmin edici bir his var. Arabayı sürerken güzel sarışın bir kadının kolunu camdan sarkıtması ve saçlarının yüzünün etrafında uçuşmasına izin vermesi daha da iyi.

Güvenli değil ve buna göz yummuyorum ama bakmadığı bir sırada fotoğrafını çektim.

Salona geldiğimizde kamyonu park ettim ve yüz ifadesinde biraz endişe görmeyi umarak Annie'ye baktım. Daha fazla yanılamazdım. Gözlerimin üzerine konmasına fırsat bile bulamadan atladım.

"Hadi," diyor heyecanla beni öne doğru sallayarak. "Neden bu kadar yavaş ilerliyorsun?"

Kamyonun kapısını kapatıyorum ve kaldırımda onunla karşılaşıyorum. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Aydınlık salona bakıp bunu kışkırttığım için vicdan azabı çekerek soruyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Sadece Annie'nin tüm yumuşaklığıyla o yere gitmesi ve sonsuza dek mürekkeplenmesi düşüncesi beni aniden aşırı korumacı bir anne gibi hissettirdi. Ne oluyor be? Hayatımda hiçbir seçimi fazla düşünen biri olmadım. askere gittim

süt almak için bakkala gittiğimde asker çadırı ön tarafa park edilmişti Allah aşkına.

Yine de... Annie'yle birlikte olmakla ilgili bir şey, bir kez olsun temkinli olmamı sağlıyor. Değerli bir şeyi tuttuğum ve elinden düşürmemek gibi belirgin bir duyguya sahibim. Koruyucu hissediyorum. Hatta sahiplenici.

Annie gülüyor ve şüpheyle bana bakıyor. "Evet! Ben *Bu yüzden* Elbette. Hadi gidelim."

İronik bir şekilde, Annie elimi tuttu ve beni arkasından çekti. Salona gidiyoruz ve eski kokuyor. Dövmelerimi yaptırdığım güncel, moda uygun ve temiz yerler gibisi yok. Burası taşradaki bir taşra salonu baştan sona ve sandalyelerinden birinde oturmaktan ne tür bir hastalık kapabileceğini kim bilebilir? İğneleri sterilize edilmiş mi? Bu sanatçı ne kadar süredir iş yapıyor?

Annie'nin bunu yapmasına izin veremem.

"Hey, bir daha düşündüm de, neden bekleyip şehirde bir yere gitmiyoruz?"

Köşeden motorcu sakallı iriyarı bir adam gelmeden önce bana kaşlarını çatmak için sadece bir saniyesi kaldı. "Yanına mı geliyorsun?"

"Evet efendim!" Mutlulukla cıvıladı ve ben de anında elimi onunkine daha sıkı sardım. Vücudunu sonsuza dek işaretlemek üzere. Benden dolayı. Bir erkek tarafından kesinlikle bahsedilen vücudun yakınında hiçbir yerde istemiyorum. Üzerindeki pençelerin boyutuna bakın.

Daha önce hiç kötü bir etki olmanın ağırlığını hissetmemiştim. Normalde, aslında üzerinde gelişirim. Ama Annie'nin yumuşak tenden oluşan mükemmel boş tuvaline bakarken ve onun hayatının geri kalanında nefret edebileceği bir dövmeyle uğraştığını hayal ettiğimde değil. Hepsinin olmasını ben sağladığım için.

"Beni takip et," diyor adam ve sesinde hiç şefkat yok. Karşısındaki kadının teninde güneş ışığı olması umurunda değil. Sırf ona gülümsediği için iki kat daha fazla canını yakacak gibi görünüyor. Annie neden korkmuyor? Korkuyorum ve yirmi saatten fazla dövme yaptım. Bu gece acı çekmesine izin veremem.

Annie onun peşinden koşuyor ve onu geri çekiyorum. Döndü ve neredeyse göğsüme çarpıyordu, yumuşak kokusu duyularıma doluyordu ve bu iğrenç yerle mükemmel zıtlığını gösteriyordu. "Sorun nedir?"

"Bu bir hata."

"Ne?" gülerek soruyor. "Hayır değil. En iyi fikir buydu. Bunu düşünmene çok sevindim.

ürküyorum. "Kesinlikle. Onu düşündüm. Dövme senin fikrin olmalı. Seni yapman için zorladığım bir şey değil."

"Ama beni zorlamıyorsun." Elim sıkıca tuttuğum yere baktı. "Şu anda beni gerçekten geri tutuyorsun."

"Hadi gidelim," diyorum, bakışlarımı onun omzunun üzerinden çıkarıp bir sigara çıkarıp yakan iri yarı adama çeviriyorum. "Ondan bir dövme istemiyorsun. Hadi, seni başka bir gün Nashville'e götürüp dövmecime götüreceğim. Bir hafta sonunu buna ayırabiliriz." Çaresiz görüyorum ve nedenini bilmiyorum.

Annie'nin yüzü benimkine doğru eğiliyor. Henüz ondan görmediğim bir şekilde gözlerinden kararlılık ve bir uyarı çaktı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Ve dizlerim biraz zayıflıyor.

Beni göğsünden dürtüyor. "Cesaret etme, Will."

kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

"Şu anda neler olduğunu görüyorum. Bana herkes gibi davranıyorsun. Bunun için fazla hassas ve tatlıymışım gibi. Ve seni uyarıyorum... yapma. Bunu herkesten halledebilirim - ama sen değil. asla sen."

Ve aynen böyle, endişem eriyor. O haklı. Ve benim fikrimin onun için diğerlerininkinden daha önemli olduğunu duymak... kahretsin, dövme tabancasını bana ver, kendim yapayım. Bu gece tüm hayallerinin gerçekleşmesini tek başıma sağlayacağım. Seyahat etmek mi istiyor? Hadi gidelim. Everest Dağı'nı gezmek mi istiyor? Teçhizatı alacağım.

Annie'nin saçını kulağının arkasına ittim. "Git dövmeni yaptır, Annie."

"Teşekkürler," diyor, kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki adeta parlıyor. "Aslında, sanırım senin burada kalmanı istiyorum."

Endişe geri döner.

"HAYIR. Seninle oraya geri geliyorum.

Damarlarıma ısı yayan küstah bir kaşını kaldırdı. "Yeniden ifade etmeme izin ver. Oraya tek başıma döneceğim ve başıma gelenlerle seni şaşırtacağım. Hikayenin sonu, Will Griffin."

Yumruğumu yan tarafımda sıkıyorum ama kızgın olduğumdan değil. Çünkü kendimi fiziksel olarak o eli tutmaktan, çenesini avuçlamaktan ve çılgın bir öpücükle ağzını almaktan alıkoymalıyım. Hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Çok yoğun bir çekim.

Annie her gün kendine yeni bir katman açıyor - ve her birini artık sevmezsem kahretsin.

Annie'nin mükemmel kıcının benden uzaklaşmasını izlerken geri çekilip gülümsemekten başka seçeneğim yok.

—

Otuz dakika sonra ayak sesleri duyuyorum. Annie'nin yanımdan hızla geçtiğini görece kadar bir süre sonra yukarı baktım - gücün ön kapıdan çıktığını. "Hadi gidelim," diyor hızla. "Arkada ödedim."

Dünyada ne var?

Onu yakalamak için adımlarımı hızlandırarak onu takip ettim. Annie! Gecikmek.

Ne oldu?"

Cevap vermiyor. Kamyonun kapısını iterek açar ve içeri atlayarak kapıyı arkasından çarparak kapatır.

Neredeyse sürücü tarafına koşup içeri atlıyorum. Aklımdan en kötü senaryolar geçiyor. Sonra ona tam olarak bakmak için döndüğümde ve buruşuk ifadesini anladığımda, öfke ve öfke beni ele geçirdi.

"O pislik sana ne yaptı? O sana zarar verdi mi? Uygunsuz muydu? Onu öldüreceğim! Elimi kapının mandalına koyup açmaya hazırlanıyorum. Annie ben daha yapamadan gömleğimin arkasını çekiştirdi.

"Durmak. Grady yanlış bir şey yapmadı. O çok iyiydi ve altı yaşındaki kızının gelecek ayki prenses doğum günü partisine çiçek vereceğim."

Annie'nin yanağından aşağı bir damla yaş aktığı ve istemeden de olsa buna sebep olduğum için biraz rahatlardım. Bu gece bunu yapması için onu ben zorladım. Ben pislikim.

"O zaman neden oradan fırladın?"

İlk kez buğulu mavi gözleri bana kayd ı ve hüzünle gülümsedi. "Ağlayabilmek için kamyona gitmem gerekiyordu."

Dövmeden nefret ettiğ in için mi?

Gülümsemesi genişliyor, gözlerinde iri yaşlar birikiyor. "HAYIR. Çünkü onu çok seviyorum ve onu aldığım için kendimle çok gurur duyuyorum. Bunu yaptığın için teşekkürler, Will."

Omuzlarımdaki gerginlik azalırken derin bir nefes verdim. Yani bu Annie için kötü bir şey değil miydi? Aslında iyiydi. Bu mantığa daha fazla dalmak istiyorum ama bunun güvenli olmadığına karar verdim. Sonunda yapmamam gereken sonuçlara varabilirim.

Elimi Annie'nin çenesine koydum ve kıkırdarak yanağından akan yaş ı sildim. "Şu an senin için cinayet işlerdim."

"Takdir ediyorum," diyor o da gülerek.

İkimiz de gülüyoruz ve o ağlıyor ve ben hiç kimseyle bu tür bir duygu yaşamadım. Çok kırılgan ve savunmasız. Bunu onunla deneyimleyen kişi olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Yine de bunun için açgözlüyüm.

"Şimdi görebilir miyim?" diye sordum, bakışlarımı bileğine indirerek. Ama orada hiçbir şey yok.

Başını salladı ve koltuğ unda benim için biraz uzaklaşt ı, tüm uzun saçlarını topladı ve bir omzunun üzerinden çekış tirdi. Sonra gömleğ inin yakasını aşağı çekip güzel çıplak omzunu ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

Pekala... çıplak omzuna şimdiye kadar gördüğ üm en tatlı küçük dövme damgasını vurdu.

Bir milyon dolar kazanmış gibi, "Bir kitabım var," diyor. "Bahsettiğ imiz çiçekleri alacaktım ama sonra çiçeklerin her zaman annemin hayali olduğunu fark ettim - takip etmek benim için iyi sonuç vermiş olsa da özellikle benim değil." Durakladı ve ben bir kitabın ince çizgilerine hayran kaldım, sayfaları rüzgar onları yakalamış gibi dalgalanıyor. "Benim için özel bir şey istedim. Benim."

Annie'nin omzunu bana uzatmış duruşunu görünce gülümsedim - profil kamyonun dışındaki sokak lambasının gölgesinde belirliyordu. Ve yumuş ak ağz ı nazik bir gülümsemeye kıvrıldı. Bu anı asla unutmayacağ ım. Ve daha önce

Kendimi durdurabiliyorum, öne doğru eğilip dövmesinin hemen yanındaki deriyi öpüyorum. Annie derin bir nefes aldı ve teninin dudaklarımda bir kadeh pahalı viski kadar pürüzsüz ve parlak hissini ezberledim. Onun her santimini öpmek istiyorum. Omzunun altını yalamak istiyorum. Ağzını bulana kadar gırtlığının kenarından öpmek istiyorum ve orada oyalanacağım, öyle bir okşayacağım ki sonrasında dudaklarımız yanacak.

Elimden gelse bu sıcak, tatlı, yufka yürekli kadını kucağıma alır ve ona ne kadar hayran olduğumu gösterirdim. Vücuduna tapardım.

Bunun yerine, geri çekildim ve gömleğini yavaşça omzunun üzerinden yukarıya çektim. "Mükemmel, Annie."

İrade

BEN'Bugün çiftçi pazarındayım ve bundan iki nedenden dolayı memnun değilim. Birincisi, çok fazla insan var. Bu tür yerler—açık-sonsuz sayıda giriş ve çıkışı olan hava alanları benim kabusum. Bilet gerekli değil, bu yüzden Amelia'nın takipçilerinden hiçbirinin burada olmayacağından emin olmak için katılan herkesi kontrol etmemin bir yolu yok. Ama yüzlerini ezberledim ve gittiğimiz her yerde onlardan herhangi bir iz var mı diye araştırıyorum. Noah gibi o da şapka ve güneş gözlüğü takıyor ama takıntılı hayranlar yine de onun o olduğunu bilecek. Aslında, iki buçuk metre sağında sırt çantalı bir adam var. Şimdi onu üç kez fark etti. Kimse ona zarar vermese bile, bu tür kalabalık yerler dikkatli olmazsak bir anda hayran kitlesine dönüşebilir.

Sırt çantalı adamı sevmiyorum.

Burada olmak istemememin ikinci nedeni, Annie'nin çiçekçi dükkanında bir stant çalışması yapması. Amelia'nın çıkıp onu desteklemek istemesinin tek nedeni buydu ve o kadın bugün ihtiyacım olmayan dikkat dağıtıcı şeydi. Ve bunu şu anki gerçek anlamda ve mecazi uzun vadeli anlamda kastediyorum.

Şu anda işime odaklanmak için tüm irademi kullanıyorum ve bu bir işkence. Son zamanlarda Annie'nin yakınımda olduğu her saniye gibi. Dövmesini yaptırdığından beri onu sadece bir kez gördüm. Amelia ve ben şehirdeydik ve o Noah'ı The Pie Shop'ta ziyaret ederken, Annie'yi görmek için yandaki çiçekçiye daldım. Benim olduğumu anlayınca gözleri parladı ve korkarım o görüntüyü hayatımın geri kalanında bir döngüde tekrar oynatacağım.

Onu hayatımda su gibi hareket eden diğer tüm kadınlarla aynı

kategoriye koymaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. o hızlı

benim için özel hale geliyor - asla kaybetmemek için güvenli bir yere koymak istediğiniz nadir ve değerli bir şey gibi.

Bu yüzden bugün ona bakamayacağım. Gözlerimin odaklanmaya ve çevreme karşı tetikte olmaya ihtiyacı var.

Sonra Annie kabininden kıkırdadı ve gece lanet olası bir siren sesi gibi ona döndüm. Bakışlarım oyalandı ve birini görmenin nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini anlamıyorum. Tanrım, o çok güzel. Bugün tulum yok - ki bu garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor - ama onun yerine eskitilmiş bir kot pantolon ve üzerinde mağaza logosu olan beyaz bir tişört giyiyor. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış ve dışarısı nemli olduğu için birkaç küçük tutam düşmüş ve boynuna yapışmış.

Çok iyi görünüyor. Ve kulağa hoş geliyor.

Ve uzun zamandır ilk kez keşke burada işimi yaparken mahsur kalmasaydım. Orada onunla olmak istiyorum. Gününün nasıl geçtiğini ve eğlenip eğlenmediğini bilmek istiyorum. Dövmesinin nasıl iyileştiğini ve bugün üzerine losyon sürmeyi hatırlayıp hatırlamadığını. Dudaklarımı parıldayan boynuna değdirmek ve tenindeki teri tatmak istiyorum. Ama yapamam - sadece sahip olduğumuz türden bir ilişki olmadığı için değil, aynı zamanda şu anda görev başında olduğum için.

Ama bakışlarımı başka tarafa çevirmeden ve zihinsel olarak öğleden sonranın geri kalanında ona bakmamaya karar vermeden önce, telefonumu çıkardım ve kulübesinin arkasında gülerken çekilmiş bir fotoğrafını çektim. Bütün bu fotoğrafları topluyorum ve şehirden ayrıldığımda ona göndereceğim çünkü kadın kendi güzel resimlerine sahip olmayı hak ediyor. Ona gönderdikten sonra onları telefonumdan sileceğim. Yapacağım. Gerçekten yapacağım. Ayrıldıktan sonra onları tutmam için bir sebep olmayacak çünkü hayatıma devam edeceğim ve normal bir şekilde hayata döneceğim. Annie'yi özlememe izin vermeyeceğim. yapmayacağım

Telefonumu cebime attım ve Amelia'yı izlemek için döndüm ve... Kahretsin.

Onu gözden kaybettim. Ürün standının yanında Noah'la birlikte duruyordu ve şimdi o yok ve Noah, Annie ile işini bitirdi. Sırt çantalı adam nerede? O da gitti. Gözlerim etrafı tararken adrenalin içime hücum ediyor.

güneş gözlüklerimin arkasından gelen kalabalık. Yüzümü doğal tutuyorum ve içimde daireler çizip en kötü durum senaryolarını düşünüyor olsam da rahat bir tavır yansıtmaya çalışıyorum. Ama ihtiyacım olan son şey, bizi izleyen birinin onun izini kaybettiğimi bilmesi.

Birden sırtım yere çarptı. Dönüyorum ve Amelia'yı buluyorum. Rahatlayarak iç çekmekle gözden kaybolduğu için onu çiğnemek arasında kaldım.

"Bugün neden bizden bu kadar uzaktasın?" diye soruyor elleri kalçalarında.

Nefesimi düzene soktum ve tekrar etrafa baktım. Her zaman çevreyi izliyorum. Şimdi bir anlığına kafamı kaybederek her şeyi batırdım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. "Lütfen seni her zaman görebileceğim bir yerde kalır mısın?"

Amelia sert sesimi fark edince kaşları havaya kalktı. "Elbette. Ama biliyorsun? Bizimle takılmak için gelseydin beni takip etmek çok daha kolay olurdu.

Dışlerimi birbirine gıcırdatmaktan kaçınıyorum. "İşimi bu şekilde etkili bir şekilde yapamam."

"Neden benimle bir robot gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü," diyorum tekrar etrafa bakınarak. "İşteyim. Şu an benimle konuşmamalısın. Dikkat çekeceksin." İki modum var. Oyuncu ve ciddi. Ve sosyalleşmeyi, flört etmeyi sevmeme ve Annie'nin standında herkesle takılmanın her saniyesinden kesinlikle zevk almama rağmen, çalışıyorum ve bu nedenle tamamen ciddi olmaya kararlıyım.

"Roma'dayız, Kentucky, Will. Neredeyse sıfır tehdit var."

"*Pratikte* Oradaki anahtar kelime olmak. Senin yönetimin olmazdı tehdidin sıfır olduğunu düşünürlerse beni işe aldılar."

Amelia içini çekti. "Gelip bir dakika bizimle takıl. Hepimiz oradayken senin bu kadar uzakta durman garip geliyor."

"Neden garip hissediyorsun ki? Böyle yerlerde her zaman böyle çalıştık."

"Evet, ama... şimdi her şey farklı."

Şimdi anlıyorum.

Keskin bir şekilde Amelia'ya ve sonra uzağa bakıyorum. "Senin için endişeleniyorum, Amelia. Roma'ya geldiğimden beri aniden farklı bir insan olduğum yanılsamasına kapılmışa benziyorsun. Ama ben hala kendimim - serbest bırakılana ve yenisine gönderilene kadar işini yapan bir EPA. Bu yüzden lütfen oraya geri dön ve nişanlınla takıl ve bir daha sıvışma.

"Bugün huysuzsun."

Evet, bugün huysuzum. Huysuzum çünkü şimdiye kadar ilk kez işi batırdım. Ve hiçbir şey olmamasına rağmen - olabilecek her şeyin gayet iyi farkındayım. En kötüsü de, elimden geldiğince bu öfkeyi alıp Annie'ye, onun fikrinden iğrenmeme ve uzaklaşmak istememe neden olacak şekilde yansıtmaya çalışıyorum. Ama yapamam. Bunun yerine, daha huysuzum çünkü şimdi daha çok odaklanmam ve oraya gidip onu döndürmem ve karpuz pambesi ağzını öpmemem gerekiyor.

Büyük bir yanımdan bundan sonra da böyle olacağından endişe ediyor. Roma'dan ayrılacağım ve dikkatim nerede olduğum ve Annie'nin ne halt ettiğini merak edeceğim? Bunun olmaması gerekiyordu. Bir şeyler hissetmemem gerekiyor. Daha önce hiç sahip olmadım.

Aklımdan ağabeyimin şu sözleri geçiyor: "Başka bir şey yapmak için çaresizim." Bahsettiği şey bu muydu? Vücudumun onunki için sahip olduğu bu yoğun çekicilik? Elbette bu sadece bir arzu ve sonunda seks yapacak olsaydık, bu istek ortadan kalkardı. Sağ?

Ama ya değilse? Peki ya Annie hakkında hissetmeye başladığım şey için kardeşimi çiğnediysem?

Ayrıca Amelia, Annie'yi muhtemelen birkaç günlüğüne tek görebileceğin zaman, diye ekledi, kolundan bir as çıkarıp masaya fırlatıyormuş gibi. Ona baktığımda kendini beğenmiş bir ifadesi var.

"Neden?"

"Yarın üç günlüğüne Los Angeles'a gidiyoruz çünkü birkaç televizyon röportajı için yer ayırttım. Sana dönerken anlatacaktım ama şimdi söylemem gerektiğini düşündüm çünkü..."

Sırt çantalı adamın yaklaşmasıyla kesintiye uğramadık. Hemen Amelia'nın yanından geçerek yaklaşmasını engelledim. "Yardım edebilir miyim

Sen?"

Arkamdaki Amelia ile yansıtıcı gözlüğüm arasında gidip gelen gergin gözleri var. Çenemi açıp omuzlarımı dikleştirdim, vücut dilini okudum ve gerekirse onu alt edebileceğim sekiz farklı yolu zihinsel olarak haritaladım. "S-rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir fotoğraf çekip çekemeyeceğimi merak ediyordum-"

"Bugün fotoğraflar için müsait değil," dedim kesin bir dille sözünü keserek.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Hayır... üzgünüm. Onunla demek istemedim. seninle demek istedim BuzzFeed makalesini gördüm ve yüzünün büyük bir hayranıyım. O kızarır.

Arkamda Amelia'nın kahkahasını
bastırdığını duydum. Bu beklenmedik
bir şey.

"Teşekkürler, gururum okşandı ama reddetmek zorundayım. İyi günler."

"Anladım." Uzaklaşmak için döner ve sonra kısa bir süre etrafında döner. "Uzaktan samimi bir tane alabilir miyim?"

Amelia etrafıma bakınıyor. "Evet ama lütfen onu sadece soldan fotoğraflayın çünkü bu onun iyi yanı. Resimdeki dövmelelere sahip olmalıyım."

Amelia'ya yavaşça baktım. Güler. Dostum bu anı bir fotoğraf çekmek için kullanır ve sonra hızla uzaklaşır.

"Şu anda seni korumakla görevli olmasaydım..."

Amelia bana tüm dişlerini gösteren küçük sarı gülen emojiye eşdeğer bir gülümseme verdi. "Artık büyük tehdit etkisiz hale geldiğine göre, Annie'ye merhaba diyebilirsin."

Burnumdan uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve bedenimi tekrar kalabalığa doğru çeviriyorum. "Çöpçatanlık ile işini bitirmelisin, Amelia. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ayrıca," dedim batıdan güneye doğru girişleri tarayarak, "üç gün hiçbir şey. Kesinlikle gitmeden önce onunla konuşmaya ihtiyaç duyarak senin güvenliğini tehlikeye atmama yetecek kadar değil."

Ama o gece hava karardıktan sonra Mabel's Inn'den gizlice çıkıp Annie'nin evine gitmem -kamyonumu bir yan yolda bırakmam ve sonra onun penceresine gitmek için çimenleri aşmam- yeterliydi.

YİRMİ BÖLÜM

Annie

Apencereme hafif bir dokunuş sesi geliyor. İlk başta içeri girmeye çalışan bir böcek olduğunu düşünüyorum ama sonra tekrar tekrar oluyor ve her seferinde biraz daha yüksek sesle çıkıyor. zaman. Pencereye gidip perdelerin arasından baktım ve sonra elimle bir çılgılığı bastırdım. Penceremin dışında bir adam var. Ama sonra mavi-gri gözleri, koyu kaşları ve parmağını dudaklarına götüren dövmeli eli fark ettim. Bu William Griffin.

Neden gece saat onda penceremin dışında? Daha da kötüsü, muz desenli pijamalarımınla sıcacıktım. Beni böyle göremez. Yine de başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Sessizce pencerenin mandalını açıp kaldırdım. Cırcır böceklerinin sesi, nemli yaz gecesinin verdiği his ve bana yöneltilen tehlikeli gülümseme, bunların hayatımın en güçlü temel anısı olmasını sağlamak için bir araya geliyor.

Will, "Merhaba," diyor fısıltıdan biraz daha fazlası ile. "Girebilir miyim?" Bunu sanki ön kapımdaymış gibi soruyor - tamamen normal. Şapkanızı ve paltonuzu almama izin verin, efendim.

"Hm, evet, tabii, içeri gelin." Geri çekildim ve bir bacağını kolayca pencere pervazından sarkıtmasını, uzun vücudunu katlamasını ve başını pencerenin altından eğmesini hayranlıkla izledim. Odamda benimle birlikte durana kadar vücudunun geri kalanını hareket ettirdi.

"On altı yaşımıdayken daha kolay olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerim genişliyor. "On altı yaşımıdayken pencerelerden gizlice mi girdin?" "Yapmadın mı?" Sonra gözleri pijamalarımın kaydı ve sırtışı genişledi.

onun için bu sorunun cevabını teyit ediyor. "Pijamanın her yerinde muz var."

Hafifçe boğazımı temizliyorum ve hayatımdaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyuyorum. "Oh evet.

Şey, misafir beklemiyordum, bu yüzden her zamanki gibi yatmaya hazırlandım.

Ağızına küçük bir gülümseme dokundu ve uzanıp kolumun yenini kelebek elinin parmakları arasında sıkıştırdığında nefesim kesildi. "Her zamanki muz desenli pijaman mı?" Bunu art niyetle söylemiyor. Her şeyden çok bir merak olarak.

"Tam adım Annabell. Bu yüzden kardeşlerim bana Anna-muz derler. Muz temalı pijamalarla dolu bir çekmecem var." Ve iç çamaşırı. "Temelde sahip olduğum tek pijama türü. Bu acınası mı? Hepsini yakmalı mıyım?"

Muz pijamalarımı her zaman sevmişimdir. Genel olarak kim olduğumu bir bütün olarak severim ama burada Karanlık ve Gizemli Bay Tattoo'nun önünde durmak kendimi savunma ihtiyacı hissetmeme neden oluyor. Bunun yetişkin bir kadın olarak yaşamanın garip bir yolu olup olmadığını sorgulamak.

Will, başparmağını kolumun yeninin kumaşı üzerinde nazikçe ileri geri gezdirirken, sanki afallamış gibi bana bakıyor. Arada bir başparmağı bileğime dokunuyor ve kendimi statik elektriğin fiziksel tezahürü gibi hissediyorum.

"Anna-muz," diyor Will sessizce. Takma adımı en az bir kez denemekten kendini alamadı. Gözleri bana dikildi ve onlarda inandırıcı derecede dürüst bir şeyler gördüm. "Bana söz ver, kendinle ilgili neyi değiştirmeye karar verirsen ver, bu onlardan biri olmayacak."

Rahat bir nefes verdim ve ciddi ifadesini fark etmeden önce güldüm. O çok ciddi. En azından gülmüyor. Bu muzları giymekten asla vazgeçmeyeceğime söz vermemi istiyor. Bundan sonra sözleşme yapılacak mı?

"Tamam, bende kalsın." Garip bir şekilde, içimdeki bir şey diğer insanların yanında normalde yapamayacağım bir şekilde gevşiyor ve sakinleşiyor. Sonra soruyorum, "Burada ne yapıyorsun? Ve... bunun benim odam olduğunu nereden bildin?"

Will gömleğimin eteğini çözüp geri çekildi. Yapmadım, dedi çarpık bir sırıtışla. "Yine de evdeki diğer tüm odalar karanlıktı, bu yüzden şansımı önce bununla deneyeyim dedim. Bu bir kumardı."

"Burası Emily'nin ya da Maddie'nin odası olsaydı ne yapardın?"

Omuz silkiyor. "Sarhoş ve kaybolmuş numarası yaptı."

Güldüm. "Bunu gerçekten biraz düşündün."

"Her zaman hazırlıklı ol - bu benim sloganım."

"Ve seninkiyle İzci sloganını kastediyorsun."

"Orası mı duydum?" Odamda kendini evinde hissetmek için arkasını dönmeden önce şüpheli bir düşünce sesi çıkarıyor. Bu konuda çekingen değil, mekanın sahibiymiş gibi ortalıkta dolaşıyor. Belki de bu, Amelia'nın girmesine izin vermeden önce yerleri süpürmeye ve her santimi incelemeye alışkın olan koruma tarafıdır. Garip bir şekilde, onu bu dört duvarın içindeki her şeyi tembelce incelerken izlemekte eğlenceli bir şeyler var.

Odan çok güzel, dedi yumuşak bir sesle. Dizlerim zayıflıyor çünkü kelime *atlı* ağzından çıkmak en baştan çıkarıcı yan yana gelme gibi geliyor. Bu, dünyevi ve tehlikeli görünümüyle güçlü bir şekilde mücadele eden acı verici derecede hassas ve masum.

Kollarımda ürpertiler dans ediyor ve bunun için geceyi suçluyorum. Karanlık ve sessizlik şu anda yakınlıktan sorumlu. Havadaki yük ve tam bir nefes alamama şeklim için. Burada kesinlikle hiçbir işi olmayan midemde dönen ısı için. Bunların hiçbirini gerçekleştiren Will değil, sadece bilim. Veya biyoloji. Veya... fizik. Temelde Will dışında herhangi bir konu!

Yan masamdaki çiçek buketini koklamasını, parmaklarını yatağımın ucundaki peluş battaniyenin üzerinde gezdirmesini, şifonyerimdeki bibloları alıp nazikçe yerine koymadan önce yakından incelemesini izlerken büyüledim. O çok dokunaklı. Dokunduğunu ve hayatı boyunca hissettiğini hayal ediyorum, oysa ben genellikle ellerimi şu anda oldukları yerde tutuyorum - güvenli bir şekilde arkamda, odanın köşesinde tek başıma.

Ama sonra Will şifonyerimdeki çerçeveli fotoğrafı aldı - ailemin tamamının ailem ölmeden önce çekilmiş son fotoğrafı - ve ayaklarım ona doğru hareket etti. Ona bakıyor ve ben ne gördüğünü biliyorum: ıslıl ıslıl iki ebeveynin önünde sıralanmış üç mutlu çocuk; ve ben, sadece üç yaşında, annemin kalçasında kamera yerine ona gülümsüyorum.

"Çekilen son fotoğraf bu."

Will omzunun üzerinden bana bakıyor ve bakışları benimkini tutuyor. "Özür dilerim Annie."

omuz silkiyorum "Uzun zaman önceydi." "Ama eminim ki hala acıyor."

Nefes aldım - sözlerinin benden kopardığı ani duygu hücumunu defetmeye çalıştım. Onun önünde ağlamak istemiyorum. Aslında kimsenin yanında ağlamam. Bu yüzden göz kırpiyorum ve tehdit ortadan kalkana kadar biraz daha kırpiyorum. "Bazen."

Çerçeveyi yerine koydu ve bana baktı. İyi olup olmadığımı soracağından korkuyorum, ki gerçekten umarım öyle değildir çünkü kesinlikle ağlayacağım. Genelde ailemde rahatlık sağlayan kişi benim - ki bu, dürüst olmak gerekirse, iyi çünkü bu, çok gençken seçtiğim bir rol ve kardeşlerim dağılıyor ve nedenini tam olarak anlamadım. Annemle babamı benden daha iyi tanıyorlardı - bu yüzden onların acısını azaltmak benim kendi tayin ettiğim iş haline geldi. Onlara sarılabılırdim. Onları daha iyi hissettirebilirdim. Endişelerini artıracak hiçbir şey yapmadığımdan emin olabilirim. Ve sonra bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ama dinleyen ve teselli eden kişi olmanın bir yan etkisi de insanların beni nadiren dinlemeyi veya teselli etmeyi teklif etmesi. O kadar uzun süredir bu şekilde yaşıyorum ki, istense bile kendimi ifade etmekte iyi olup olmayacağımdan emin değilim.

Tam Will'in beni duygularımdan konuşturacağını düşünürken pazımı hafifçe kavrayarak beni göğsüne çekti. Ve bu kadar. Tetikleyici soru yok. Kocaman kollarını bana doladı ve bedenim onunkinde eriyene kadar beni burada, odamda tuttu. Ona sarılmak çok iyi hissettiriyor. Onu solumak ve kalbinin göğsümde attığını hissetmek. Çok iyi.

Sonra dudaklarını alnıma bastırdı ve tüm kalbim burkuldu.

Burada ne yapıyorsun Will? Bunun tatlılığına daha fazla dayanamadığımda soruyorum. Bu çok kafa karıştırıcı.

Beni serbest bıraktı. Amelia ile iş için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum. Bu haberin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına şaşırdım. Bu çok saçma. Kesinlikle saçma.

Devam ediyor, "Ve fark ettim ki telefon numaran bende yok."

"Ah."

"Ve bende olması gerektiğini
düşündüm..." "Aldın mı?"

Hala beni izleyerek başını salladı. "Eğer... öğretmenle ilgili herhangi bir sorunuz olursa."

"Sağ." Başımınla onaylıyorum. Mantıklı. Mükemmel anlam. "Telefonun nerede? İçine numaramı koyacağım."

Kot pantolonunun arka cebinden çıkarıp bana uzattı. Will'in telefonunu tutmakla ilgili bir şey çok... kişisel hissettiriyor. Daha önce görmeme izin verdiği her şeyden daha kişisel. Kilit ekranı bir dağ manzarası fotoğrafı ve arka planı bir okyanus fotoğrafı. Bunlar belli ki maceraları sırasında çektiği fotoğraflar ve birdenbire bu geziler hakkında her şeyi bilme arzusuna kapıldım. Onu oralarda öylece dururken görmek ve son durağına vardığında yüzünde oluşan gülümsemeye tanık olmak. Belki bir tanesinde onunla gidersin.

Bunun yerine yeni bir kişi oluşturup numaramı yazıp hemen telefonunu geri verdim. Kişi adına hafifçe kaşlarını çattı ve Annie Walker'ı sildi ve Annabell ile değiştirdi. O yaptığında midemde uçuşan müstehcen kelebek dalgasını kabul etmeyeceğiz bile.

Kendimi normal hissetmeye ve fiziksel farkındalıkla uğuldamamaya çalışarak pencereye doğru yürüdüm ve tekrar açtım. "Tamam, peki, artık numaramı aldığına göre, çekinme..." Arkamı döndüğümde ve Will'i ayakkabılarını çıkarırken ve yatağımda otururken bulduğumda sözlerim yarıda kesiliyor "... kal."

Will başucuma yaslandı, ayakkabıları fırlattı, uzun bacaklarını uzattı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçti. Will benim yatağımda.

İçinde. Benim. Yatak!

"Tamam mı? Eğer kalırsam?" cevabı zaten bilen bir adamın özgüveniyle söylüyor.

Ona sürpriz yapıp kovmak isterdim. *Hayır, kalamazsın!*

Dışarı çık!

Evet olmuyor. Onu burada daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyorum.

"Elbette. Ama neden?"

Telefon numaram için buraya geldi ve aldı. Görev tamamlandı.

O yolda olmalı.

Will bana gülümsüyor - kafası karışmış durumda.

Seninle takılmak için. "Tekrar ediyorum, neden?"

"Çünkü seninle takılmak eğlenceli."

Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım, bu yüzden masamdan sandalyeyi çekip oturdum, böylece ruhumun bu tepkiden nasıl parladığını görmedi.

"Tüm yol boyunca orada mı kalacaksın?" O sorar.

Şakacı, ışıltılı gözlerine bakıyorum. "Burası çok uzak değil. Bir haritaya ihtiyacım varmış gibi konuşuyorsun."

Annie. Ses tonu nazıkçe meraklı. "Bir sorun mu var?"

Göz kırpıp başımı sallıyorum. *Hayır. Ben iyiyim. Her şey harika*,Söylemeliyim. Başım hiç dönmüyor. Kalbim atmıyor ve avuçlarım terlemiyor. Bu tamamen normal. Will ve ben sadece takılıyoruz. Hiçbir amaç olmadan. Belirli bir uygulama yok. Sadece... küçük bir odada iki arkadaş eğlenmek için bir arada.

"Yatağında olmam seni endişelendiriyor, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum çünkü bunu yapmayı, zihnimi bu kadar kolay okumayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım vardı. "Öyle değil..." Yalan söylemeye kalkışmadan ve bileceğini fark etmeden önce sözümü kestim. Her zaman yaptığı gibi, hemen içimi görecektir. "Elbette. Evet, sanırım bu beni biraz korkutuyor." Aramızda işaret ediyorum. "Bunların hepsinde iyi değilim, unuttun mu?"

"Bunların hepsi?"

"Evet... sosyalleşme. Dostluk. Gizli gece toplantıları." Duraklatıyorum ve sonra sessizce ekliyorum. "Yatağımdaki adamlar."

"Sağ. Şanslısın ki, bu gece yatağında sadece bir erkek var. Diğerleri yarına kadar burada olmayacak." İkimiz de sırtıtıyoruz. "Cidden. Sadece benim. Gergin olmaya gerek yok. Ama gitmemi istersen, giderim. Seni asla rahatsız etmek istemem."

Bir dakikalığına bunu düşündüm ve şimdi giderse nasıl hissedeceğimi araştırdım. Kendimi onun gidişini izlerken ve sonra bütün gün uyanık yatarken hayal ediyorum.

gece kalmasına izin verseydim ne olacağını merak ediyordum. Hayal kırıklığını o kadar şiddetli hissediyorum ki, sanki çoktan olmuş gibi. "Gitme."

Bu kelimelerin ağırlığı aramızda havada asılı kalıyor ve bir türlü yatışmıyorlar. Soruları ve çıkarımları bir fırtına gibi karıştırırlar.

Bu kez, Will'in kıvranmasını izleme zevkine sahibim. Ya da muhtemelen kıvranmaya en çok yaklaşacağı an. Yutkunuyor, hafifçe boğazını temizliyor ve sonra gözlerini çevirerek arıyor. Ne yazık ki yatağımda açık bıraktığım kitaba düşüyorlar. Onu aldı ve dehşet içinde önümde okumaya başladı. Kabul edilemez. Çünkü o geldiğinde okuduğum sayfada ne yazdığını biliyorum: çiftin ilk öpücüğü. Ve bu kulağa hoş gelebilir, ancak bu yalnızca daha önce hiç tarihsel bir aşk romanı okumadıysanız geçerlidir.

Bu öpücüğün geleceğini biliyordum ve kitabı okumadan önce yatakta rahat ve rahat olmak istedim, bu yüzden kitabı bıraktım ve üzerimi değiştirip dişlerimi fırçalamak için kalktım. Ve şimdi Will onu okuyor... benden önce. Ya gerçekten buharlıysa? Ya kirli konuşma olursa? *Aman Tanrım, ya başka şeyler varsa?*

Dikkatini dağıtmak için sağduyulu bir yol bulmalıyım. Gerçekten sıradan ve kolay bir şey ki kitabı elinden bıraksın ama şüphelenmesin.

"Okumayı bırak!"
ağzımdan kaçırdım
Süper. Gerçekten
sağduyulu.

Will'in gözleri bana çevrildi ve sonra yüzüne çok iyi tanıdığım bir sırıtış yayıldı. Parmakları kapağı biraz daha sıkı kavradı. Neden Annabell? Bu kitabı okumamda bir sorun mu var? Kaşları kalkıyor.

"Wilton, kitabı bırak."

İfadesi bunu söylüyor: şans değil.

Ve sonra - pislik - gözlerini sayfaya ayırır ve okumaya başlar. Yüksek sesle. "Leydi Eloise'in dolgun, erotik ağzına bakan Yüzbaşı Cutler'ın gırtlığından bir hırıltı geldi..."

Hiç düşünmeden yatağa atlıyorum. *"Aman Tanrım, okumayı bırak!"* Yatağın diğer tarafından atlayan Will'e fısıltıyla bağırmaya çalıştım.

Kendi sözlerine gülerek devam ediyor. Will, benden kaçmak için yatağımın önünde koşarken, "Onu o anda ve orada götürmediyse,

öleceğinden emindi," diye okuyor. Kitabı başının üzerine kaldırıyor. "Bu yüzden

dramatik, bu kaptan. Yani bu duyguyu biliyorum ama daha önce ereksiyondan öleceğimi hiç düşünmemiştim.”

"Aman Tanrım! söylemeereksiyon!"

“*gaf*Daha sonra?" -bu kelimenin daha iyi olmadığını çok iyi bildiğinden- etrafımdan dolanmak için bir dönüş hareketi yaparken ve okumaya devam etmek için kitabı indiriyor. "Göğüsleri elbisesinin korsajının üzerinde yükseliyordu ve Yüzbaşı Cutler onun da onu istediğini biliyordu." Bir defans oyuncusu gibi ona çarpmana ve onu şiltenin üzerine sırtüstü yatırmama yetecek kadar tekrar durakladı. Daha çok gülüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve ben onu almak için üzerinde emeklerken kitabı elinden geldiğince başının üzerine doğru uzatıyor. “Sevgili kaptanımızda pek çok onay işareti görüyorum. Bir erkek asla bir kadının onu istediğini düşünmemeli.”

"O bir korsan! Yağmalamaya ve öldürmeye alışkın! Rızanın radarında olduğundan emin değilim!

"Ve bu onu iyi yapar mı?" diye soruyor, kitabı alma girişimlerime hâlâ gülerek.

"Hayır kesinlikle olmaz. Gerçek hayatta dehşete kapılırdım. Ama bu bir kitap. Ve kitaplar... farklıdır." Ben kitabı kapıp yiğitçe elinden almayı başarırken, son kelime bir homurtu gibi çıktı ağızımdan. başımın üstünde tutuyorum

—bir triatlonu yeni bitirmiş gibi nefes alıyorum. Muzaffer bir şekilde gülümsüyorum. "Kaybettin!" Sonra ikimiz de ona bindiğimi anladık.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

MHavadaki oyunbazlık dağılırken ve gerçeklik beni ele geçirirken
gölümsemeniz yavaşça soldu. Will şu anda sırt üstü yatay durumda
ve

bacaklarım onun iki yanında. Benim yatakta. Gözlerimiz birleşirken yüzü asıldı. Isı ve itiraf etmekten korktuğum şiddetli bir şey, içimden fermuarlar istiyor. Will'in elleri hâlâ başının üstünde ve bakışlarım, dövmelelerinin pazısından sonra da devam ettiğini kanıtlayan, omzunun üzerinden yukarı doğru kıvrılan yenin kasketine takılıyor. Ama nereye kadar? Hangi sona? Bilmem gerek.

Tam olarak ne istediğimi bilen Will'in gözleri parladı. "Devam etmek."

Bana gerçekten izin verdiğinden emin olmak için kısaca gözlerine baktım. Bir kez başını salladı. Sonra, titreyen ellerle gömleğinin eteğini okşadım ve yukarı itmek için mümkün olduğunca insani bir şekilde hafifçe kavradım. Yavaş yavaş teni, milyon dolarlık bir sanat enstalasyonunu sergilemek için yükselen bir perde gibi ortaya çıkıyor. Gergin, pürüzsüz, belirgin bir karın, ardından yontulmuş bir göğüs ve - nefesi kesiliyor! - sol göğüs kafesinde mürekkepli yapraklar göze çarpıyor. Mide kaslarını hafifçe esnetiyor ve bunun beni etkilemek için mi yoksa ellerim üşüdüğü için mi emin değilim. Her iki durumda da, oldukça manzara.

Will aniden doğruldu ve beni itip kakacağından ya da ne kadar cüretkar ve becerikli davrandığıma gücendiğini söyleyeceğinden korkarak nefesim kesildi.

Ama yapmıyor.

Gömleğini vücudundan tamamen çıkarmaya devam etmem için kollarını havaya kaldırdı. İçimde bir heyecan kabarıyor.

Kapandığında, Will ve ben yüz yüzeyiz ve onun çıplak gövdesi, omuzları ve göğsü de burada. Deri. Benim için burada sıcak erkek teni

dokunmak. Elimi göğsüne bastırmak için kaldırdım ve tereddüt ettim. Ellerim titriyor ve sinirlerim bunun yanlış olduğunu söylüyor. Bunu yapmamalı ya da bundan zevk alamamalıyım. Ben Annie Walker'ım! Annie Walker tatlıdır. Annie Walker bu tür karşılaşmaları istemez bile. Annie Walker—

Will tenine bastırırken eli benimkini kaplıyor. Pes ettim ve bunun ne kadar inanılmaz hissettirdiği karşısında gözlerimi kapattım. Ama şimdi tek istediğim daha fazlası. Yavaş yavaş ellerim onun dövmeli kalkık derisinin verdiği hissi ezberliyor ve bir dokuya, bir hatıraya sahip olmasına hayret ediyor. Parmaklarımı nazıkçe yukarı ve omzunun üzerinden kaydurdım, yol boyunca çıkıntılı köprücük kemiğini ve ardından asi saçlarının arkasına kadar uzanan boynunun kıvrımını hissetmek için durdum. Will'in yüzü döndü ve çenesini avucuma bastırdı. Aramızda bir şeyler oluyor ve ben bunu durduramıyorum.

Elleri şimdi kalçalarımda, orada sabitlenmiş, kıpırdamadan. "Annie..." diyor Will sessizce. "Sormam gerek - sen bakiresin, değil mi?"

Gerçek aramızda düşüyor.

Yutkunuyorum ve yalan söyleyebileceğim her şeyden fazlasını diliyorum. Ya da belki bilmiyorum. "Evet. Nasıl bildin?"

"Pekala," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "Birincisi, itibarın. Ve iki... geçen gece beni öpme şeklin. Durakladı ve ne kadar kötü olduğunu bildiğini söyleyeceğinden korkuyorum. Ne kadar deneyimsiz. Ama sonra ağzının köşeleri kıvrılıyor ve tutuşu sıkılaşıyor. "O kadar duyarlıydın ki, tutkuyu ilk kez yaşıyormuşsun gibi. İnanılmazdı."

Yüzüm kızarıyor ve bakışlarımı yere indiriyorum. Ama Will yüzüme dokunup ona doğru döndürdü. "Beklemenizin bir nedeni var mı?"

Sessizlik etrafımızı sarıyor ama ben rahatsız hissetmiyorum. Her zaman yaptığım gibi Will'in yanında kendimi tamamen güvende hissediyorum. Normalde ne pahasına olursa olsun bu konudan kaçınırım çünkü dürüst olmak gerekirse bu utanç verici; ama şimdi onunla her şey açığa çıktığına göre, rahatlamadan başka bir şey hissetmiyorum.

"Korktuğum için bekliyordum." Bu kelimeleri hayatımda ilk kez yüksek sesle söylüyorum, şu ana kadar nedenini gerçekten bilmeden. "Aslında emin değilim*korkmuş*doğru kelimedir. ben sadece

Kendimi o parçamı onlarla paylaşacak kadar güvende hissettiren birini hiç tanımadım.

Her zaman bekaretimin aptalca olduğu hissine kapıldım - kardeşlerim bunu pek çok kelimeyle söylemediğinden değil, ama ne kadar melek olduğumla ilgili küçük yumruklarda söylediler. Nasıl da inci gibi kapılardan geçebilecek tek kişi benim. Sanki bir şekilde bekleme ihtiyacım, herkes gibi arzulara ve ihtiyaçlara boyun eğmediğim için herkesten daha tatlı ve daha kutsal olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Will bunu yapmaz. Başkalarına bir şey kanıtlamaktan çok kendimi ve duygularımı korumakla ilgili olduğunu anlamış gibi başını salladı.

Will'in gözleri ağzıma indi. "Zaman mı?" diyor sessizce ve midem bulanıyor. Nefesimizin sabit sesleri şu an için tek film müziği.

"Giriş zamanı."

"Beni tekrar öpmek istiyorsan, Annie, yapmanı istiyorum. İstedğin kadar al, ben de ellerimi burada tutacağım" - tekrar kalçalarımı kavradı - "Bana onları taşımamı söylemezsen."

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum - bunun hayatımda çok önemli bir an olduğunu hissetmek ve bilmek. Cevaplamaktan korktuğum soru, Will'in sonsuza kadar burada olmayacağını bildiğim halde neden bu işi daha da ileri götürmeyi düşünecek kadar kendimi güvende hissediyorum? Onunla bunun sadece tutku olabileceğini ve başka hiçbir şeyin olamayacağını bildiğimde. Bunu onunla istememeliyim çünkü sonsuza dek mutlu, bebekler ve beyaz çitler için bir seçenek yok.

Ve henüz...

Gözlerim göğsünde, omuzlarında ve boynunda gezindi ve sonra bir adım atmaya karar verdi. "Onları hareket ettirebilirsin."

Dört küçük kelime. Ölümcül sözler. Arzu parmaklarımdaki ipleri çekiyor ve en hafif baskıyla karnının yanlarına doğru kaldırıyor ama yine de kaburgalarının elimin altında genişlediğini hissediyorum. Kesinlikle hareketsiz duruyor. Gözlerimin ve parmaklarımın biraz önce açtığı yolu takip ederek avuçlarımı daha da yukarı kaydırırken titriyor ve gerginim. Daha önce hiç onun sıcak teni gibi bir şey hissetmemiştim.

"Ellerimi her zaman kendime saklıyorum çünkü kimse benden bunları istememi beklemiyor," diyorum bir ifadeden çok bir farkındalık olarak. "Ama seninle..." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım ve ifadem havada asılı kalmasına izin verdim.

"Öp beni Annie. Lütfen."

Özlem ve kısıtlamayla ham olan sesi, bende var olduğunu bilmediğim yanlarımı heyecanlandırıyor.

Cesaretimi kaybetmeden öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Daha önce öpüştük ama bu farklı. Samimi ve dolu. Bağlandığımız an, göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta ve bedenimde biriken arzuda kayboldum. Dudakları sıcak ve yumuşaktır. Kendini göstermiyor, sadece yumuşak öpücüklerime karşılık veriyor. Küçük presleri keşfetmek. Öpüşmeye gelince tam bir amatör olduğumdan değil, Will'i öpmeye amatör olduğumdan. Ve bu, aldığım son şutsa, bunu değerlendirmek ve bir saniye bile acele etmemek istiyorum.

Ona bakmak için geri çekildim, o arkasına baktı ve sonra tekrar eğildim, gözlerim açık, öptüm. Bir kez daha geri çekildim, mavi-gri gözbebeklerinin arkasındaki ateşli bakışı fark ettim, eğildim ve tekrar öptüm. Üçüncüsünden sonra hafifçe gülümsüyor, benim tarzımı yakalıyor. Bu sefer eğilen kişi olmadan önce bir kaşını kaldırıyor. Beni öpüyor ve oyalanıyor, eğilerek ve ikna ederek. Burada. Bu şekilde daha da iyi.

Gözlerim tekrar kapanıyor ve batıyorum, batıyorum, batıyorum.

Geri çekildi ve dudaklarımız bırakmak istemiyormuş gibi yavaşça soyuldu. Ve bu sefer, öpmek için girdiğimde ben de oyalanıyorum. Yeni bir ritim başlatıyorum

— daha derin ve daha keşfedici bir şey.

Kollarımı boynuna kadar kaydırdım, böylece göğsüm onunkine bastırıyor. Yaklaşmak istiyorum - buna ihtiyacım var. Kendimi bu öpücüğe kaptırırken bilincim yavaşça benden uzaklaşıyor ve ona hayatım boyunca tutunuyorum.

Ve sonra ilk kez, Will'in elleri kalçalarımın gömleğimin altından yukarı kayarak çıplak sırtıma yayıldı. Beni daha da yakınlarına çektiler, pürüzlü başparmakları yumuşak tenimde geziniyordu. Will beni kucaklayıp öptüğünde hiç bu kadar canlı hissetmemiştim - koku alma şeklimi seviyormuş gibi zaman zaman derin nefesler alıyor.

çok korktum heyecanlandım Utanç verici derecede muhtaç.

Will'in ağızı çenemi ve sonra boynumu öpmek için ağızımdan ayrıldı. Başım geriye yaslandı ve elleri kalçalarımın altına, arka tarafıma gitti, burada popomu kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Nefesim kesiliyor ve o ağızına alıyor. Bir iplik kopar ve kayboluruz.

Will beni sımsıkı tutuyor ve üzerimde süzülecek ve sırtımı şilteye yaslayacak şekilde döndürüyor. Nabzım kulaklarımda, Will'in öpücükleri boynum gibi bulabildiği açıkta kalan her yere uzanırken, vücudumun her köşesine sıcaklık hücum ediyor. Pijamamın üstünden dışarı bakan derinin V'si. Ve sonra karnımdaki tepemin çıktığı küçük deri bölümü. Tam bunun saf coşkusundan bayılabileceğimi düşünürken Will, "Neden gülümsüyorsun?"

Başımı salladım ve tekrar yüz yüze olmamız için onu çekiştirdim. "Sadece kendi düşüncemle kendimi utandırдым."

Gözlerinin siyah merkezleri büyüyor. "Söyle."

Dudağımı ısırdım ve kendime artık geri dönüş olmadığını söyledim. "Sadece acaba...beni... tutkuyla...öpebilir misin diye merak ediyordum," diye sordum, kelimeleri zar zor ağızımdan çıkarabiliyordum ve o kadar utanmıştım ki alev alev yanabiliyordum. "Daha az kontrollü. Geri çekildiğini hissedebiliyorum... ve yapmanı istemiyorum."

Bana tepeden bakıyor - alnının üzerine düşen asi buklesi ve irislerinin etrafındaki mükemmel, tehlikeli çerçeveye rekabet eden koyu renkli dövmeleeri. Ve sonra bir dalga beni bütün olarak yutuyormuş gibi, ağız benimkinin üzerine eğiliyor ve verdiği kadarını istiyor. Ben bir ses çıkarıyorum, o da bir ses çıkarıyor ve sanırım bunun ne kadar harika olduğu ve daha ne kadar çok şeye ihtiyacım olduğu yüzünden ölebilirim. Will'in bana vermek istediğı her şeyi almaktan başka hiçbir şey umurumda değil. Ve işte o zaman, bir daha asla sadece güzel, yumuşak ve istikrarlı olanla yetinemeyeceğimi anlıyorum. Yani, evet, o şeyleri hâlâ istiyorum. Ama ben de bunu istiyorum. Tehlikeli, özgür ve talepkar. Buna ihtiyacım olmadığını nasıl düşünmüştüm?

Kürek kemiklerini kavradım ve sonra şaşkınlıkla geri çekildim. "Dövmelerin sırtına kadar uzanıyor!" Yukarı ve tekrar baktım ve bu güzel çiçeklerin omzunu tamamen sardığını görmek beni çok mutlu etti.

Kolunun üstüne dayayıp diğer eliyle saçımı yüzümden geriye iterek bana baktığında Will'in gözleri odaklanmıyordu. "sen oldun

merak ediyor?"

Seninle tanıştığımdan beri her gece, dedim ciddiyetle. "Bazen uyuyamıyorum çünkü burada nerede biteceklerini hayal ederek yatıyorum."

Bana bakıyor, zar zor nefes alıyor. "Bunu beklemiyordum."

Sonra başını eğdi ve öyle samimi, öyle talepkar, öyle ateşli bir öpücük için hızla ağzımı aldı ki ayak parmaklarım kıvrıldı ve bacaklarım onunkine kenetlendi. Dili dudaklarımı ayırdı ve ben onun tarafından tüketilene kadar benimkilerin üzerinde gezindi ve kendim hakkında bildiğim her şey yok olup yeni çizgiler çizmeye başladı. Daha fazla istiyorum. Her şey.

Biz öpüşürken, Will'in elleri gömleğimin düğmelerini alttan başlayıp yukarı doğru hareket ettiriyor. Elini tuttuğumda sadece bir tane kaldı. "Beklemek. Zaman aşımı."

Hemen duraksıyor ve geri çekiyor.

"Henüz hazır değilim," dedim gergin bir telaşla. "Üzgünüm... Olacağımı düşünmüştüm ama sonra işler ilerlemeye başlayınca..."

Will hemen yüzümü kavradı ve sözümü kesti. Özür dileme. Açıklamaya gerek yok."

"Kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma." Kolunun üzerine dayayıp boşta kalan elini kullanarak elimi ağzına götürdü. Bileğimin içini ruhuma yayılan bir şefkatle öpüyor. Bana ya da başka birine hiçbir şey borçlu değilsin, Annie. Sadece seni öpmek bir hediye. Bir..." Kaşlarını çattı ve duraksadı, parmaklarımla boş boş oynuyordu. Bana tekrar baktığında, gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim kadar saf bir şey görüyorum: korku.

Ne söyleyeceğini asla öğrenemiyorum. Will'in gitmesini bekliyordum ama iç çekti ve başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekti, beni o kadar sıkı tuttu ki uçup gideceğimden korkuyormuş gibi hissettirdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İrade

Sgöz kapaklarımın arkasına karanlık vuruyor ve hızlı bir nefes alıyorum. Kaya gibi uyuyordum. Ölüler gibi. Mesela... yalnız değilim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Muzları ve sarı saçları görünce gözlerimi açıyorum. Annie bana iyice sokulmuş, bacağı benimkinin üzerine atılmış, başı çıplak omzumun girintisine girmiş ve eli göğsümde uzanmış. Derin derin nefes alıyor - mışıl mışıl uyuyor. Sonra birlikte uyuyakalmış olmalıyız...Kahretsin, dün gece ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kesinlikle sadece bir öpücük değildi. Yıkıcıydı.

Bu iyi değil.

Ve iyi değil derken, Tüm Durumun iyi olmadığını kastediyorum. Ben bunaldım. İçimde ne yapacağımı bilmediğim çok şey oluyor. Annie için hissedebileceğimi bilmediğim şeyler hissediyorum. Normalde, şimdiye kadar bir ilişkide sıkıldım. Bu Annie ile bir ilişki bile değil ve onun için daha fazla olma ihtiyacıyla derimi yırtıyorum. Bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olmak. Büyürken asla modellendiğini görmediğim türden bir adam olmak.

Ve yine de - buna güvenebilir miyim? Onun yanında kendime güvenebilir miyim? Benim gibi bu kadar yükü ve kalp kırıklığı olan bir adamın beyaz çitin içinde bir hayatı paylaşmasını ister miydi? Az önce kardeşime sevdiği kadınla molaları doldurmasını söylediğimde, Annie ile daha fazlasını arzulayan, yaşayan en büyük ikiyüzlü gibi hissediyorum. Ama farketmedim...

Belki bizim için bir umut vardır.

Ya da belki bir adım geri atmalı ve bu gür kıvrımlı kadın yanımda

sıkışmadan düşünmeliyim.

Roma'ya geri dönmek kötü bir fikirdi. Annie'nin bana dokunmasına izin vermek için. Öp beni. Beni tersyüz et. Bir ilişkiden hoşlanmayacağımı düşündüğümde ve aileminkine benzer bir pozisyonda olma riskini almak istemediğimde her şey çok daha kolaydı. Çünkü ebeveynleri arasında on sekiz yıllık nefret dolu bir evliliğe katlanan birinin başka seçeneği var mı? Sadakatsizlik ve duygusal istismar ne zaman tek gördüğümdü? Hassasiyet yoktu. Sabır yok. Hakaretler ve sert kınamalar vardı ve o gece, babamın anneme vurmasıyla ya da onun bizi başka bir adamla sonsuza dek yatması için terk etmesiyle tüm bağırışlarının sona ereceği gece olup olmayacağını merak ediyordum.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Ethan ve ben her zaman korkunç bir şeyin eşiğinde bekliyorduk - ne zaman kırılacağını merak ediyorduk. Asla olmadı - ve sanırım bunun için minnettarım. Bunun yerine, evlilikleri, sahip oldukları şeyin belki de normal olduğuna inanmamı sağlayan hayali olmayan bir şekilde fiyaskoyla sonuçlandı. Ethan'la ben evden ayrıldıktan sonra boşandılar ve bize yaşattıkları onca cehennem hiç yaşanmamış gibi davrandılar. Sanki ne pahasına olursa olsun gerçek ilişkilerden kaçınan bir adam olmadım çünkü bildiğim tek şey acı veren ilişkiler. Annie kadar iyi, umutlu ve sevimli bir kadına hiçbir şekilde güvenmeyen bir adam.

Onunla tanışana ve onu kollarıma alana kadar, bu kadar şefkat gösterebileceğimi hiç bilmiyordum. Ve ben seksten bahsetmiyorum. Hassas konuşmalardan bahsediyorum. Hassas sözler. Hassas anlayış. Uyurken boynuma verdiği nefes bile hassas ve ben bunu istiyorum. Hepsini. Bunun sürdürülebilir olduğundan veya sürdürülebilir olup olmadığını öğrenmek istediğimden emin değilim. Arka bahçemdeki manolya ağacına tırmanabileceğimi fark ettiğimden beri, kendimi korumada ve bana daha fazla acı verecek her şeyden kaçınmada çok iyi oldum.

Tuttuğum kadın, bana herhangi birinin sahip olabileceğinden daha fazla acı verme potansiyeline sahip. Ve eminim ki aynısını ona da yapabilirim. Buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdilik hareket etmem gerekiyor. Güneş hala yumuşak ve ılık, henüz yükselmeye başlıyor, bu da her zamanki sabah erken uyanma saatim civarında olduğu anlamına geliyor.

zaman. Acele edersem, yine de kimse fark etmeden buradan gidebilirim. Belki Annie fark etmeden önce bile.

Ama aşığı baktığımda, kendimi kurtarmanın en iyi yolunu değerdendirmeye çalışırken, uzaklaşmak yerine, parmaklarımın onun yanında daha sıkı kıvrıldığını görüyorum. Annie'de fark etmemem gereken her şeyi fark ediyorum. Kirpiklerinin uçlarının kıvrılması ve diplerinin sarı olması gibi. Burnunun üzerinde bir sürü küçük çilleri var. Ve bana nasıl mükemmel bir şekilde kıvrıldığını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, Annie'yi bir kucaklayıcı olarak kabul etmedim. "*Ellerimi hep kendime saklarım.... Ama seninle...*"Bu sözler kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor.

Üzerime tamamen örtölmüş, inanılmaz derecede sevecen bir şekilde üzerime ağırlık yapıyor. Parmaklarımı muz baskılı pijamalarının sevimli kumaşına kıvrımak ve sonra teker teker soymak istesem de yan tarafında hafif tutuyorum. Onu döndürmek ve boynundan aşığı ve karnının üzerinden öpücüklerle uyandırmak istiyorum. Onu öpmek ve durmamak istiyorum.

*Kalkma zamanı, Will. Çıkmak!*Ve ben tekrar net bir şekilde düşünebilene kadar uzaklaş. Ve kesinlikle onun bekaretini alan kişi ben olamam. Sadece Amelia ve benim onunla olan işimi karmaşıktıracağı için değil, ay sonunda kesinlikle buradan gitmiş olacağım (Amelia'yı kabul eder etmez) ve sonra Washington, D.C.'ye gideceğim. Yüksek stresli, yüksek riskli ve hızlı tempolu bir iş olacak. Benim favorim. Kökler veya ilişkiler için zaman yok.

Dikkatlice Annie'nin altından kaydım ve aynı anda yastığı omzumun başını dik tuttuğı yere doğru çektim. Hareket etmiyor ya da kıpırdamıyor. Bunu duymaktan nefret etse de, yumuşak pembe dudakları somurtmak üzere gevşemiş ve kirpikleri elmacık kemiğine doğru kıvrılmış halde uyuyan bir meleğe benziyordu. Saçları dün gece yaptığı topuzun yarısı içeride, yarısı dışarıda ve bir şekilde tüm manzarayı daha da çekici kılıyor.

Yataktan kalktım, gerginliği biraz olsun hafifletmek için omuzlarımı yavaşça birkaç daire çizerek çalıştırdım. Güneş şimdi daha yüksek ve kimse fark etmeden pencereden çıkıp sokağın aşığındaki SUV'uma geri dönmem için beni teşvik ediyor. Pencereye ulaştığımda camı olabildiğince sessizce kaldırıyorum.

gıcırdamadığı veya sıyrılmadığı için mutlu. Bacağımı tıpkı girdiğim gibi yandan sarkıttım ve sadece Annie'ye bir kez daha bakacak kadar durdum.

Şimdi bana baktığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor, gözleri açık, usulca gülümsüyor. O hiçbir şey söylemiyor, ben de. Mavi gözleri sabah güneşinde parlıyor ve kafamdan en evcil görüntüler geçiyor: onun bir kase mısır gevreğini doldurması, benim onu sütle doldurmam ve sonra birlikte masada yemek yerken kucağımda oturması - çünkü ben böyle yapışkan bir orospu çocuğuyum. Hepsi yanlış. Bu onun hakkında sahip olmam gereken türden bir fantezi değil. Her şey cinsel olmalı. Hepsi ilkel ve geçici. Bunun yerine, göğsümü ovuşturuyorum ve yanlışlıkla güneş doğarken verandada benimle kahve içmesini istemeden önce kendi kendime buradan defolup gitmem gerektiğini söylüyorum.

Annie'ye son bir kez gülümseyip penceresinden dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

—

Mabel'in gittiğinden emin olana kadar odama dönemem. Bu sabah resepsiyon masasının etrafında dolanıp Terry'yi tembel tembel gazeteyi ön verandaya atmak yerine çimlere fırlatırken yakalamayı bekliyor olacak. Bu yüzden, geri dönmeden önce biraz kahve içmek için lokantaya dolambaçlı yoldan gidiyorum ve Mabel'in saat dokuzda kasabada yapacağı egzersiz yürüyüşü için ayrılana kadar zamanımı bekliyorum.

Lokantaya yaklaştığımda, ortak alana park ediyorum ve ardından kasabanın içinden oraya doğru yürüyüşüme başlıyorum. Gözlerimi açmış durumdayım ve birinin çıkıp beni hiç ilgilendirmeyen bir satış yapmasına hazırım ama çok şükür ortalık sessiz. Pencerelelere dayanmış burunlar, köşelerden bakan gözler, gerçekten görünürde kimse yok.

Barda oturan Noah dışında lokanta boş. The Pie Shop'a gidip daha fazla kahve yapmadan önce neredeyse her sabah kahve içmek için buraya gelir. Jeanine kapıdan fırlayıp barın arkasına koştururken ve ardından megavatlık bir gülümsemeyle önlüğünü kafasına atarken, bar taburesini ondan iki tane indirdim. "Günaydın sevgilim!"

İkimiz de Jeanine'e başımızla selam verdik ve Noah'nın tavırlarını yansıtmak tuhaf hissettirdi.

"Günaydın mı?" Jeanine'e sorar. İkimiz de homurdanarak cevap verdik.

Jeanine not defterini ve kalemmini alıp cebine tıktırdı. "Pekala. Tamam, Noah için her zamanki gibi: katran kadar siyah kahve. Peki ya sen, Will? Bana kaşlarını kaldırdı ve uzun kumral saçlarını omzunun üzerinden atarak cevabımı bekledi.

Noah'ya ve Jeanine'e baktım, keşke o dinlerken siparişimi vermek zorunda kalmasaydım. "Ah, kahve de."

"Siyah?"

"Evet." Hafifçe öne eğiliyorum. "Ayrıca krema ve şeker." Noah'ın sırtışını yakaladım.

"Kapa çeneni," diyorum ona, ellerini kaldırıyor. "Bir şey demedim."

"Gülüştün işe yaradı. Hem erkeksi olup hem de krema ve şekerden zevk alamayacağımı düşünmen cinsiyetçi.

Noah, hâlâ tamamen ilgisiz bir ifadeyle gözlerini bana dikti. "Bir turta dükkanında çalışamam, hayatımın her günü önlük giyemem ve aynı zamanda cinsiyetçi olamam."

"Bütün bunların bir paravan olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sen ve senin katran gibi siyah kahven bok gibi cinsiyetçisin."

Jeanine kıkırdar ve içeceklerimizi doldurmak için cezveye doğru döner. "Siz ikiniz bu sabah güneş ışınları gibi değil misiniz?" Jeanine, Noah'ın sade kahvesini önce ona, sonra benimkini bana kaydırır. Noah her zaman huysuzdur, yani bu yeni bir şey değil, dedi, benimle yüz yüze gelmek için tezgahın üzerinden eğilirken. "Ama benim için her zaman bir gülümseme var. Gülüştüm nerede Will?

Bana gelmiyor - sanmıyorum. Sadece Jeanine. O doğal olarak çapkın ve doğal olarak çapkın insanlar genellikle bana çekilir. Muhtemelen onlardan biri olduğum için. Bunu erken yaşta öğrendim: çapkın insanlar çok sevilir ve okula gittiğim ve Teressa Howard'a Lisa Frank gömleği içinde güzel görüldüğünü söylediğim ve bana sarıldığı günden beri herkesten ve herkesten sevgi alma işindeyim.

Ben. Sarılmayalı haftalar olmuştu ve hala çok iyi hissettiğimi hatırlıyorum.

Kahvemi yudumluyorum ve sırtıyorum - bugün tam olarak hissetmiyorum. "Özür dilerim Jeanine. Uzun gece."

Gözleri parlıyor ve dik durmadan ve yumuşak bir ısıklık çalmadan önce kaşını kaldırıyor. "Tek başına kahvaltı için ektiğin şanslı kadın kim? Tanıdığım kimse var mı? Hesaplanmış kolay sırtışı özlemiyorum. Annie olup olmadığını görmek için balık tutuyor çünkü burada lokantada birlikte öğle yemeği yedik.

"Ben..." Söz konusu hanımın erkek kardeşinin benden sadece bir tabure uzakta oturduğunu ve aynı zamanda patronumun nişanlısı olduğunu hatırlayarak kendimi yakaladım. Kendimi izlemeliyim. "O kadar uzun bir gece değildi."

Jeanine bu sefer daha sert gülüyor. "Anlıyorum. Şimdi huysuz ruh hali daha mantıklı." Annie ile seks yapmadığım için moralimin bozuk olduğunu ima etmesi sinir bozucu. Bunu daha az umursayabilirdim ve Annie'nin dürüst olmasına ve durmak istediğini söylemesine sevindim. Huysuzum çünkü onunla geçirdiğim gece daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. "Pekala, peki, ikinizi erkeklik saatinize kadar yalnız bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen tatlım. Jeanine mutfığa girer.

Noah ve ben birkaç dakika sessizce oturduk ve bunun için minnettarım. Annie ve üzerimde sahip olduğu manyetik etki hakkında ne yapacağımı düşünmem için bana zaman veriyor. Bir yanıma ona yardım etmeyi teklif etmekten vazgeçmem gerektiğinde ısrar ediyor. Dün gecedен sonra -ve sonra onun yanında uyuyakaldığımdan- kendim için çizdiğim yolda kalacaksam sınırlarımı zorlamam gerektiği açıktı.

"Yani..." Noah'ın sesi beni düşüncelerimden ayırdı. "Geceyi Annie ile geçirdin, ha?"

Kahvemde boğuluyorum. Tam bir öksürük, göz yaşartıcı, nefes nefese boğulma.

Pislik Noah gülüyor. "Sakin ol. Bir tehdit gibi ortaya çıkmasını istemedim. Belki de dünyada beni tehdit altında hissettirebilecek tek kişi o. Bazı oldukça ürkütücü insanlara baktım ama Noah

Ona karşı, isterse hayatımı cehenneme çevirebileceğini söyleyen sessiz bir güveni var.

Öksürüğümü hafifletmek için bir yudum daha kahve alıp elimin arkasını ağzıma bastırdım. Hayatım gözlerimin önünden geçmeyi bıraktıktan sonra Noah'a baktım. "Bu soruyu başka nasıl alabilirim?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kahvesine sırtıyor. Tehdit değil, kıcım. Bunu söylediğinde ne yaptığını biliyordu ve ona yalan söylemeye veya geceyi Annie ile geçirmedişime onu ikna etmeye cesaret edemem. Ama en azından onun önünde dürüstçe masum olabilirim. Benim için bir ilk.

"Onunla yatmadım, bilesin." duraksıyorum. "Şey...birlikte uyuyakaldık ama ben..."

Noah elini kaldırıp sözümü kesti. "Ayrıntıları bilmeme gerek yok. Bu beni ilgilendirmez."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Değil mi?"

Gördüğüm kadarıyla, bu kasabadaki her şey herkesi ilgilendiriyor gibi görünüyor.

Noah sakalının altından gülümsüyor ve o adamınki gibi bir sakal bırakabilmek için tüm dövmelerimi değiş tokuş ederdim. Bu adil değil. Ben eski askeri adamım, korumalığa geçtim - erkeksi sakallara sahip olmalıydım. Mükemmel şekilde uzatabildiğim tek yüz kılı kirpiklerim. Uzun ve kalınlar ve kadınlar onları her zaman not eder. Çok yazık. Kaslarıma dikkat edin, köşeli çeneme dikkat edin, Allah aşkına kıcıma dikkat edin - ama lütfen, Tanrı aşkına, kirpiklerimin uzunluğu ve hacmi hakkında yorum yapmayın.

"Annie yetişkin bir kadın. Onu takip etmem ya da kiminle çıkıp çıkmadığını izlememe gerek yok. Noah gündelik bakışlarını bana çevirdi ve omzunu silkti. Kahvesinden bir yudum alıyor ve ardından bardağı bırakıp içine bakıyor. Onu ve Amelia'yı birlikte gördüm ve onları desteklememek elde değil. Onları çılgınca kıskanmak. Birbirleri için iyidirler.

Annie için iyi olur muydum?

İçgüdüsel olarak, onun benim için iyi olacağını biliyorum. Ama onu aşağı sürükleyeceğimden endişeleniyorum. Nasıl iyi iletişim kuracağımı bilemezdim ya da işler zorlaştığında ayrılmak için bir istek duyardım - çünkü hastalıklımış gibi tüm yüzleşmelerden ve rahatsızlıklardan kaçındığımı bilecek kadar kendimin farkındayım.

Bu yüzden kardeşimi geri aramadım. Bu yüzden yıllardır ailemi ziyaret etmek için eve gitmedim. Bu yüzden, kadından kadına ve bir yerden bir yere süzülebileceğim ve asla gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalacak kadar bağlanamadığım, başıboş bir göçebe olmamı sağlayan bir kariyer seçtim.

Jeanine sallanan mutfak kapısından içeri süzülüyor ve gülümseyip göz kırparak yumurtalarımı önüme koyuyor. Ancak başka bir masanın siparişini almak için lokantanın karşısına geçtikten sonra Noah'a, "Nerden bildin? Geceyi Annie ile geçirdiğimi kastediyorum.

"Kamyonunu gördüm."

"Şehrin karşı tarafında oturuyorsun."

"söylemedin *BEN* kamyonunu gördüm." Bana baktı ve sıırttı - bana bu kasabanın karıştığıının hayal bile edemeyeceğim kadar derin olduğunu hatırlattı. "James bu sabah teslimat için çıkarken görmüş. Kasabada çıkmaya başladığınız dedikoduları ve ardından kamyonetinizi kız kardeşlerimin evinin aşağısında gördüğünüzü düşünürsek... iki ile ikiyi bir araya getirmek için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Annie dün gece bakire olduğunu doğruladı ve hayatındaki kaç kişinin bunu bildiğinden veya günün sonunda onun için önemli olup olmadığından emin değilim. Ama ben bir kadının odasında yatıp hiçbir şey olmadığını varsaydığın türden bir adam değilim. Öte yandan, bu kasabadaki itibarını değiştirmek istiyordu.

"James'in başka birine söylediğini düşünüyor musun?"

Noah kahkahasını bastırdı ve bana seni zavallı salak diyen bir yüz ifadesi verdi. "Çiftçinin görünüşü sizi yanıltmasın. James, Mabel'in olduğu dedikodunun her parçası. Durdu ve bir şey hatırlamış gibi başını iki yana salladı ve sonra geri aldı. "Ayrıca şerifimiz Tony'nin bu sabah seni Annie'nin yatak odası penceresinden dışarı çıkarken gördüğü gerçeği de var."

"Bok."

"Evet."

James'ten bahsetmişken, bir dakika sonra ıslık çalarak lokantaya giriyor. James, şimdiye kadar kimsede gördüğüm en açık gülümsemeye sahip. Herhangi bir art niyet yok

bunun nedeni - sanki her zaman gerçekten mutluymuş gibi. Garip.

"Günaydın Jeanine!" kapıdan seslenir. Elinde bir pano taşıdığını fark ettim ama barın uzak ucuna gitti ve Noah'ın yanındaki tabureye gelmeden önce onu kasanın yanına bıraktı. Noah'ın sırtına vurur. "Günaydın günışığı. Dün gece beni rüyada mı gördün?"

Noah, "Hı hı," dedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Rüyamda kamyonumla seni ezdiğimi gördüm."

Eh, bu bir zevk James, dedi Jeanine, siparişini almaya gelirken. "Seni sabahları burada hiç görmüyorum."

"Kasabada halletmem gereken bazı işlerim vardı."

Noah ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne işi? Yarına kadar dükkanıma teslimat yapmazsın."

"Göreceksin," dedi sinir bozucu bir sırıtişla. Belki bunun hakkında çok fazla düşünüyorum, ama bu sabah kasabanın doğal olmayan sessiz mizacı ile birleştiğinde, bir huzursuzluk hissediyorum. "Sabah örnekleyiciyi alacağım Jeanine, teşekkürler." James bana bakmak için Noah'ın etrafından dolandı. "Siz ikiniz heyecan verici bir konuşma mı yapıyordunuz?"

"Noah'ın beni kurnazca tehdit ettiğini sayarsan, o zaman, evet, harikaydı."

James gülüyor. Noah başını sallıyor, ileriye bakıyor. "Bu bir tehdit değildi." "Bahse girerim öyleydi," diyor James. "Annie ve seninle ilgiliyse,

Dün geceki pijama partisi kesinlikle bir tehditti. Ve kız kardeşler bundan haberdar olana kadar bekle.

"Hiçbir şey olmadı!" diyorum, aniden bir avukata ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

"Titremeyi bırak." Noah kupasını yukarı kaldırdı, son kahve parçasını da yudumladı ve taburesinde bana döndü. Senden hoşlanıyorum Will. bende hep var Biliyorum, üne sahip adamı küçük kız kardeşinden uzak durması konusunda uyaran koruyucu ağabey olmam gerekiyordu, ama ben böyle çalışmıyorum. Yemin ederim seni tehdit etmeye çalışmıyorum çünkü James'in dediği gibi kız kardeşlerim bunu benim müdahalem olmadan gayet iyi yapacaklar. Ama bundan da öte, kız kardeşlerimin neye ihtiyaçları olduğunu benden daha iyi bildiklerine güveniyorum. Ve gerçek şu ki, sen ve Annie arasında her ne oluyorsa, onu destekliyorum.

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet." Noah ayağa kalktı ve bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Annie'den çok senin için endişeleniyorum."

"Neden öyle?" Ona tüm kalbimle katılmama rağmen söylüyorum.

Noah uğursuzca, "Çünkü onun gibi biriyle hiç tanışmadığını garanti edebilirim," dedi ve sonra gitmek için döndü, durakladı ve James'in bıraktığı şeye bakmak için barın yan tarafına gitti. Bana bir bakış atmadan, başını sallamadan ve başka bir söz söylemeden ayrılmadan önce homurdanarak güldüğünü duydum.

"Ne olursa olsun," dedi James bir lokma yumurtanın yanında, "seni tehdit etmeyi planlıyorum." Gülümsemesini bana doğrulttu ve aniden artık o kadar da güneşli görünmüyordu. Bir kılıcın sahip olduğu parıltıya sahiptir. "Ona zarar verirsen seni öldürür ve vücudunu bitkilerime gübre olarak gömerim."

Yavaşça bir kez başımı salladım. "Kayıt edilmiş."

Tezgâha on dolarlık bir banknot fırlattım ve sonunda o panoda ne olduğuna bakmak için oraya gittim. İçimden küfrediyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Yumurtalarını eşelemeye devam ederken yüzüme bile bakmadan gülüyor. "Hayır. Bu Harriet'in işi olurdu.

"Hepsinin bunu yapacak zamanı ne zaman oldu?"

"Yaklaşık otuz dakika önce, doğaçlama yaptıkları kasaba işletme sahipleri toplantısında. Her kurumda bir tane var."

"Elbette var." Ve bu, bugün neden orada bir hayalet kasaba olduğunu açıklıyor. Beni ve Annie'yi ayrı tutmak için bir dilekçe hazırlamak üzere hepsi toplanmıştı. En üstte kalın harflerle şöyle yazar:

Kasaba halkı olarak biz, Annie Walker ve Will Griffin'in, Annie Walker'ın tatlı bir sevgili olduğu ve Will Griffin'in... tatlı bir sevgili olmadığı gerekçesiyle yeni ilişkilerini kaybetmelerini talep ediyoruz.

Bunun altında, güvenilmemem için tüm nedenleri listeleyen oldukça hoş bir küçük iftira kampanyası var (buzzFeed'in grenli kopya ve yapıştırılmış makalesine bakın) ve ardından Annie'nin tüm üstünlükleri. Kütüphanede çocukların okuryazarlığı için bağış toplama kampanyasına öncülük etmesinden etkilendim. Ama şaşırmadım. Harriet'in pazarının plastikten kendi yeniden kullanılabilir poşetlerini getirmeye geçmesi de harika. Altta Davie's Print Shop için bir fiş var.

Güzel.

"Bu yasal mı?" James'e soruyorum.

"Şüpheliyim. Ancak Roma kasabasının işleri halletmeye yetecek kadar müdahale etme gücünü asla hafife almayın. Ayrıca Harriet, şerifin kızından on beş kutu İzci Kız kurabiyesi aldı, bu yüzden bu dilekçeye göz yummak istediğini tahmin ediyorum." Bana yakından bakıyor. Yani, Annie ile evlenmek istiyorsan, elinden gelenin en iyisini yap ve bize buna değdiğini göstersen iyi olur.

inledim. "Annie ile evlenmek istemiyorum! Bu büyük bir yanlış anlama." Hızla kontrolden çıkan saçma bir şey.

Gülümseyerek yumurtalarına bakıyor. "Tabii ki istemiyorsun."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

BEN İşten sonra eve lezzetli pişmiş tavuk kokusuyla gidin. Kapıyı açar açmaz güzel koku yüzüme çarpıyor ve ben mutfağa bir kestirme yol yapın. Yazı seviyorum çünkü bu, Maddie ve Emily'nin okula gitmediği anlamına geliyor. Bu iki nedenden dolayı harika: Birincisi, onları daha çok görüyorum ve ikincisi, Maddie'nin yemek pişirmek için daha fazla zamanı var.

Mutfağa girip Maddie'yi kaynayan bir tencerenin önünde bulunca inledim. "Bu harika koku da ne?"

Maddie bana döndü, büyük, dağınık topuzu zıplarken zıplıyordu. "Üzerinde çalıştığım yeni bir tarif: Baharatlı Bal Tereyağlı Tavuk. Al, sırdene ve iyi olup olmadığını söyle.

Tahta kaşığı dudaklarıma doğru kaldırıyor ve jöle dilime değdiği anda başka hiçbir yemeğin bu kadar iyi olamayacağına karar veriyorum. "Bu benim için," diyorum ciddiyetle. "En yüksek yemek deneyimim bu tarifile sona eriyor."

Maddie gülüyor ve kalçamı kontrol ediyor. "Yine de çok iyisin. Zaten kötü olup olmadığını bana asla söylemezsin.

"Doğru değil. Sadece gerçekten sessizleşir ve içine koyduğunuz inisiyatif takdir ederdim. Her iki durumda da, onu gerçekten seviyorum.

Barda oturuyorum ve Maddie'nin hazırladığı mezeyi yiyorum. Ispanaklı Enginarlı Dip Sos. Bu muhteşem. göksel. Ben hak etmiyorum.

"Günün nasıldı?" diye soruyor, sosa bir çip de batırmak için geliyor. Bir ısırık aldıktan sonra gözleri hafifçe kısılarak neyin eksik olduğunu anlamaya çalışıyor. Hiçbir şey eksik değil. Yemeğine gelince o sadece bir mükemmeliyetçi.

Sorusu bir dizi anıyı harekete geçirir. Odama tırmanacak. Ağzının benimkine yaptığı yıkıcı baskı. Ve sonra onun kollarında uyanmak.

Bütün gün zihnim o öpüşme seansını tekrar tekrar oynadı ama her geçişte yeni fantastik ayrıntılar ekledi. Mesela, Will benim odamda olmak yerine birkaç uşakla savaştıktan sonra dükkana giriyor. Yüzünde bir kılıcın bıraktığı küçük bir kesikten yanağından aşağı bir damla kan damlıyor. Doğal olarak yanına koştum ve onu dükkana çekerek yarasını iyileştirdim. O benim gözlerimin içine bakıyor, ben de onun gözlerine bakıyorum ve sonra öpüşmemiz top gibi patlıyor. Tatlı ya da çekingен değil, sıcak ve çılginca.

Boğazımı temizliyorum. "İyi. Peki ya sen?"

"Çok iyi. Gelecek haftaki gezimiz için günü online alışveriş yaparak geçirdim. Hey, ilgisiz bir haberde, gerçekten paranız yetmeyecek kadar parasız olduğunuz için iade etmeden önce etiketleri hala takılı olan bir kıyafeti ne kadar süreyle giymeniz ahlaki açıdan kabul edilebilir? Beklemek! Buna cevap verme. Bana hemen geri vermemi söyleyeceksin ama ben istemiyorum."

Maddie ve Emily sonunda öğretmen arkadaşlarıyla birlikte Meksika gezisine çıkıyorlar. Kendime beni davet etmemelerinin tek sebebinin bu olduğunu söyleyip duruyorum - bu sadece öğretmenlere özel bir gezi. Ama bir şekilde, içgüdüsel olarak, bunun gitmek istemeyeceğimi varsaydıkları için olduğunu biliyorum. Noah gibi bu kasabaya yapıştığımı düşünüyorlar. Ve muhtemelen benim de bir vızıltı olacağımı varsayalım.

Yine de sorun değil. Amelia'nın düğünü için yaptığım onca çiçek hazırlığından ve son zamanlarda dükkânın ne kadar meşgul olduğundan istesem de gidemezdin. Will ile olan bu derslerden bahsetmiyorum bile.

Onu her düşündüğümde olduğu gibi midem bulanıyor. Sanki sürekli bir roller coaster'dayım. Vücudumun acele etmesine ve onun varlığına alışmasına ihtiyacım var çünkü bu keleklerden daha fazlasını kaldıramıyorum.

Ortadan ağza, ön kapımız açılıyor ve Emily içeri fırlıyor. "Sen!" diye bağırıyor, beni işaret ediyor. "Sen ve Will Griffin arasında bir şeyler var ve o dün gece senin odanda uyudu ve sen bize söylemedin!"

"Ne?!" diye ciyakladı Maddie, bardan aşağı atlayarak hemen savaş pozisyonuna geçti. "Beş dakikadır burada konuşuyoruz! Gününün nasıl geçtiğini sordum, 'Güzeldi' dedin. İyi!"

Ağzınızdan çıkan ilk şey, 'Oh, hey, abla, şimdiye kadarki en ateşli koruma tarafından seviştim' olmalıydı. *İnsanlardergisi* ve ben artık bakire değilim!' ”

"Öncelikle, asla 'yattı' demezdim."

Emily çantasını mutfak tezgahına fırlatır. yüksek sesle yapargüm,ve bunun, ihtiyaç duyabileceği her şeyle (ilk yardım çantası ve acil durum su şişesi dahil) o kadar dolu olduğu için olduğunu biliyorum. "O adam dün gece bizim çatımızın altında senin yatağında senin bekaretini bozuyordu ve bunu öğreneceğimizi hiç düşünmedin mi? seni reddediyorum! Holden Jones'tan Will'in gün doğumunda pencerenizden gizlice dışarı çıktığını duyduğuma inanamıyorum!

Kaşlarımı kaldırıyorum. Holden mı? Vay. Ta kütüphaneye kadar mı geldin?"

"Evet. Ve bunu Cathy Bryant'tan duydu..."

"Lee şimdi. Geçen ay evlendi, hatırladın mı?

"Pazarda senin çürüyen fahişenin ruhundan söz ederken Harriet'ten kim duydu bunu, sabah gazetesinde dolaşırken her şeyi kendi gözleriyle gören ve Will'in senin pencerenden dışarı çıktığını gören Terry'den kim duydu!" Emily çıldırıyor. Biz kardeşlerle ilgili bir şey duyan son kişi olmaktan nefret ediyor. Bir gün şahsıma yerleştirilmiş bir iz sürücü bulmayı yarı yarıya bekliyorum.

Gerçeği ortaya çıkarmak için ağzımı açardım ama faydasız biliyorum. Kız kardeşlerimin önce sözlerini söylemeleri gerekiyor, yoksa patlayacaklar. "Harriet, Annie'den ne haber?" diyor Maddie, yumuşak fildişi teni güzel bir kırmızımsı mora dönüyor.

"Merak etme, ona biraz içimi dökmek için çarşıya gittim bile. Ama Mabel beni yendi. İçeri girdiğimde Harriet'in içine giriyordu, ben de ihtiyacımız olan bulaşık makinesi bölmelerini aldım, dilekçeyi imzaladım, parayı ödedim ve eve geldim.

Kulaklarım dikildi. "Özür dilerim... ne dilekçesi?"

"Görmedin mi? Kasaba, sizin ve Will'in ilişkisine oy vermek için bir dilekçe hazırladı," diyor Emily. "Aslında Paul ve bir süredir çıktığı kadın için yaptıklarından çok daha kapsamlı. Bu

neden bir ilişki için pek uygun olmadığınıza dair eksiksiz bir gerçekler listesi eklenmiş. Emily sonunda çukuru fark etti ve kazmak için yanımdaki tabureye kaydı. Kâseyi ona biraz daha yaklaştırdım.

"Bekle bekle bekle. Bu şimdi bir ilişki mi?" Maddie elini saçlarının arasından geçirdi. "Başım dönüyor. Bana Will'le çıktığınızı mı söylüyorsunuz? Hot Bank Teller ile konuşamayacak kadar utangaçtın, bu yüzden onu geçip doğrudan Sexy Bodyguard'a mı gittin? Tüm ayrıntılara ihtiyacım var."

Kız kardeşlerim bana beklentiyle bakıyor. Onlara gerçeği söylemem gereken zamanın bu olduğunu biliyorum. Kahkahalarla gülmeli ve Will'in benim uygulamacım olduğunu açıklamalıyım. Ama nedense kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Çünkü şu anda kız kardeşlerim bana sıkıcının tam tersiymişim gibi bakıyor. Sanki ben... büyüleyiciyim. Sanki ben onların tatlı küçük kız kardeşleri değilmişim ve belki bende onların fark ettiğinden daha fazlası varmış gibi.

Ve onlara Hot Bank Teller'la konuşmaktan çekinmediğimi, aslında benim çıkamayacak kadar sıkıcı olduğumu düşündüğünü, bu yüzden Will'in sadece nazik davranıp bana yardım ettiğini söylediğimde o bakışın kaybolmasına hazır değildim.

Ve bu yüzden yalan söylüyorum.

"Evet. Önemli bir şey değil," dedim, sıradan görünmek için başka bir çipi kapmak için aşağı bakarak. "Geçen gün çiçekçiye geldi ve anlaştık ve... şimdi biz... çıkıyoruz." Tanrım. Annie ne yapıyorsun? Will bunun için asla gitmeyecek. "Yine de sıradan bir şey. Gerçekten herhangi bir gün sona erebilir.

"Gündelik?" Emily kaşlarını çatarak tekrarladı.

"HI-hı."

Annie, dedi Madison, sanki odada gördüğüm insanların gerçekte orada olmadığını nazıkçe bana anlatmaya çalışıyormuş gibi. "Sıradan yapmıyorsun. bölümünde Monica'sın. *Arkadaşlardüğün* karalama defterini ortaya çıkardığı yer. Sen ve casual aynı cümleye ait değilsiniz."

"Eh, şimdi yapıyoruz." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Ama söylediğim şeyin çok önemli olduğunu ben bile biliyorum. Aynı zamanda doğru değil. Kendime karşı dürüst olduğumu inkar ettiğim için büyük bir hayal kırıklığı hissediyorum ama bu duyguyu Converse spor ayakkabılarımın altında eziyorum çünkü kendime karşı dürüst olmak beni

bir randevunun ortasında havaya uçurmaktan başka ne yaptı?

Kız kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar - belli ki karakterdeki bu sapmadan korkmuşlar ve nasıl devam edeceklerini bilmiyorlar.

"Ha," diyor Maddie.

"Yani sen ve Will... ne yapabilirsiniz? Diğer insanları görüyor musun? diye soruyor Emily test ederek

Ben.

"Evet."

"Ve sen buna uygun musun?"

omuz silkiyorum "Elbette. Ne kadar çok o kadar iyi!"

Hayır. Ayrıca Will'in (adamın) düşüncesinin nasıl olduğu konusunda da biraz endişeliyim.

kim benim gerçek erkek arkadaşım değil) başka biriyle çıkmak, vücuduma kaynayan bir kıskançlık dalgası gönderiyor.

Görünüşe göre bu çok uzak bir köprüydü çünkü Maddie ve Emily aynı bakışı paylaşıyor. Dışlanmak için beni her zaman çok kızdıran bakışlardan biri. Anlamını asla anlayamadığım ama mükemmel bir şekilde anlamış gibi görünen. Biriyle DNA paylaşıp ondan bu kadar "farklı" hissetmek ve yine de onu tüm kalbimle sevmek nasıl mümkün olabilir? Çok dağınık.

Bana döndüler ve kollarını kavuşturdular - ciddi ciddi iş yaptığımızda hepimizin Noah'tan edindiği bir alışkanlık. "Elbette. Kabullenmek. Neler oluyor? Sen ve Will dün gece gerçekten yattınız mı?

Omuzlarım çöküyor. "İyi. Burada uyudu ama hiçbir şey olmadı. Aslında aramızda bir şey olacağını sanmıyorum."

Madison dramatik bir şekilde yere düşüyor ve ağlıyormuş gibi yaparak "Annie. Beni öldürüyorsun. Kelimenin tam anlamıyla beni yavaş yavaş öldürüyorsun. Lütfen baştan başlayın!"

Ah. İşte başlıyoruz. Doğrusu.

"Tamam, tamam, tamam. Amelia her şeyi ayarladı. Will, pratik yapmama yardımcı olmak için birkaç haftalığına flört koçum çünkü..." Çünkü bir randevuya çıktım ve bu bir felaketti ve ben sıkıcıyım. Hayır. Hala onlara o kısmı anlatamıyorum. Gülecekler. Ya da Angel Annie'nin bir banka memuru için fazla aziz olduğu hakkında bir şaka yapacaklar. Ya da daha kötüsü, hiç şaşırmayacaklar. "Çünkü ciddi bir şekilde çıkmaya hazırım ama gerginim. Sadece sinirlerimin üstesinden gelmeme yardım ediyor." Flört derslerinin nasıl olduğundan bahsetmiyorum

yine de tamamen başka bir şeye dönüştü. Ve onlara dövmeden ya da Will'in istediğim başka herhangi bir uygulamada nasıl yardım teklif ettiğinden bahsetmiyorum çünkü bunların hepsi çok kişisel geliyor. Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, Will ile benim aramda özel bir şey varmış gibi geliyor ve buna başka kimseyi dahil etmek istemiyorum.

Emily hafifçe kaşlarını çattı - her zaman var olan anne modu, üstesinden gelmem gereken her olası engeli dikkatlice incelemeye ve ardından böyle bir durumla başa çıkmak için duygusal olarak yeterince güçlü olup olmadığımı belirlemeye çalışıyor.

Maddie kalçasını tezgaha dayadı. "Lütfen en azından bana bunun seksi bir flört-koç olayı gibi olduğunu söyle. Sanki siz de seks yapacak mısınız?"

"Hayır, bu seksi bir flört koçu olayı değil." Ama dün gece Will'le benim yatağında öpüştüğümüz anılarla yüzleştiğimde, bu ifadenin tamamen doğru olmadığını fark ettim. Ama öpüşmekle biter. Will ile benim aramda hiçbir seks olmayacak çünkü gün ışığında fark ettiğim gibi, bu sadece bir koca ya da kendim bulma görevimi zorlaştırır ya da... uff, bilmiyorum. Sadece iyi olmaz, tamam mı?! Mecburum

onun hakkında düşünmeyi bırak.

"Peki ne uyguluyorsun?"

omuz silkiyorum "Tıpkı normal şeyler gibi. Datey şeyler, bilirsin? Tarihlerde gündeme getirmek için iyi konular. flört nasıl Bu tür şeyler."

Madison'ın burnu kırıışıyor. "Ah. Sanırım bu daha mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?" Cevabı zaten bildiğime dair içimde kötü bir his varken soruyorum.

Bu şakanın içinde olduğumu düşündüğü için hafifçe gülüyor. "Sensin; ve bu Will Griffin! Zıt kutuplarsınız. O tamamen seksi-eğlenceli-macera ve sen bizim sessiz tatlı-küçük içe dönükümüzsün. Diyorum ki, sizin gerçekten çıkmamanız muhtemelen en iyisi çünkü bir Cuma gecesi içeride kitap okumayı tercih edersiniz ve o muhtemelen bir kulüpte sarhoş olur.

O ve Emily gülüyorlar ve ben de gülmeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey zayıf bir gülümseme girişimi.

Bu hiç de kötü bir şey değil. Bu sadece sensin. Bizim yufka yürekli tatlı turtamız, diye ekliyor Emily, başını omzuma koyup sevgiyle belime sararak. "Ama dinle, çabalarını tamamen destekliyorum.

flört etme konusunda rahat ol, böylece sana uygun birini bulabilirsin. Belki bu sonbaharda, altın kalpli ve verecek çok sevgisi olan, bekar bir babaya sahip yeni bir öğrencimiz olur."

"Oooh," diyor Madison, ışığı yakarak. "Bu Annie için mükemmel! Brownie doktor olup olmadığına işaret ediyor.

"Bir çocuk doktoru!" Emily ekliyor.

"Tekrar seks yapmak için evliliğe kadar bekleyen ve aynı zamanda hafta sonu sokak köpeklerine yardım eden kar amacı gütmeyen bir çocuk doktoru!"

Şu anda beni kimin daha çok üzdüğüne karar veremiyorum. Kız kardeşlerim bana kim olduğumu ve ne istediğimi bir kez daha söyledikleri için - ya da onlar bunu yaparken gülümseyip başımı salladığım için ben. Kız kardeşlerimi çok seviyorum - bu yüzden onlar tarafından hiç görülmemek canımı yakıyor. Ben sadece onların arkadaşı olmak istiyorum, her zaman küçük kız kardeşleri değil. Değer verilmek ve ciddiye alınmak istiyorum. Ama bunu bir kutu sümüksü, dağınık solucan açmadan nasıl yaparım? Ya da istemeden yıllardır beni incittiklerini söylediğimde potansiyel olarak onları incitiyor muyum? Mızımız ya da kırılğan görünmek istemiyorum.

Ve lütfen bana neden kendimi az önce tarif ettikleri adamın yanında dururken hayal edemiyorum, ama bir çift yaramaz mavi-gri gözleri, eğik bir gülümsemesi ve hayatımın geri kalanında ağzımı tekrar tekrar öperken yatağında üzerimde asılı duran dövmeleri olan bir adamı mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Saçmalık.

YİRMİ DÖRT BÖLÜM

Pazartesi

İÇİNDEHASTA: Ben uzaktayken kasaba hala ayakta mı? ADUYMA: Bu kim?

İÇİNDEHASTA: Bu Will. Daha dün gece telefon numaralarımızı resmen değiş tokuş ettik. ADUYMA: Üzgünüm. Bence sendeki numara yanlış.

İÇİNDEHASTA: Cidden?

ADUYMA: Hayır. Sadece seninle dalga geçiyordum. WHASTA: Ha ha komik kız.

ADUYMA: Her şey duruyor. Ancak manzara garip bir şekilde çok daha az sıcak. WHASTA: Anne Walker. Benimle flört mü ediyorsun?

ADUYMA: Belki. Ya da belki bu kırk yaşında bir adamın numarası ve ben seni avlıyorum.

İÇİNDEHASTA: Eğer bir erkeksen, en azından seksi misin?

ADUYMA: Önünde küçük püsküller olan makosen ayakkabılar hakkında ne düşünüyorsun? WHASTA: *yumruğunu ısırır*

Salı

İÇİNDEHASTA: Dilekçeyi gördünüz mü?

ADUYMA: Aman Tanrım, onu zaten gördün mü?! Sana nasıl söyleyeceğimi düşünmekten yoruldu. Üzüleceğinden korktum.

İÇİNDEHASTA: Neden üzüleyim?

ADUYMA: Çünkü kasaba bizim bir çift olduğumuzu düşünüyor ve buna karşı oy kullanıyor.

İÇİNDEHASTA: Tekrar. Neden üzüleyim? Bu senaryoda çubuğun daha iyi tarafını açıkça alıyorum. Ahlaksız bir korumayla çıkan sensin.

ADUYMA: Ahlaksız!! Ne güzel bir söz.

İÇİNDEHASTA: Korsan aşk kitabınızdan öğrendim. Beğendim.

ADUYMA: Sana yakışıyor. Ama merak etme, tüm kasabayı gerçeğe teker teker düzelteceğim.

İÇİNDEHASTA

A: Veya...

BirDUYMA:

Veya???

İÇİNDEHASTA: Hiçbir şey söyleyemedik. Ve bırakın inanmak istediklerine inansınlar. Herkesin seni Tatlı Melek Annie olarak görmekten vazgeçmesini istediğini söyledin... yapılacak şey bu olabilir.

ADUYMA: Bunu benim için yapar mısın?

İÇİNDEHASTA: Senin için her şeyi yapabileceğimi çabucak öğreniyorum.

Çarşamba

ADUYMA: MERHABA.

İÇİNDEHASTA: MERHABA. Ne yapıyorsun?

ADUYMA: *Yaka çiçeği seçeneklerinin resmi*

ADUYMA: Sağdıçlar için hangisini daha çok seviyorsunuz? WHASTA: Soldaki.

İÇİNDEHASTA: Ben sana sahipken...

İÇİNDEHASTA: *Palmiye ağacının ve mavi gökyüzünün resmi*

İÇİNDEHASTA: Biraz fazla şiirsel ve özlü gelme riskini göze alarak, Kaliforniya'nın gökyüzünün rengi gözlerinizle aynı mavi.

ADUYMA: Of. Oöyleydiözlü.

WHASTA: Kahretsin. Ben de öyle düşünmüştüm.

ADUYMA: Bu kez kaymasına izin vereceğim.

İÇİNDEHASTA: Şimdi konuyu değiştiriyorum. Hiç Los

Angeles'a gittin mi? ADUYMA: Hayır. Çok seyahat etmedim.

İÇİNDEHASTA: Çok yazık. Kaliforniya'ya gelmen gerekiyor, Annie.

Pek çok güzel çiçekçi dükkanı. Burayı seveceksin.

ADUYMA: İstiyorum ama uçmaktan korkuyorum. Ve yeni yerlere gitmek.

Ve yeni insanlarla tanışmak.

İÇİNDEHASTA: Teklifim elinizi

tutmanızdır. ADUYMA: Ellerini

seviyorum.

ADUYMA: Vay canına. Bunu söylemediğimi farz et. Şimdi çok utandım.

GAH! Neden göndermeyi geri al

düğmesi yok? WHASTA: Ellerini de

beğendim, Anna-muz.

Perşembe

ADUYMA: Dün gece seninle ilgili en komik rüyayı

gördüm. WHASTA: Eğlenceli? Hmm. Seksi tercih

ederim.

ADUYMA: Pekala, seçim yapamazsın. Ve bu komikti çünkü sen ve ben

lisedeydik ve ben aynı sınavdan defalarca kalıyordum bu yüzden

sen cevapları benim için bir kağıda yazıp bana verdin.

İÇİNDEHASTA: Benim yapacağım bir şeye benziyor. Yakalandık mı?

ADUYMA: Evet. Ve sonra Harriet'in Mukaddes Kitap tetkikinde

gözaltımızı geçirmek zorunda kaldık.

İÇİNDEHASTA: Evet.

ADUYMA: Lisede hiç kopya çektin mi?

WHASTA: HAYIR.

İÇİNDEHASTA: Bir kurt sürüsünde hile yapmak biraz zordu.

Testlerimiz, diğer hayvanları avlamaktan ve ceketinizi yalayarak

temizlemenin en iyi yolundan oluşuyordu.

ADUYMA: Bana çocukluğun veya gençlik yılların hakkında hiçbir şey

anlatmayacak mısın?

İÇİNDEHASTA: O zamanlar

daha kısaydım... ADUYMA:

İmkansızsın.

İÇİNDEHASTA: Teşekkür ederim :)

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie

BEN Çiçekçideki tezgâha yaslanırken parmaklarımın arasında uzun saplı bir gülü döndürüyorum ama aklım burada değil. içinde sıkışmış seksi, komik, dışa dönük bir adamın erkek arkadaşım olduğu alternatif bir dünya. Ve sonra metinler var. Onları çok fazla okumamam gerektiğini biliyorum ama bu metinler bu hafta anlamlı geldi. Dün gece yatmadan önce bana mesaj attı, sadece: İyi geceler.

O kadardı.

Çok kafa karıştırıcı. İlişki materyali olmadığını söylüyor ve sonra gidip bana "İyi geceler" diye mesaj atıyor.

Birleştirmekte olduğum bukete gülü sapladım ve kendime bir tutayım dedim. Bir ilişki isteyip istememesi önemli değil. Ben onun gibi değilim. İçimde kıpırdanan hiçbir duygu kesinlikle yok. Şimdiye kadar hissettiğim her şey sadece çekicilik. Demek istediğim, Will Griffin'den kim etkilenmez ki? Bu bir doğa kanunu ya da başka bir şey olmalı. Endişelenecek birşey yok

- ama kesinlikle kafamı dik tutmam ve kendime tüm öpüşmelerin, sarılmaların ve mesajlaşmaların dönüşüm sürecimin bir parçası olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

O Fred ve ben Audrey. Ama bizim filmimizde, dönüşümüm tamamlandıktan ve aradığım bütünlüğü bulduktan sonra jenerik akacak. Romantizm alt kurgusu kaldırıldı. Kuşkusuz, eğer Will bu kadar ateşli olmasaydı, bu benzetmeyi hayal etmek daha kolay olurdu. Yüzüne birkaç kırışıklık çizmem ve ona hafif pabuçlar ve bol paçalı pantolonlar giymem gerekiyor. Bu benim çekiciliğimi iyileştirecek.

Zil çaldığında ve hoş görünümlü bir adam içeri girdiğinde dikkatim dükkanın kapısına gidiyor.

"MERHABA! Sana yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber ver," dedim buketle uğraşmaya devam ederken. Alışveriş yapanları kalabalıklaştırmamaya çalışıyorum çünkü kimse gezinen bir satış görevlisinden hoşlanmaz.

"Teşekkürler," diyor adam ve hemen sesini not alıyorum. Güzel bir ses. Ve dikkatimi çektiği için, dükkanda dolaşırken onu ihtiyatlı bir şekilde değerlendirmeye çalışıyorum.

Güzel açık kahverengi saçlar kafasına yakın kesilmiş, ancak üst kısmında onu şekillendirmek için yeterli boşluk var.

Bakımlı bir sakal

Dügmeli günlük elbise gömlek

Güzel kot pantolon

Alyans yok

Yukarı baktı ve beni bakarken yakaladı, ben de bir şeyler söylemek zorunda kaldım. "Şey, şu hazır buketler yarı fiyatına."

"Harika," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Teşekkürler."

Üzerinde çalıştığım düzenlemede bir şeyler eksik. Güzel görünüyor, ama bence göze çarpan bir unsurdan yoksun. Beni yakalayan ve bakmama izin vermeyen bir şey. Heyecan verici bir şey. Süsenlerinin etrafında tehlikeli siyah bir çerçeve yok... ve bir dakika, artık çiçekleri düşünmüyorum, değil mi?

Ellerimin arasında inlemekten zar zor kaçınıyorum. Yakışıklı (muhtemelen bekar) bir adam çiçekçi dükkanında dolaşırken elbette Will'i düşünürdüm.

"Hey, bir konuda tavsiyeni alabilir miyim?" diye soruyor adam, çalışma masasında bana yaklaşarak.

"Elbette! Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Kaşlarını çatarak dükkâna baktı. "Yeni doğum yapmış bir kadın için ne tür bir buket almak uygundur?"

Ah.

O bir baba.

İşte bu kadar.

"Aslında, yeni bebeği olan bir baldız için," diye düzeltti sanki yüzümü görmüş ve durumu açıklığa kavuşturmak istiyormuş gibi.

İşler tekrar düzeliyor.

Tezgâhın etrafından dolanıp uzak köşeye gidiyorum, burada birkaç taze toplanmış rengarenk çiçeğim var. "Bunlardan herhangi birinin mükemmel olacağını düşünüyorum. Güzeller ama abartılı değiller."

"Harika." Eğilip bir tanesini seçti ve bana kolonyasından bir koklama ısmarladı. Ve kolonyadır. Tarçına benzer bir şeyden kesinlikle lüks bir şişeye sahiptir ve evden çıkmadan önce bir kez - belki iki kez - püskürtür.

Sanırım bundan hoşlandım. Ya da hoşuma gidebilir. Hiçbir şeye benzemiyor...

HAYIR! Bu saçma düşünceyi bitirmemek. Şimdi, uygulamakta olduğum yeni keşfettiğim güveni biraz kullanma şansım var.

"Yani buralı mısın yoksa ziyarete mi geldin?" Bunun uygun bir göz teması olup olmadığını merak ederek söylüyorum.

"Aslında şehre yeni taşındım. Ya da daha doğrusu kasaba bitti. Ailem buralarda yaşıyor ve ben yerleşmeye hazır hissettim. Ben de kliniğimi buraya taşındım ve bir ev satın aldım."

Bu, çok fazla göz teması gibi hissetmeye başlıyor. Çok fazla. Tanrım, başka tarafa bakmam gerekiyor. Ve lütfen bana neden Will'le bu sorunu yaşamadığımı söyler misin? Onunla asla uzağa bakmak istemiyorum.

Çaldırmak için buketini tezgâha götürüyorum. "Ah, sen doktor musun?"

"Veteriner" diyor ve bu başka bir kazanç sağlıyor. *Ding Ding Ding* beynimde ses çünkü hayvanları seviyorum. Daha da iyisi - hayvanları da seven bir adam. Ve görünüşe göre o, kök salmak isteyen bir aile babası! Kız kardeşlerim şu anda kesinlikle bana onay verir ve devam etmemi söylerdi.

"Bu harika bir haber!" Biraz abartılı söylüyorum. "Ah evet? Hiç hayvanın var mı?"

"Şey... hayır, ama bunu yapan herkes için harika bir haber." Güldü ve bana kredi kartını verdi. Brandon Larsdale, dedim utanmadan kredi kartının üzerindeki ismi yüksek sesle okuyarak.

"Adil değil. Adını öğrenmek için kredi kartını okutmam."

Ona gülümsedim, yanaklarımın keşke yapmasaydım dediğim bir şekilde pembeleştiğini hissettim. Sanırım artık benimle de flört ediyor ve yeni bir erkekle konuşmanın verdiği tanıdık rahatsızlık üzerime çöküyor. Geçmeli. "Ben Annie Walker'ım."

"Tanıştığımıza memnun oldum Annie." Tezgâhtan buketini alırken sadece kısa bir süre duraklıyor. "Dinle, bunun gerçekten bana karşı geldiğinin farkındayım ama... sen bekar değilsin, değil mi?"

Kalbim sendeliyor. Bana çıkma teklif etmek üzere mi? Bu gerçekten oluyor mu? Olmasını istiyor muyum?

Ayrıca, "bekar" nedir? Kasabada kime sorarsan tehlikeli görünümlü bir korumayla çıktığımı söylerler.*Ama bu gerçek değil, Annie.*

Bekarım, dedim ve çenemin kalktığını fark ettim. hemen seviye atlarım BT.

Brandon gülümsüyor. "Pekala, o zaman dışarı çıkmak ister misin? bazen? Yeni tanıştığımızı biliyorum ve bu çok ürkütücü gelebilir, bu yüzden baskı yok. Ayrıca, yasal olduğumdan emin olmak için beni aramak istersen Instagram'dayım.

evet demeliyim*Evet de Annie!*Şimdiye kadar tüm kutuları işaretliyor ve eğer evlenmek istiyorsam, tekrar bir randevuya gitmeliyim. Ama sadece gecenin sonunda takılmak isteyen biriyle çıkmak istemiyorum, çünkü son zamanlarda Will'le sevişmek ne kadar harika olursa olsun, asla ilk buluşma yapan türden biri olmayacağımı fark ediyorum. Ve belki de sorun değil?

Dürüst olmak gerekirse, bu mükemmel olabilir. Hangisinin bana aradığım huzuru getireceğini bulma umuduyla her iki yolu da (biri flört etmek, diğeri ise kendini beğenmişliğe teslim olmak) takip etmek istedim ve görünüşe göre bu yollardan biri şu anda üzerinde W yazan yanıp sönen bir işaretle aydınlatılıyor.*ALKTONUNİÇİNDE*DIR-DİR.

Bu adamın zamanımı boşa harcayıp harcamayacağını görmek için gerçeği bir kenara atmaya karar verdim.

"Seninle açık konuşmam gerekiyor, Brandon. Sıradan bir şey aramıyorum.

Gülümsemesi büyüyor. "Aslında ben de." Brandon cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzanıyor. "Al," diyor ve üzerinde veteriner kliniğinin logosu ve bilgileri bulunan çok resmi görünümlü bir kartvizit çıkarıyor. "Tükenmez kalemin var mı?"

Ona bir tane verdim ve arkasına hızla bir numara yazdı. "Bu benim hücrem. Dışarı çıkmak istediğini düşünüyorsan bana mesaj at. Ya da sadece konuşmak ve birbirinizi tanımak istiyorsanız."

"Tamam ben yapacağım. Teşekkür ederim," dedim ve kartını alıp ona bir kez daha gülümseyip dönmeden önce bana iyi günler diledi ve tekrar görüşeceğimizi umduğunu söyledim.

Kapıdan çıkar çıkmaz, kartı zehirli bir yaprakmış gibi tezgahın üzerine düşürdüm.

"Pekala," diyorum, küçük dikdörtgen karta bakarken enseme ovuşturuyorum. "Bu beklenmedik."

Annie

HCuma geceleri ank yanar. Bütün kasaba çizgi dansı yapmak, içki içmek ve sosyalleşmek için dışarı çıkıyor. Cuma gecesi Hank'te değilseniz, sertifikalı bir kaybedensin. Bu yüzden ben bile gelmeyi başardım. (Ve burada olmaktan zevk alıyorum, yani bu var.)

Yine de, bunu nasıl yöneteceğimi bilmek için yeterince kez yaptım. Hank's benim rahatlık noktalarımın biri. Ben ve kız kardeşlerim diğerlerinden biraz daha erken geliyoruz - yedi civarında bir yerlerde birkaç bira içiyor ve kelimenin tam anlamıyla her gün birbirimizi görmemize ve her zaman birbirimizin neredeyse tüm işlerini bilmemize rağmen haftalarımızı takip ediyoruz. Ama... Sanırım şu anda bilmedikleri şeylerim var. Bu neden içimde böyle bir heyecan uyandırıyor?

Birdenbire onların da hayatları hakkında benim bilmediğim şeyleri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Masanın etrafına bakıp kız kardeşlerimi taze gözlerle değerlendiriyorum. Sherlock'un gözleri. Ne saklıyorlar? Dışarıdan Emily normal görünüyor. Sarı saçları ortadan ikiye ayrılmış, düzgün bir şekilde kulaklarının arkasına sıkıştırılmış, bu sabah asasıyla oluşturduğu bukleler yumuşak, tatlı dalgalar halinde fırçalanmış. Ancak güçlü yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri ve bilen gözleri, size bir saniyede kıcınızı tekmeleyebileceğini hatırlatıyor. Emily bizim güçlü koruyucumuz. Bizi anneannem büyötmüş olsa da, günün sonunda hala bir anne figüründen çok bir büyükanne gibi hissediyordu. Ama Emily her zaman benim için bir kız kardeşten çok bir anne gibi hissediyor. Onun gibi her şeyi bir arada tutan birini hiç tanımadım. Ve herhangi birinin onun acımasız bir kraliçe olduğuna daha fazla ikna edilmesi gerekirse diye, Emily dokuz yıl boyunca

her seferinde sınıfta yirmi veya daha fazla çocukla ikinci sınıf öğretmenliği yaptı. Süper kahraman durumu.

Peki ne saklıyor? Neden evlenmediğini sık sık merak etmişimdir. Denemeyen erkeklerin eksikliğinden değil, ama bildiğim kadarıyla, o şimdiye kadar sadece bir kişiyi sevdi. Lise sevgilisi. Hiçbirimiz orada ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Her şey çok sessizdi. Bir gün hayatının aşkıydı ve ertesi gün kamyonunu topluyor ve Roma'yı sonsuza dek terk ediyordu. Emily'nin yirmi dört saatini odasında ağlayarak geçirdiğini, sonra gözyaşlarını sildiğini ve bir daha ondan bahsetmediğini hatırlıyorum. Ondan bahsetmemize de izin vermedi.

Ve sonra Madison var. Sadece ona bak. Daha önce görmüşsem bir peri. Omuz hizasında kabarık bir saç kesimi, her zaman bela arayan vahşi kahverengi gözleri ve fazlasıyla sümüklü küçük sevimli bir burnu olan cesur küçük bir esmer. Maddie şekerli kurabiye gibi görünse de özünde vahşidir.

Ama bir şeyler saklıyor, bundan eminim. Bana bakıp gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. *Sizi anlıyorum bayan.* Peki nedir? İşinden nefret mi ediyor? Hayır, bekle, bu bir sır değil. Madison, Emily'nin ayak izlerini takip etmekte her zaman hızlı olmuştur, geri kalanımız onun için açıkça yanlış olduğunu görsek bile. Madison ayrıca Emily ile aynı okulda ikinci sınıf öğretmenliği yapıyor, ancak o zamanın yüzde 90'ında işinden şikayet ediyor - genellikle öfkeyle - mutfakta bize harika bir şeyler pişiriyor.

Pekala...Madison, sırrın ne?

"Annie, iyi misin?" diye soruyor. "Gülüşün çok ürkütücü."

Yüzümü boş siliyorum. "Az önce izlediğim... bir filmi düşünüyordum."

"Bir seri katil hakkında bir film miydi? Çünkü bunlar senin sahip olduğun hisler söndürmek."

alay ediyorum. "Açıkça bir seri katilin gülümsemesi değildi. Sizler sadece gülümsemenizi bilmiyorsunuz."

Amelia aniden omzumun üzerinden fırladı ve biraz nefes nefese masadan bir sandalye çekti. Merhaba! Los Angeles'tan döndüm! Kimde seri katil gülümsemesi var?"

"Anna muz."

Amelia sırtarak koltuğa oturdu. "Dikkat etmeniz gerekenler her zaman sessiz olanlardır."

Amelia'nın varlığıyla tansiyonum yükseldi, çünkü Amelia şehre geri döndüyse, bu Will'in de döndüğü anlamına gelir. O adam hakkında her zamankinden daha fazla kafam karıştı. Bir hafta önce şehirden ayrıldığından beri o ve ben durmaksızın mesaj atıyoruz. Ve işin tuhaf yanı, onu özlüyorum. Çok fazla.

Onu kaçırmamam gerekiyor. O benim koşulsuz uygulama kişim. Bu barda herhangi bir yerde olup olmadığını görmek için boynumu uzatmaktansa yüzümü önde tutmanın zor olmaması gerekiyordu.

Sonra Noah öne çıkıyor, anahtarlarını masaya fırlatıyor, Amelia'nın boynunun yan tarafını iş için güvenli olmayan bir şekilde öpmek için eğiliyor ve sonra ona bardan onlara içki alacağını söylüyor. O uzaklaşırken gözleri ona en çok sana-umutsuzca-aşığım-aşığım bakışını veriyor ve biz kız kardeşler bunu fark ederek, bilmiş bir sırıtış paylaşıyor. Bu gece bardan erken ayrılacaklarına bütün paramla bahse girerim.

Amelia, kız öğrenciler gibi onun pahasına kıkırdadığımızı fark etti ve yüzü pancar kırmızısı oldu. "Durmak! Hepiniz. Hemen durdurun!"

Madison abartılı sevişme hareketleri yaparken hepimiz iğrenç bir şekilde gülüyoruz. Amelia ellerini gözlerinin üzerine koyar. "Hepiniz çok kabasınız. Böyle şeyleri işaret etmemelisin."

Biramdan bir yudum alırken, "Noah boynunu böyle ısıtırken bunu kaçırmak çok zor," dedim.

Amelia bana şakacı bir şekilde gücenmiş bir yüz ifadesi vermek için ellerinin üzerinden baktı. "Sen de? Benim tatlı Annie'm beni böyle sırtımdan bıçaklayacak mı?"

Uzanıp Amelia'nın biraz yamuk olan kazağını düzeltiyorum. "Üzgünüm. Koruman benim üzerimde kötü bir etkiye sahip."

Maddie sırıttıyor ve birasını kadeh kaldırıyor. "Ve şeytandan söz et." Omzumun üzerinden başını salladı.

Midem boğazıma geliyor ve step dansı yapıyor. Burada olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. Onu hissedebiliyorum. Sıcaklık değişir, hava kalınlaşır. (Bu olmamalı çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyor.) *Unutma, Annie, Bağlanmak Yok!* "Oooh, mesai dışı olduğuna göre artık bizimle oturabilir ve Annie ile çıkıyor, değil mi?" Maddie, kelimeyi havadan alıntılarken gözünde çok büyük bir parıltıyla söylüyor. *flört*. Maddie'nin eli çılgınca sallanarak havaya fırladı. "İrade! Kadının burada!"

"Sus, Maddie! Bütün barı havalandırıyorsun.

İlk etapta amacının bu olduğunu anlamamı sağlayan kendinden memnun bir ifadeyle yanıp sönüyor.

Artık dayanamıyorum. Omzumun üzerinden bir göz attım - yan tarafa hızlı, küçük bir bakış. Ama gözlerim anında onunkilerle birleşti ve bakışlarımı tekrar ileriye çevirdim, nabzım kulaklarımda hızla atıyordu. Bu küçük bakış, Will'in her santimini almaya yetti ve her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bu gece siyah bir kot pantolon, beyaz spor ayakkabılar ve kollarının üzerine kadar sıvadığı düğmeli bir kot gömlek giymişti. Saçları kasıtlı olarak dağınık ve dövme bileğinde siyah bir saat takıyor. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ve şimdi o gömleğin altında derisinin nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettiğini bildiğim için -dövmelerinin çizgileri en lezzetli dokuyu eklemek için ustaca kaldırılmıştı- yüzüm ısındı.

"Annie yerinizi ayırıyor!" Madison, bu gece burada olacağına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, çaresiz görünmeme neden olacak şekilde yararsız bir şekilde konuşuyordu. Sakinleşmesini işaret etmek için gözlerimi büyüttüm ama o sadece bana muzip gülümsemesiyle sırttı.

Amelia omzumun üzerinden Will'i işaret ediyor. "Tamam aşkım! Önce kurallar. Bizimle takılabilirsin ama bir koruma gibi değil, bir arkadaş gibi etkileşim kurmalısın. Beni kurnazca korumak yok!"

Sonra Will'in kelebek muştaları görüş alanıma girdi ve benim gerginlikle buruştu. Gözlerimi masadan ayırmadım - ellerimi içkime sardım. "Anlaşmak. Eğer bir kavga çıkarsa, seni kalkanım olarak kullanırım."

Will yanımdaki koltuğa oturuyor ve omuzları bu küçük yer için fazla geniş. Neredeyse bana dokunuyor. Göz ucuyla bana baktığını görüyorum. Bakışlarımı bir saniyeliğine ona çevirdim ve ağzında gizli bir gülümseme belirdi. Sırlar.

Annabell, diye fısıldadı, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Wilfred.

Maddie'nin sesi bu anımızı bölene kadar birbirimize sessizce sırttık. "Hey, bu hafta senin hakkında dolaşan son makaleleri gördün mü?"

"HAYIR. Sosyal medyadan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum," diyor Amelia ve ardından ifadesi bitkin bir hal alıyor. "Ama şimdi ne diyorlar?"

Maddie kıkırdar. "Sen değil, pop yıldızı. O." Will'e doğru başını salladı. "Son birkaç gündeki tüm etkinliklerinde seni korurken çekilmiş bir sürü yeni fotoğrafı var ve onu çağırıyorlar..." Gülümsemesi büyüyor, "Sert bir kahvaltı babası."

"Ne?" diye soruyor Will, sesi dehşete düşmüş gibi. Bir dakika, bilmek istiyor muyum? Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Rahatsız eden ne?" Noah, sonunda masaya geri dönerek sorar ve bu sefer James'i yedekte tutar.

Amelia önüne bir bira koyarken Noah'a baktı. "Will sert bir kahvaltı babası."

Noah inek gübresine basmış gibi görünüyor. "Bunun ne olduğunu öğrenmeye bile başlayamıyorum."

Ancak James, yanımızdaki masadan bir sandalye alıyor ve üzerine binmek için savuruyor, kollarını sırtına dayamış durumda. Maddie'nin patates kızartmasından birini çalarak bakışlarını üzerine çeker. "*Asert brunch babaromantik* okuyucuların bir karakter tipini tanımlamak için kullandıkları bir terimdir. Korkunç görünen bir herifin aslında sevdiği kişi için tamamen yumuşak ve tatlı olduğu zamandır."

Noah ona dehşet içinde bakar. Aslında hepimiz yaparız.

Madison kızartmayı James'in parmaklarından alıyor. "Romantizmden anlayan süper ilerici bir adammışsın gibi davranmayı bırak. Bunu sadece sana makaleyi on dakika önce barda gösterdiğim için biliyorsun.

James omuz silkiyor. "Ama gerçekten dinlediğim için puan alıyorum." Durdu ve kaşlarını çatan kardeşime baktı. "Aslında... şimdi düşünüyorum da, Noah, sen biraz sert bir kahvaltılıksın..."

"Eğer kelimeyi söylersen *babacığım* bir kez daha dişlerini yerden kazıyacaksın."

James zevkten titriyormuş gibi yapıyor. "Tamamen alfa olmana bayılıyorum." Keşke bu sohbetten keyif aldığımı söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, neredeyse hiç dinlemiyorum. Bilincimin çoğu, Will'in dizinin benimkine dayalı olduğu yere lazerle odaklanmış durumda. Yumuşak ama neredeyse kasıtlı,

fazla düşünmemeye çalıştığım baskı. Ama sessiz insanlarla ilgili olan şey şu ki, biz sadece sessiziz çünkü beyinlerimiz her şeyi fazla düşünmekle meşgul.

Bacağının benimkine değdiğini biliyor mu? Bacağının benimkine dokunmasını mı istiyor?*Dokunsal, Annie. O sadece dokunsal, unuttun mu?*Adamın her zaman bir şeye dokunması gerekiyor. Muhtemelen diğer taraftan Emily'nin bacağına dokunuyordur. Göz atmak için masanın altına baktım ama hayır. Bacakları aralarına koca bir karpuzu sığdırabilirdi. Sonra bakışlarım kalçasının üzerinde duran eline kaydı. Uzanıp parmağımı girift kelebeğin kanatlarının üzerinde gezdirmek için güçlü bir dürtüye sahibim. O eli alıp kalçama geri koymak ve sıkmasını söylemek çünkü o dokunuşun anısı muhtemelen mezara girene kadar aklımdan çıkmayacak.

Sonra eli esnedi ve ona bakarken yakalandığımı fark ettim. Derin bir nefes alıp bakışlarımı yukarıya ve ileriye çevirdim. Ama gözümün ucuyla Will'in bana baktığını görebiliyorum. Amelia ona seslendiğinde aniden öne döndü. "Bahse girerim şu anda hiç oturmamış olmayı diliyorsundur."

Will güler, sıcak ve davetkardır. "Hayır, saçmalık hoşuma gidiyor. Kardeşimi özlememe neden oluyor."

"Bir erkek kardeşin var?" o soruyor. "Bunu nasıl bilemedim?"

"Onu pek göremiyorum. Bilirsin... çalışmak falan.

Amelia'nın yüzündeki ifade, kardeşiyle vakit geçirmemesinden kişisel olarak sorumlu olduğunu söylüyor ama ben daha iyi biliyorum. Sesindeki tereddütü ve o cümleyi bıkkınlıkla söylediğini duydum - Will'in gün yüzüne çıkarılmasını istemediği daha çok şey var. İçimden bir kürek alıp kazmaya başlama isteği geliyor.

Will onun ifadesini de yorumluyor. "Amelia, merak etme. Beni fazla çalıştırmıyorsun.

Yüzü asılıyor. "Olduğumu hissediyorum. Bir molaya ihtiyacın var! Şimdi bir tane al.

Bugünden itibaren, mesai bitene kadar çalışmak yok—"

"Cehennem gibi yapacağım. Ben çalışmayı severim. Beni mutlu eden şey bu. Şimdi, benden bu kadar. Lütfen." Bu adam kendinden bahsetmekten gerçekten nefret ediyor. Tanıştığımız günden beri her türlü kişisel açıklamayı saptırdı. Yine de onu, onun anlamamı istediğinden daha fazla anlamayı başardım. biliyorum ki

Uyurken tüm örtüleri atar çünkü vücudu güneşin sıcaklığına kadar ısınır. Kızartmalarına fazladan tuz eklediğini ve sodadan nefret ettiğini biliyorum. Onun erkenci bir kuş olduğunu ve güneşle birlikte uyandığını biliyorum. Ayrıca geçmişinde bir şeyin onu incittiğini de biliyorum çünkü eskiden bir manolya ağacında saklanırdı ama kesinlikle bunu tartışmaz. Bence çekiciliğinin arkasına güvenle sakladığı yara izleri var.

Birdenbire ailemin sanki gözlerimin arasından bir boynuz çıkmış gibi bana baktığını fark ettim. "Ne?" diye sordum, sesimde alarm dolaşıyordu.

"Sadece bir küfür söyledi. Kutsal deftere neden bir çetele almıyor?" diye soruyor.

"Ah. Şey, çünkü..." Gözlerimi Will'e çevirdim ve düşündüm. Cevap hemen aklıma geliyor ama yüksek sesle söyleyemeyeceğimi biliyorum. Çünkü yaptığı zaman hoşuma gidiyor. Onun yerine ben gülümsüyorum. Anlamı bile yok, gerçekten. Will de sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyor. Sanki çiçekçide, kamyonumda, odamda birlikte gizli çalınan anlarımızı hatırlıyormuş gibi - ve beni kardeşlerimden farklı şekillerde tanıyor olabilir. "O bir beleş alıyor."

Bu, herkesin dikkatini benden başka yöne çevirmesine yetecek kadar yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Bedavalardan bahsetmişken!" Amelia başlar. "Bilin bakalım size Los Angeles'tan ne getirdim?"

Will kulağıma yaklaşıncaya sesim kısıldı. "Burada olmamın bir sakıncası var mı? Kasabadaki herkesin artık çıktığımızı düşündüğü için böyle olacağını düşündüm. Ama belki de yanlış düşünmüşümdür ve sen sohbetlerimizi düşük seviyede tutmak istersin?"

Hmm, burada olması sorun değil mi? Sıcak nefesinin kulağımın kabuğunu okşadığını ve başımı döndürdüğünü mü? Sadece onun yakınlığında damarlarımdaki kanın ateşle pompalanması mı? Hayır. Sorun değil. Ve bence çok çok uzaklara taşınması adil çünkü istese de istemese de planlarımı yavaş yavaş mahvediyor.

"Burada olmana sevindim," dedim hafif bir sırıtışla. "Ve ailem artık gerçekten birlikte olmadığımızı biliyor. Geçen gün tahmin ettiler, yani yok

masada öyle davranma baskısı.”

"Hmm," diyor boğazından derin bir ses çıkararak. "Bu çok kötü."

Ve daha önce hiç yaşamadığım bir şey başıma geliyor. Etrafımdaki dünya tepetaklak oluyor ve bir kez olsun kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umrumda değil. Tek bildiğim, Will'in gözlerinin benimkilere dikilmiş olduğu, ağzının hafifçe kıvrıldığı ve elinin, sanki daha önce yüzlerce kez aynı noktadaymış gibi genişlediği bacağıma indiği. Ve farkına bile varmadan, öne eğiliyorum. Ortada benimle buluşuyor ve dudaklarımız birbirine değiyor.

Yine de bu yeterli değil ve içgüdüsel olarak elim boynunun arkasını kavramak için kalktı, eli kalçama doğru kasılırken vücudum ona doğru kıvrıldı. Ağızlarımız hareket ediyor ve bastırıyor ve bu çok doğru geliyor. O kadar sıcak ki dokunuşu beni içten dışa yakıyor. Dilinin benimkinin üzerinde ince bir şekilde süzüldüğünü hissediyorum ve işte o zaman gerçeklik beni ensemden yakalıyor. Aman Tanrım, masada ailemin önünde sevişiyoruz.*Ben!* Annie Walker halka açık bir ortamda sevişiyor. Ağzımı Will'den ayırdım ve elimin tersiyle dudaklarıma hafifçe vurdum.

Herkes - ve bu bardaki herkesi kastediyorum - gözleri açık, bakıyor. Çeneleri açılmış çizgi filmlere benziyorlar.

Sesinde bir kahkaha belirirken önce Emily konuşuyor. "Şey, sanırım Hot Bank Teller sana şu an çıkma teklif etmiş olmayı diliyor."

"Ne?"

Gözlerim Will'in omzunun üzerinden uçuyor ve gerçekten de John burada, izliyor - herkes kadar şok olmuş görünüyor. Tabii ki kız kardeşlerim John'la o randevuya çıktığımı ve bunun bir felaket olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden Emily'nin ifadesinden oldukça çabuk geçiyorlar. Ama onunla çıktığım ve randevunun ortasında ayrılarak özgüvenimi zedelediği için, Will'le o herkesin önünde öpüşme seansına yepyeni bir katman eklendi.

Bunu John'un dikkatini çekmek ya da ona bir şey kanıtlamak için yapmadım - ama onun sözlerini yemek zorunda olduğunu, belki de düşündüğü kadar sıkıcı ya da beceriksiz olmadığımı bilmek, içimi bir neşe dalgası kaplıyor. Ama onu herkesin içinde öper miydim? Bana Will'e izin verdiğim gibi dokunmasına izin verecek kadar onun yanında kendimi yeterince güvende hisseder miydim? Öyle düşünmüyorum.

Will muzaffer ifademi fark etti ve bakışlarımın nereye baktığını görmek için yüzünü çevirdi. Ve onun için tüm noktaların birleştiği anı hissedebiliyorum. Vücudu hafifçe kasıldı ve bana baktığında yüzü biraz fazla duygudan yoksundu. "O adamdı, değil mi?"

Açıklama yapmasına ihtiyacım yok. "Evet."

Birkaç kez başını salladı. "Güzel. Bence onu başarılı bir şekilde kışkandırdın," dedi masanın geri kalanı duymasın diye alçak bir sesle.

"Hayır, Will, bu..."

"Tam olarak yapacağım şey buydu. İyi iş. Bütün bu alıştırmalar meyvesini veriyor." Bana öyle sahte bir gülümseme verdi ki onu yüzünden silmek istiyorum. O gülümsemeden nefret ediyorum. Bu onun gülümsemesi değil. Bu, korumalı bir kendini koruma gülümsemesidir. Ve bu bana sadece Will'in onu tanımamı istemediğini hatırlatıyor. Bana en başından beri bunun pratikten başka bir şey olmayacağına söz verdi ve şimdi bu sınırları yeniden kuruyor.

Pratik yapmaktan nefret ediyorum.

İrade

BEN Barda beni tamamen sarsan öpüşmenin üzerinden birkaç gün geçti. Hayır, dramatik değilim ve hayır abartmıyorum. sanmıyorum Bir öpücüğü olaydan sonra yirmi dakikadan fazla düşünmüşümdür. Ama Annie'nin öpücüğü... o yumuşak, savunmasız öpücük üç gündür kafamda oynuyor. Tarif edemeyeceğim bir şekilde mükemmeldi. Halkın ilgisinin onun için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden çok istediği için o öpücüğü başlatması çok fazlaydı.

Ama sonra omzumun üzerinden baktı ve hiç bilmediğim bir kıskançlık beni ele geçirdi. Gösteri içindi. Ve tabii ki öyleydi. Yanlış bir şey yapmadı. Aslında, ona da söylediğim gibi, yakınlarda kıskandırmak isteyeceğim biri olsa tam olarak bunu yapardım. Keşke bunun benim için çok şey ifade ettiğini ve onun tarafında bir manevranın parçası olduğunu fark etmenin canımı yakmadığını söyleyebilseydim.

Düşündüm ki... boşver. önemli değil

Postkiss, bir bira içmek için bara gittim. Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, barda oturan ve bir randevunun ortasında Annie'yi terk etme cüretinde bulunan pislikle tanışmaya gittim.

Ve onun bir pislik olduğunu biliyorum çünkü yanına gidip bir bira ısmarladığımda bana Annie ve benim özel olup olmadığımızı sordu. Uzun bir dakika boyunca tek yapabildiğim ona bakmaktı. Ona bak ve onu yumrukladığını hayal et çünkü Annie'yi ancak onun benimle toplum içinde seviştiğini gördükten sonra istiyordu. O, onun güvenini kazanmak için onun tadını çıkaracak, ona iyi davranacak ya da katmanlarını soyacak türden bir adam değil. Onunla hızlı bir şekilde iyi vakit geçirmek istiyor ve bu midesi kaldırılmayacak kadar fazla.

Ama Annie'nin istediği buysa, onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim onun yoluna çıkmak benim işim değil. Yani dürüsttüm. Hayır, ciddi değil. Büyük ihtimalle ay sonunda ayrılacağım.” Ve nedense, o son kısmı söylerken vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti.

Kaşları, ondan daha çok nefret etmeme neden olan bir beklentiyle havaya kalkmıştı. "Gerçekten mi?" Birasından bir yudum alırken gülümsedi. "Serin. Sanırım onu yanlış değerlendirdim.

Ve o anda kendimden de nefret ettim çünkü hediyesi olmadan Annie hakkında konuştuğum için kendimi saygısız bir pislik gibi hissettim. Onu kollarımda tutmanın çok uzun zamandır gerçekten mutlu hissetmeye en çok yaklaştığım an olduğunu kabul etmekten korktuğum için onu bir köpekbalığına fırlattığım için. Mutluluktan yoksun olduğumu bile bilmiyordum. Ama şimdi fark ettiğime göre, korkunç bir kesinlikle saptayabilirim.

Bunun benim için şimdi ne anlama geldiğini veya buradan nereye gideceğimi bilmiyorum.

Hiçbir yerde, belki?

İşte bu yüzden son birkaç gündür ondan saklanıyor ve ondan kaçıyordum. Sahte bir hayran tehdidi uydurdum ve Annie'ye o çalışırken Amelia'nın stüdyosunun dışında park etmem gerektiğini ve şehre inemeyeceğimizi söyledim. Amelia bile bunu sorgulamadı çünkü bu tür şeyler zaman zaman oluyor. Teşkilatımız, onun bilinen takipçilerini yakından takip ediyor ve ona belirli bir mesafeye geldiklerinde uyarı alıyoruz. Söz konusu takipçinin yakınlarda olduğunu öne sürerek Amelia'nın hayatına potansiyel gereksiz endişeler kattığım için kendimi kötü hissediyor muyum, hayır. Çünkü ben iyi adam değilim - Annie'yle vakit geçirmek beni birine çok yakın hissettirse de.

Yine de bugün kasabaya gidiyoruz. Potansiyel bir tehdit iddiasına daha fazla dayanamazdım. Şu anda Amelia'ya kaldırımdan The Pie Shop'a doğru eşlik ediyorum. Son zamanlarda paparazziler oldukça az görüldü ve şimdi bile meydanın karşı tarafında yalnızca uzun bir lens taşıyan birini görebiliyorum, ancak dün gece ajansımınla konuştum ve önümüzdeki iki hafta içinde büyük bir artış öngörüyorlar.

Halkın içindeyken tam çalışma modundayım ve herhangi bir olası tehdide karşı her zaman etrafımızı izliyorum. Beynimin yüzde sıfırı Annie'ye ya da ne yaptığına ya da günlerinin neyle dolu olduğuna ya da

neden geldiğine odaklanmış durumda.

bana hiç mesaj bile atmamıştı. İşte o zaman ayağım kaldırımda bir çukura çarpıyor ve tökezliyorum, kendimi yakalayamadan neredeyse kıcıımı kaldırıma çarpıyorum.

"Vay canına, Will!" dedi Amelia, kalkmama yardım etmek için elini uzatarak. Elini kabul etmedim ve onun yerine ekstra bir coşkuyla kendi kendime ortaya çıktım, hafif ıslanmış avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. "İyi misin? Seni daha önce hiç gezerken görmemiştim."

"Ben iyiyim, devam edelim."

Amelia'nın ağzı açık ve neredeyse gülecek gibi görünüyor. "Kızarıyorsun. Senin de hiç kızardığını görmedim! Utanabileceğini bilmiyordum." Şimdi gülüyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. Ne de olsa onun benim sinir bozucu küçük kardeşim olmadığından emin miyiz?

"Hadi ama burada durmamıza gerek yok. Orada paparazziler var." Muhteşem düşüşümü kesinlikle kameraya çeken ve en kısa zamanda yayınlayacak olan. Serin. Tam da internette dolaşmasını istediğim türden bir görüntü. Beceriksiz Kızaran Koruma.

Bu Annie'nin hatası. Kafamı bulutlardan çıkarmam için bir sebep daha. İlişkiler araya girer. İnsanlar için kötüler. onlar...

"Annie hangi cehennemde?" Amelia'ya çiçekçisinin yanından geçip kapısında Kapalı yazısını gördüğümüzde soruyorum.

"O hasta."

"Ne? Ne zamandan beri?" Sesim biraz fazla istekli geliyor.

Amelia kapıdaki küçük yapışkan notu işaret ediyor. Annie'nin el yazısıyla. Ancak bu kadar küçük bir kasabada birisi şöyle bir not bıraktı: "Hastayım! Artık burnumda piston varmış gibi hissetmediğimde geri dön.

Amelia'ya keskin bakışlar atıyorum. "Ne zamandır hasta?" "Sanırım Hank'in ertesi gününden beri."

Bok. Hiç bir fikrim yoktu. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Bunca zamandır hastaydı ve ben onu hiç kontrol etmedim. Beklemek. Hayır. Onu kontrol etmek benim işim değil. Ben onun flört koçuyum, erkek arkadaşı ya da hemşiresi değil. Dünyadaki başka biri olsaydı, birinin sahip olduğunu asla iki kez düşünmezdim.

soğuk. Aslında, hiçbir şey yakalamamak için daha da uzak dururdum. Onu aklımdan çıkaracağım ve onu gördüğümde onu görecekim.

Sessizce birkaç adım yürüyoruz.

"Sence ateşi var mı?"

Amelia kendi kendine kıkırdar. "Yaptı... ama hâlâ yapıyor mu bilmiyorum."

Başparmağımı uyluğumun yan tarafına hafifçe vurdum ve tekrar sessiz kalmaya çalıştım. "Sadece neden kimsenin bana onun hasta olduğunu söylemediğini anlamıyorum."

Duraksadı ve gülen gözlerle bana döndü. "Ve sana Annie'nin günlük sağlığı hakkında son bilgileri vermem gerektiğini bilmiyordum."

"Eh, artık şimdi biliyorsun. Her zaman... herkesin sağlığı hakkında gelişmelerden haberdar olmak isterim."

"Tamam aşkım. Şimdi biliyorum," diyor derin bir memnuniyetle. Amelia kırmadan önce birkaç adım daha yürüdük. "Davey'in oğlu geçen hafta kolunu kırdı."

"DSÖ?" Ona kaşlarımı çattım. "Bilirsin. Küçük Charlie?" "HAYIR."

"Ve Mabel geçen gün boğazında bir gıdıklanma olduğunu söyledi. Annie'nin sahip olduğu şeyi yakalayıp yakalamadığını merak ediyorum.

Rahatsızlığımı bastırmak için derin nefes alıyorum. Ne yaptığını görüyorum.

"Ah... ve Gemma'nın bu ay içinde bazı bunyonları için ameliyat olmak zorunda kalacağını duydum!"

Amelia.

"Ne!" Güler. "Herkesin sağlığıyla ilgili gelişmelerden haberdar olmak istediğini sanıyordum. Ben sadece isteğinize göre sizi döngüye alıyorum!

inledim. "Bunu sizin için çalışan biri olarak tüm saygımla söylüyorum. -lütfen sus."

Ben bunu söyler söylemez, Noah The Pie Shop'tan çıktı. Nasıl yapacağını bilmiyor. Aslında onun için fiziksel olarak imkansız olduğunu düşünüyorum. Adam ona sırtıyor ve kadın onun kollarına adım atıyor, onu öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyor. Burada, güpegündüz, paparazzilerin doyasıya eğlendiği yerde. Yine de bu ikisinin umurunda değil - aşk hastası bir balonun içindeler. O kadar hastaydı ki Noah, Amelia'yı aşırı istekli bir

golden retriever gibi karşılamak için dışarı çıktı. Bu asla ben olmayacağım.

Amelia, PDA'larıyla işleri bittiğinde omzunun üzerinden bana baktı. Beni içeri aldığı için teşekkürler, Will. Bütün öğleden sonra Noah ile burada olacağım ve sonra eve onunla gideceğim. Yani günün geri kalanında... istediğiniz yere gitmek ve... kimi görmek isterseniz onu görmek için mesai dışısınız.

Noah hafifçe kaşlarını çatı. "Annie'den bahsediyorsun, değil mi?"

Yan tarafından hafifçe çimdikliyor. "İnce olmaya çalışıyordum."

"Seni seviyorum ama bunda incelikli bir şey yoktu. Onu rahat bırak ve onun yerine gelip beni rahatsız et," dedi Noah, Turta Dükkanı'na giderken içimdekileri dökmek için bana bakmaya çalışan Amelia'yı uzaklaştırarak.

Sadece görüş mesafesinden çıktığında arkamı dönüp pazara doğru koşmaya başlıyorum.

—

Kasaya bir kutu mendil koydum, ardından bir kutu soğuk algınlığı ilacı, birkaç çeşit sıcak çay ve rastgele bazı ürünler koydum; ve sonra gözlerimi Annie ile çıkmamı engellemeye çalışan kasaba dilekçesine çevirdim. Şimdiye kadar, korkunç görünüyor. Lehte üç oy (Mabel, Emily ve Madison) ve yüzden fazla aleyhte oy. Bu neden midemi bulandırıyor?

Kafamı kaldırıp şimdiye kadar gördüğüm en korkunç gözlere baktım: Harriet'in. Bu kadın her zaman sert ve hesapçıdır. Ve benden gerçekten nefret ediyor.

"Hmm... soğuk algınlığı ilacı," diyor tuhaf bir şekilde.

Başımı salladım ve o soğuk algınlığı ilacı dışındaki her şeyi taramaya başladığında arka cebimden cüzdanımı çıkardım.

Aniden omzumun sağ tarafından cızırtılı bir ses geliyor. "Orada bir sürü soğuk algınlığı ve grip ürünü var, William. Kendini kötü mü hissediyorsun?" Mabel. O her yerde.

"Hı...hayır hanımefendi."

"Öyleyse neden tüm bu soğuk algınlığı ilaçlarına ihtiyacın var, hmm?" dedi Harriet, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırarak. "Onlarla uyuşturucu yapmayı mı planlıyorsun?"

Tek kutu Tylenol Cold + Flu Severe'e kaşlarımı çattım. "Sanırım psödoefedrin içeren ilacı düşünüyorsun."

Gözleri bana kısıldı, dövmelerime ve tekrar yüzüme. "Bilirsin, değil mi?"

Bu beni güldürüyor. Evet, kelebekle eşleştirilmiş karmaşık çiçekler ve yapraklardan oluşan kolum gerçekten meth bağımlıları için olağan profillemeye giriyor. Mezun olduğum sınıfın birincisi olduğumu öğrenirlerse, bu kasabanın ya da genel halkın ne düşüneceğini merak ediyorum. O kadar çok ders dışı aktivitede (merhaba, bilim kulübü) o kadar yüksek puanlar aldım ve mükemmel oldum ki MIT'ye girdim. Liseden mezun olana kadar ilk randevuma bile gitmediğimi ve hayatımı mükemmel bir şekilde yaşamaktan bıktığıma ve bunun hala hiçbir şeye yardımcı olmayacağına karar verdiğimi.

Geriye dönüp genç halime baktım ve eve doğrudan A almanın ailemin daha az kavga etmesine nasıl yardımcı olacağını düşündüğümü hatırlayarak utandım. Evin etrafında bir sürü fazladan iş yapmak ve küçük erkek kardeşimle ilgilenmek, onların stresini biraz azaltır, böylece belki de birbirlerinin yanında olmaktan gerçekten keyif alırlar. Daha az bağırın ve daha çok gülümseyin. Hayır. Bunun yerine, lisede boşu boşuna hiç eğlenmedim. Mezun olduğum an duvara çarptım. Kendimi bir yere gitmeye ve umursamadığım bir şey için çalışmaya devam etmeye ikna edemedim. İşte o zaman askere gittim.

Harriet, ne düşünüyorsun? Yanlış bir şeyden şüpheleniyorsun, dedi Mabel, ellerini kalçalarına koymak için yanıma doğru iterek. "Adam uyuşturucu yapmaya çalışmıyor, seni ding dong. Sevişmeye çalışıyor."

"Üzgünüm, ne?" diye soruyorum ama Mabel artık benimle ilgilenmiyor.

"Bana ding-dong deme, seni yaşlı ahmak. Ve bir kutu ilaçla sevişmeye çalışıyorsa bu daha da kötü.

Başımı sallıyorum. "Hayır - ikinizi de temin ederim ki ben..."

İğrenç, Harriet. kutuya değil. Annie'ye! Çıktığı kadın. Açıkça, onu sevdiği için onunla ilgilenmek için tüm bu saçmalıkları satın alıyor.

"HAYIR. Yine, ben-"

"Bu doğru?" Harriet bana baktı - bu soğuk algınlığı ilacı kutusuna ağza alınmayacak şeyler yapıp yapmayacağıma karar vermeye çalışıyordu. Onun yerine Annie ile yapmaktansa bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum. "Bütün bunları bizim Annie'mize mi götürüyorsun?"

Sahte kız arkadaşım ile ilgilenmek için tüm kasabayı bu kötü düşünülmüş karara sürüklemek zorunda kalmamayı gerçekten çok isterdim. "Evet. Hepsi Annie için."

Dudakları sıkıca birbirine yapışırken mırıldandı. "Seni gerçekten bir bakıcı olarak görmüyorum."

"Sen ve ben ikimiz. Ama işte buradayız," dedim ona ender bir savunmasızlık anında.

"Bir dakika, William," diyor Mabel, bir koridorda gözden kayboluyor ve bir kucak dolusu malzemeye geri dönüp sert bir baş sallamayla onları tezgahın üzerine koyuyor. "Sana onun en sevdiği çorbayı yapmayı öğreteceğim. Bu onu hemen neşelendirecek ve sana fazladan kek puanı kazandıracak."

Kek puanları ister miyim?

Kahretsin, biliyorum.

Mabel'a gülümseyerek teşekkür ettikten sonra Harriet'e döndüm. Gülüşüm düşüyor. Gözlerindeki sert ifadeden neredeyse yerimden fırlayacaktım. Sanki yavaşça ruhumu çıkarıyor ve tartıyor gibi. Harriet sessizce benim hakkımda bir tür sonuca varıyor ve ardından soğuk algınlığı ilacı kutusunu alıp taramaya başlıyor.

Tuhaf bir şekilde, kendimi bununla rahatlamış hissediyorum. Belki biraz da gurur.

Bu lanet kasabanın suyunda açıkça bir şeyler var.

Annie

ÖKay, Annie. Bunu yapabilirsin. Kışınızı yerden kaldırıp doktor randevunuza gidebilirsiniz.

Suya ihtiyacım olduğu için aldığım şey bu. Şimdiye kadar vücudumu artık buna ihtiyaç duymayacak şekilde - sadece kahveden oluşan sıkı bir diyetle yaşamak için - eğittiğimi sanıyordum ama hayır. Küçük gelincik bana meydan okumaya karar verdi ve yeniden sıvı verilmesini talep etti.

Zorunlu suyum içtikten sonra biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu düşündüm, bu yüzden mutfakta yere oturdum ve sonra bu mutfakta yerde yatmaya dönüştü ve şimdi buradayım... otuz dakika sonra hala burada yatıyorum, başım zonkluyor, kulaklarım sanki biri onlara beysbol sopası almış gibi ve burnum o kadar tıkalı ki bir daha asla burun deliklerimden nefes alamayacağım.

Kız kardeşlerim dün Meksika gezileri için ayrıldılar ve şimdi burada öleceğimi ve kız kardeşlerimin kumsaldan ıslıl ıslıl ve bronzlaşmış olarak eve geldiklerinde beni nasıl bulacaklarını merak ediyorum. Vücudumun üzerinde süzülecekler ve muz desenli iç çamaşırı ve uyumlu bir atlet giyerek öldüğüme gülecekler. Ama pijama altıyla uyuyamamam benim suçum değildi ve mutfağa girmeden önce eğilip onları giymek çok zordu çünkü vücudumun nefes almaya çalışmaktan harcayacak enerjisi kalmamıştı.

Ama kalkmalıyım. Kalkmalı. Yarın Brandon'la randevum var.
- çiçekçideki adam. Onu Instagram'da inceledim ve sonra birkaç kez mesajlaştık ve yarın olan Cumartesi için bir tarih ayarladık. Şimdiye kadar konuştuğumuzda coşkulu kıvılcımlar hissetmiyorum ama bunun daha sonra geleceğine eminim.*Endişelenmene gerek yok Annie.*Daha önce, Dr.

Mackey'i arayıp bu öğleden sonra için bir randevu almayı başardım,
böylece belki bana bir şeyler yazabilirdi.

randevudan önce beni iyileştir - ama tavuklu güveçte oraya nasıl gideceğim?

Bu sırada kapım çalınıyor. Cevap vermiyorum çünkü sadece yüzde 50 bilinçliyim. Aslında bir hırsız olabileceğini düşünüyorum çünkü kapı tokmağının sallandığını ve ardından açıldığını duydum. İyi. Ondan doktora gitmesini isteyeceğim.

Annie? Üzerimde bir ses geziniyor ve utanıyorum çünkü o sesi tanıyorum ve pantolonsuz olduğumu da biliyorum. bir duyuyorum *gümbür gümbür* dizlerinin üzerine düştüğünde. "Kahretsin, Annie. Konuş benimle, iyi misin?"

"İrade? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerimi araladığımda dünyanın en çekici erkeğinin yanımda diz çökmüş, ölmediğim için rahatlamış görüldüğünü gördüm. O tatlı.

Onu pantolonumsuz gördüğüm için üzülmem gerektiğini biliyorum (özellikle de geçen gece Hank'in evindeki o yanlış yorumlanan öpücükten beri benden kaçtığını bildiğim için), ama onun yerine derin bir huzur hissediyorum. "Onu kıskandırmaya çalışmıyordum, biliyorsun," dedim çünkü günlerdir ona gerçeği söylemek için can atıyordum. Ama bunu telefonda yapmak istemedim.

"Şşt... sorun değil, Annie."

Saçımı geriye itiyor ve bileğini yakalıyorum. "İyi değil. Bunun bir oyun olmadığını bilmen benim için önemli."

Will yumuşak, derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam aşkım."

Gülümsüyorum - şimdi yüz pound daha hafif hissediyorum, çünkü bu artık göğsümden kalktı ve gözlerimi tekrar kapattım. "Tamam, şimdi git. Beni böyle görmemelisin."

"Ne gibi? Pantolonsuz mu? Üzerinde küçük sarı muz karakterleri olan iç çamaşırı mı giyiyorsun? çarpık bir sırıtışla soruyor. "Sevimli. Pijamalarına uyuyorlar.

İnledim ve kolumu gözlerime siper ettim. "Bırak beni ölüme."

"Bu bir seçenek. Ama o zaman kasabadaki herkesin çiçek ihtiyacını kim karşılayacak?"

"Anahtarlar çantamda. Dükkan artık senin. Lütfen kimseye çirkin karanfil buketleri vermeyin."

Göğsünden alçak sesli bir kahkaha sesi geliyor ve tek istediğim yüzümü ona bastırmak ve titreşimleri yanağımda hissetmek. "Çiçekleri senin kadar sevmiyorum."

"Derisine sonsuza kadar dövme yaptıran adam diyor."

"Hala espri anlayışına sahip olduğunu bilmek güzel." Elinin alnımda durduğunu hissediyorum ve tıslıyor. "Tanrım, yanıyorsun. Son zamanlarda bir şey aldın mı?"

"HAYIR. hareket edemiyorum Vücudum artık çalışmıyor."

Will'in eli sevgiyle saç çizgimi okşuyor ve terli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Seninle ilgilenmem için neden beni çağırmadın? Ya da Nuh?"

yüzümü buruşturdum "Ve herhangi birinizin hastalanma riski var mı? Mümkün değil. İyi olacağım. Bir saat sonra doktor randevum var."

"İyi. Ama oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Bir kaplumbağanın sırtında otostop çekerim."

"Çok pratik," dedi parmaklarının arkasını boynumda gezdirirken. "Hadi seni yerden kaldıralım, gün ışığı."

Güneş ışığı. Halüsinasyon mu görüyorum yoksa Will bana kulaklarımın duyduğu en tatlı isimle mi seslendi?

Will'in güçlü kolları çıplak bacaklarımı ve sırtımı kavradı, beni yerden kaldırdı ve nazikçe yatağa bırakılacağım odama götürdü. Nazik kısım için son derece minnettarım çünkü kafam patlayacakmış gibi geliyor. Ölümün yakınında olmasaydım, tüm bu şefkati çok daha fazla takdir edebilirdim. Maalesef.

Will'in bir dakikalığına dolabımda dolaştığını ve sonra ayağa kalktığını duydum. "Annie, seni doktora götürebilmek için bu pantolonu sana giydireceğim, tamam mı? Bana bu şekilde yardım etmemin uygun olduğuna dair bir yaşam işareti verebilir misin?"

Onaylayıcı bir homurtu çıkardım ve sonra Will nazikçe ayaklarımı ve bacaklarımı pijama altına çekti. Kalçalarımın altına oturana kadar onları vücudumun her yerine kaydırды. Kıcıımı kaldırmak için son gücümü kullandım, böylece yolun geri kalanında onları kaydırabilirdi. Garip olan şu ki, tanışabileceğin en mütevazî insanım ama beni gördüğü için hiç utanmıyorum.

yarı çıplak Ona güvenmemem gereken bir şekilde güveniyorum. Daha sonra bana onun ilişki tipi olmadığını hatırlattığında beni inciteceğini bildiğim bir şekilde. Evlilikten nefret ettiğini. Yakaladığım hislere kesinlikle karşılık vermediğini.

—

Güneş battı ve kendimi daha çok kendim gibi ve biraz daha az yürüyen bir ceset gibi hissediyorum. Will beni sinüs ve çift kulak enfeksiyonu teşhisi konulan doktora götürdü. Beni eve getirip yatağa yatırdıktan sonra eczaneye gitti ve antibiyotiklerimi aldı. Onları aldım ve tekrar ıssız bir evde uyanacağımı düşünerek bütün gün uyudum ama bunun yerine, mutfağında Will'i bulmak için odamdan çıktım... yemek pişiriyordum.

"Ne yapıyorsun?" Cidden kuruyan boğaz ağrıyla hemen azarlandım.

Hafifçe kaşlarını çattı ve elini tekrar alınma koymak için mutfak adasının etrafından dolandı. "Ateşin düşmüş gibi görünüyor. Bu iyi. Tıp çalışıyor olmalı."

Elini hafifçe ittim çünkü tek yapmak istediğim ona yaslanmaktı. "Will, burada hâlâ ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği hazırlamak." Karıştırdığı tencereye geri döner. Maddie'nin çorbalarından birine rakip olacak kadar güzel kokuyor. "Gidip oturmalısın. Birkaç dakika sonra sana bir kase getireceğim."

Ağlamak istiyorum. Genelde iyi korunan hislerim, tenimin üzerinde, açıkta ve ham halde oturuyor. "HAYIR. Demek istediğim, hala burada ne yapıyorsun? Mesela... hala burada olmamalısın.

"Neden?"

"Çünkü Çünkü!"

"Söylemiyor
musun?"

Ekstra rahatlık ve stabilite için yere yığıldım ve kollarımı kendime doladım, çünkü evet, ilaç işe yarıyor ama yine de üzerimden bir otobüs geçmiş gibi hissediyorum. Öpüştüğümüz için burada olmaması gerektiğini Will'e söyleyemem.

üç kez ve hepsi o kadar iyiydi ki gerçekten dördüncüye ihtiyacım olacağını düşünüyorum. Ya da daha da kötüsü, bütün gece benimle kalıp konuşmasını, kucaklaşmasını ve benimle gülmesini istiyorum.

Hank'inkinden sonra kendi kendime Will'den bir adım geri çekileceğimi söyledim çünkü bulunduğumuz yörüngede devam edersek bu benim için felaket ve gönül yarası anlamına gelir. Yani mesajlaşmak yok. Potansiyel çalışma yok. Dudaklarının verdiği hissi beynimden ve gülümsemesini kalbimden silene kadar hiçbir şey pratik yapmayacağım çünkü Will'i ait olmak istediği rahat kategoride tutma yeteneğimden ciddi şekilde şüphe etmeye başlıyorum. Ve şimdi burada, çorbayla her şeyi daha karmaşık hale getiriyor.

"Üşüteceksin. Gitmen gerek."

Tezgahlara bakarken gözlerini kısıyor. "Buralarda biber var mı?" Kelebeği mutfağın her yerinde uçuşuyor.

"İş yerinde olmalısın."

"Baharat dolabına baktım ama orada değil."

"Kafamda büyüyen antenler buldum."

"Ve bu konuda tuz. İkisi de gitti."

İçimi çekip ocağın üstündeki dolabı açıp tuzluk ve biberlikleri çıkardım. Maddie evli bir çift olduklarını ve kendi evlerinin mahremiyetini hak ettiklerini söylüyor. Ve sen beni dinlemiyorsun."

Will sırtıtarak ellerimden baharatları nazıkçe alıyor. "Çok güçlü bir bağışıklık sistemim var. Amelia bana izin verdi. Ayrıca antenlerle çok şirin görüneceksin."

"Wellington..."

Annie. Neşeli tavrı ciddi bir şeye dönüşüyor. korumasız. Ellerini kollarımın yanlarına koydu ve sonra parmaklarıma doğru kaydırды. "Lütfen. Sadece burada olmama izin ver. Neden bilmiyorum ama başka bir yerde olamam. Denedim ama ayaklarım beni tekrar kapına getiriyor." Duraksadı, çorbaya ve sonra bana baktı. "Bu... normalde yapacağım bir şey değil ama seninle ilgilenmem gerekiyor. Lütfen izin ver."

Kuyu. Böyle bir cevap varken nasıl hayır diyebilirim? Kalbimdeki diğer küçük kırık nedir? Yarın giderek sınırları inşa etmeye geri döneceğim

potansiyel mükemmel ruh eşimle randevumda ve her şey yoluna girecek. "Kaseler sağdaki dolapta. Ve o soyma bıçağını bulduğun yere koysan iyi olur, yoksa Maddie eve döndüğünde boynunu keser."

Nefesini bıraktı, ellerimi bıraktı ve gülümsedi. "Anladım. Maddie dönmeden mutfak çekmecelerini tamamen yeniden düzenleyin. Şimdi tekrar yerde kamp yapmaya karar vermeden önce gidip oturun."

Bana söyleneni yaptım, kanepenin yanındaki büyük boy sepetten büyük, tüylü bir battaniye alıp omuzlarıma sardım. Oturuyorum, bacaklarımı minderlerin üzerine uzatıyorum, tepeden Will'e bakabilmek için yüzümü arkaya yaslıyorum. Çorbayı kepçeyle doldururken omuzları çalışıyor ve yemek pişirirken gömleğini çıkarmasını istesem suçu benim hastalığıma atabilir miyim diye merak ediyorum.

Cesaretimi kaybettim ve Will dumanı tüten bir kâseyi kanepede bana getirdi. Kahve sehпасının üzerine koydu ve sonra ayağımın dibine oturup onları kaldırıp kucağına çekti. Rahat fiziksel dokunuşu karşısında şaşkına dönerek gözlerimi kırıştırdım. dokunsal. O sadece dokunsal.

"İrade?"

"Hmm?"

"Herkes karşı bu kadar şefkatli misin?" diye sordum, şimdi bacaklarımın üzerinde duran ellerini işaret ederek.

"Hemen hemen," dedi mavi-gri gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce tereddüt ederek.

Anında hem hayal kırıklığına uğradım hem de kıskandım. Benimle sadece böyle olmasını ummam için hiçbir neden yoktu - ve yine de buradayım. Biraz üzgün. Soğuğu ve onunla sadece böyle olduğum gerçeğini suçluyorum.

Will kaşlarını çatı. "Duymak istediğin bu değil miydi?"

Burnumu kanepenin üzerinde tuttuğumuz aşırı doldurulmuş yastığa sürttüm. "Ne duymak istediğimi bilmiyorum. Hastayım. Kafamı karıştırıyor. Ve sen beni besliyorsun, ki bu benim gibi şımarıklar için çok önemli."

Ağzının sağ tarafı sırtarak kalkıyor. "Normalde sevecen değilsin, değil mi?"

"Sevgili olmadığımı söyleyemem. Gerçekten şefkatli olabileceğim kimsem olmadı. Sanırım yanlışlıkla insanlara dokunulmak istemediğimi söyleyen görünmez bir güç alanı oluşturmalıyım. Ve bunca zamandan sonra birdenbire başlamak çok garip geliyor."

Will çıplak ayaklarıma baktı ve sonra nazıkçe kemerlerimi ve baldırımı ovmaya başladı. O kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum. Vücudumdaki tüm kaslar bugün susuzluktan kasılıyordu. Ve Will'in sıcak elleri tam da rahatlamaları için ihtiyaç duydukları şey. Ne yazık ki, aynı zamanda tam tersi bir şekilde çalışıyor - vücudumu sıkı bir sarmal haline getiriyor.

"Bana karşı şefkatli olabilirsin. Okumayacağım," dedi gelişigüzel bir şekilde, sanki bana altın bir sarayın anahtarlarını öylece vermemiş gibi. Çünkü gerçek şu ki, fiziksel teması seviyorum. Bunu kabul etmek istediğimden daha çok istiyorum. Ancak utangaçlığım ve sosyal kaygım, çoğu zaman önce ona ulaşmamı engelliyor. Diğer insanların başlatmasını bekliyorum ve bu bazen beni sonsuza kadar bekletiyor.

Snuggle Kasabasına yapılan bu tam erişimli geçiştin sakın ve hiç de heyecanlı olmayan bir tonla sesimi çıkarmaya çalıştım. "Sağ. Çünkü sen benim pratiğimsin. Snuggles başlatma alıştırması yapabilirim.

"Kesinlikle." Bana baktı.

"Sondan önceki Fred ve Audrey gibi."

Kaşlarını çattı. "Şimdi beni kaybettin."

Onu sallıyorum. "Merak etme."

Birkaç dakika gergin bir sessizlik içinde oturduk, sonra Will eğilerek ve çorba kasesini masadan kucağıma nazıkçe götürerek bu sessizliği bozdu. "Şimdiye kadar soğudu. Mümkünse birkaç lokma yemelisin. Doktor sıcak et suyunun boğaza iyi geldiğini söyledi."

Will'in ilgili ve özenli olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım. Ama bence o...

İlk yudum tuz, tereyağı ve havuçtur. Tavuk çorbası - en sevdiğim. Will evime geldi, pijama giydirdi, beni doktora götürdü ve bana tavuk çorbası yaptı.*Bunu çok fazla okumaya cüret etme, kalp.*

Kalbim kibirli bir şekilde bir gözlüğü burnunun köprüsünden yukarı itiyor.*Doğası gereği sevecen olabilir ama normalde bunu diğer kadınlarla yapmaz.*bana gereksiz yere hatırlatıyor. Kalbimi baldırlarına tekmeledim.

"Gerçekten çok iyi, teşekkür ederim."

"Mabel'in tarifi. Buraya geldiğimi öğrendikten sonra beni pazarda köşeye sıkıştırdı ve malzemeleri zorla elime verdi. Ayrıca beni arabaya kadar takip etti ve tüm tarifi bakkal fişinin arkasına yazdı, bu iyiydi çünkü daha önce hiç çorba yapmadım ve kesinlikle tadı her şeyden çok kedi çışı gibi olurdu.

Gülüyorum ve sonra kulaklarım, başım ve boğazım çığlık atınca irkiliyorum. Çorbayı masaya koydum ve hiç bitmeyen baskıyı biraz olsun hafifletmek için şakaklarımı ovuşturdum. Ağzımdan acıklı bir sızlanma çıkması da oldukça olası.

"Buraya gel," diyor Will, tepkimi beklemeden ayaklarımı yere koyup beni ayarlamaya başladı. Kucağına bir yastık koydu ve sonra başımı üzerine koydu. Sonra parmaklarını yumuşak masaj darbeleriyle kafa derimde ve boynumda nazıkçe gezdirdi. Ellerini üzerimde gezdirirken sıcak ve güvenliydi - ama kalbimi kıvrandıran daha çok umursadığı gerçeğiydi.

"Ailen de şefkatli miydi? Oradan mı aldın?"

Parmakları saçlarımda durakladı ve sanırım onu korkutmuşumdur. Her an ön kapımda Will şeklinde bir delik olabilir.

"Ancak kurtlar kadar şefkatli olabilir, biliyor musun?" diyor, hafif olmaya çalışıyor ve başarısız oluyor.

ona bakıyorum. "Artık şaka yok. Lütfen söyle."

İç çekti ve elleri tekrar saçlarımda gezindi. "Çocukluğum hakkında konuşmayı sevmiyorum, Annie. Aslında, onu engellemek için gerçekten çok çalıştım.

"Anladım. Ve eğer gerçekten istemiyorsan, bırakırım. Ama içinde bana söylemek isteyen bir parçan varsa, iyi bir dinleyici olacağıma ve eğer istemiyorsan bir daha bu konuyu açmayacağıma söz veriyorum."

Ağzının kenarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Kimse seni iyi bir dinleyici olmamakla suçlamaz. Aslında, bence çok fazla dinlemek zorundasın."

Uzanıp yumuşak tişörtünün kumaşını göğsüne yaklaştırdım ve hafifçe çekiştirdim. "Söyle bana. Hadi ama, hasta kartım var. Bırak kullanayım."

Will avucunu yukarı bakacak şekilde açar. "Bir bakayım."

Dramatik bir şekilde iç çektim ve pijama altımdan çıkarıyormuş gibi yaptım. Avucuna vurdum. Will, incelemek için onu ışığa tutuyor ve sonra hayali bir delgeç alıyor ve ağzıyla bir kenetleme sesi çıkarıyor. Kartı geri verir. "Seninki sadece bir günlük geçiş. Gece yarısı sona eriyor."

"Anlaşmak."

Nereden başlayacağına dair ilham arıyormuş gibi gözlerini tavana dikeyyor. "Ee... peki, peki. Özetle, işlevsiz bir evde büyüdüm. Ailem arasında çok fazla kavga ve aldatma yaşandı. Babam benim yerimde çok uyudu ve gerçekten bu konuda çenesini kapaması gerekirken açıkça bagajlarını döktü. Son cümlede Will'in ses tonu sertti ve ben ne yaptığımı fark etmeden önce karnına döndüm. Belki bana izin verdiği içindi, belki de Will'in yanında kendimi özgür hissettiğim için -bilmiyorum- ama kollarımı ona dolarken hiç tereddüt etmedim.

Parmaklarını saçlarımda ve boynumda gezdirmeyi bırakmadı. Bana bunun sıra dışı bir şey olduğunu hissettirmiyor. Ona sarılan kollarım nefes almak kadar doğal geliyor.

"Devam et," diye ısrar ediyorum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Beni o zamanlar -lisede ve daha önce- görseydin, beni tanıyamazdın," dedi. "Polo gömlekleri giydim, Annie. Ve gözlükler. Ve asla sosyalleşmedim, asla.

"Bekle..." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şimdi hiç gözlük takıyor musun?" "Yalnızca kontaklarımı çıkardıktan sonra geceleri."

Yumurtalıklarım bu haberle sarsılıyor. Üstesinden gelinemeyecek kadar çok, bu yüzden yutkunuyorum, taahhüt dışı kalıyorum *Hmm* sesini duyun ve ardından devam etmesini bekleyin.

"Okul boyunca kışımı yırttım çünkü düşündüm ki" -kısa bir kahkaha ekliyor- "Yardım edeceğini düşündüm. Onlar için mükemmel bir oğul olabilirsem, kardeşime bakmaya yardım edebilirsem ve stresi asla artırmadığımızdan emin olabilirsem, o zaman..."

"O zaman mutlu olurlar." "Kesinlikle."

Gözlerimiz birleşti ve sözleri içimde derinlerde bir yerde yankılandı. İlişki kuruyorum. Biraz farklı bir şekilde olmasına rağmen. Çünkü benim için, yaslı kardeşlerim için hayatı stressiz tutmaya çalışıyordum." Kalbimde geçmişimin acı çekişlerini hissederken bakışlarım Will'in gömleğine kaydı. Bunu daha önce yüksek sesle söylediğimden ya da bunun doğru olduğunu fark ettiğimden emin değilim. Ama şimdi, daha genç bir Annie'nin kardeşleri için parçaları toplamaya çalışmasını izlerken neredeyse kendimin dışında hissediyorum. Bu süreçte ellerini kesiyor ve kanadığını kimseye söylemiyor.

Will'in baş parmağını kaşlarıma değdirip rahatlatıldığını hissedene kadar kaşlarımı çattığımı fark etmemiştim.

"Hayatımızın kritik dönemlerinde ikimiz de ihtiyaçlarımızı arka koltuğa koyuyoruz gibi görünüyor."

Yine de ikimiz de kendimizi yatıştırmak için farklı yollar arıyoruz. O ilişkilerle ilgili hiçbir şey istemiyor ve ben de sonuncusunu istiyorum.

Ona dönüp göz kırptım. "Yani işe yaradı mı? Mükemmelliğin işe yaradı mı?"

Çenesi anılara karşı esniyor. "Hayır," diyor sessizce. Okul birincisi olarak mezun oldum ve MIT'ye girdim ama Dale ve Nina hala toksiktiler, şaşırdılar, şaşırdılar. Birbirlerinin gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorlardı ve sonuç olarak Ethan ve ben de hiçbir şeyi doğru yapamıyorduk. Bence hayatlarına derinden içerlediler. Sorunuza cevap verecek olursak, hayır, şefkatli değillerdi."

Üzgünüm Will. Onlardan bunu hak etmedin.

"Evet... şey, her şey yolunda gitti, bu yüzden sorun yok. Mezuniyet törenimden sonra eve geldim ve babam onun tekrar kopya çektiğini öğrendiği için annem ağlıyordu ve sonra" - kaşlarını çatarak duvara baktı - "o sabah kahrolası çöpü çıkarmadığım için bana bağırdı. Ben de koptum. Bir çanta hazırladım ve ayrıldım. Artık yapamadım. Bunun yerine bir hafta otelde kaldım ve ardından askere gittim. Kardeşimi bu şekilde geride bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim ama dışarı çıkmam gerekiyordu ve Hava Kuvvetleri bakkalın önünde bedava tişört dağıtıyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Vay." Az önce söylediği her şeyi işlemeye çalışıyorum, bu tür bir hayatı tam olarak hayal edemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Will'in yerinde olsaydım, ilişkiler konusunda da farklı hissedeceğimi söyleyemem.

Zor olurdu

kendisi için istikrarlı olması gereken tek ilişkinin etrafında bu kadar çok acı gördüğünde birine atlamak.

"Asıl üzücü kısım, ailem şimdi daha iyi, çünkü erkek kardeşim ve ben evden çıktuktan sonra nihayet boşandılar. Bizim için her zaman birlikte kaldıklarını söylediler ve bize tam bir aile birimi olarak bu zamanı verdikleri için minnettar olmalıyız. Bu ne rezalet?"

"Bu zor. Onları şimdi hiç görüyor musun?"

"Ara sıra ama sık değil. Onlarla bütün bir hafta sonu takılmak ve çocukluğum beni neredeyse mahvetmemiş gibi davranmak gibi bir arzum yok. Ve ben de onlarla bu konuda gerçekten savaşılabilecek kadar cesur değilim. Bu yüzden onlardan kaçınıyorum."

"Seni suçlamıyorum Will. Ben de istemezdim. Gözlerim yüzünün çizgilerini takip ediyor ve ona dünyanın en harika insanı değilmiş gibi davranmaya cüret eden herkese karşı koruyucu bir öfkenin yükseldiğini hissediyorum. Kıymetli ve değerli değilmiş gibi. "Askerde ne kadar kaldın?"

"Altı yıl aktif görev, ikisi yedekte. Güvenlik Kuvvetleri uzmanı olarak görev yaptım."

"Beğenmedin mi?"

Hafifçe omuz silkiyor. "Bir nevi. Zihinsel ve fiziksel olarak yorucuydu ve onun dışında yaşamak için çok az yer bırakıyordu. Sonunda farklı bir şey için hazırdım. Şu an birlikte olduğum ajansla beni tanıştıran bir arkadaşım var ve yedekteyken onlarla antrenmanlara başladım. Gerisi tarih. Zaten askeri kariyerimde pek çok göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştım, ancak teşkilatla aynı zamanda kaçamak sürüş ve diğer çeşitli silah kurslarında da eğitim aldım.

"Bu silah taşıdığın anlamına mı geliyor?"

"Ünlüleri korumak için değil. Esas olarak politikacıları veya yüksek tehdit düzeyine sahip kişileri korurken. Bunun için izniniz olmalı."

Birdenbire Will'in yüksek tehdit düzeyine sahip işlerden birinde olduğunu ve bir silah kullanmak zorunda olduğunu ya da silah kullanan başka biriyle karşı karşıya kaldığını düşünüyorum ve kollarımı içgüdüsel olarak ona dolayıp sıkıyorum. "MIT'ye gitmediğin ve farklı bir kariyer yolu seçtiğin için hiç pişman oldun mu?"

Kaçırmadığım yüklü bir duraklama var. "Bu kelimeyi sevdiğimi sanmıyorum *pişmanlık*. Yaptığım her seçim bir şekilde değerliydi. Ve gerçek şu ki, o zamanlar MIT'ye gitmiş olsaydım, muhtemelen akademik mükemmellik için çabalamaya ve yapmamam gerekirken eve dönmeye devam ederdim. Ama ordu beni ihtiyacım olan o alanı almaya zorladı - eğer bu mantıklıysa. Ailemin ve dramalarının bana kolayca ulaşamayacağı bir yerd.

Gözlerim koluna düşüyor. Onun çiçekleri. Parmağımı yaprakların üzerinde gezdiriyorum. "Demek anne babandan ağaçta saklanıyordun."

"Evet," dedi parmaklarını boynumdan aşağıya ve pijama üstümün omzumun üzerinden açık kaldığı açıkta kalan tenime doğru kaydırırken. Dokunuşu kitap dövmemi sıyırdı ve parmak ucundaki gülümsemeyi hissettim. "Peki bu, tüm sorularınızı yanıtlıyor mu, Bayan Meraklı?"

"Henüz

değil."

İnliyor.

"Bana kardeşinden bahset. O nasıl biri? O da ilişki karşıtı mı?"

"Kardeşim de benim gibi hissederdi. Tüm evlilik fikrine karşı ve sanki onsuz daha iyiymişiz gibi... yakın zamana kadar. "Son zamanlarda ne oldu?"

"Birisiyle tanıştı ve yeni nişanlandı." Duraksadı ve biz sadece bir dakikalığına birbirimize baktık - dile getirilmeyen düşünceler ve duygular havada bir akım gibi akıyordu. "Onun için mutlu olduğumu söyleyemediğim için aramalarından kaçınıyordum. Bu beni dünyanın en boktan kardeşi yapar mı?"

"HAYIR. Bence bu, hâlâ çok fazla incinmiş olduğun anlamına geliyor ve muhtemelen anlayacağına bahse girerim."

Will sırtıttı ve saçımın bir tutamını yüzümden geriye itti. "Bende çok fazla iyilik görüyorsun, Annie. Sırf hayatı böyle daha çok sevdiğim için kadınları kullanan ve kendi kaprislerine göre yaşayan çok bencil bir pislik olma ihtimalim çok yüksek.

Hafifçe mırıldandım ve gözlerimi kapattım, yorgunluğun üzerime tekrar baskı yaptığını hissettim. Benim ve diğer herkesin düşünmesini istediğin şey bu.

Aniden Will'in baş parmağının alt dudağımda gezindiğini hissediyorum. "Şu pembe gözlükleri çıkarmanın zamanı geldi, gün ışığı."

Çenemi sıkıştırdım ve bana izin verdiği için ve ayrıca bunu yapmak çok güzel hissettirdiği için karnına yaklaştım. Birine yakın olmak ve onun benim için doğru kişi olmayacağına dair herhangi bir baskı veya korku olmadan uzun zamandır hasretini çektiğim sevgiyi kazanmak. “Şans değil. Dünyanın onlarla ne kadar güzel görüldüğünü seviyorum. Sen iyi bir adamsın Will, umarım bunu biliyorsundur.”

"Harriet aynı fikirde olmazdı. Senin soğuk algınlığı ilacınla meth yaptığımı sandı."

Bu tembel rahatlık içinde uyumaya başlıyorum. “Dövmeler. Onlardan her zaman nefret etmiştir. Noah'ın dövmesi olduğunu öğrendiğinde ne kadar kızdığını görmeliydin. Bir hafta boyunca pazardan sebze dışında bir şey almasına izin vermezdim.”

"Peki dövmelerimi gerçekten gördüğüne göre, şimdi dövmelerim hakkında ne düşünüyorsun?" diyor, parmaklarının arkasını çeneme ve saçlarıma sürterek. Hayatım boyunca hiç kimsenin yanında bu kadar rahat olmamıştım.

“Bence üzerinde bulundukları adam kadar ilginç değiller. Ve hiç kimsenin yanında seninle hissettiğim kadar güvende hissetmediğimi.

Derin bir nefes verirken nefesini yüzümde hissediyorum. Annie. Biz ne yapıyoruz?" benden çok kendine soruyor.

cevap vermiyorum Bunun yerine derin bir uykuya daldım ve saatler sonra gecenin bir yarısında yatağında Will'in yanına kıvrılmış olarak uyandım. Gitmedi. Ve asla yapmayacağını umduğumu anladığımda çok korkuyorum.

İrade

“**VE**Yeniden benimle uyandığın için çok korktun, dedi Annie, ben onun uyuduğunu sanırken bana bakarak. Uyandım, baktım son yirmi dakika tavan yaptı ve tüm yaşam seçimlerimi yeniden değerlendirdi. Ve ilk uyandığımda okuduğum kısa mesaj.

"Biraz, evet."

"Olmalısın. Papazı çoktan aradım ve bizimle hemen evlenmek üzere yola çıktı." Şaka yaptığını bilmeme rağmen midem bulandı ve kasıldı. Maalesef korkudan değil.

Annie doğruldu, saçları omzunun üzerinden dökülüyordu ve çenesini göğsüme dayadı. "Peşinde olmadığımı söylesem yardımı olur mu?" Sesi hâlâ boğuk ve burnu tıkalı ama sesi düne göre çok daha iyi. Ona ballı çay yapmak istiyorum.

Kaşlarımı çattım ve yalan söyledim. "Evet. Bu doğru mu? Çünkü dün gece... aramızda anlamlıydı ve anlamlı olması beni ödümü kopartıyor.

"Biliyorum."

"Sonra, çok katı bir gecelememe politikam olmasına rağmen yine burada yattım - ve hızla dışarı çıkıyorum."

Dolgun pembe dudakları zarif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kahretsin, o muhteşem. Hatta şiş gözler ve biraz kan çanağı. "Dün gece başımıza gelen şey arkadaşlıktı, bu da seni korkutabilir."

"Kesinlikle öyle."

"Neden?"

ben yaparımçayses. "Kartınızın süresi gece yarısı doldu."

Annie kararlı. "Senin gerçekten arkadaşın yok mu, Will?"

İç çektim ve gözlerimi tekrar tavana çevirdim. Beni buraya sıkıştırdı. Ona hakkımdaki tüm gerçeği söylemeden kaçmayacağım. "İşim beni meşgul ediyor. Arkadaşlar için fazla zaman yok."

"Bu kasıtlı," diyor yüzüme bir spot ışığı koyarak. Dün gece bu kadına kendimden çok bahsettiğimi biliyordum. Artık tüm zayıf noktalarımı biliyor.

Göğsümde duran elini kendi ellerimle kapatıyorum. "Evet. Bu." Duruyorum ve o sadece bekliyor. "Temel olarak kendimi ve kardeşimi yetiştirdikten sonra, evden ayrılıp biraz özgürlük bulduğumda, başkaları için yaşamamın bittiğine karar verdim. Bir süreliğine bencil olacak ve bundan çok zevk alacaktım. İlişki yok. Kimse benden büyük beklentiler içine giremez ve ilk etapta onları asla içeri almazsam biri tarafından asla hayal kırıklığına uğrayamam. Bu iş bana meşgul ve mutlu kalmam için mükemmel bir bahane verdi."

Annie burnunu buruşturur. "Ve şimdi buradasın. Yatağında."

Bu son cümleyi ekliyor çünkü bunun planımdan ciddi bir sapma olduğunu biliyor. Bu tür bir yakınlık asla istediğim bir şey olmadı... şimdiye kadar.

Annie benden uzaklaşıp yastığına döndü ve ikimiz de tavana baktık. "Annie, gerçek şu ki, gerçekten kendimi senden soyutlamak istiyorum. Ama aynı zamanda kendimi sana her şeyi anlatmak isterken buluyorum. Bana nasıl bir büyü yaptın?"

Gülüyor ve o güzel mavi gözlerini bana çevirerek köşelerden bana bakıyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun, Will?"

Gülüyorum. Annie. Bunu bir kişiye öylece soramazsın. Bu kurallara aykırı."

"Neden?"

"Çünkü... her şeyi gizli ve sinirli tutmamız gerekiyor. Birbirinizi tahmin etmeye ve mutsuz etmeye devam edin. İşleyiş şekli bu."

Dudakları kıvrıldı ve parmaklarımızı nazikçe birbirine bağlamak için elini örtülerin üzerinde kaydırды. "Benden hoşlanıyor musun Will?"

Sözleri her zamanki gibi gerçeği benden çekip alırken bakışlarını tuttum ve parmaklarını sıktım. "Evet, biliyorum, Annie. Benden hoşlanıyor musun?"

"Evet. Benim daha iyi yargıma karşı.

Buna tamamen güldüm ve sonra boştaki elimi yüzümde gezdirdim. "İşte bu yüzden benden uzaklaşman gerekiyor. Beni dışarı at. Pencerelerinizi kapatın. Kapılarınızı kilitleyin. Çok fazla ykm var, Annie... Senin için iyi olabileceğimden emin değilim. Ya da evlilik tipi olacağımı.

Yanına doğru yuvarlandı ama elimi bırakmadı. "Kendim halledebilirim, teşekkür ederim." Hafifçe sırtıyor ve tüm göğsüm ağrıyor. "Ben burada hayal dünyasında yaşamıyorum. Sen ve ben duygularını yakalayan ama asla yapmaması gereken iki insanız. Hayatlarımız, bir şekilde yol boyunca tesadüfen keşişmeyi başaran farklı yollarda.

"Ee şimdi ne yapıyoruz?"

"atlıyoruz," diyor dramatik bir şekilde ama ağzının kenarına dokunan bir parça eğlenceyle. "Arkadaş kalıyoruz."

"Arkadaşlar."

"Farklı şeyler isteyenler için tek seçenek bu, değil mi? Bu yüzden arkadaş olacağız ve bir süre zlem duyacağız ve sonra bir gün ben yaşlı olacağım ve burada Kentucky'de bir sürü torunla evli olacağım ve sen Bahamalar'da bir yerde küçük bir erkek topuzuyla bir gemide korsan olacaksın.

"Ah hayır," diyorum ciddi bir şekilde. Korsanları seviyorsun. Çok namuslu yaşlı kocanın yanında uzanırken beni zleyecek misin?

Başını sallıyor. "Ne yazık ki evet. Ama geride bıraktığın kadına hasret duyacağın kadar değil."

Aramızda dürüstlük nasıl bu kadar kolay? Çok kolay.

Annie doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sallayarak, "Her iki şekilde de," diyor, "evlilik kancasından kurtuldun, Kurt ocuk. Annie tuvalete girip kapıyı kapatmadan önce, işemeye gitmem gerekiyor, dinleme, dedi.

Çok iyi. Evet. Ben paçayı sıyırdım. Büyük bir rahatlama hissetmeliyim. Büyük Rahatlama her an devreye girebilir. Değil. Rahatlama hissetmiyorum, hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Duygularımla çok fazla düşünüyorum, sorun bu. Mantıklı olmaya ihtiyaım var. Ve mantıklı olarak, ne olursa olsun beni Roma'dan uzaklaştıracak bir kariyerim var. Mantıken, yaşımdan beri bu şekilde yaşamaktan mutluyum.

on sekiz Bu duygular, açık özgürlük yolumda beklenmedik hız tümseklerinden geçiyor. Yani yapmam gereken onları görmezden gelmek ve planıma devam etmek. Annie ile iyi eğlenceler ve sonra temiz bir mola vererek ve ben ayrıldığımda hiç gücenmeden veda edin. O bile bunun en iyi karar olduğunu düşünüyor.

Evet. Bu iyi. Bu iyi.

Bir dakika sonra Annie banyodan yüzeye çıktı ve bir saniye bile tereddüt etmeden yanıma kıvrılarak yatağına döndü. "Biraz kahve ister misin?"

Uzun sarı saçlarını, yumuşak mavi gözlerini ve ağzının kıvrımını alıyorum ve tüm planlarımı pencereden atıyorum ve beni çok korkutan tek şeyi yapmayı düşünüyorum: kalmak. Özgürlüğün açık yolunu unutun. Sanırım ihtiyacım olan her şey kollarımda.

Ama sonra Annie'nin komodinin üzerindeki telefonu titrer. Onun için alıyorum ama ekran aydınlanıyor ve adı görüyorum: Brandon Larsdale (çiçekçi adam).

Hiçbir şey söylemeden Annie'ye verdim ve bu adamın bir çiçek tedarikçisinden başka bir şey olmadığını umduğumu bile anlamadım, ta ki o ekranı benden saklamaya bile çalışmadan mesajı açana kadar ve şu kelimeleri görüyorum: "Hala bu öğleden sonra randevumuz var mı?"

Yani çiçek tedarikçisi değil.

"Senin... bir randevun mu var?" Kaşlarımı çatarak ve bunu sorarken ne kadar acınası görüldüğümden nefret ederek ona sordum.

"Evet. Biraz. Sana söylemek istedim ama... doğru zamanı bulamadım. Bana baktı. "Üzgünüm. Sana daha önce söylemeliydim.

Midem bulanıyor. Annie'nin bir randevusu var. "Hayır, bu... gayet iyi... hatta harika." Doğrudum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

"Will..." dedi Annie şefkatli bir ses tonuyla.

Tuhafliğimi hissetmesini engellemek için omzumun üzerinden ona hızlıca gülümsedim. "Her şey yolunda, Annie. Gerçekten mi. Doğru olan bu. Az önce farklı yollarda olduğumuzu ve seninkinin izlemesi gereken yolun bu olduğunu söyledik," dedim, sanki binlerce güneşin kıskançlığıyla doluymuşum gibi değil, normal görünmeye odaklanarak. Bunu bulmak istiyormuşum gibi

adam ve yumruğumla onu duvara itip Annie'ye dokunmaması için uyar, yoksa ölecek.

Banyoya gidip yüzüme su çarptım ve kendimi tutabilmek için parmaklarımla dişlerimi fırçalamaya hazırlandım. Bir randevusu var. Annie'nin bu öğleden sonra bir randevusu var. Bir erkekle. Brandon adında bir adam. Brandon adında bir adam, Annie'yi bir randevuya götürecektir.

Neden tüm bu gerçekleri, tüm ipuçlarını birbirine bağlayan küçük kırmızı iplerle bir duvara aitmiş gibi sıraladığımdan emin değilim. Şu anki davranışım çok saçma. Acınası. Bunun olacağını görmemiş gibi değilim. Kelimenin tam anlamıyla üzerinde çalıştığımız şey buydu.

Bana baştan amacının ruh eşini bulmak olduğunu söyledi. Aman Tanrım, ya bu Brandon denen adam onun ruh eşiye? O onun ruh eşi olacak ve ben sadece onun pratik kişisiyim.

Diş macunu kabını çok sert sıkıyorum ve macun banyodan duvara fırlıyor.

Annie tam o anda banyoya giriyor ve tek kelime etmeden bir el bezini ıslatıyor ve parlak renkli diş macununu siliyor. Ellerimi yüzümde gezdirmek zorunda kalıyorum çünkü gerçekten çok güzel ve sakın görünüyor ve bu sadece sinirlerimin daha çılgınca atmasına neden oluyor. Neden böyle davranıyorum? Ben asla kıskanç değilim. Görüştüğüm bir kadının başka bir erkekle çıkması umurumda bile değil.

Annie'nin umurumda olup olmaması umurumda.

"Wilton," dedi usulca, omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çekerek. "Hadi Konuşalım."

"Gerek yok." Bir şekilde olgunlaşmamış görünmemeyi başarıyorum. Ama bana herhangi bir açıklama borçlu olmadığını bilmesini istiyorum. O kendi kendisinin kadını ve ben... onun sadece arkadaşım.

"Gelip bana çorba yaptın. Ve benimle ilgilendi. Ve bana sarıldı. Ve benden hoşlandığını söyledin. Sonra başka bir erkekle çıkacağımı belirten bir mesaj gördüm. Tabii ki sana neler olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Gerçekten birlikte değiliz, yani... her şey yolunda. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Görmek? Bu nedenle. İşte bu, yapmamamın nedenlerinden biri

evlilik ya da ilişki istiyorum. Bir kadının bir sonraki hamlesinin ne olacağını veya ne zaman canını yakacak bir şey yapacağını asla tahmin edemezsin.

Annie ona bakmamı sağlamaya kararlı görünüyor. Çenemi ellerinin arasına alıyor. "Ama onun kim olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Bugünkü randevun o mu?"

"Evet."

"O zaman sanırım yakalandım."

Ellerini bıraktı ama amansız bakışlarıyla beni şişlemeye devam etti. Geçen hafta sen şehir dışındayken çiçekçiye gelen bir adam. O bir veteriner ve bizimkinin yanındaki kasabaya yeni taşındı. Duruyor. "Anlaştık ve numaramı istedi. Ona peşinen şu anda gündelik bir şey aramadığımı söyledim ve o da aynı şeyi hissettiğini söyledi, ben de ona verdim çünkü - başından beri amaç bu değil miydi? Evlenmek istiyorum. Bir aile istiyorum. Bunu yapmam gerek, Will. Anlamıyorsun ama evlenmem gerekiyor. Kalbimde kocaman bir boşluk var ve onu kapatamıyorum. İşe yaramayacağından oldukça emin olmama rağmen, kapatmaya çalışmak için geriye kalan tek şey bu, sen gideceksin ve ben evleneceğim ve o hala orada boş ve acı verici olacak. Ağlamaya başlıyor.

Ellerimi şefkatle kollarının dışına koydum. "Gerçekten sorun değil, Annie. Açıklamak zorunda değilsin. Anladım. Bunu senin için yapmalısın.

Yine de devam ediyor. Brandon ve ben bu hafta biraz mesajlaştık ve bugün için bana çıkma teklif etti. Seni uzaklaştırmasından korktuğum için istesem de sana söylemedim ve bencilce, henüz gitmeni istemiyorum.

Pazılarını nazikçe kavrayıp onu biraz daha yakına çekerken nefes verdim. "Tam olarak anladığım bir şey varsa, Annie, o da bencil ihtiyaçtan hareket etmektir."

Hüzünlü bir gülümseme veriyor. Cesur bir gülümseme. "Yine de hoş görünüyor. Aynı hedeflere sahibiz. Evet demek zorundaydım, Will. Yapmamam için hiçbir sebep yoktu."

Buna kızamıyorum bile - çünkü o haklı. Ben bir sebep değilim. Ona asla bir sebep olmayacağımı baştan söyledim. Sahip olduğumuz garip bağlantı ne olursa olsun, hayatımızın zaman çizelgesinde bir sinyal. Geriye dönüp bakacağımız bir ara

severek. Ve yakında, umarım gerçek hayata geri dönerim ve Roma, Annie ve bu saçma kasabadaki herkes sadece anılar olarak kalır.

Kendimi hiç hissetmediğim bir gülümsemeye zorluyorum. "Senin adına sevindim, Annie. Gerçekten mi. Ve aslında bu harika bir zamanlama çünkü benim de sana söylemem gereken bir şey var." duraksıyorum. "Yakında gidiyorum."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Ne?"

"Düğünden sonra." Bunu olabildiğince gelişigüzel ve tarafsız bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Endişelenme, beni uzaklaştırmıyorsun. Ve bunun sebebi Brandon'la olan randevun değil. Yalan kolayca ağzından çıkar. "Patronum Washington D.C.'ye yeniden atanmamı onayladı ve ben de kabul ettim."

Yüzünden başka her yere bakmam gerekiyor. Gözlerine baksam gerçeği görecekti. Amelia dün patronumu aradı ve kendisine yeni bir EPA atanmasının uygun olduğunu söyledi (ki bu şüpheli bir zamanlama gibi geliyor) ve bu sabah okuduğum metin, düğünden sonra yeni bir işe geçme iznim olduğunu doğruladı.

Mesele şu ki, aslında henüz evet demedim. Liv'e cevap vermeyi ve bunu düşünmek için birkaç günüm olup olmayacağını sormayı planlamıştım çünkü sonuçta Roma'da kalmak isteyebilirim. Ama bu - Annie'nin yaklaşan randevusu - tam da aramızda olup bitenlerin gelip geçici olduğunu hatırlamam için ihtiyacım olan tam da kıcıma tekme basmaktı. Daha birkaç hafta önce tanıştığım biri için tüm hayat planlarımı değiştirmemeliyim. Ethan'a kendi tavsiyeme uyuyorum ve frenleri pompalıyorum. Ya da...sanırım daha doğru bir metafor gaza basıp buradan çıkmak olurdu.

"Ama... Amelia farklı bir koruma istemiyor."

İdari koruma ajanı, dedim zayıf bir sesle. "Ve patronuma sorun olmadığını söyledi. Ondan uzaklaşmak zor olacak, ama zamanı geldi. Daha hızlı bir hayata ihtiyacım var. Burada daha fazla kalamam ya da..." Yoksa beni korkutan şeyleri istemeye başlayacağım. Ya da asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri yapmayı düşünürüm. "Sıkılacağım."

Filmlerde Annie'nin incindiği yer burasıydı. Amacı yaralamaktı. İkimizi de kesmek, böylece bu lanet duygulara sahip olmayı bırakacağım ve ona istediği iyi adam olmadığımı göstereceğim. Bir iple birlikte yumruğumda sınıksı sıkıttığım berbat bir geçmişim ve berbat bir kalbim var.

ülke çapında onu asla başka kimseye vermeyeceğimi onaylayacak kadın sayısı.

Ama bu Annie'ydi. Ve beklendiği gibi hiçbir şey yapmıyor.

Gülümsemesi acımaya o kadar yakın bir hal aldı ki dişlerimi sıktım. Hiç kimse - yani hiç kimse - beni okuyamadı. Ama Annie istiyor. Sanki beynim için altyazıları açmış ve incinmiş hissetmiyor. Burada durup ona yalan söylediğim için benim için üzülüyor.

Aşağıya bakıyor ve boğazını temizliyor. "Tamam, peki iyi. Senin adına sevindim, Will.

"Ve senin adına sevindim."

Hepimiz mutluyuz, mutlu insanlar!

Acı verici bir sessizliğin ardından nihayet "Randevunuzda nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum.

Gözlerini kısıyor. "Neden soruyorsun?"

Kırgın bir bakış atıyorum. "Ne demek istiyorsun, neden? Ben senin flört koçunum. Senin flört hayatınla ilgili her şeyi bilmek benim işim. Bunun" – eğilip sesimi büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçalttım – "daha önce bahsettiğimiz duygularla hiçbir ilgisi yok. Bunlar artık resmi olarak ait oldukları kutuya geri dönüyorlar.

Sessizce gülüyor. "Eğer bilmen gerekiyorsa, yeğeninin Küçükler Ligi maçına gidiyoruz."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Küçükler Ligi mi? İlk buluşma için mi? Omuz silkiyor. "Görünüşe göre o bir aile babası."

Güldüğümde, bir kötü adam gibi konuşuyorum. "Ne kadar mükemmel. Sanırım hafta sonları da ona rosto yapacak bir eş arıyor?

"Umarım değildir. Ben rosto yapmayı bilmiyorum." Ondan nefret ediyorum. O her kimse.

Ama biliyor musun? Brandon şu anda Annie ile burada değil.

Ben. "Yani... bugün seni öpeceğini düşünüyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bilmiyorum. Belki? Tanrım. Sence deneyecek mi?

Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum. "Seni ilk buluşmada öperdim."

Gözleri benimkileri tutuyor ve parlıyorlar. Yine aklımı okuyor. Ne yaptığımı çok iyi biliyor ve onaylıyor. "Pekala... belki bir ilk buluşma öpücüğü alıştırması yapabiliriz? Bilirsin, sadece hazırlıksız yakalanmamak için.

"Elbette. Sağ." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Çıkma koçun olarak, bu tür şeylere hazırlıklı olduğundan emin olmak benim sorumluluğumda."

"Düşündüğüm şey buydu."

Yaklaştım. "Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun? Mesela... rol yapma?" "Tamam aşkım."

Kalbim gümbür gümbür atarken "Tamam," diye tekrarladım. "Vakit geldi," diyorum, ona doğru ilerliyorum.

Parmaklarını aldı ve beni durdurmak için hızla dudaklarıma bastırdı. "Beklemek. Soğuk algınlığım var. Dün ateşim vardı. Yakalamamı istemiyorum."

"Şu anda kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, bugün çok daha iyi hissediyorum, ama..."

Kulağının yanında sessizce, "O zaman bana soğuk algınlığı yaşat, Annie," dedim. Hafifçe ürperdiğini hissediyorum ama bunun ateşten olmadığını biliyorum.

Ellerimi sırtının alt kısmında kaydırarak tanıdık gelmeye başladığım arazide yavaş yavaş ilerledim. Bu küçük bölümü ezberledim. Mükemmel kışının hemen üstündeki. Elimi ona uzatıp onu kendime bastırırsam hafifçe nefesini keseceğini ve sonra kollarımda eriyeceğini biliyorum. Bunu şimdi yapıyorum ve kimsenin duyma zevkini tatmaması için bir kavanoza alıp sonsuza dek ağzında tutmak istediğim yumuşak nefesi duyduktan sonra başlıyorum. "Şunu hayal edin: Randevunuz sona eriyor. Tribünlerde saatlerce oturmaktan güneş yanığı olmuşsun ve kamyonunun yanında dururken, sana Pam'ın maç sonrası atıştırmalık soğutucusundan kaptığı bir Capri Sun veriyor..."

Annie gülüyor ve şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Yapma! Böyle gitmeyecek!"

"İyi. Ciddi olacağım. Yüzümü asıyorum. "Annie... Beş buçuk saat boyunca çocukların beysbol topuna vuramamalarını izlerken seninle harika zaman geçirdim..."

"Kullanışsız! İşe yaramazsın!"

İkimiz de gülüyoruz ve Annie beni gıdıklamaya çalışıyor ama onun yerine onu alıp odasına taşıyarak yatağa fırlatıyorum. "Yapıyor musun

Beyzbol maçında bir yatak olacağını düşünüyor musun? "Kesinlikle."

"Öyle düşünmüştüm." Annie'nin üzerine gelip başımı boynuna daldırdım ve dudaklarımı teninde gezdirdim. "Annie, hayatımın en güzel ilk randevusu için teşekkür ederim. Tekrar dışarı çıkabilir miyiz?"

Kulağının arkasındaki hassas cildi hafifçe yaladığımda içini çekti. "Bence bu kabul edilebilir - evet."

"Müthiş. Gelecek haftasonuna ne dersin? Sekiz yaşındaki bir çocuğun doğum günü için yükselen bir şişme şato biliyorum." Bana sert bir karşılık vermeye fırsat bulamadan ağzımı onunkine yaklaştırdım ve beni öpmeye öptü. Dili benimkine değiyor ve elleri sırtımda yukarı çıkıyor. Ne kadar kendimi tuttuğumdan titriyorum. Elbiselerini vücudundan soymayı ve onu tamamen tüketmeyi ne kadar çok istiyorum. Çok iyi olurdu. Birlikte çok iyi olurduk.

Ama Annie benim değil.

Bu yüzden rahatladım ve bir şekilde ondan uzaklaşmayı başardım - bunu yaptığımda onun üzgün ifadesini alıyorum. Yanağını, şakağını ve alnını öpüyorum. "Gitmeliyim."

Annie başını salladı ve benimle birlikte oturdu, beni odasından çıkardı ve ben dışarı çıkarken açık ön kapıda dikildi. Gitmeden önce ona bir kez daha bakmadan edemedim. Randevunuzda iyi eğlenceler, Annie. duraksıyorum. "Belki daha sonra seni tavuk kanadı yemeye götürür."

İnliyor ve gözlerini deviriyor. "Kapıyı hemen kapatıyorum!"

"Cırt cırtlı cüzdanını unutması ihtimaline karşı bir soda için bir dolar ödünç almak ister misin?"

Bam!

BÖLÜM OTUZ

Annie

“**T** Benimle yeğenimin maçına gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” diyor Brandon. Metal tribünlerden birinde yanımda oturuyor.

(Will'in tahmin ettiği gibi) o kadar sıcak ki tulumumun kotunu yakıyor. "Normal olmadığını biliyorum ama..." Gülüyor ve iyi niyetli bir tavırla omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, artık döndüğüme göre bu benim için çok normal olacak. Ailemle geçmişte olduğundan daha fazla ilgilenmeyi planlıyorum.

Aile babası kutusunda on puan.

"Bence harika. Diğer aile üyelerinizden herhangi biri geliyor mu? Soğuk algınlığı ilacımın işe yaradığına ve burnumun sesinin Bay Snuffleupagus'a benzemediğine şükrederek soruyorum.*Susam Sokağı* artık değil.

"Kardeşim Rob'dan başka kimse yok," diyor sahada elleri kalçasında duran orta yaşlı adamı işaret ederek. "Takımı yönetiyor. O zaman yengem de normalde burada olurdu ama bebeği iki hafta önce doğdu, o yüzden bugün evde kalacak."

Sağ. Onun için çiçek aldığı kişi. Görünüşe göre bu adam çok düşünceli. Bunun için tüm puanlar.

"Kasabada başka kardeşin var mı?" diye sordum, onun bakımlı sakalına ve koyu kahverengi gözlerine ihtiyatlı bir şekilde hayranlıkla bakarken. Ayrıca bir takım tişörtü giyiyor, Little Grizzlies ve bunu inanılmaz derecede sevimli buluyorum.

Brandon'ın her yerinde rahat hisler var. Potansiyel baba hisleri. Tıpkı Emily ve Madison'ın ihtiyacım olduğunu söylediği gibi.

Hayır, sadece ben ve erkek kardeşim. Ama anne babamız da kasabada yaşıyor.”

Vay. Başka bir onay işareti. Hayatında ebeveynleri var. Bu, eğer çalışırsak, benim de hayatımda ailem olabileceği anlamına geliyor.

"Bahse girerim başka bir torun sahibi oldukları için heyecanlıdırlar," dedim, bugünkü havadan sudan konuşma yeteneğimle müthiş gurur duyarak. Bu tarih şimdiden sonuncusundan tamamen farklı olduğunu kanıtlıyor. Sanırım Will'le geçirdiğim onca zaman meyvesini verdi. Çıkmayla ilgili belirli şeyleri bu kadar çok uyguladığımızdan bile değil. Son haftalarda onunla kendime ve sunabileceğim şeylere güvenmeyi öğrendiğim daha çok şey var. O benim için güvenli bir yerdi...

Ah! Hayır Annie, Will'i düşünmeyi bırak!

Brandon hoş, kısık bir kahkaha attı. Ah, öyleler. Ve benim de listeye bazılarını eklemeye başlamam için çok istekliler. Hangisi, umursamıyorum çünkü ben de bir aile kurmaya can atıyorum, ”diyor sahaya bakarken hafif bir gülümsemeyle. Çalışırsak hemen bebek yapmaya başlayacağımızı ima ettiği için hiç utanmadı. Erkeklerin bir randevuda böyle şeyler söyleyerek paçayı sıyrabilmeleri komik ve bu çok sevindirici ama bunu yaptığımda randevuya on dakika kaldı.

Brandon alkışlayıp "Hadi gidelim Hunter!" diye bağırdığında aniden yerimden sıçradım.

Yüzünü bana çevirdi ve gülümsemesi sadece genişledi. O kadar güzel bir gülümseme ki midemin alt üst olmasını bekliyorum.*Devam et, mide, çevir. İyi, biraz yuvarlan o zaman? En azından bir flutter alabilir miyim? Dinle... Bir seğirmeye razıyım.*

Hiç bir şey. Kahretsin.

Oh iyi. Problem değil. Uzun vadeli sevgi dolu ilişkiler, zaten kanat çırpma ve mide taklalarından daha fazlası üzerine kuruludur, değil mi? Yani şimdi onları hissetmesem bile, tamamen sorun değil. Daha sonra yoldan aşağı çevirmek için tonlarca zaman. Aradığım şey bir ortak. Hız treni değil.

Keşke bu sabah büyük bir mide taklası yaşamasaydım, belki bu daha kolay olurdu. Will benimle sadece kemiklerim pelte gibi olana kadar sevişmekle kalmadı, aynı zamanda... bana karşı hisleri olduğunu söyledi.*duygular*. Ve ona karşı hislerim olduğunu söyledim. Ve şimdi burada başka biriyle çıkıyorum. Çok yanlıştır, geri ve baş aşağı hissettiriyor. İki kişi duygularını açıklayınca barışıyorlar değil mi?! İşte böyle olur. Ama tabii ki inanmayan bir adama aşık olurum.

evlilik. Kim bir aile istemez. Kim bir kuş kadar vahşi ve özgür kalmak ister.

Başından beri ona karşı bir şeyler hissedeceğimi biliyordum, değil mi? Sanırım içimde bir şey, onu gördüğüm andan beri onu sevebileceğimi biliyor.

Ama en çılgın rüyalarım da bile Will'i değiştirmeye çalışmak istemezdim ve o da beni değiştirmeye çalışmak istemiyor. Hiçbirimiz diğerinden bir şey feda etmesini istemek istemiyoruz. Yani tek seçeneğimiz devam etmek.

Düşünülmeyecek Kişi'den flört tavsiyesi almak için aklıma kazıyarak, ezberlediğim bir konuşmayı çıkardım. Ee, Brandon... paraşütle atlamayı mı yoksa kitap okumayı mı tercih edersin?

"Ah... güzel soru." Düşünme sesi çıkarıyor ve bir gözünü kısıyor. "Kitap okumak."

Ding Ding Ding. Doğru cevap! Mideyi görüyor musun? Bu adam gitgide daha iyi olmaya devam ediyor.

Heyecanla ona doğru eğiliyorum. "Ben de! Okumayı çok severim. Favori türün nedir?"

"Hemen hemen her şey," diyor ve sonra ekliyor, "Eh, doğru değil. Romantizm dışında her şey." Oh hayır.

Umutsuzluğumu örtmek için hafifçe kıkırdadım. "Neden romantizm olmasın?"

Bana hadi dercesine bir bakış attı. "Çünkü tüm tür berbat görünüyor. İlk olarak, kimsenin elde edemeyeceği gerçekçi olmayan standartlar belirler ve ikincisi, sadece ... saçmalıktır. Aslında özü olan bir şey okumayı tercih ederim, anlıyor musun?"

İç krizime işaret et:

Romantizmden nefret eder.

Ama ailesini seviyor!

Ama çok sevdiğim bir türün tamamını, ona tüyler ürpertici diyerek küçümsedi.

Ama tüm yetişkin hayatım boyunca romantizmi seven yollarımı sakladım. Birkaç yıl daha nedir?

Will'in sesi, ona verdiğim aşk kitabını okuduğu andan itibaren kafamdaki kaosa katkıda bulunuyor. *Cehennem kadar seksiydi.* Ve bir sürü vardı

derin anlar da. Ücretsiz terapi gibi hissettim. Ah. Yine de bu adil değil. Brandon ve Will'i karşılaştırmamalıyım. Tamamen farklı iki adam. Olduğu gibi... Brandon, Will'e hiç benzemiyor.

Ancak bu düşünce alakasız çünkü Will gidiyor ve arkasına bakmayı düşünmüyor.

"Senden ne haber?" O sorar. "Ne tür kitaplar okumayı seviyorsun?"

Güneş, eğer mümkünse, sekiz kat daha sıcak görünüyor. Dikkatli dinlerseniz, ensemde aşağı damlayan terimin sesini duyabilirsiniz. Ah, ben mi? Şey... ben aslında—"

Birdenbire gözümün ucuna takılan iki figür yan taraftan tribünlere atlamaya çalışıyor, birkaç sıra arkamızda. Aman Tanrım... bu olamaz. Burada ne yapıyorlar?

"Sorun nedir?" Brandon, beyzbol şapkaları, güneş gözlüğü takan Will ve Amelia'nın yoluna bakmak için başını çevirmek üzereyken soruyor ve... Amelia sahte bıyık mı takıyor?

Brandon'ın çenesini tutup kendime doğru çekiyorum. Ben çenesinden hayali bir böceği deviriyormuş gibi yaparken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arıydı. Senin sokulmanı istemedim."

"Arı?" diye sorar, hemen ayağa kalkar. "Arılara çok alerjim var." Her yerde arı arıyor. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum.

"Ah... merak etme. Gitti! Tribünlerin altından uçtu."

"Bu? Tamam, o zaman belki bir yuvası vardır diye hareket etmeliyiz. Birkaç sıra ilerlesek sorun olur mu?"

Hızlıca yukarı baktım ve sadece Tweedle Nosy ve Tweedle Moustache'nin hemen yanındaki boş koltuklar. Cidden, Amelia bıyık takarak kimi kandırdığını düşünüyor? Ve o kadar iyi yapışmış bile değil. Ve Will... şey, normal giyinmiş ve o şapkanın içinde kesinlikle nefis görünüyor ve bu yüzden yanında oturamıyorum.

Ah, bence buna ihtiyacımız yok. Eminim arı—"

"Üzgünüm, burada aşırı paranoyak görüldüğümü biliyorum, ama mesele şu ki, mecbur değilsem bugün Epi-Pen'imi kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ve şimdi bu adamın onun güvenliğinden endişe duymadığını düşünmesi beni çok üzüyor. Ya da ölümcül bir alerjiye sahip olmanın bir rahatsızlık olduğunu

Ben. "Aman Tanrım, kesinlikle. Haydi gidelim."

"Harika, teşekkür ederim," dedi ve önce onu ilerletmem için elini uzattı.

Dönüp Will'le yüz yüze geldiğimde, hemen gözlerini başka yöne çeviriyor ve şapkasının siperinin arkasına saklanmaya çalışıyor. Şapkayı gözlerinin üzerine çekmek için elini kaldırdı ve bu beni güldürdü. Kendi başına yeterince farklı olduğunu düşünmüyormuş gibi, dövmeli koluyla kendini koruyor. Güzel.

Tribünlerden yukarı çıkıp Will'in tam önünde durdum. "Affedersiniz efendim, bu koltuk dolu mu?"

—

Her iki suçlu da gözlerini önce bana, sonra da omzumun üzerinden adama çeviriyor. "Elbette! Şuraya oturun genç bayan!" Amelia şimdiye kadar duyduğum en kötü taşralı erkek aksanıyla.

Will -şeytan- gülmemek için dudaklarını ısırır.

Will'in yanındaki koltuğa otururken ciddi bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim. Brandon yanımdaki koltuğa oturdu ve şimdi kocaman, garip bir insan sandıçıydık. Yanımdaki bu iki kaçığı tanıdığımı kabul edip her şeyi açığa mı çıkarmalıyım? Ancak bunu yaparsam, bu pek çok soruyu gündeme getirebilir. Hiçbirini cevaplamak içimden gelmiyor.

Aniden, Brandon'ın yeğeni vuruş yapmak için adım attı ve Brandon alkışlayarak ve cesaretlendirici sözler söyleyerek koltuğundan fırladı.

Başımı Will ve Amelia'ya doğru kırbaçlamak için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Siz ikinizin burada ne işi var?" tısladım.

"Sadece Amerika'nın en sevdiği eğlencenin tadını çıkarıyorum." Will'in ifadesini tek kelimeyle tanımlayacak olsaydım, bu olurdu.*kışkırtıcı*.

Dirseğimi kaburgalarına bastırıyorum. "Şu anda gülümsemeye cüret etme! İkinizin de gitmesi gerekiyor. Hemen. Amelia, gülünç görünüyorsun."

"Oyunu kimin kazandığını öğrenmeden gitmen mi gerekiyor? Asla. Biz güzel hava taraftarı değiliz," diyor Will fazla abartmadan.

"Kes şunu. Ve sen," dedim Amelia'ya doğru eğilerek. "Bıyığın dökülüyor!"

Nefesi kesildi ve sırtarak tekrar bastırdı. "Oldukça ikna edici, değil mi? Cadılar Bayramı partisi kostümünden arta kalan bir şeydi."

"HAYIR. Şüpheli ve biraz ürkütücü görünüyorsun."

Will omuz silkiyor. "Ona giymemesini söyledim ama ısrar etti."

"Hiç gelmemeliydin! Bir korumaya ihtiyacım yok." Ağzına bir gülümseme dokunuyor. "İdari koruma a-"

Tehditkâr bir parmak tutuyorum. "Cümleleri bitirmeye cüret etme."

Brandon iki parmağıyla babaya ıslık çalıyor ve o kadar yüksek ki başımı tutmak zorunda kalıyorum. Yeğeni üç vuruş aldığıında nihayet yerine oturur. Daha sonra en kötü kabusumun tadını çıkarmak için etrafıma eğildi: Randevumun, asla yaşayamayacağı tek adam olan Will ile konuşması. Merhaba, ben Brandon. Ve sanırım Annie ile çoktan tanıştın?

Amelia'nın karaktere geri döndüğü anı izliyorum. Bu acı verici.

O kadar büyük gülümsüyor ki bıyığı sağ köşede açılıyor. "Merhaba! Benim adım Joe! Bu da kardeşim Sam."

İki adamın elleri bir erkek sallamasına katılmak için üzerimden geçerken sessiz bir dehşet içinde izliyorum. Will'in, sevgilimin çok normal olan elini kenetleyen kelebek elinin görüntüsü beni mantıksız bir şekilde kızdırıyor. İki adamı bu kadar doğrudan kıyaslayamamalıyım. Brandon için adil değil. Ve Will'in gözleri en kısa, harareti anlar için beni kestiğinde, korkarım ki bu düşünce*Bu sabah boynumu yaladı* yüzüme yansıtılıyor. Will'in vücudumun her yerindeki görünmez parmak izleri şimdi radyoaktif bir madde gibi parlıyor.

Brandon, İkinizle de tanıştığıma memnun oldum, dedi. "Aynı şekilde."

Brandon arkasına yaslandı ve sonra yanıma eğildi. "Bu kesinlikle takma bıyıklı bir kadın, değil mi?"

"Öyle görünüyor, evet," diyorum, bakışlarımı ileriye dikerek, yanımdaki iki kişiyi bir yerlerdeki bir kara deliğe düşürmeyi dileyerek.

"Sanırım taşraya taşınmak alışmak beklediğimden daha uzun sürecek."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hayatım boyunca burada yaşadım ve hala buna alışmadım."

Güler. "Emin değilim."

Will kollarını kavuşturdu ve parmak boğumları kolumun arkasına değdi. Benim kaba, *kabamide* varil ruloları. Will'e dik dik bakmak istiyorum.

Amelia'nın önündeki kadınla yaptığı bir konuşma aniden dikkatimi çekiyor. "Seni daha önce bu oyunlarda hiç görmemiştim. Oyunu izlemeye kimin geldiğini söylemiştin?" Little Grizzlies kıyafetlerini giymiş kadın diyor.

"Bizi hiç görmedin ha? Garip. Her hafta sonu küçük Tommy'yi neşelendirmek için buradayız."

"Timmy," diye düzeltti Will.

"Sağ. Küçük Timmy. Zavallı şey beysbolda hiçbir zaman çok iyi olmadı ama ben ona teyzesi gibi denemeye devam etmesini söylüyorum!"

"Amca," diyor Will.

"Amca, doğru. Ah bak, işte sopaya kalkıyor!" Amelia ayağa kalktı, kot pantolonu (yani Noah'ın kot pantolonu) onu tamamen yutuyor ve "Git Timmy!"

"O benim oğlum... Matthew," diyor kadın.

Amelia gözlerini kısıyormuş gibi yapıyor. "Pekala. Gözlüklerimi arabada bıraktığım için aldığım şey bu. Kardeşim, Timmy'yi görebiliyor musun?"

"Hayır kardeşim, yapamam," diyor Will soğuk bir sesle ve ben ikisini de bu tribünlerin arkasından itmek istiyorum.

Yanımda olan Two Stooges sahnesinden bir şekilde habersiz olan Brandon, "Çiçekçi dükkanın ne zamandır senin?" diye soruyor.

Oh hayır, çiçekçi soruları. Son randevumda başımı belaya sokan şey buydu. Ancak ben Annie 2.0'im, bu yüzden buna hazırım. Parmaklarımı çıtlattım ve parlak bir cevapla onu şaşırtmaya hazırlandım. "Dört sene."

Evet, onu büyüledi.

Will kasıtlı olarak koluma vurdu. Ona hızlı bir bakış attım ve devam eden bir bakışla gözlerini büyüttü. Bekle, yani beni neşelendirmek için mi yoksa sabote etmek için mi burada? Dönen bir çay fincanı yolculuğundaymışım gibi hissediyorum.

İç çektim ve Brandon'a döndüm. "Demek istediğim... tuğla ve harç dükkanında dört yıl. Ama ondan önce bir çiçek kamyonum vardı ve çiftçi pazarlarında satış yapardım."

Gerçekten etkilenmiş ve ilgili görünüyor. Başka bir onay işareti. "Bu gerçekten havalı. Diğer eyaletlere mi seyahat ettiniz yoksa Kentucky'de yerel olarak mı kaldınız?

Neredeyse elli millik bir yarıçap içinde kaldım, dedim ve son zamanlarda benim için önemli hale gelen bir soru için bunun mükemmel bir sohbet girişi olduğunu fark ettim. "Hımm, aslında bu yüzden gelecekte daha çok seyahat etmek istiyorum."

"*Git Timmy!*" Amelia tekrar bağırdı.

Will başını sallıyor. "Hala Timmy değil." Fareler. Amelia oturur.

"Seyahat etmeyi sever misin, Brandon?" Yanımdaki adamın kesinlikle keklik üzümü sakızı çiğnemesini engellemek için elimden geleni yaparken soruyorum. Öpücüğünün tadı şu anda inanılmazdı.

Brandon yüzünü buruşturur. "Ederdim. Ama yirmili yaşlarımda bir ton seyahat ettim - dürüst olmak gerekirse, bunun üstesinden geldim. Sonunda bir yere yerleşmeye ve etrafımdaki kendi hayatımı keşfetmeye hazırım.

Bir Ay Önce Annie sevinçten uçacaktı. Annie'nin şu anki havası sönüyor - özellikle artık gerçekten ne istediğimden emin olmadığımı fark ettiğimde. Kim olduğum ve kim olduğum bir kavşakta buluşuyor ve kimin ilerlemesi gerektiğine karar veriyor. Tek bildiğim, Brandon'ın Mükemmel Ruh Eşi Listemde bu kadar çok onay işareti alması nedeniyle, onun yanında otururken herhangi bir fiziksel tepki hissetmiyorum.

Will'in aniden öne eğilip kulak misafiri olmaktan hiç utanmadan doğrudan Brandon'a hitap etmesine yardımcı olmuyor. "Ama, uh, kız arkadaşın az önce seyahat etmek istediğini söyledi. Elbette isterse, onunla gider misin?

Ah. Benim. Allah Allah!

Dikkatlice arkama uzanıp Will'in kolunun arkasını çimdikliyorum. Çenesi zıpladı ama umduğum gibi geri çekilmiyor.

Brandon da bu soruya en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Endişesini gizlemek için hafifçe gülüyor. "Ah, aslında o benim kız arkadaşım değil. Bu bizim

ilk buluşma. Ama, um, sanırım gerçekten seyahat etmek isteseydi, biz... bunu çözebilirdik. Anladığını söyleme şekli bana sadece kibar olduğunu söylüyor. Seyahat etme arzusu sıfır. Yine de sorun değil, değil mi? Yerimde kalmakta iyiyim.

"Harika," diyor Will yumuşak bir ses tonuyla.

Amelia -ya da Joe mu demeliydim- öne oturuyor. "Bilirsin? Kendi başıma biraz seyahat ettiğim biliniyordu. Ve birkaç şarkı da söylemek için. Bu günlerde büyük sahneye çıkmak her zaman büyük bir hayalim olmuştur.

Bununla açıkça çok eğleniyor. Onu daha sonra kesinlikle öldürmek zorunda kalacağım.

"Bu güzel. Hayallerinden vazgeçme," diyor Brandon ve bu iki serseriden hemen kaçmadığı için kesinlikle ekstra puan alıyor.

ayağa kalktım "Ben çok susadım! Kimin içkiye ihtiyacı var?"

Brandon da duruyor. Gidip biraz şişe su alabilirim. O çok hoş biri.

"HAYIR! Sen otur. Yeğenin vuruş yapmak üzere, bu yüzden kaçırmak istemezsin." Ve sonra Will'in yanından geçerken, gözlerimi iri iri açıp burun deliklerimi ona, onun kaçırmadığı bir kışını kaldır dercesine uzatıyorum.

"Oh, uh, Joe, ben de bize bir şeyler alacağım. Timmy için gözlerini dört aç."

"Pekala, şimdi acele et."

Yanından geçerken sessizce Amelia'ya, Bu düşündüğün kadar çekici değil, dedim. Popo yanağımı çimdikledi ve şimdi umarım gerçekten Brandon izlemiyor.

Will birkaç adım arkamdan gelirken, imtiyaz standına doğru hızla ilerliyorum. Nihayet görüş mesafemizden çıktığımızda, ona doğru döndüm. "Mary Poppins'te ne yaptığını sanıyorsun?! Beni sabote etmeye mi çalışıyorsun? Aklıma mı geldin? Randevumu mahvetmek mi?

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Bizi hiç görmemen gerekiyordu bile."

Ah lütfen, dedim gözlerimi devirerek. "Orada Joe asla gözden kaçamaz."

"Ona bıyığı kamyonda bırakmasını söyledim." "William."

Annabell.

Randevumu mahvediyorsun.

Alay ediyor. "O adam zaten yapıyordu."

"HAYIR! Bunu yapma. Parmaklarımı yüzünün önünde sallıyorum. "Böyle şeyler söyleyip beni ikinci bir tahminde bulunmaya zorlayamazsın. Brandon çok iyi bir adam. Nazik, bir aile istiyor, kök salmak istiyor. İstedğim her şeyi istiyor. Bu randevu mükemmel gidiyordu ve o tam olarak aradığım şeydi!"

Will'in mavi-gri gözleri beni şişledi ve sonra başparmağını çeneme koyup tekrar aşağı çekti. Bir dakika ikimiz de bir şey söylemedik. Bunların hiçbirini gerçekten kastetmediğimi kabul etmene gerek yok - ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Will sessizce konuşabilmek için birkaç santim daha yaklaşacak. "Eğer evlilik ve bir aile falan istiyorsan, tamam, harika. Ancak, macerasız bir vanilya ilişkisine razı olmaktan hâlâ mutlu olduğunuzu düşünerek kendinizi kandırmaya çalışmayın. Tüm hayatın boyunca bu kasabada aile etkinlikleri yaparak yaşadın, Annie. Bunun için bir kocaya ihtiyacın yok. Henüz yapmadığınız şey dünyayı görmek. Yeni şeyler deneyimleyin. Kendi arzularıyla yaşa. Ve seni bunu yapmaktan alıkoyacak birine razı olursan, çok üzüleceğim."

Brandon gibi biriyle evlenme ihtimalime çoktan kızmış gibi bir adım uzaklaştı. Beyzbol şapkasını aldı, elini saçından geçirdi, sonra tekrar başına geçirdi ve bana doğru yürümeye başladı. "Başka ne var biliyor musun?! Tanıştığım en tutkulu insanlardan birisin. Burada ne yapıyorsun, Annie? İlk randevunuz için Little League beyzbol maçına gitmek istemezsiniz, burada kanıtladığı tek şey, daha en başından ailesini önünüze koyacağıdır.

Sinirliyim. Burada olmamalıydı. "Beni bu kadar iyi tanıyorsan, ilk buluşma için nereye gitmek isterim, hmm?" Kollarımı yanlarıma atıyorum. "Brandon'ın beni götürmesi gerektiğini düşündüğün bu muhteşem yer neresi?"

Will başını eğiyor. "Tuzak soru. Çünkü ilk buluşmada nereye gitmek istediğinin sorulmasını istiyorsun." Daha da yaklaştı ve parmaklarını benimkilere sürttü. Sanki vücudu bir şey için benimkine yalvarıyormuş gibi. "Ve

Birkaç hafta önceki başarısız randevunuzla ilgili sorun, sizin de sıkıcı olmanızdan değildi. Çünkü sıkıldın, Annie. Heyecan verici ve tutkulu birini istiyorsun ve—”

"Senin gibi birisi?" Keskin, alaycı bir tonda söylüyorum. Bu yorumu bilerek attım ve hedefi tam isabet etti. Will'in yüzü düştü ve kısa, hüzünlü bir kahkaha attım. "Kafama girmek değilse, o konuşmanın amacı neydi? Bu hiç adil değil Will çünkü son baktığımda hiçbir zaman bir seçenek değildik. Bu sabah her şeyi masaya yatırmadık mı?"

Ensesini ovuşturur ve duygusal olarak geri çekilir. "Haklısın."

"Ve son dört saatte senin için hiçbir şey değişmedi, değil mi? Düğünden sonra hâlâ şehirden ayrılıyor musun?"

Sessizce başını salladı.

"Benim için de hiçbir şey değişmedi. O yüzden lütfen git. Çünkü iyi niyetli olduğunu bilmeme rağmen, bu hiç yardımcı olmuyor. Ve açıkçası, buraya bu şekilde gelmen hiç adil değildi."

Will, bir erkek-çocuk gibi sinsice kaçmaz veya somurtmaz.

Öne doğru bir adım attığında nefesim kesildi, ellerimi kenetlerken gözlerinde alev alev bir ifade vardı. "Üzgünüm. Tamamen haklısın. Bugün gerçekten bunu senin için mahvetmek istemedim, yemin ederim. Ben sadece... Bilmiyorum, güvende olduğundan emin olmak istedim. Halledilir. Ve sonra, o adamın bana yapmak istediğini söylediğin şeyleri çoktan kesmeye başladığını duydum ve senin tüm bunları feda etmen gerektiğini düşündüğümde... Bunu kaldıramadım. Amacının evlenmek olduğunu biliyorum ama..." Yüzümü avuçlamak için ellerimi bıraktı. "Lütfen bana sadece kağıt üzerinde görünen biriyle değil, seni gören, seni seven ve seni heyecanlandıran ve mutlu eden biriyle evleneceğine söz ver."

Sen. Seni istiyorum Will.

Söz veriyorum, dedim usulca, varlığımın her zerresiyle gözyaşlarına direnerek. "Artık gitmelisin. Ve Brandon'a on dakikadan fazla bir şans vereceğim çünkü belki onca sakalın altında bir macera vardır.

Midesine yumruk atmışım gibi Will yüzünü buruşturdu. "Sadece sakaldan bahsetmek zorundaydın." Yüzünü buruşturması, kalbimi şekerlemelere çeviren bir gülümsemeye dönüştü. Ardından, uzaklaşmadan önce ağızma işkence dolu bir bakış attı. "Şimdi yola çıkıyorum."

"Teşekkür ederim. Ve Joe'yu da yanına al.

Tribünlere döndüğümde Will ve Amelia gitmişler. Brandon'a büfeden aldığım sulardan birini uzattım ama küçük patlamış mısır kutusunu tuttum. Nazıkçe gülümsüyor ve bana teşekkür ediyor. Gözbebeklerinin etrafında tehlikeli siyah bir çerçeve olmadığını fark etmeden duramıyorum.

"Ee... arkadaşların sonunda ayrıldı mı?" diyor yanına otururken.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bütün zaman boyunca biliyor muydun?"

Güler. "Kesinlikle. Ve o herif sana aşık, değil mi?"

Nefes alıyorum ve kendimle oyun oynamayı bırakıp dürüst olmaktan başka bir şey yapmamaya karar veriyorum. "Evet, sanırım o olabilir."

"Orada ne işin var öyleyse?"

Patlamış mısıra bakıyorum. "İkimiz de farklı şeylerden korkarız."

Arkasında bir hikaye olduğu açıkça belli olan düşünceli bir ses tonuyla, "Oradaydım," diyor. Asla öğrenemeyeceğim bir hikaye çünkü Brandon bana göre bir adam değil.

"Um, yani Brandon, sanmıyorum..." Doğru kelimeleri bulmak için durakladım.

Ne yazık ki ilham gelmiyor.

Güldü ve beni kurtardı. "Sorun değil, Annie. Eğer söyleyeceğin buysa, ben de tam olarak bir bağlantı hissetmiyorum.

Rahatlamayla omuzlarım çöktü. "Oh iyi. Duygularını inciteceğimden endişelendim. Arkadaşlar?"

"Bence en iyisi bu. Şimdi seni eve bırakmamı ister misin?"

Suya, patlamış mısıra ve ardından beyzbol maçına bakıyorum. "Aslında, benden kurtulmaya hevesli değilsen, kalıp takılmak eğlenceli olur diye düşünüyorum."

O gülüyor. "Kesinlikle."

Ve şu-*John*- kötü bir randevuyu nazıkçe nasıl bitirdiğinizdir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kafamda takla atan bitmeyen sorulardan huzursuz ve uyuyamaz halde yatakta yatıyorum. Bu yüzden mutlak güvenli yerim haline gelen tek kişiye mesaj attım. Uyuyamıyorum. Gel?"

On dakika sonra, kurallarına aykırı olmasına rağmen, Will yatağıma giriyor ve kollarını bana doluyor. Boynumu, çenemi ve şakağımı öptü ve sonra kollarını etrafıma dolayarak, parmağımla kelebek dövmesinin kabarık çizgilerini izleyerek uykuya daldım - onu arayacağım ve çok uzakta olacağı günden korkuyorum.

İrade

BEN Mabel's Inn'in ön yataklarındaki ot yığınının sükun. Neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum - altıdaA.M. hayırsız. Sadece uyandığımı biliyorum

Kendime bir daha orada uyumayacağıma söz verdikten sonra bu sabah dört buçukta Annie'nin yatağına gittim ve hemen kalkıp kafamı boşaltmak için koşuya çıktım. Her şeyin güvenli görüldüğünden emin olmak için kasabayı dolaştım (görünüşe göre kendimi kasabanın kanunsuz yardımcısı olarak atadım) ve odama dönmeden önce, Mabel'in çiçek tarhlarının yabani otlarla dolu olduğunu fark ettim. İşte buradayım. Elleri ve dizleri, sanki beni aldatmışlar ve intikam almam gerekiyormuş gibi bahçesinden yığınlar koparıyor.

Ama gerçekten, çaresizce aklımı Annie'yi düşünmekten alıkoymaya çalışıyorum. Bu duyguları nasıl kapatacağımı anlayamıyorum. Daha önce hiç kimse kafama bu kadar takılmamıştı. Gözlerimi kapattığımda yüzünü görüyorum. Onu rüyalarımda tutuyorum ve uyandığımda sesini kulağımda duyuyorum. Düğünden sonra onu terk ettiğimi ve yumruklarımın havaya kalktığını hayal ediyorum.

göğsümü ovuyorum.

Biriyle konuşma zamanı. Dizlerimden kalkıp çimlere oturdum ve bu düşünceleri de üzerimden atabilmeyi dileyerek ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Sözlerimi bitirmeden önce cep telefonumu çıkardım. Mucizevi bir şekilde, burada, Mabel'in bahçesinin toprağında hizmetim var. Ekranımda açık olan kişi adına basıyorum.

İkinci çalışta cevap veriyor. "İrade? Sorun nedir?"

“Neden otomatik olarak bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorsun?
Abimi sebepsiz yere arayamaz mıyım?”

“Altıda değilA.M. yapamazsın Ve beni birkaç hafta hayal ettikten sonra değil. Örtülerin karıştırıldığını ve telefonda kimin olduğunu soran bir kadın sesi duydum. Hannah. Tabii ki onunla yatakta olacaktı. Onlar bir çift ve çiftler birlikte uyurlar. Tüm gece. Yan yana.

Aklıma bir kez daha Annie geldi - dün sabah göğsümde uyanırkenki hali. Kalın koyu kirpiklerinin ve kıvrımlı gülümsemesinin altında bana bakan yumuşak mavi gözlerini düşünüyorum. Ve aniden bunu hayatımın geri kalanında her gün görmeyi düşünüyorum ve göğsümdeki o acı verici çekişme yeniden oluyor.

Ethan, Hannah'ya hemen döneceğini fısıldadı ve sonra bir kapının usulca kapandığını duydum. "Tamam, neler oluyor? Haftalardır tüm aramalarımın ve mesajlarımın kaçtı ve şimdi sabahın köründe mi arıyorsun? “Şafak sökmek pek mümkün değil. Bazılarımız altıdan önce koca bir hayat yaşarA.M”

Ben onlardan biri değilim. Henüz kahve içmedim ve yediden önce kendimi bok gibi hissediyorum, bu yüzden bana bu kadar erken ihtiyacın olması için harika bir nedenin olsa iyi olur.

"Üzgünüm," diyorum ve sözlerimi derin bir duraksama takip ediyor. "Erken aradığın için değil. Demek istediğim, sanırım bunun için de üzgünüm. Veya hayır değilim. Daha erken uyanmalısın. Bu senin için iyi." Gergin bir şekilde saçmaladığımı fark ettiğimde boğazımı temizledim. "Seni desteklemediğim ve nişan konusunda genel olarak pislik olduğum için üzgünüm. Teklif ettiğin için sana asla gerçekten kızmadım. Sanırım ben olmadığımı senin yapabildiğin için kıskanç ve acıydım. Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce anlamamıştım... sen ve Hannah hakkında.

"Ama şimdi yapıyorsun?"

“Destekliyor musunuz çocuklar? Evet ben-"

"Hayır," diyor hızlıca. "Daha önce anlamadığını söylemiştin. Ama şimdi yapıyorsun?"

Lanet etmek. Hemen oraya girdim.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben... şey... belki." Kahretsin, bu acı verici. Tüm cevapları bilen, yolu açan ve Ethan'a bildiği her şeyi öğreten kişi olmaya o kadar alıştım ki. Çocukluğumuzdan beri kardeşimi dünyadan koruyorum. Ve şimdi kendimi kaybolmuş ve... korkmuş hissediyorum. "Ethan, Hannah'yı sevmeye değdiğini nereden bildin?"

Diğer taraftan sessizce gülüyor, sanki bir poşet kahve açıyormuş gibi. "Bu konuda bir seçenek varmış gibi gösteriyorsun. İnanın bana, eğer seçebilseydim, hâlâ SoHo'daki tek yatak odalı ıssız dairemde yaşıyor olurum. Bu konuda başka seçenek yoktu Will ve bunun için müteşekkirim. Hannah ile tanıştım ve doğru muhakememe karşı tamamen aşık oldum.

Bu sözler dramatik bir süper kahraman çizgi romanına denk geliyor.*Teşekkürler!*beynime Bu konuda başka seçeneğim yok, kalbim Annie'yi istiyor.

"Tamam o zaman..." diyorum, sorumu nasıl yeniden ifade edeceğimi düşünerek. "Duygularının boyun eğmeye değer olduğunu nasıl bildin?"

"Hmm." Bir dakika sessiz kaldı. "Sanırım hayatı onsuz yaşamamanın onsuz yaşamaktan daha korkutucu olduğunu fark ettiğimde."

Bunun dışında herhangi bir cevap. Lütfen. Başka bir cevap olsaydı, onu bir halının altına tıkabilirdim. Ama bu... Bunu göz ardı edemem.

"Biriyle mi tanıştın, Will?" "Bir bakıma."

"Ve korkuyorsun?"

"Biraz. Çocukluğumdan beri genellikle kimseye ihtiyaç duymamaya çalıştım ve insanlara ihtiyaç duymamanın genellikle acı verici bir şeyle sonuçlandığını fark ettim.

Gergin bir sessizlik var. "Selam Will?" "Hmm?"

"Daha önce gerçekten teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Benim için olduğun ve büyümem için yaptığın her şey için." Sessizce oturuyorum, kelime oluşturmıyorum. Ethan devam ediyor, "Çocukluğumuzdaki farklılıkları şimdiye kadar senin bunu söylediğin zamanki kadar fark ettiğimden emin değilim. Çünkü insanlara ihtiyaç duyma konusunda senin kadar aynı tepkiyi göstermiyorum - büyük ölçüde sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için.

"Liseden ayrılıp askere gittiğimde senin yanında değildim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Her ay evime para gönderdin. Hatta beni baloya uğurlamak için geri döndün. Evden ayrıldıktan sonra her gün orada olmayabilirdin, ama olduğundan hiç şüphe duymadım.

her zaman bir telefon uzağında ve benim için orada olmak için her şeyi bırakırsın. Yani... teşekkür ederim.

Yutkunuyorum ve çenemi sıkıyorum - sözlerimi ancak gözyaşlarım olmadan söyleyebilmeyi başarıyorum. "Sorun değil."

Ethan, duygularımı hissetmekten ne kadar rahatsız olduğumu anlayarak hafifçe kıkırdar. Bana merhamet etti. "Elbette. Şimdi bana ondan bahset," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Kendini beğenmiş ve abartılı olduğunu hayal ediyorum. Keşke onu kızdırmak için Annie hakkındaki bilgileri saklayabilseydim ama ne yazık ki haftalardır birisiyle onun hakkında konuşmak için can atıyorum.

"O sevimli. O sağlıklı, kör edici derecede mutlu bir şekilde olduğu gibi - ama yüzeyin altında o kadar çok cesaret var ki bu onu neredeyse tehlikeli kılıyor. Nazik ve empatik ve daha önce hiç bilmediğim bir şekilde çok tutkulu ve heyecan verici ... ve benim için çok iyi.

Güler. "Demek onu seviyorsun?"

"Sizi bu yüzden aradım Bay Hannah. Bilmiyorum. Sevmeye muktedir olduğumu bile bilmiyorum. Yani... sen oradaydın, Ethan. Sırf annemle babamın cıvıl cıvıl kibritlerini duymayalım diye odama kapanıp radyomuzun sesini açmak zorunda kaldığımızda, hemen yanımdaydın. Onunla nasıl konuştuğunu ve ona nasıl bir şeyler fırlattığını duydun. O kadar korkuyorum ki bir gün ben olacağım ve ayrılamayacağım. Tıpkı onlar gibi olacağım - çıkışı yokmuş gibi görünen, sevgisiz, zehirli bir ilişkinin içinde sıkışıp kalacağım. Bunu nasıl atlattın?"

"Açıkçası terapi."

"Bok."

"Evet. İşlevsiz ebeveynlerimiz vardı, Will. Tüm ergenliğimizi duygusal olarak dengesiz bir ortamda geçirdik ve çoğu zaman sorun bizmişiz gibi hissettirildik. Belli ki benden daha fazlasın, çünkü beni pek çok şeyden korudun. Bu, öylece üstesinden geldiğin ya da hissetmemeyi seçtiğin bir şey değil. Ve sanırım bununla uzlaştığım gün, gerçekten iyileşmeye başladığım gündü. Onu asla dirsek yağıyla aşağı itemeyeceğim. Paketi açarken ortağımın zaman, çalışma ve sabır gerektirecek.

"Seni anlıyorum ama hayatımın çoğunu her gün kesinlikle mutsuz hissederek geçirdim. Bunun bir daha olma riskini almak istemiyorum." Kalbimde Annie'nin ailemdeki aynı incitici özelliklere sahip olmadığını bilmeme rağmen.

"Will, biz çocuktuk. Başka seçeneğimiz yoktu. Ama artık bir yetişkinsin - her zaman kötü bir durumu geride bırakma seçeneğin var."

"Ya bunun kötü olduğunu
göremezsem?" "Sana
anlatacağım."

Ya Annie için kötü olan ben olursam? Ya annem ve babam gibiysem ve Annie'yi korumanın tek yolu ona sahip olmama izin vermemekse?"

"Kahretsin Will. Bunca zamandır bu düşüncayı taşıyor muydun? Bu yüzden mi hiç kimseyle barışmadın?"

Sessizliğim bu soruyu yanıtlıyor.

"Bu bir yalan. Sen iyi kalpli, iyi bir insansın. Sevgiyi ve sevgi vermeyi hak ediyorsun."

Yumruğa karşı boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Ve yüzümü siliyorum çünkü görünüşe göre gözlerimden ter akıyor. "Teşekkürler dostum."

Şimdi, bir boşanma avukatının diğer yüzü şu: Hala evliliğin herkes için olduğuna ikna olmadım. Yani o insanlardan biriysen, sana göre değil, Will, sorun değil. Bu sizi kötü bir insan yapmaz ya da mutluluğa, hatta aşka herkesten daha az layık yapmaz. Bu, hayata çoğu insandan daha dağınık bir başlangıç yaptığınız anlamına gelir. Ancak," diyor vurgulayarak, "her zaman bundan nefret edeceğini söyleyen ve sonra fikrini değiştiren insanlardan biriysen, bunda da sorun yok. Sadece neye ihtiyacın olduğu konusunda kendine karşı dürüst ol, yoksa aşk içinde ya da aşk dışında mutsuz olacaksın."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ve sen altıda iyi olmadığını söyledin A.M."

"Evet, peki, bunu alışkanlık haline
getirme." "Ethan?"

"Hmm?"

"Onu seviyorum. Ve ölesiye korkuyorum."

Ethan'ın iç çekişi dramatik bir şekilde uzun. "Sana terapistimin adını vereceğim. O da sanal randevular yapıyor. İki kez düşünmek isteyebilir

Bir süreliğine hafta."

Güldüm ve keşke kardeşime sarılacak kadar yakın olsaydım. Onu özleyorum ve aniden kendimi çok meşgul ettiğim hissine kapılıyorum. Belki de sürekli çalışmamın bana getirdiğini düşündüğüm güvenlik aslında beni incitiyordu.

Ethan'la, yakında ziyarete geleceğim için misafir yatağının çarşaflarını değiştirmesini söyledikten bir dakika sonra telefonu kapattık. Arama biter bitmez telefonumu yerine koydum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Daha iyi hissettiğimden emin değilim ama duygularımı kabul etmeye daha yakın hissediyorum.

Sol tarafımda boğaz temizleme sesiyle sözümü kestim. Başımı kaldırıyorum ve Mabel'i ön verandasında açık pembe sabahlığı ve altından görünen mavi-beyaz kareli flanel bir elbiseyle buluyorum.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun, meraklı kadın?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum.

"Annie'mi sevdiğini ve korktuğunu bilecek kadar uzun bir süre ve gerçekten annenle babanı ziyaret etmek isterim," diyor açık sözlü bir şekilde ve bu beni güldürüyor. Gülümsüyor ve başka bir şey söylemiyor, sadece kollarını açıyor.

Kollarına atılmadan ve beni hayatımın en rahatlatıcı kucağına atmasına izin vermeden önce ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Mabel hiçbir şey söylemiyor, sadece beni sımsıkı tutuyor. Sırtını sıktım ve başımı boynuna gömdüm, kendimi manolya ağacına tırmanıp böyle bir kucaklanma dileyen küçük çocuk gibi hissediyorum.

Mabel beni bırakmıyor ama şefkatle sırtıma vuruyor. "Şimdi... altıda çiçek tarhımda yattığın için endişelenmeli miyim?A.M.? Yemin ederim bu kasabanın gençleri hep ilgili bir şeyler yapıyorlar."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Annie

BEN Büyükannemi ziyaret etme günüm değil ama yine de gidiyorum. Mantıken, ihtiyacım olan cevapların hiçbirine sahip olmayacağını biliyorum ama

Yine de, aylardır geçirdiği en harika günü yaşayacağına ve bu gece bilgelik ve zarafetle dolu ve bana tam olarak ne yapacağımı söyleyebilecek büyükannem olacağına dair yersiz bir umutla gidiyorum.

Will'i birkaç gündür görmedim. Kesin olmak gerekirse, Brandon'la çıktığım geceden beri. Bence saklanıyor olabilir. Yine de sorun değil. Ben de saklandım. Biz bunda iyiyiz.

Dün markete girdi, ben de bir rafın arkasına saklandım ve sonra arabamı bırakıp emekleyerek dışarı çıktım. (Güzel, eğildim ve tökezleyerek dışarı çıktım.) Ertesi gün onu The Pie Shop'ta gördüm ve göz göze geldiğimizde göz kırptım ve sonra gitti. Büyük olasılıkla bir ara sokakta eğildi. Sırf önlem olsun diye o gün ona mesaj attım.

ADUYMA: Benden kaçyorsun değil

mi? WHASTA: Evet. Ve benden

kaçıyor musun?

ADUYMA: Evet. Kafam karıştı ve biraz zamana

ihtiyacım var. WHASTA: Aynı. Seni özlüyorum

her şeye rağmen.

ADUYMA: Ben de seni özledim.

Böylece bunu açıklığa kavuşturduk ve şimdi onun hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Çünkü artık ona karşı hislerim olduğunu

kendime tamamen itiraf edebiliyorum. Gerçek olanlar. Ooey-gooey iki katına çıkabilenler

tereyağlı kek olarak. Ve bu çok, çok kötü çünkü Will Griffin önceden sarılmış bir dilim Amerikan peyniri kadar bekar kalmak istiyor.

Öyleyse, tıpkı ebeveynleri ve kardeşi gibi her şeyden çok mutlu bir evliliğe sahip olmayı istediğinde, ancak asla bir ilişki içinde olmayacak bir adama tamamen aşık olduğunda ne yapmalı? Devam ediyor ve onu aşıyor. Yapılacak tek şey bu, değil mi? Diğer erkeklerle daha çok randevuya çıkıyor. Kendine, Will Griffin'in hiçbir zaman Fred Astaire olmadığını ve kendisinin de Audrey Hepburn olmadığını ve gelecek hafta uçağa bindiğinde Fred'in yaptığı gibi geri gelmeyeceğini hatırlattı.

Sağ? artık bilmiyorum Bu yüzden buradayım.

Ama yardımcı yaşam tesisinde büyükannemin odasına girdiğimde, onu rahat yatağında mışıl mışıl uyurken buldum. Üzerinde pudra mavisi, uzun kollu, düğmeli ipek pijama takımı var çünkü bu kadın Alzheimer olsa bile her zaman dokuza kadar giyinmekten daha azına razı olmayacağını hatırlıyor. O hep böyle olmuştur. Tertemiz giysiler. Her gün taze ütülenir. Makyajınızı yapıp saçınızı düzeltmeden evden çıkmayın bir tür güneyli kadın.

Şimdi onu tekmelemiş, sandalyesinde mışıl mışıl uyurken görünce gülümsüyorum.Çarkıfelektelevizyonda oynuyor, loş odasını ince bir mavi tonla aydınlatıyordu. Ve nedense bu manzara beni ağlatıyor. Onu uyandıramam. Bu sadece onun kafasını karıştıracak ve geceyi kendisi ve personel için bir karmaşaya çevirecektir. Ama ona ihtiyacım var. Bana yol gösterecek birine ihtiyacım var.

Anneme ve babama ihtiyacım var.

Zar zor tanıdığım insanları, karnımı tutup kanepeye oturup sessizce ağlamak zorunda kalacağım kadar keskin bir şekilde özlemek nasıl mümkün olabilir? Gün içinde keşke annemi arayabilseydim dediğim o kadar çok an var ki. Tutunabileceğim onun külçelerini bulmak için anılara bile giremiyorum. Onu hatırlamıyorum. Ve benim için hem büyükanne hem de anne olan kadının bir ayağı yerde, bir ayağı cennette.

Korkuyorum.

Ama kardeşlerime bunların hiçbirini söyleyemem çünkü, çünkü benim yaptığım bu değil. Onları asla duygusal yüklerimle üzmedim. Onlar

benimkini üste yığmadan olduğu gibi yeter. Ve Will gidiyor, bu yüzden ona söylemenin faydası yok.

Bu yüzden bu mavi odada sessizce ağladım, omzumda bir el hissedene kadar kot pantolonumun üstünü gözyaşlarımla ıslattım. Derin bir nefes alıp Mabel'in gözlerine baktım. Yüzümü görünce kaşlarını çattı ve yanaklarımdan akan yaşları baş parmağının ucuyla sildi. Beni sessizce kanepeden kaldırdı ve sonra "Hadi canım, gidelim buradan" diye fısıldadı.

—

Mabel masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Bana neden ağladığınızı söyle, Annabell."

"Tek bir nedeni olduğundan emin değilim." "Bana ilk beşini ver o zaman."

Destekli yaşam merkezinin loş yemek odasında oturuyoruz. Yemek yaklaşık iki saat önce bitti, yani burada sadece Mabel ve ben varız. Oda koyu bordo, altın ve lacivert renklerle dekore edilmiş ve büyükannemi buraya her getirdiğimde, buranın ne kadar pejmürde olduğunu söylüyor. Katılıyorum. Çok güzel bir tesis ama cenaze evi gibi bir şey var ki bu kabul edilemez.

Yarın her masaya koymak için taze, parlak ve renkli bir buket getirmeyi zihnime not ediyorum ve odayı daha neşeli bir renge boyamak için tesis müdürüyle konuşuyorum.

"Artık kim olduğumdan emin değilim Mabel ve annemin bunu çözmeme yardım etmesini gerçekten çok isterdim ama o yapamaz çünkü o öldü. Ve onu asla kardeşlerim gibi tanıyamadım ve bazen bunun için onlara kızıyorum. Çocukluğumda bile onlar için ağladığımı düşünmediğim halde neredeyse otuz yaşına geldiğimde ölmüş ailem için neden ağladığımı bilmiyorum." Bir nefes alıyorum. "Ah, ben de aşka inanmayan ve temelli ayrılan bir korumaya aşık oldum. Beş miydi? Bilmiyorum."

Mabel içini çeker. "Pekala, hayatım. O beyninde bütün bir yarış yönetiyorsun." Elim sıkıyor, beni onun nazik gözlerine bakmam için zorluyor. "Benden ne istiyorsun tatlım? Tavsiye? Yoksa dinlemem için mi?"

"Tavsiye. Gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var."

"Güzel, çünkü her iki şekilde de alacaksın." Sırtışı karşılığında bir tanesini benden çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, bugünü bekliyordum. Ailen için iyi bir yas tutmayı geciktirdin."

Başımı sallıyorum. "Bu öyle değil. Ben yas tutmuyorum. Duruyorum ve Mabel sadece beni izliyor. "Değilim. Onlarca yıl önce öldüler, Mabel. Bütün bir hayatı onlarsız yaşadım. Kardeşlerimin bana anlattığı kırıntılar dışında bana hayat veren insanlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ve anılarının geri kalanı, onları bulamayan bir kadının içinde hapsolmuş ve ben onu sonsuza dek kaybetmeye bu kadar yakınım," diyorum, başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırarak en iç karartıcı derecede küçük ölçümü gösteriyorum.

Mabel masanın üzerinden bana bir kağıt peçete uzatana kadar tüm bunlar olurken ağladığımı fark etmemiştim. Gözlerimi kurutup bugün rimel sürmediğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

"Bu keder, Annie. Ve sorun değil. Kederin - yani orospu çocuğu demek - zaman çizelgesi veya kuralları yoktur. Canı istediğinde vurur. Benimle bile - bazen tamamen iyileşmiş hissediyorum ve sonra rastgele kocamın kolonyası gibi kokan bir koku alıyorum ve onu pazarın koridorunda kaybedeceğim. Mantıklı değil, keder. Ve seni başından beri tanıyorum ve ailen için yas tuttuğunu hiç görmedim. Neden?"

Dudaklarım titriyor ve bakışlarımı kucağıma çeviriyorum. "İzin verildiğini düşünmemiştim."

"Ama tatlım, neden böyle düşünüyorsun?" Şefkatli sesi kalbimi göğsümden söküyor ve sanki gözyaşı şeklinde kanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Çünkü onları üzecek kadar tanı mıyordum. Ama Noah, Emily ve hatta Madison yaptı. Benim sahip olmadığım özel anıları var. Kalbimde tam olarak dolduramadığım bir boşluk var ve neden orada olduğundan gerçekten emin değilim.

Beklemek.

Aniden, şimşek gibi, yanlış şeyleri kovaladığımı fark ettim. Bir kocaya ihtiyacım olmadı. Hatta kendimi bulmak için. Bu boşluğun, kendimi sürekli olarak kendimden soyutlamamın bir sonucu olduğunu düşünüyorum.

duygular. Kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi biliyorum - bu ihtiyaçları görmezden geliyordum.

"Kardeşlerin anne baban hakkında pek konuşmaz mı?"

Yine başımı sallıyorum. "HAYIR. Ve annemle babam hakkında sorular sormak her zaman herkesin içine kapanmasına neden olmuştur. Benimle anıları hakkında konuşmaları çok acı verici geliyordu. Bu yüzden denemeyi bıraktım - acılarına daha fazla keder eklemek istemedim. Kendi üzüntümü kabul etmeyi bıraktım ve onun yerine herkesinkine odaklandım. İşe yaradı. Onları daha iyi hissettirdi ve karşılığında kendimi iyi hissettirdi.

"Yapana kadar."

İç çektim ve başımı salladım. "Yapana kadar. Ve şimdi hayatımın çoğunu onlarla kim olduğumu paylaşmadan yaşadım, nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Onlara bu kadar uzun süredir gördükleri bu versiyonumun artık benim için doğru olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Bunu sen söyledin. Tam olarak."

"Yaralanacaklar, Mabel. Ailem beni o kadar çok seviyor ki, bunca yıldır onlara yalan söylediğimi öğrenmek..."

"Aynen tatlım. Seni çok seviyorlar. Dürüstlük bir hediyedir, Annie. Ve onları gerçekten seviyorsan, kim olduğun konusunda onlara karşı dürüst olacaksın. Ve William'a gelince..." Bu konuşmada birden onun adının geçtiğini duyunca neredeyse yerimde zıplayacaktım. "Ondan vazgeçme."

"Ama Mabel..."

"Beni 'ama Mabel' yapma... o çocuğu seviyorsan, ondan vazgeçme, Annie. Tıpkı senin için savaştıracak birine ihtiyacın olduğu gibi, onun da onun için savaştıracak birine ihtiyacı var. Ve bunun geleneksel görüneceğini veya her zaman hayal ettiğiniz gibi görüneceğini söylemiyorum, hatta ailenizin sahip olduğu gibi bir şey..." Gülümsedi ve bu anılarla dolu bir gülümseme. "Ama belki daha iyi bir şey olur."

"Ya da belki çarpar, yanar ve canını yakar." "Ya da belki o."

İkimiz de tekrar karamsarlığa düşene kadar güldüm. "Annem ne derdi?"

Mabel'in bu kelimelere ne kadar bağlı kalacağını bildiğinden şüpheliyim. "Ben senin annen ya da büyükannen olmasam da, bir süre yaşamış biriyim.

Sulu bir gülümsemeyle Mabel'a baktım. "Seni seviyorum Mabel."

Böyle abartılı sözlere ihtiyacı yokmuş gibi beni el sallayarak geçiştirdi ama bakışlarını kaçırırken gözlerinin nasıl buğulandığını görebiliyordum. "Ben de seni seviyorum, Annie-banie."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

İrade

BEN' Bugün gözetleme görevi başındayım. Normalde bu işi hayatımın belası olduğu için yapmıyorum ama genellikle burada oturan adam gün ve Amelia'nın mülkünün etrafındaki kameralar bu sabah kusma nöbetleri arasında beni aradı ve onu korumam için bana ihtiyaç duydu.

Bu işin nefret ettiğim tek yanı bu; hareketsiz, eylemsiz izlemek. Yalan söylemeyeceğim, anlamsız geliyor. Amelia'nın koruması olarak Roma'da geçirdiğim zaman çok olaysız geçti. Bu onun için harika, benim için sıkıcı. Burada ona yönelik tehdit neredeyse yok denecek kadar azdı. Dürüst olmak gerekirse, bu kasaba ona tek başına göz kulak olmakta harika bir iş çıkarıyor. Burada bir korumaya ihtiyacı olduğundan bile emin değilim. Kasabada paparazzilerin ya da hayranlara benzeyen şüpheli kişilerin rüzgarı çıkarsa telefonlar çalmaya başlar. Sakinler, herkes alarma geçene kadar birer birer kasaba meydanından akar ve Amelia güvenli bir şekilde kamyonunun arka girişinden çıkarılır ve eve götürülür.

Bu yüzden bana ihtiyaç yok. Amelia'nın gerçekten tehlikede olduğunu bilseydim oradan ayrılmam zor olurdu ama şu anda onun için tek tehlike ayak parmağını evinin ön verandasına çarpması. Harekete geçme zamanı. Tekrar meşgul olmak ve yeni yerler keşfetmek harika olacak. Mabel'in her gece papatya çayı kontrolleriyle uğraşmak zorunda kalmamak için. Veya Phil, yürüttüğü satış ne olursa olsun sürekli olarak rahatsız oluyor. Ya da bu her şeye burnunu sokan kasaba, Annie'yle beni ayırmaya çalışıyor. Ya da Annie'yi kollarıma alıp vaatler ve planlarla onunla sevişmenin sürekli cazibesi. Hepsi çok fazla. Ethan'ın haklı olduğuna karar verdim ve sonunda kök salmak ve istikrar istiyorum ama

Bir sonraki turda Annie kadar sevmediğim biriyle yakalayacağım. Henüz hazır değilim. yapamam

Zaman öldürmek için bir süre şınav ve mekik rotasyonları yapıyorum. Ondan sonra bacağım tekrar zıplamaya başlayınca laptopu güvenlik ekranlarının önüne kurup web tarayıcısını açıyorum. Nedenini bile bilmiyorum, ama farkına varmadan önce, yerel toplum kolejinde yazıyorum. Annie bana okula gitmediğim için pişman olup olmadığını sorduğundan beri sinir bozucu bir sinek gibi kafamın içinde vızıldar.

Web sitesinde gezinirken, dışarıdaki bir masada birlikte yemek yiyen, bir kütüphanede birlikte çalışan, sınıfta özenle notlar alan mutlu öğrencilerin resimleriyle bombardımana tutuldum - tahmin ettiniz - kocaman ole gülümsemeleri. Bunların hiçbirisi çekici görünmüyor. Ama aşağı indikçe öne çıkan programların listelendiği bir bölüm görüyorum ve koruma olmasaydım ne yapardım diye düşünmeden edemiyorum. Lisede mühendis olma planlarım vardı ama bunun gerçekten hayalim olduğunu hiç sanmıyorum. Ailemi etkilemek için aklıma gelen en önemli görünen kariyerdi.

Yine de matematiği severdim. Çok fazla. Yine de yap.

İmlecim program listesinde Eğitim'in üzerine geliyor ve kendimi bir grup öğrencinin önünde beyaz tahtada adımları işaret ederken hayal ediyorum. Sonra Annie özür dilercesine gülümseyerek sınıfın kapısından içeri girdi ve o sabah tezgahın üzerine bıraktığım kahve termosunu bana uzattı.

Hemen laptopu çarparak kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun lan?" Ellerimi saçlarımdan geçirirken kendi kendime mırıldandım.

Bundan böyle böyle mi olacak? Sürekli Annie'yi mi düşüneceğim? O gün hangi renk tulum giyiyor? Neyin peşindeydi? O kimseyle çıkıyor mu? Benim veremediğim her şeyi ona verebilecek mi? Bir aileleri olacak mı? Bebekler mi? Kahretsin, Annie ile yatacak. Onu tutacak ve ona dokunacak ve... harika, şimdi sadece sinirlendim.

Henüz var olmayan bir adama mantıksız bir şekilde kızgıyım. Sadece ona mesaj atmam gerekiyor. Nasıl olduğunu görmek için bir mesaj ve sonra bu benim

kafam rahat.

Ancak telefonumu çıkardığımda, ekranlarımdan birinde bir çevre kama bildirimi beliriyor. Amelia, günü stüdyoda geçirmeye karar verdiği için kimseyi beklemiyor. Gözlerim monitörü tararken vücudum anında alarma geçiyor. Bok. Amelia'nın yüzü maksimum boyuta kadar şişirilmiş bir tişört giyen bir herif kapıya tırmandı ve şu anda elinde bir kutuyla garaj yolunda koşuyor. Olaysız için çok fazla.

Sandalyemden atlıyorum ve arkamdan devriliyor. İki saniye içinde, kapıdan çıkıyorum ve tam gaz onun arkasından koşuyorum. "Durmak!" Gelmeyeceğini bildiğim halde bağırdım. Bunun gibi saplantılı hayranlar asla yapmaz.

Omzunun üzerinden, "Ona zarar vermeyeceğim," diye bağırdı ve kutuyu bitiş bölgesine maç kazandıran bir top taşıyormuş gibi kolunun altına sıkıştırdı.

"Harika, o zaman olduğun yerde dur ve konuşabiliriz!" "Bu kutuda onun için ne bulduğumu görene kadar olmaz." *Lütfen kötü bir şey olma.*

Sprintini ikiye katlıyor ama yeterince hızlı değil. Beklediğinden daha hızlı bir şekilde ona yetiştim ve onu yere çarptım.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Annie

MKız kardeşlerim sonunda seyahatlerinden döndüler ve bu gece bizim evde Amelia'nın bekarlığa veda partisi var. Dışarı çıkıp parti yapmak istemiyordu— sürpriz, sürpriz - içeride kalmak ve bir Audrey Hepburn filmi izlemek istedi. Yine de ona bir kuşak ve duvak taktırdık ve odanın her yerine baharatlı iç çamaşırları astık. Oh, ve hepimiz penis kolye takıyoruz. Yani bu eğlenceli.

Düğüne sadece iki gün kaldı. Tüm detaylar tamamlandı ve bugün Amelia'nın elbisesi terziden geldi ve üzerime tam oturuyor. Yaklaşan evlilikler konusunda herkes oldukça sakın görünüyor. Ben değilim. Çünkü tüm bunların anlamı, üç gün içinde Will'in hayatımdan tamamen çıkıp gideceği.

Ablamın Meksika'da bir erkek öğretmenin nasıl çılgınca sarhoş olduğu ve sahile doğru koşarak gittiği ve ertesi günkü uçuşlarından bir saat öncesine kadar sahilde poposu çıplak, poposu gökyüzünü gösterene kadar bulunamadığına dair kız kardeşimin hikayesine tüm gücümle dikkat etmeye çalışıyorum ama aklım bir türlü yerinde duramıyor. Bunun yerine, telefonumun bir korumadan gelen kısa mesajla aydınlanmasını istiyor.

"Ve onu göremedim, ama görünüşe göre beyaz kıcı ıstakoz gibi kızartılmış!" Maddie yüzünü buruşturdu ve beklentiyle bana baktı. Onun hikayesiyle gerçekten ilgileniyormuşum gibi gülümsediğimde kaşlarını çattı. "Çizelge defterini çıkarmayacak mısın?"

"Ha? Ne için?"

"Söylediğin içindir-dir," diyor Maddie, haylaz bir ifadeyle. "Bu gece bedava bir şey alacaksın."

Üç kadın da nefesini tutuyor.

"Sende bir sorun var. Henüz soğuk algınlığından kurtulamadın. Ölüyor musun?" diyor Emily hafifçe gülererek, sadece yüzde 10 şaka yapıyor ama bizi yüzde 90 endişeli olmadığına ikna etmeye çalışıyor.

"Ben iyiyim, Em. Sadece dikkati dağıldı. Farkında olmadan telefonuma bakıyorum. Hepsi beklentiyle bana bakıyor. "Dikkatini dağıtan..." onlara bakıyorum "Şey."

Maddie gülüyor. Emily homurdandı.

Amelia sevecen bir gülümsemeyle, Yemin ederim senden bilgi almak Noah'tan daha zor, dedi.

Bu dünyada içimden her şeyi anlatmak istediğim tek bir kişi olduğunu düşünerek omuz silktim. Harika ve şimdi üzgünüm. Ben asla üzgün değilim. Çoğu durumda olumluyu görmek gibi esrarengiz bir yeteneğim var ama şimdi bunu göremiyorum. Will'in benden sonsuza dek gittiğine dair bir his var içimde - tıpkı en başından beri onun olacağını bildiğim gibi. Tüm bu durum beni sinirli bir karamsarlığa dönüştürdü! Buna nasıl cüret edersin!

"Bütün gece burada oflayıp puflayıp durdun ve sanki büyükanneni çimdiklemiş gibi telefonuna kaşlarını çattın," dedi, vücudunu kanepede bana bakacak şekilde ayarlayarak.

"Büyükannemden bahsetmişken, bugün onu ziyarete gittiğinizde nasıldı?" Bu sabah kasabaya döndüklerinde ilk iş olarak gittiklerini bilen kız kardeşlerime soruyorum.

Madison yüzüme bir yastık fırlatıyor. "Hiçbir şekilde dikkatimizi bu kadar kolay dağıtamazsın. Büyükanne iyiydi - şimdi senin neyin var, benim küçük melek düğün çiçeğim? Yaprakların sarkıyor."

Maddie'nin genellikle uygunsuz imalarla konuştuğunu bildiğim için göğsüme baktım.

Göğüslerinden bahsetmiyorum, Annie. Will'le bir şey mi oldu?" Madison rahatsız edici bir bakışla beni düzeltmek için kanepede yanıma atladı.

"O sana zarar verdi mi? O pislik, onu tepeden tırnağa cilalayacağım! diyor Emily, sandalyesinden kalkarak.

"Otur, Emily. O beni incitmedi."

Emily kollarını kavuşturur. "Sadece sana tam olarak ne yaptığını ve bunun neden seni susuz bir ayçiçeği gibi solgunlaştırdığını söylersen oturacağım."

"Bugün pek çok çiçek analojisi var."

Madison beni dürttü. "Derslerini bir sonraki seviyeye taşımak ve seks yapmak mı istedi? Yine de evlenene kadar beklediğin için kendini kötü hissetme

- herkes bunun Angel Annie ile çıkma bölgesiyle geldiğini biliyor. Kurallarınıza bağlı kalın çünkü sizinle birlikte cennete girmemizi sağlamak için Yüce Olan'a güzel sözler söylemeniz gerekecek! Cennet artı birleri kabul eder, değil mi?"

Hemen sinirleniyorum. Metrede yeşilden sarıya ve kırmızıya yumuşak bir hareket değildir. Bir saniyelik dairede öfkelenmek sakın. İlk başta kimseyi üzmemek için duygularımı bastırmaya çalışıyorum ama sonra kafamın içinde Mabel'in sesini duyuyorum: Ablalarına doğruyu söyle.

Maddie, böyle şeyler söylemeyi kesmeni istiyorum. Bu benim için çok sinir bozucu.

Madison'ın başı biraz geriye eğildi ve gözleri genişledi. Diğer herkes konuşamayacak kadar şaşkın görünüyor. Sorun değil çünkü şu anda söyleyecek fazlasıyla şeyim var. "Ve lütfen, bana Angel Annie demeyi bırakman için sana yalvarıyorum. Nefret ettim. Sonsuza dek nefret ettim. Bunu kötü bir şey olarak kastetmediğini biliyorum ama kötü bir şeymiş gibi hissettiriyor. Beni içinden çıkamadığım bu boğucu küçük kutuya koyuyor."

"Annie... bu birdenbire nereden çıktı?" diye sordu Emily, ürkmüş görünerek.

İç çektim ve sonra, evet, gözyaşlarım sonunda öfkeme yetişti. "Seslendirmekten çok korktuğum, yıllarca yutulmuş duygulardan geliyor. Ve bu benim hatam. Size karşı hiç dürüst olmadım ve şimdi beni tanımadığınızı bile hissediyorum.

"Bu doğru olamaz," diyor Maddie, başını sallayarak ve anlamaya çalışarak.
yukarı.

"Öyle... ve bunu kanıtlayacağım. Will aslında benim flört koçum gibi davranıyordu.
çünkü Hot Bank Teller ile çıktım ve çok sıkıcı olduğum için randevunun ortasında kaçtı.

Emily'nin gözlerinin arasında öfkeyle kırışıklar beliriyor. "O oğlu-"

Elimi ona doğru kaldırdım. "Ama onunla ilgili değil. fark ettiğim şey şu ki *bensahip olmaksıkıcı* oldu Çocukken yanlışlıkla yaptığım kalıba sığmak için bunca zaman kendimden çok şey sakladım. Annem ve babamın ölümlerinden sizin gibi etkilendiğimi hiç düşünmemiştim, ama mükemmeliyetçiliğimin büyük bir başa çıkma mekanizması olduğu ortaya çıktı. Asla tekneyi sallamak ya da kimsenin hayatına daha fazla acı ya da stres eklemek istemedim, bu yüzden kendimin bu her zaman güneşli versiyonu oldum, ki bu... beni öldürüyor.

Şimdi yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı ve Maddie bana kızmak yerine öne eğilip elimi tuttu. Hiçbir şey söylemiyor, sadece devam ediyormuş gibi sıkıyor.

"Hepiniz, Yeminsiz Defter'den nefret ediyorum. O şeyden nefret ediyorum. Ama sizin için önemli göründüğü için sizin için devam ettiriyorum çocuklar. Abartılı bir omuz silkmeye omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Nasıl başladığını hatırlamıyorum bile! Ama doğrusu, lanetleyip okumamanız umurumda bile değil. Ah! Ve evet, bu doğru - sıradan seksten hoşlanmıyorum. Ben duygusal bir insanım ve biriyle yatmadan önce duygusal bir bağa ihtiyacım olacak. Ve bunu can alıcı bir cümleye dönüştürmeyi bırakmanıza gerçekten ihtiyacım var.

"Bunu bir can alıcı nokta haline getirmedik! Veya... bilerek değil," dedi Emily savunmaya geçerek.

"Yine de her zaman bir gibi hissettirdi. Bana ne zaman tatlı deseniz ya da benden bir melek ya da asla hata yapmayan biri olarak söz ettiğinizde, bunu aşağılayıcı bir şekilde söylüyormuşsunuz gibi geliyor."

"Tamam, seni anlıyorum ama bizim yaptığımız şey birbirimizi kızartmak! Sevgimizi böyle gösteriyoruz."

"Ve bunu da anlıyorum. Ama bir şakada sadece benim bu yönlerime atıfta bulunamazsınız. Alayları etrafa yaymanız gerekiyor. Kokmuş ayaklarımla, geceleri horlamamla ya da başka rastgele saçmalıklarla dalga geç. Her zaman kişiliğimin peşine düşme çünkü bu, bende bir hata gibi hissettirmeye başlıyor."

Maddie, Emily'ye bakar. "Az önce bir bok mu söyledi?" "Sanırım yaptı."

Yine de şimdi bir roldeyim. Adrenalinim o kadar hızlı pompalanıyor ki dışarı çıkıp bu evi başımın üstüne kaldırabilirim. onu kırabilirdim

çıplak ellerimle orta "Ve hepsi bu değil!" Aşırı coşkulu bir reklam sunucusu gibi söylüyorum.

Odadan fırladım ve aşk romanları kutumu iterek geri döndüm. "Ben bir romans okuyucusuyum," diyorum kararlı bir şekilde, sanki bu en büyük açıklamaymış gibi. "Ve seksi korsan aşkları benim favorim. Güderi pantolonlu, küpe takan ve benimle bir geminin dümeninde sevişen adamlarla ilgili fantezilerim var! Ama daha da önemlisi, fantezilerim var.*Will Griffin*bunu yapmak için korsan olmak! Ve yanlışlıkla ona aşık oldum ve o üç gün içinde gidiyor ve asla arkasına bakmayacak ve şimdi muhtemelen sizinle olan ilişkimi de mahvettim ve çok üzgünüm.

Şimdi yere yığılıp kalıyorum. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlayarak. Hayatım boyunca hiç bu kadar dramatik olmamıştım ve eminim ki yarın bundan utanacağım. Ama bu gece için, gerçekten kendim olmaya ihtiyacım var. Dağınık utanç verici duygular ve hepsi. "Size karşı dürüst olamadığım için çok üzgünüm çocuklar. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi..."

Aniden yanımda bedenler ve etrafımı saran kollar hissediyorum.

"Şşt, Annie! Sorun değil!" Maddie, bana daha sıkı sarılabilmesi için yüzünü boynuma bastırarak konuşuyor.

Seni seviyoruz, diye ekledi Emily, sevecen bir anne tavuk gibi saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek. "Senin hakkında herşey. Bize karşı dürüst olamayacağınızı veya ne kadar nazik ve tatlı olduğunuzla dalga geçtiğimizi düşündüğünüz için çok üzgünüm. Etrafımızda kendinin olabileceğın tek versiyonunun bu olduğunu düşünmene neden olduğumuz için üzgünüm.

Amelia da burada. "Ve senin sürekli güneşli olmanı teşvik ettiğim için üzgünüm. Her zaman mükemmel olmak zorunda olduğun için yıprandığına dair işaretleri herkesten çok benim görmem gerekirdi ama ben görmedim."

Şimdi dördümüz de ağlıyoruz. Hiçbirimiz kulağa gerçekten tutarlı gelmiyor ama yine de hepimiz birbirimizi mükemmel bir şekilde anlıyoruz.

"Hayır, sorun değil," dedim Amelia'ya uzanıp gözüme saplanan penis kolyesini çıkarırken. "Kimsenin suçu değil."

Bir dakika sonra Maddie ayağa kalkar. "Burada hepimiz dürüst olduğumuz için benim de söyleyecek birkaç şeyim var." Nefes alıyor. "Ben olmadım

Size karşı da tamamen dürüstüm. The Culinary Institute of America'ya başvurduğum ve... kazandım. Önümüzdeki güz dönemi için kayıt oldum ve gidiyorum." Emily'ye sert bir bakış attı. "Kimse ne derse desin gidiyorum."

Çok fazla sessizlik var. Kimsenin nefes aldığını bile düşünmüyorum. Sadece emiyoruz.

Ve daha sonra...

"*Nihayet!* Madison'ı yere indirmeden önce hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

Maddie! Senin için çok mutluyum!" diyorum Maddie'nin yanağını yumuşayana kadar öperek.

Emily, "Bizi terk ettiğin için senden nefret ediyorum," diyor, "ama sonunda hayallerinin peşinden gittiğin için çok mutluyum."

"Bu bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?" Maddie kahkahalarının arasından soruyor.

Geri çekilip hafifçe kaşlarımı çatıyorum. "Sana neden kızalım ki?"

Omuz silkiyor. "Artık sana Angel Annie demememi istediğin için sana neden kızayım?"

"Vurmak."

Ama aslında benim bir sırrım daha var. Yine de bunu beğeneceğini düşünüyorum." Maddie odasında kaybolur ve elinde bir kutuyla geri döner. Onu benimkinin yanına koydu ve sonra içine bakmamı söyledi.

Kapağı açtım ve sonra bir yığın göğüs dekolteli aşk romanı gördüğümde öyle yüksek sesle güldüm ki.

O sırtıyor. "Yine de korsanlardan çok dükler ve kontlarla ilgileniyorum."

Elimi kalbime bastırıyorum. "Erkeklerden hoşlanıyorsun *Büyük Dük Enerjisi* fazla?"

"Ah evet. Bookstagram hesabım da var. Terimi aslında böyle öğrendim *sert brunch baba*"

Emily daha sonra yanımda homurdandı ve ayağa kalktı. "İyi. Hepimiz bunu yapıyorsak, dışarıda bırakılmak istemiyorum.

Gidip ne aldığını tahmin etmek ister misin? Kendi kutusu. Ve hepimiz onun küçük kitlesel pazar karton kapaklı kitaplarını çekip çıkararak kahkahalarla dağılırken

saklandıkları yerde, Emily'nin İskoç aşkları için önemli bir şeyi olduğunu öğreniyoruz.

Amelia burada yaşamadığı ve bir kutu kitabı olmadığı için surat asıyor. Yine de ona grubumuzun bir parçası olabileceğini söylüyoruz çünkü Audrey her zaman bizde olacak. Bununla birlikte, her bir kutumuzdan bir kucak dolusu kitap alır ve eve götürmek için kapının yanına koyar.

Güzel bir gece ve kendimi bin kat daha hafif hissediyorum. Mabel haklıydı, dürüstlük bir hediyedir ve keşke bunu kız kardeşlerimle daha önce paylaşıyaydım. Sonra tekrar, belki her şey kendi mükemmel dağınık zamanlamasında oluyor.

Boyunlarımıza penis kolyeler takarak yerde birlikte oturduktan ve onlara itiraf ettiğim pek çok şeyi paketten çıkardıktan sonra - ayrıca ebeveynlerimizden ve onların anılarından nasıl dışlanmış hissettiğimden de bahsediyoruz. Emily onlar hakkında konuşmanın kendisi için zor olduğunu ama daha iyisini yapmaya çalışacağını kabul etti.

Sonra tam bu geceden kimse bana kızmadan kurtulacağımı düşünürken Maddie beni koltuk altımdan çimdikledi.

"Ah!" diyorum kolumu ondan çekerek.

"Bu bize John'dan ve onun sana söylediği onca boktan şeyden bahsetmediğin içindi!"

"Çok utanç vericiydi," dedim bakışlarımı yere çevirerek. "Şimdi her zamankinden daha fazla, çünkü Will'e sıırılsıklam aşığım ve o Roma'dan ayrılmadan çoktan yoluna devam etti. Birkaç gündür ondan haber almadım."

İşte o zaman tüm bayanların bir bakış paylaştığını fark ettim. Anlamlı birinin ona söylemesi gereken bir bakış.

"Ne? Nedir?" diye sordum, şimdi biraz çılgına dönmüştüm.

Kız kardeşlerim açıklamak için Amelia'ya bakıyor. "Onun iyi olduğunu söyleyerek başlayayım.

—"

Kelimeleri ağzından çıkarır çıkarmaz ayağa fırlıyorum. "Ne ona mı oldu?!"

"Sana daha önce söylemedim çünkü morlukların çoğu iyileşene kadar seni korkutmasın diye hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdirdi."

"Aman Tanrım, morarma mı?!" Yine ağlamak üzereyim. Will neredeyse ölüyor mu? Hastanede hüznü bir bip makinesine bağlı görüntüleri

aklım

"Geçen gün tesise giren bir süper hayran vardı. Kapıdan atladı ve sonra eve doğru koştu çünkü ödünç alınmış bir şeyim ve mavi bir şeyim olarak koridorda yanımda taşımam için bir çift mavi iç çamaşırına sahip olmamı gerçekten istiyordu.

"Onu çok düşündüm," diye araya girdi Maddie.

"Will onu alt etmek zorunda kaldı ve her yerinde benim yüzüm olan bir tişört giyen biri için gerçekten agresif olduğu ortaya çıktı." Bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Her neyse, Will durumu oldukça çabuk kavradı, ama adam ondan önce birkaç isabet almayı başardı. Ama Will onu çakıllı yola çıkardığında, omzu keskin bir kayaya çarptı ve büyük bir yara açtı-" Ben hızla dönüp kapıya doğru giderken, anahtarlarımı kapıp çıkarken kapıyı arkamdan çarparken sözünü kesti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

İrade

BEN duştan çıkın ve aynaya bakın. Gözümün şişmesi çok azaldı, bu iyi ama omzum hala hassas. Yapmak zorundaydım beş dikiş al - ki bu, şeylerin büyük şemasında hiçbir şey değildir. Acı Tylenol ile kontrol edilebilir ve Amelia'nın güvende olmasına sevindim.

Şahıs tutuklanarak gözaltına alındı. Bunun ötesinde, benim elimde değil.

Birden kapımın çarpma sesini duydum ve kilitlemeyi unuttuğumu fark ettim. Adrenalin damarlarımda tekme atıyor. Çabucak belime bir havlu sarıp banyonun kapısını hızla açtım, davetsiz misafirleri şaşırtmaktansa gafil avlamaya hazırdım. İşte o zaman onu odamın ortasında dururken görüyorum.

Annie? Nasıl görüldüğünü anlamadan önce omuzlarım sadece bir saniye gevşedi. "Sorun nedir? Neden yalınayaksın ve penis kolye takıyorsun?"

Gözleri vücudumu tararken derin derin nefes alıyor. "Bu ne cüret!"

"Ben?" Kafamın karışıklığından dolayı sarhoş hissederek sordum.

"Evet sen! Sana o kadar kızgınım ki seni parça parça parçalayabilirim."

Bana doğru ilerliyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım uzaklaşıyorum.

"Ne yaptı

Evet?"

"Hiçbir şey Will!" Annie'nin mavi gözleri parlıyor. Sorun da bu. Saldırıya uğradın ve yaralandın ve bana söylemedin. Kendine bak! Gözün morarmış ve omzunda büyük bir bandaj var ve beni hemen arayıp yanına gelip seninle ilgilenmeme izin vermedin. Benden kaçmıyorsun Will, beni aşamalı olarak devre dışı bırakıyorsun.

Bana parmağını sallıyor. "İnkar etme zahmetine girme çünkü beğensen de beğenmesen de William Griffin, seni tanıyorum." Nefes almak için bile durmuyor. Bu kadının akciğer kapasitesi etkileyici. "Ama beni aşamalı olarak devre dışı bırakamazsın. sana izin vermeyeceğim! Hiç romantik bir şey istemiyorsan, tamam. Ama seni tanımadan, seninle konuşmadan ve söz verdiğin için bir maceraya çıktığımda elini tutmadan yaşayamam. Çünkü seninle hissettiklerimi hiç kimseyle hissetmedim.

Göğsü inip kalkıyor ve yüzü kızarıyor ve gözleri yaşlanıyor. "Bir şey söyle..." diye soruyor, gürlemesinin bir kısmı şimdi başarısız oluyor. Güldüm. "Ah, şimdi sıra bende mi?"

Evet, belli ki bu senin işaretindi, diye kabul etti ama sonra gözleri gövdeme ve belime zar zor sarkan havluya kayd ve kaşlarını çatı. "Ama sen çıplaksın. Ve sanırım çıplakken söylediğin herhangi bir şeye dikkatimi vermekte çok zorlanacağım."

"Çıplak değilim, havlu giyiyorum..."

Tam o anda, dedi belimden havlu düştü ve ben şu an aslında çok çıplaktım. Duşumdan çıplak ve ıslak ve tamamen Annie'nin önünde duruyor. Annie'nin çenesi yere çarptığında hemen ellerimi önümde kavuşturdum. "*Aman Tanrım*, dedi gördüğünden nefret ediyormuş gibi görünmeyen bir fısıltıyla. Bu da kasık sorununun gizlenmesine yardımcı olmuyor.

"Kahretsin... Annie... sakıncası olur mu?"

Keskin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Neden öyle görünüyorsun, Will?"

"Ne gibi?" Havluyu alıp yerine sabitledim. Bu sefer sıkıca.

"Sanki... çok iyi!" diyor beni gülümseterek. "Wi... sen bir iç çamaşırı mankeni gibi görünüyorsun. Ama iç çamaşırı olmadan. Güzel sos, az önce çıplak vücudunu gördüm."

"Yine de bunu bağırmaı kesebilir misin?"

"Üzgünüm." Eli hala sıkıca gözlerinin üzerindeydi. "Ve kalça dövmen var!"

"Evet."

"Bu bir kurt. Sen gerçekten Kurt Çocuksun."

“Başından beri ne kadar doğru olduğun hakkında hiçbir fikrin yoktu. Tamam, tekrar bakabilirsin.”

Hareket etmiyor.

"Annie, gözlerini açabilirsin."

Nefes alıyor ve tutuyor. "Daha önce hiç çıplak bir adamla aynı odada bulunmamıştım, Will," dedi bunu bir itirafta bulunur gibi alçak sesle.

Annie'ye doğru yürüdüm ve elini yavaşça yüzünden aşağı çektim. Ama gözleri kapalı. Gülmekten kendimi alamıyorum. "Gözlerini aç. Sadece benim."

"Sadece ben," diyor. Sanki gözlerimin gördüğü en muhteşem insan değilmiş gibi. Kirpiklerini temkinli bir şekilde kaldırdı - önce gözlerini kısıtı - sonra tamamen açtı.

"Teşekkür ederim," diyorum yavaşça. Daha önce bana böyle iltifat eden biri olduğundan emin değilim. Ya da belki de daha önce Annie gibi birinin bana iltifat etmesindendir. Zaten sarsılan benliğimi sallıyor. "Sen de hayatımda gördüğüm en muhteşem insansın."

"Teşekkür ederim." Utangaç
bir şekilde gülümsüyor. "Yine
de haklıydın."

“İç çamaşırı mankeni gibi görünmek hakkında mı? Biliyorum, sende V
var ki

—”

Parmaklarımla dudaklarını kapatıyorum. "Seni devre dışı bırakmam hakkında."

Ah, dedi elimin diğer tarafından. indirdim. "Çünkü sen
sonuçta bana karşı hislerin yok mu?

Başımı sallıyorum. “Tam tersi. Planım senden olabildiğince hızlı
kaçmaktı. Gülüyorum. Peşimden geldiğin için teşekkürler.

Göz kırıyor. "Her zaman."

Aramızdaki gerilim büyüyor - çıtırdayarak ve buharlaşarak canlanıyor.
Ve şu anda her şeyden çok Annie'yi istiyorum. Annie'nin tamamı. Hepimiz.

"Muhtemelen gitmelisin," dedim, gözlerim ağzına düşerken.

"Muhtemelen, evet," diyor daha da yaklaşarak ve parmaklarını nazikçe
çıplak karnıma yerleştiriyor. Parmakları havlunun tepesine doğru ilerlerken
kaslarım kasıldı ve dişlerimi sıktım. "Ama istemiyorum."

"Annie..." Savunmam, kendi arzumdan geri durmak zorunda kaldığım

için düzensiz. Burada dik durmak için çok uğraşıyorum, ama o öyle yapıyor

cok zor. "Aramızda henüz bir şey çözemedik ve eğer kalırsan..."

"Kalıyorum," dedi kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan. Kim olduğunu ve ne istediğini biliyor ve kesinlikle buna engel olmayacağım.

Parmaklarını havlunun üstünden çekiyorum ve o parmakları alıp her birini öpmek için dudaklarıma götürmeden önce gözlerinde bir anlık incinme belirdi.

Annie

BEN Will'in elleri kalçalarımı sarmak için hareket ettiğinde nefes aldım -yüzü işkence gibi boynumun kıvrımında ve kıvrımında geziniyordu. omuz.

Beni bir kez öptü ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Gözlerinin kararan ve yayılan siyah merkezi bu tehlikeli kenarın üstesinden gelir. Çenesini kastı ve yutkundu, elimi tutup aramızda kaldırdı. Parmaklarını yavaşça benimkilerin arasına kaydırды ve o küçük temastan şimdiden inlemek istememin iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Gülümsemesi eğimli. O bilir.

"Kesinlikle rahat hissetmeni istiyorum. Yalnızca istediğiniz kadar uzağa ve istediğiniz hızda gidiyoruz. Ve herhangi bir noktada durmak istersen, sadece söyle, biz de duralım." Bunu, bir genel kayışı ve ardından diğerini yavaşça açarken söylüyor. Tatmin edici bir şekilde yere düşerler*gümbür gümbür*. Muz desenli farklı bir iç çamaşırı giydiğimi (bu muzlar güneş gözlüğü takıyor) fark ettiğinde ağzını kaplayan eriyen sırtış dizlerimin jöle gibi dönmesine neden oldu. Will beni -daha doğrusu ona doğru- kaldırdı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Bana ne sevdiğini söyle," diye fısıldıyor, sözleri tenime nasıl bastırıp kemirdiklerinden neredeyse boğuk çıkıyor.

Vücudu o kadar sert ve her yerde boyun eğmez, vücudumun her köşesinde ısı havuzu oluşturuyor.

"Ben... Neyi sevdiğimi bilmiyorum," diyorum, kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyor. "Evet yaparsın." Ağzını çenemde gezdiriyor, ürpertiler gönderiyor omurgam. Birbirine geçmiş ellerimizi aldı ve başımın üzerine bastırdı.

kapıya karşı Bir noktaya değiniyor: Bundan hoşlandığını biliyorsun. Antrenman yaptığımız günle aynı ama farklı. Çok farklı çünkü bu sefer Will'in ağzı boynumu öpüyor. Köprücük kemiklerim. Kendini tutmuyor ve ben de onu istemiyorum. "Bilirsin. Kendine güven ve sonra söyle bana, Annie. Sadece ben ve sen.

Ve o haklı. Neyi sevdiğimi ve istediğimi biliyorum ve bir şekilde, onun kendimle ilgili buna güvenmesi ve buna inanması, bende hem bir güven dalgası hem de yeni bir arzu dalgası gönderiyor.

Cesur olmaya karar veriyorum.

Ellerimi indirip Will'in boynuna doladım. Her zamanki gibi beni okumaya çalışarak gözlerimin içine bakmaya alıştı. bir adım öne geçmeye çalışmak. O yapamadan ayağa kalktım ve ağzımı sıkıca onunkine bastırdım. Keskin bir nefes aldı ve elleri beni daha sıkı kavradı.

Hayatım boyunca çok ölçülü, kontrollü ve dikkatli oldum ve bu gece kendimi böyle olmaya ikna edemem. Bir süreliğine kaybolmak istiyorum.

Ayağa kalktım ve bacaklarımı beline dolarken Will beni yakaladı. Ağzı derin, sıcak okşamalarla benimkini keşfediyor ve ben farkına varmadan sırtım yavaşça şilteye düşüyor. Will gibi koktuğunu fark ederek yastığa doğru ilerledim, keskin, temiz bir koku. Üzerime tırmandı ve ağzını benimkine bastırdı, tatlı dille ve o kadar şehvetliydi ki sarhoştum ve sersemlemiştim.

Elleri kalçalarımın ve kaburgalarımın yukarı kaydırıp gömleğimi çıkardıktan sonra, "Güzel," dedi saygıyla. Karnımı öptü ve dilini göbek deliğimin çevresinde gezdirdi. "Ve sen çok tatlısın." Ama bu sefer, tatlı dediğinde utanmıyorum. Sadece Will bana tatlı hissettirmeyen bir şekilde tatlı diyebildiği için midem bulandı.

Giysilerimizin her bir dikişini kaybetmemiz uzun sürmüyor. Ve ten tene olduğumuzda, korkmalıyım. Korkmuş Bunun yerine, Will'in çıplak omuzlarının tepeleri ay tarafından arkadan aydınlatılıyor ve ben onun hareket edip esnerken kaslarının şeklini inceliyorum. Rahatlamış, güvende ve neşeliyim - ve vücudunun kendinden emin bir şekilde hareket etme şekline tamamen hayran kaldım. Elleri şefkatli bir özenle ve uzman bir hassasiyetle üzerimde nasıl süzülüyor. Ve gecenin geri kalanında çarşafların arasında kaybolduk ve Will bana öğrenmem gerektiğini hiç bilmediğim şeyler öğretti.

Zaman çok hızlı ilerliyor ve bu geceyi Will'in bu odada olduğu hayatım boyunca hatırlayacağımı biliyorum. Kara gözlerinin parıltısını ve yüzümün yanındaki şilteye bastırđıđı ellerini hatırlayacağım. Ön kolları esniyor ve vücutlarımız bir arada. Terin tadını, duş jelinin kokusunu ve duşumuzun sıcaklığını saat iki civarında hatırlayacağım.A.M.

Ve bir noktada, güneş ufku Will'in omzumu öpmesi kadar şefkatle öpmeye başladığında, ikimiz de bitkin düştüğümüzde ve çaresizce uyumaya ihtiyaç duyduğumuzda, Will beni göğsüne doğru çekip kolunu sıkıca vücuduma dolayarak beni tuttu ve bundan daha mükemmel bir şey olamaz bence.

BÖLÜM ÜÇ-YEDİ

İrade

BEN Ertesi sabah lokantaya doğru kasabadan geçerken Annie'nin elini tut. Yataktan kalkıp gelmek benim için muazzam bir çaba gerektirdi.

O odada benimle oturmasını ve asla ayrılmamasını istemektense onunla kahvaltıya gitmeyi tercih ederim. O...Annie...Öyleydi...Ve ben...Biz...

Çok iyi.

Daha önce seks yaptım ve her zaman harikaydı ama hayatımda hiç biriyle sevişmedim. Ve şimdi mutlak bir kesinlikle söyleyebilirim - buna benzer bir şey yok. Ve şimdi Annie kollarımda olduğuna göre, başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum.

Annie'nin gözüne bir şey takılana ve beni durdurana kadar cana yakın bir sessizlik içinde yürüyoruz. "Bekle," diyor, birkaç adım geriye gidip omzunun üzerinden bakmak için bırakıyor. Nefesi kesildi. "Aman Tanrım, biliyordum."

"Nedir?" Sokağın karşısındaki Comfort Quilts'e bakışını takip ederek soruyorum. Camdan çok fazla insanın bir yere tıkıştırıldığını görebiliyorum. "Orada neler oluyor?"

Elini elimden çekip sertçe kalçasına koyarken Annie'den yayılan öfkeyi şimdi hissedebiliyorum. Tanrım, kalçaları. Hayır, şu anda oraya gitmiyorum. "Doğaçlama bir kasaba toplantısı, işte bu." Annie'nin atkuyruğu çılgınca arkasında sallanırken sokağın karşısına kamyonla geçmesini izliyorum. Ayak uydurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama bu kadını hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Belki dün gece hariç. (Yine, bunu düşünmeden.)

"Sanırım doğaçlama bir kasaba toplantısı olduğu için mutlu değilsin?"

Davet edilmediğimde değil. Bunun tek bir anlamı olabilir."

"Ne?"

Dükkan kapısının hemen dışında hızla dönüyor. "Bizden bahsediyorlar."

"Ah. Bu kadar? Hadi, hadi gidip kahvaltı yapalım." Beni takip etmesi için elini çekmeye çalışıyorum ama kımıldamıyor.

"Hepsinin orada biz olmadan işimizi tartışıyor olmaları seni rahatsız etmiyor mu?"

Güldüm. "Az değil. Her zaman herkesin işini onlarsız tartışıyorlar.

Kollarını kavuşturuyor. "Şey, bundan hoşlanmıyorum ve bu beni çıldırtıyor."

Bu haberi duyunca, yapılacak tek bir şey olduğunu biliyorum: Annie'nin etrafından dolanıp kapıyı açmak.

Bir kez başını salladı ve benden önce içeri girdi. Tüm yerel işletme sahipleri, bir otomattaki ödülleri gibi buraya tıkılmış durumda. Kumaş cıvatalarla kaplı birkaç raf, tüm katlanır metal sandalyeleri yerleştirmek için odanın arkasına itildi. Önde küçük bir açık alan var, Harriet şu anda elinde kalabalığa hitap eden bir not panosuyla ayakta duruyor. Bu gerçekten bütün bir şey. Bu insanların buna nasıl zamanı var? Birinin tüm bu sandalyeleri getirmesi ve sonra kurması gerekiyordu. İnanılmaz.

Kapının üzerindeki zil çaldığında, odadaki her kafa kimin girdiğini görmek için döner. Annie'nin ortaya çıkması ihtimaliyle şimdiden gergin olduklarını söyleyebilirsin, çünkü onun olduğunu anladıklarında, toplu bir soluk soluğalar ve sessiz mırıltılar başlar.

"Uh... Annie... hoşgeldin... biz sadece..."

"Ah, kurtar onu!" diyor öne geçmek için tüm sandalyelerin arasından geçerek. Metal katlanır sandalyeler, hızla yolundan çekilmek için zemine gıcırıyor. Burada ne yaptığınızı biliyorum ve kendinizden utanmalısınız.

Sonra Harriet, konuşmasını engellemek için Annie'nin önüne geçer. İkisi sessizce atışmaya başladılar ve ben arkada, Amelia'nın yanındaki Noah'ın, Madison'ın yanındaki Emily'nin yanındaki boş koltuğa oturdum. Onlar

Ben otururken her biri bana el sallamak ve gülümsemek için öne eğildi. Maddie, "Başarabilecek misiniz merak ettim," diyor.

"Siz neden buradasınız?"

Hepsi - Noah dahil - bunu sorduğum için bile aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu kız kardeşinle ilgili."

Amelia homurdanarak güldü. "Ve geçen ay konu Noah ve yerel ilkokul bağış toplama etkinliği için bedava turta vermeyi reddetmesiydi - bu beni gitmekten alıkoymadı. Patlamış mısır?" Torbayı bana doğru eğiyor.

"Sabahın sekizi." "Bu yüzden?"

"Sabah sekizde bir torba patlamış mısır mı attın?" diye soruyorum ve o sadece omuz silkiyor. Noah'a bakıyorum. "Peki neden çocuklara turta vermiyorsun?"

Noah bana ters ters baktı. Turta sağladım. Yirmi beş turta sağladım.

Amelia tsk. "Yirmi beş raventli turta - ve herkes raventli turtaların en kötü turtalar olduğunu biliyor, bu yüzden sanki hiç bağış yapmamış gibi."

Noah kollarını göğsünde daha sıkı kavuşturdu; tetiklendiği belliydi. "Ne zaman herkes bedava şeyler konusunda bu kadar seçici oldu? O hafta ravent fazlalığım vardı. Minnettar olmalılar."

Noah'ın önündeki biri dönüp ona ters ters baktı. Ravent turtalarını kimse sevmez, Noah. Bir dahaki sefere bize bir bardağa pislik ver.

"Biliyor musun Jonathan, hepiniz minnettar olmayı öğrenene kadar raventli turta hariç her turtayı menüden çıkaracağım."

Koridorun karşısında biri ayağa kalkıp bizim yönümüze baktı. "Senden önce şekerlemeli turta alabilir miyim? Bu akşam ailem gelecek ve kayınvalidem yemek yapamayacağıma yemin ediyor - ev yapımı bir tatlı servis ettiğimde ona sözlerini yedirmek istiyorum.

Noah homurdandı ve elini arka cebine atıp bir not defteri çıkardı. "Ne zaman Jane?"

"Üç gibi alabilir miyim?"

Annie ve Harriet ön tarafta hâlâ fısıltılarla boğuşuyorlar.

Üç sıra yukarıda bir adam bize doğru aç yapıyor. Nuh! Hazır başlamışken bana vanilyalı elmalı turta ısmarlayabilir misin?

"Elmam bitti - James ve onun boktan çiftliğiyle devam et."

James aniden önden ayağa kalktı. "Lanet olsun, bir böcek istilası vardı!"

"Hey!" Annie aniden odanın önünden yankılanan tek bir alkışla bağırır. "Dinle! Artık turtalardan bahsetmek yok. Söyleyecek bir şeyim var. Harriet, otur."

Amelia'nın patlamış mısır çantası birden önümde asılı kaldı. Kaşlarımı çatarak onu ittim ve Annie'ye odaklandım.

Derin bir nefes alıyor ve sonra bana bakıyor. Başımı bir kez salladım ve onu devam etmesi için sessizce cesaretlendirdim.

Omuzları dik ve kadın ne kadar sert ifadesi ile mahkemeye uygun görünüyor. Lanet etmek. Bu seksi. "Beni ve Will'i ayırmanın yollarını tartışmak için bir araya gelmeniz kesinlikle kabul edilemez."

Mabel araya girmeye çalışır. "Ama tatlım..."

"HAYIR!" Elini kaldırıyor. "Bunu herkesin duyması gerekiyor. Bu kasaba tarafından çocuk muamelesi görmekten bıktım. Yarınızın beni yetiştirmede parmağı olması size dilekçe verme ve kiminle çıkıp çıkamayacağımı dikte etme hakkını vermez. Will Griffin ile bir ilişki içinde olmak istersem

— Yapacağım, hikayenin sonu! Seyircilerden birinin elinden parlak renkli bir broşür kapar. "Üstelik, siz bir dilekçe verdiniz ve herkes..." Kaşlarını çatarak elindeki kağıda bakarken sözünü kesti.

Şimdi koltuğumun kenarındayım. O kağıtta ne var? Ve bu birdenbire haftalardır tanık olduğum en eğlenceli şey nasıl oldu?

Broşürü indirir ve herkese bakar. "Onaylıyor mu? Hepiniz onaylıyor musunuz?"

Ne?

Önümde oturan Phil'den bir el ilanı kaptım.

"Bir dahaki sefere genç adam, sadece sor!" Todd elini Phil'in koluna koyup nazıkçe okşayarak Phil'in omuzlarını sonunda parmaklarını kenetlemeden önce yumuşatmadan önce omzunun üzerinden konuşuyor.

Noah'a sessizce, "Bekle," dedim. Birlikteler mi?

"Elbette. Ne sandın?"

Kuyu. Eski evli çift hisleri şimdi daha mantıklı, orası kesin.

Dikkatimi broşüre çevirdim ve kesinlikle, kasabanın ilişkimiz için verdiği oyların son çetelesini gösteriyor: Benim ve Annie'nin çıkması lehine 250 oy, 0 aleyhte oy. Bu doğru olamaz.

Annie ile çıkmaktan bahsettikleri benim. Onu hak etmiyorum. Bu saçmalık. Bu kasabadaki herkes bana karşı oy kullanmalıydı. Onu hiç umursamıyorlar mı?

Çetelenin altında toplantı için bir gündem var:

Belediye başkanının park yerini kullanarak Marvin'e hitap edin
Annie ve Will ilişkisi için resmi dilekçe sonuçlarını paylaşın:
lehte karar vermek ve desteklemek.

Harriet tekrar ayağa kalkar. "İtiraf etmeliyim ki, Will'in medyadaki itibarı yüzünden başta şüphelerim vardı. Ama ikinizi birlikte izledikçe Will'deki gerçeği daha çok gördük. O iyi bir adam. Ayrıca, ikinizin açıkça birbirinize aşık olduğunuzu ve birbirinize uygun olduğunuzu görebiliyoruz. Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz, Annie. Ve seni ne kadar mutlu ettiğini görüyoruz."

Hala kelimeden sersemledim. Aşkbeni ve Annie'yi gelişigüzel tanımlardı. Zihinsel olarak, iki katına çıktım, hiperventilasyon yapıyorum ve tutunacak bir şeye uzanmaya çalışıyorum.

Mabel aniden oturduğu yerden fırlıyor. "Ama kayıtlar, en başından beri her zaman William'dan yana olduğumu gösterecek! Harriet gemiye daha yeni atladı."

Ah, otur. Kimse kendi kornanı çaldığını duymak istemiyor."

Oturmayacağım, dedi Mabel öfkeyle. "Aslında yapacağım, ama sadece kalçam hareket ettiği ve oturmak istediğim için. Ama bana söylediğin için değil.

Annie de en az benim kadar L-kelimesinden sarsılmış görünüyor. Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, broşürü Harriet'e veriyor ve gülümsüyor. Aklımdan birlikte geçirdiğimiz gecenin bir montajı geçiyor ve sanırım onun için de aynısını yapıyor. Ve sonra tüm kasabayı yanılttığına ve itiraf etmesi gerektiğine karar verdiği anı görüyorum.

Kalabalığa bakarken kaşları çatıldı ve ben o sırada ayağa kalktım. “Oylar için teşekkürler, millet. Jeanine, yakında lokantaya dönecek misin?”

Bana göz kırptı. “Uh... kendini içeri alabilirsin, tatlım. Kahve sıcak ve Greg mutfakta olmalı. On dakika içinde orada ol.”

“Kulağa iyi geliyor.” Öne gidiyorum, sersemlemiş görünen Annie'nin elini tutuyorum ve onu benimle birlikte çekmeye başlıyorum. Ve Marvin. Belediye başkanının yerine park etmeyi gerçekten bırakmalısın, dostum. Hiç hoş değil,” dedim, çıkarken başımı sallayarak.

Kapıdan çıktığımız anda durup Annie'nin yüzünü ellerimin arasına aldım, ağzımı sıkıca onunkine bastırdım ve söylemek üzere olduğu kelimeleri dudaklarından çaldım. Annie kollarını boynuma doladı ve ikimiz de aynı anda kaldırımda sevişmeye başlayana kadar öpücüğü derinleştirdik. Garip kasaba toplantısı unutuldu.

Bir, iki veya beş dakika sonra nefes nefese kalıyoruz. Annie parmaklarını öpücükten çalınan dudaklarına bastırıp gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Artık hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyoruz. Ve sorun değil.

“Hadi gidip kahvaltı yapalım, olur mu?” Yutuyor. “Tamam aşkım.”

Karşıdan karşıya geçerken omzumun üzerinden bakıyorum ve Gemma'nın yorgan dükkanının penceresinden bakan en az yirmi yüz görüyorum.

Annie

Anormal derecede sessiz bir kahvaltıdan sonra, o kasabadan ayrıldıktan sonra bize ne olacağını tartışmaya bile yaklaşmadık. İki kısa gün içinde çiçekçiye gittim. Bütün öğleden sonrayı bu akşamki prova yemeğinin düzenlemelerini bitirmek için harcayabilmem için bugün kapalı.

Her nasılsa Will'in tüm düşüncelerini engellemeyi ve işime odaklanmayı başardım. Şaka yapıyorum! Birlikte gecemizi tekrar oynadığımı fark ettiğimde, kelimenin tam anlamıyla en az on kez bölge dışına çıktım. Görünüşe göre tarihi aşk kitaplarımdaki tüm bu inanılmaz derecede ateşli sahneleri okuduktan sonra bile, gerçek anlaşmanın ne kadar inanılmaz olduğuna hiçbir şekilde hazır değildim. Başka bir kişi tarafından tamamen bilinmenin nasıl bir his olduğunu. Birini somut, dışsal bir şekilde sevmek.

Ve çok eğlenceliydi, yani o da var.

Her neyse, düzenlemeleri yapmayı başardım ve kamyonuma yükledim ve sonra eve dönüp duş alıp akşama hazırlanmak için yeterince zaman içinde James'in çiftliğinde tekrar boşalttım.

Ve şimdi, burada durmuş, düğün provası için aldığım elbise dolabımda asılı dururken, gitmemeyi düşünüyorum.

Sağımda duran Madison'a, Bunu giyemem, dedim.

"Kesinlikle bunu giymek zorundasın!" vurgulayarak söylüyor.

Emily solumdan, "Gördüğüm en güzel elbise," diye ekledi.

Üçümüz yere kadar uzanan toz pembe elbiseye bakıp hayretle bakmaya devam ediyoruz. Hiç bu kadar gösterişli bir şey giydiğimi sanmıyorum. Audrey Hepburn olabileceğimi kanıtlamanın sancıları içindeyken

aldım.*Eğlenceli*

Yüz,ve elbiseyi seçtim çünkü büyük podyum defilesi sırasında giydiği örtüyle aynı pembe tondaydı. Kalabalığın gözlerini tamamen kamaştırdığı açıklama. Ama şimdi kendime kanıtlayacak bir şeyim yokmuş gibi hissediyorum, bu yüzden onun yerine tulumumu giymeyi düşünüyorum.

"Ah hayır, yapmazsın," dedi Madison, bakışlarımın çarpıcı elbisenin arkasında asılı duran, çok yıpranmış normal kıyafetime düşmesini izleyerek. "Kendinizi sevebilir ve süslü bir elbise giymeyi sevebilirsiniz. İkisi eşanlamlı olabilir."

Ben itiraz edemedim kollarımı kaldırıp gömleğimi çıkarıyor ve Emily pantolonumu alt tarafımdan çıkarıyor. Saniyeler içinde, üzerime eldiven gibi oturan bir elbisenin fermuarını çekiyorum. Basit, kare yakalı ve kalın kolsuz askılı yumuşak pembe bir elbise. Afet randevumda giydiğim Emily'nin elbisesinin aksine, bu, kıvrımlı şeklim ve kısa bedenim için tam olarak mükemmel noktada - dizlerimin ortasında - kesiliyor. Ama en çılgın kısım, yandan uyluğumun ortasına kadar uzanan seksi yarık.

Kendimi güzel ve kadınsı hissediyorum ve aynaya baktığımda gülümsemeden edemiyorum.

Ve bir saat sonra, prova yemeğinin olduğu yere girer girmez, tabii ki -bir daha asla görmek istemediğim tek adam- John beni açık barın yanında köşeye sıkıştırıyor. Noah ve Amelia'nın gidip kasabanın çoğunu davet etmesi gerekiyordu. Elbette John davetli değildi - ama Jeanine davetliydi - ve LCV geldikten sonra Amelia tarafından Jeanine'in artı bir olarak onu getirdiği konusunda uyarılmasından biliyorum.

"Vay canına, Annie... sen... inanılmaz görünüyorsun." Beni randevunun ortasında terk ettikten sonra rahat hissetmesi gerektiğini gerçekten düşünmediğim bir şekilde beni tepeden tırnağa incelerken ıslık çalıyor ve şu anda başka bir kadınla çıkıyor.

Kendimi inanılmaz hissediyorum ama bu elbiseyi onun için almadım. Ya da gerçekten herhangi biri için. Onu aldım ve giyiyorum çünkü beni mutlu ediyor ve kendime güveniyorum. Öyle ki, bu gece biri bana Tatlı Annie dese, alınmazdım bile. Çünkü ben bunu bir hakaret olarak kabul edersem, bu sadece bir hakarettir. Ve Will sayesinde, o özel sıfatı duyduğumda artık sonsuza kadar ve her zaman gülümseyeceğim. Will'den bahsetmişken, omzumun üzerinden baktım ve

Onu bulmak için açık hava çadırına bakın ama burada değil. Baktığım her yerde güzel, sıcak ipli ışıklar, büyük muhteşem buketler (benim sayemde), beyaz çarşafli masalar ve dokuz numara giyinmiş insanlar var - ama Will yok.

Geri döndüm ve neredeyse John'la sohbet ettiğimi unutuyordum. "Ohh, teşekkürler. Sen de hoş görünüyorsun. İyi geceler," dedim bardan bir kadeh şarap alıp dönmeye hazırlanırken.

"Bekle, uh... Annie," dedi çılgınca bir telaşla. "Bu gece burada Jeanine ile birlikteyim ama ciddi bir şey yok. Yani aslında bir ara tekrar dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Çünkü son sefer kısa kesildi... benim acil durumum yüzünden.

Ha! Bu adam hala "acil bir durum"muş gibi davranma cesaretine sahip. Ve Jeanine'le randevudayken başka bir kadına çıkma teklif ederek ona hakaret etmek.

Bu gerçekten oluyor mu? Film anımı alıyor muyum? Tamamen dönüştüğüm ve seksi elbisemin içinde olduğum ve beni inek kakası gibi hissettiren zavallı adama herkesin önünde kaybolmamı söyleyeceğim? Çok iyi hissettirirdi. Monologumu teslim ettiğim süre boyunca gülümseyeceğim, "*Senin için fazla sıkıcı olduğum için öyle düşünmüyorum.*"

Ama sonra bu galibiyete ihtiyacım olmadığını anlıyorum. John'a kanıtlayacak hiçbir şeyim yok ve onun için bir saniye bile harcamak istemiyorum.

"Öyle düşünmüyorum. İyi geceler John." Başım dik, Jeanine'in onunla gerçekten ilgilenmediğini umarak oradan ayrıldım.

Amelia ve Noah'ın etrafına toplanmış, tanımadığım bir insan kalabalığının arasından sıyrıldım. Müzik iş arkadaşları, büyük olasılıkla. Rae Rose hayatından pek çok kişiyi davet etmedi çünkü o ve Noah düğünü oldukça samimi tutmak istediler, ancak daha yakından baktığımda Amelia'nın annesi Claire'i (kişisel asistanı) ve Keysha'yı (menajeri) tanıyorum.

Ama sonra ordövr masasının yanında toplanmış tanıdığım küçük bir grup insan görüyorum ve büyük bir etkinlikte gerçek bir içedönükün olacağı gibi onlara çekiliyorum.

Ben toplanmış gruba doğru yürürken Mabel, Jeanine, Harriet ve James'e, Sana söylüyorum, dedi. "Sanırım binanın en üst katında yaşayan bir hayalet var.

Han." Bunu o kadar tutkulu bir şekilde söylüyor ki ben bile kaşlarımı kaldırıp hikayeyi dinlemek için eğiliyorum.

James birasından bir yudum almadan önce iyi niyetli bir gülümsemeyle "Mabel, hayalet diye bir şey yoktur," dedi.

Mabel ona ördek dudaklı bir ifade verir ve kalçasını dışarı çıkarır. "Öyleyse dün gece o gıcırtiları neden duyduğumu açıkla."

Tabii ki o bunu söylerken içkinin ortasındayım, bu da onu ağzımdan püskürtmemi neden oluyor. Hemen ağzımı kapatıyorum ve Jeanine bana doğru bir kokteyl peçetesi uzatıyor.

Mabel kocaman (fazlasıyla masum) gözlerle, "Aman Tanrım," diyor.

Harriet alçakgönüllülükle ilgili bir şeyler mırıldandı. Onunla bazı şeyler asla değişmez.

"Ben çok üzgünüm!" Ağzıma birkaç kez daha vurup kendime gelmeye çalıştım. "İçeceğimde bir böcek vardı ve zamanında fark etmedim."

"Tabii ki canım. Her neyse... dediğim gibi, tüm bu gıcırtilı sesler ve ardından - daha da kötüsü - inlemeler vardı. Başını sallıyor ve sonra sadece benim görebileceğim sinsî bir bakış atıyor. İşte o zaman, dün gece Will'le olanlarla ilgili her şeyi bildiğini ve herkesin önünde benimle dalga geçtiğini anlıyorum. Hain!

Yanaklarımın alev almamasını dileyerek boğazımı temizliyorum. "Evet! Bana hayalet gibi geliyor. Bu konuda birini arasan iyi olur. Afedersiniz, gidip Amelia'yı kontrol etmem gerekiyor. Görüşürüz!

Oradan o kadar hızlı çıkıyorum ki neredeyse doğrudan birine çarpacaktım. Neyse ki kelebek dövmeli bir el bileğimi kaplıyor ve içkim ikimize de bulaşmadan beni durduruyor. Will'in gülümseyen gözlerine baktım ve kalbim rahatlayarak içini çekti.

Buradasın, dedim, kendi kulağıma bile fazlasıyla rüya gibi geliyordu. Ama adamı görebilseydin, sen de böyle olurdun. Ona mükemmel bir şekilde uyan çivit mavisî bir takım elbise giymişti. Altında üst düğmesi açık, canlı beyaz elbise gömleği. Görünen tek dövmesi keleşeği, nedense o takımın altında benden başka kimsenin bilmediğı başka nelerin yaşadığını bilmek beni çığına çeviriyor. Partinin tam ortasında onu birer birer çözmek istiyorum. şerit

her zaman olması gerektiği gibi çıplaktı. Vücudu örtülemeyecek kadar iyi.

Sesini alçalttı ve bir adım daha yaklaştı ve bana doğru eğildi, asi bir bukle saçını yaparken neredeyse kışkırtıcı bir şekilde kaşının üzerinde savruluyordu. "Gördüğüm en büyüleyici kadınsın."

Ve aynen böyle, onun bedeninin benimkine karşı hatırladığı fısıltılarıyla benim baştan başa karıncalanıyor.

Sen de oldukça büyüleyici görünüyorsun. Çok çarpıcı. "Bekle - şu anda seni işine mi karıştırıyorum?"

Başını salladı ve kolunu belime dolayıp beni kendine yaklaştırdı. "Bu gece izinliyim. Pekala, Amelia için saatin sonsuza kadar kapalı. Teşkilattaki yerine geçen oyuncum bugün geldi. Danielle siyah pantolonlu orada. Bundan sonra Amelia'ya atandı.

Bakışlarımı olayın eteklerinde gezinen çok sert görünümlü kadına çeviriyorum.

Gülümsemem tüm umutlarım ve hayallerimle birlikte düşüyor. "Yani bu... buradaki işin resmi olarak bittiği anlamına mı geliyor?"

Uzaklara baktı ve sonra bana döndü. "Gecenin tadını senin yanında çıkarabileceğim anlamına geliyor."

"Gece..." diye tekrarlıyorum sessizce, her şeyin bir anda ne kadar son olduğunu hissederek. Hissettiğim her şeyi söylemek için ne kadar az zamanım var.

"Will..." Kollarımı beline doladım. "Ben... teşekkür etmek istiyorum."

Kaşı kalkıyor ve ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Dün gece için mi?"

"Herşey için. Özel ders ve arkadaşlık için ve—"

Sözümü kesti, oyunbazlığı dağıldı. "Bekle bekle bekle. Bu bir veda konuşması mı?"

Omuz silktim ve sonra ağlamamak için bakışlarımı yere çevirdim. "Yarın düğün var. Bütün sabah kurulum için ve ayrıca düğünden sonra temizlik için çalışacağım. Ve eğer buradaki işin bittiyse, o zaman..."

Will parmağını çenemin altından geçirip yukarı kaldırdı. Başka bir şey söylemeden önce eğildi ve beni öptü. Uzun ve yavaş. Müstehcen bir öpücük değil ama o kadar hassas ki midem ürperiyor. Kalbim sızlıyor.

Geri çekildi ve parmağını kız kardeşlerimin daha önce saçlarıma yaptığı buklelerden birinde gezdirdi, o sırada gözleri kendi hareketlerini takip ediyordu. "Burada tüm bu insanların önünde veda etmemin hiçbir yolu yok, Annabell." Beni bir kez daha öpüyor. Herkes birbirine karışırken bir DJ yumuşak fon müziği çalmaya başlarken hızlı bir gagalama.

Will gülümser. "Benimle dans et?"

etrafa bakıyorum "Uh, bunun gerçekten dans edilecek bir gece olduğunu düşünmüyorum.

Herkes sadece yemek yiyor ve konuşuyor.”

"Hadi, benimle yavaş dans pratiği yap," dedi şakacı bir şekilde çenesini çekerek. Başkalarını önemseyen bir bakış. Onun hakkında sevdiğim şey bu.

Başımı salladım ve Will avucumun içine aldı ve beni sıkıca çekerken diğerini belime doladı. Burada, çadırın ortasında Will ve ben ağır ağır dans ediyoruz. Eli sahiplenici bir tavırla sırtımda gezindi ve ardından birleşik ellerimizi göğüslerimizin arasına sıkıştırdı. Gözlerimi kapattım ve onun nasıl koktuğunu ve takım elbise ceketinin yanağımda bıraktığı hissi ezberledim. Parıldayan ışıkların altında ritimle sallanıyoruz ve nefesinin sesini duyabiliyorum. Başparmağı, şimdiye kadar tattığım en şefkatli şefkatle elimin üzerinde nazıkçe kayıyor. Birdenbire ona kalması için yalvarmak istedim.*Kalmak! Kalmak! Kalmak! Asla ayrılma. DC'yi boşver, birlikte çok iyi olabiliriz. Seni seviyorum.*

Kenarda, Amelia ve Noah'ın törenin yapılacağı alandaki açıklığa doğru yürümeye başladığını görüyorum ve düğün organizatörü hepimize takip etmemizi işaret ediyor. Provaya başlama zamanı.

Will eğilip yanağıma öptü ve yine hayatımın en hüznü vedasını bekliyordum. "Hey, bana bir iyilik yap ve bu gece o muz pijamalarını giy?"

"Neden?" Soruyorum.

Sırıttıyor ve "Çünkü onları senden hayal edebileceğinden çok daha fazla soymayı hayal ettim. Bunu bu gece gerçeğe dönüştürmek istiyorum.”

Aynı anda beklentiyle karıncalanırken gülüyorum. “Soy onları. Orada ne yaptığını görüyorum. Bu daha sonra geleceğin anlamına mı geliyor?”

"Pencerenizi açık bırakın."

Yani bu henüz bir veda değil mi? Will Griffin'le bir gece daha geçireceğim. "Artık ön kapıyı kullanabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne eğlenceli olurdu?" Beni bıraktı ve düğün ekibinin geri kalanını sahaya kadar takip etmem için başıyla işaret etti. "Akşam görüşürüz, Annabell."

"Sanırım yapacaksın, William."

Yürürken omzumun üzerinden arkama baktım ve telefonunu bana doğru tutan Will'i buldum. Sanırım az önce fotoğrafımı çekti.

—

Will sözünü tuttu ve bir saat önce penceremden içeri girdi. Şimdi yatağında beni kendisine yaslıyor - muzlu pijamam mutlu bir şekilde yere atılmış. Geç oldu, ama kız kardeşlerim hala evde değiller ve ben ve Will'e biraz mahremiyet sağlamak için ya Noah ile Amelia'nın evinde ya da belki James'in evinde kaldıklarını varsayıyorum. Müteşekkirim. Son birkaç gün içinde o kadar çok değişiklik ve o kadar çok keşif oldu ki kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyorum. Ya da bir demir adam. Ya da belediye meclisi üyeliği için Harriet'e karşı yarışın.

Bu gece, Will ve ben asla vedalaşmıyoruz ya da o gittikten sonra ne yapacağız ya da yapılacak bir şey varsa, çünkü ne zaman konuyu açmaya çalışsam konuyu değiştiriyor. Bunun yerine sevişip kucaklaştık ve Will sayamayacağım kadar çok kez alnımdan öptü. İşte bu kadar. Ertesi sabah uyandığımda ve güneş ufukta görünmeye başladığında, Will çoktan gitmişti. Ve komodinin üzerinde duran, okuduğum en son korsan romantizmi de gitti.

Bunu benden bir hatıra olarak mı aldı?

Kahve yaparken kendime üzülme diyorum. Onu düğünde göreceğim. Bunu kaçırmasına imkan yok. Ve hoşça kal demeden gitmesinin hiçbir yolu yok.

Sağ?

Ama sonra d n geceyi ve kayıp gitmemden korkar gibi beni nasıl tuttuğunu düşünüyorum. Seviştikten sonra bile ağızım şişene kadar beni nasıl öptüğü. Bu sabah yokluğunun ışığında, d n gecenin daha çok bir veda gibi hissettirdiğini nasıl da anlıyorum.

İşte o zaman düğünde olmayacağını anladım. Veda bile etmeyecek ve başından beri böyle olmasını amaçladı.

Buna nasıl cüret eder?

Annie

Tören yaklaşık on dakika içinde başlayacak. Hiçbir elbiseyi Amelia'nın biz nedimeler için sağladığı elbise kadar sevmemiştim. Bu bir V şeklinde derin bir korsaj ve eteklerde birkaç kat yumuşak ağ kaplaması olan nane rengi midi, sadece bir prenses kaprisli dokunuş katıyor. Son iki saattir hepimiz James'in evinde hazırlanıyorduk - bir tarafta Noah ve sağdıçları, diğer tarafta Amelia ve biz nedimeler. Ama düğünden önce yanlışlıkla birbirimize göz atmayalım diye ayrı tutulduk.

Gelin süiti olarak kullandığımız odadan Emily fark etmeden sıvışmayı başardım ama bu gerçek bir başarı gibi geldi. Bütün sabah emirler yağdırıyor ve herkesin çizgiye uyduğundan emin oluyor. Oh, Amelia'nın bir düğün planlayıcısı var ama o kadın bile Emily'den biraz korkmuş görünüyor ve gösteriyi Emily'nin yönetmesine izin vermek için birden fazla kez geri adım attı. İnsanları düzene sokma ve onları bir programa bağlı tutma zamanı geldiğinde kimse bir ilkokul öğretmeninden daha sert olamaz.

Ama törenden önce Noah'la bir dakika yalnız kalmak istedim, bu yüzden Amelia ve kız kardeşlerimden sessizce uzaklaştıktan sonra, Noah'ın hazırlanmakta olduğunu bildiğim James'in yatak odasının kapısını çaldım.

"Girin."

İçeride, Noah'ı pencerenin yanında smokini giymiş ve büyülü bir düğün salonuna dönüştürülmüş çiftliğe bakarken buluyorum. Bütün sabah çiçek aranjmanlarını hazırlayan birkaç kiralık işçiyle buradaydım, bu yüzden Noah'ın ne gördüğünü anlamak için dışarıya bakmama gerek yok. Bunun yerine, ağabeyimi izlemekle daha çok ilgileniyorum. Gözyaşlarını geri kırıyorum,

Çok küçük yaştan beri ailemizi taşıyan, hayallerinin kadınıyla evlenmek üzere olan adamın gözünde sıırıslık olmak. Artık hayatında onunla birlikte yürüyecek - mutluluğunu ve acısını paylaşacak. Ve hiç kimse sonsuza dek mutlu olmayı ondan daha fazla hak etmiyor. Keşke ailem ve büyükannem onu şimdi görebilseydi. Dönüştüğü adamla inanılmaz derecede gurur duyarlardı.

"Merhaba," diyorum pencerenin yanında onun yanında durmak için hareket ederek.

Hey, sen, dedi yumuşak bir ses tonuyla, elini omzuma dolamak için uzanıp beni kendine çekti. Noah ve ben her zaman özel bir bağ paylaştık. Belki benden birkaç yaş büyük olduğu için hiç kavga etmedik, belki de onun ve benim sessiz ruhlar olduğumuz için, ama onun yanında her zaman rahat hissediyorum. Ve bana asla Angel Annie demedi, yani bu bir artı.

"Bugün nasıl evleniyorsun?" ona soruyorum "Daha dün kasabada Örümcek Adam iç çamaşırlarınla koşuyordun."

"Bunu nereden biliyorsun? Olay olduğunda daha hayatta bile değildin. Kahretsin, Mabel o hikayeyi bugün oraya mı yayıyor?"

"Bütün sabah," dedim parlak bir gülümsemeyle ona bakarak. İnliyor ve tavana bakıyor.

Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Gergin misin?"

Yüzünü geriye yatırır ve kaşlarını çatar. "Asla. Bunu yapmaya hazırım. Anlaşmayı imzala ve o kadınla şimdiden evlen."

"İyi. Üşümek yok mu? Çünkü acil bir kaçışa ihtiyacın olursa kamyonu çekebilirim.

"Sadece Amelia benimle kaçıyor." "

Gülümsüyorum - kardeşimi böyle gördüğüme çok sevindim. Bugünden beri kayıp olan adamı düşündüğümde kalbim sıkışmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

Tam da beklendiği gibi, bugün Will'den hiçbir iz yoktu. Bir metin mesajı, bir mektup veya kumda bir işaret bile yok. Ortadan kayboldu ve büyük bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Ortalıkta kalmasını falan beklemiyordum ama en azından bana sarılarak veda edeceğini tahmin etmiştim. Sadece arkadaşlık olsa bile onun için bir anlam ifade ettiğimi söylüyordu. Geri çekildiğinde bir kez peşinden gittim - iki kez sadece umutsuz görünürdü. Eğer bu onun seçimiye, gitmesine izin vermeliyim.

Noah birdenbire, "Gittiği için üzgünüm," dedi. "Bu sabah Mabel's'tan ayrıldığını duydum."

Ah.

Bunu duymamıştım. Yani resmi olduğunu düşünüyorum. Gerçekten ayrıldı.

El sallıyorum, eh, önemli değil! "Her zaman gitmesi gerekiyordu." Kocaman sahte bir gülümseme sunuyorum. "Yerleşmek için yaratılmadı. Ama o buradayken biz eğlendik." Of bu acıtıyor. Sahte mutlu olmak. Sahte pozitif olmak.

Noah kıkırdar. "Saçmalama, Annie. Bana o çöplerden herhangi birini yedirmeye çalışma. Onu çok özlüyorsun ve gittiği için kızgınsın.

"Kızmaya hakkım yok. Başından beri nasıl hissettiği konusunda açıktı. Ancak vedalaşmadan gittiği için kızabilirim.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sorun şu ki, duygularını mantıklı bulmaya çalışıyorsun. Sana kötü haberlerim var, kalp istediğini ister ve bundan vazgeçirmek mümkün değil."

"Bir fal kurabiyesi gibi konuşuyorsun."

Yine de Noah bu konuşmadan çıkarılmayacak. "Ona kalmasını sen mi istedin?"

"Gitmeye kararlı olsaydı, Amelia'dan kalmasını ister miydin?" Başını iki yana sallıyor. "İyi bir nokta."

"Yapamadım, Noah. Ondan benim için hayatını değiştirmesini isteyemezdim.

Sonunda bana kızacaktı."

Yüzünü bana çeviriyor. "İnan bana, nereden geldiğini anlıyorum. Ama beni dinle. Ya kalmak için bir davet bekliyorsa?"

Hayır... bu değil... yapmazdı... Elbette biliyordu...

Ah hayır.

Kapının hafifçe vurulmasıyla ve ardından açılış gıcirtısıyla kesintiye uğradık. Amelia kafasını içeri uzatır. "Noah, içeri girebilir miyim... Ah, Annie! Üzgünüm, burada olduğunu bilmiyordum!"

Güldüm ve Noah'tan uzaklaştım. "Dalga mı geçiyorsun? Bu senin düğün günün. İsteddiğini yapacaksın!"

Kapıyı açar ve sanki dışarıda onu yutmak üzere olan bir canavar varmış gibi hızla içeri girer. Emily benim buraya geldiğimi görürse çılgına döner, dedi kapıyı arkasından sessizce kapatırken. Tekrar öne döndüğünde, ağabeyimin yüzünün o kadar hassas bir hal aldığını görüyorum ki kalbimi tutmak istiyorum.

Onun vintage esintili gelinliğini incelemek için gözleri düşerken aceleyle nefes verdi. Narin beyaz dantelden yapılmıştır ve her kıvrımına uygundur. İnce şeffaf dantelden yapılmış gevşek başlık kolları omuzlarını örter ve yaka dik bir V'ye iner. Arkada, elbise en küçük bir tren izlenimine kadar uzanır. Amelia'nın koyu renk gözleri ve gevşek dalgalı saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturan sade ama çarpıcı bir elbise, inci işlemeli bir saç tokasıyla bir tarafta geriye doğru süpürüldü.

Amelia, diye fısıldıyor ağabeyim ona doğru geçerken saygıyla. "Çok, çok güzelsin."

O gülümser. "Teşekkür ederim. Törenden önce birbirimizi görmememiz gerektiğini biliyorum ama..." Noah'a yaklaşırken sustu ve Noah, onu döndürmek ve her açıdan ona hayran olmak için elini başının üzerine kaldırdı. Sonra onu göğsüne çeker ve kollarının arasına alır. "Sadece önce seni görmem gerekiyordu. Ve düğün planlayıcım bana görevler atmaya devam ediyor ve kız kardeşini seviyorum ama Emily'yi öldürmeme saniyeler kaldı çünkü patronluk taslayarak düğün planlayıcısını bir adım öteye götürmeye çalışıyor ve-"

Noah, makyajına hiç saygı göstermeden Amelia'nın dudaklarını yakaladı. İşte o zaman arkamı döndüm ve sessizce odadan çıktım - onlara ihtiyaç duydukları anı verdim.

Ne yazık ki onları öyle görmek kalbimdeki acıyı dindirmiyor. Will'den nasıl ayrılacağım? Nasıl başka bir adam tarafından tutulacağım ve her zaman onun Will olmasını dilemeyeceğim?

İşin garip yanı, hâlâ evliliğin harika bir fikir olduğunu ve bir gün sahip olmak isteyeceğim bir şey olduğunu düşünüyorum - ama şimdi görüyorum ki nihai mutluluğu kaideye oturtmak yanlıştı. Mükemmel özelliklere ve mükemmel zamanlamaya sahip mükemmel insanı arıyordum, o zaman gerçekten, kalbimin aslında tek istediği tam olarak bilinmek ve sevilmek. Birisi

sessiz anları paylaşmak - her şey iyi ya da her şey kötü olduğunda başvuracak biri. Düğünden önce onu görmek için içeri girip gelenekleri mahvetsem bana kızmayacak ama benimle olmaya benim onunla olacağım kadar hevesli olacak biri. Birisi gibi... Will.

Ayrıntılar hiçbir zaman sandığım kadar önemli olmadı.

Koridorda yürüdüğüm yere bakıp bir adama çarpmıyorum. "Of! Üzgünüm."

Ah, üzgünüm Annie. Vay canına, çok güzel görünüyorsun, dedi James, benim açık mavi ipek nedime elbiseme hayranlıkla bakarak.

"Ve sen de çok zarif görünüyorsun." Kalbimin içinden cam kırıkları fişkırıyormuş gibi hissetsem de iltifatına kolaylıkla karşılık verdim. Sadece bu günü atlatmak ve yoluma devam etmek istiyorum.

Hey, dedi aniden, yüzündeki ifade değişti. Korkarım herkes gibi Will hakkında sorular sorarak beni dürtecek ama tamamen beklenmedik bir yöne giderek beni şok etti. Maddie hakkında söylenenler doğru mu? Aşçılık okulu için New York'a mı taşınıyor?

Ah evet, bu doğru. Buna inanabiliyor musun? Onsuz iki yıl geçirmek zorunda kalacağız." hafifçe gülüyorum. "Öyleyse, bu muhtemelen senin için bir mola gibi gelecek çünkü artık onun sürekli başına bela olmasıyla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Benimle birlikte gülmesini bekliyorum. O değil. Gelin süitine çıkan merdivenlere boş gözlerle bakarken garip bir şekilde endişeli görünüyor.

"Evet. Güzel olacak. Boğazını temizliyor. "Her neyse. Orada görüşürüz. Yanımdan geçerken göz kırptı ve dirseğimi hafifçe sıktı. James'in de bir sırrı olup olmadığını merak ederek gidişini izledim. Belki de onu sandığım kadar iyi tanımıyorum.

—

Koridordan aşağı indikten sonra hepimiz yerlerimizde sıraya girmiş durumdayız ve Noah, Mabel'ı koltuğuna kadar götürürken umutsuzca gözyaşlarımızı bastırmaya çalışıyoruz. Damadın ebeveynlerinin genellikle oturduğu şeref koltuğu. Mabel'in yanağını öptüğünde tüm seyirciler burnunu çekiyor ve

koridorun önündeki yerini almadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Noah, biz kız kardeşlerimizin her birine anlamlı bir bakış atıyor ve sessizce bizi ne kadar sevdiğini söylüyor. Ben bir enkazım. Hıçkırık tutmak hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Sonra müzik değişti ve seyirciler dönüp omuzlarının üzerinden baktılar ve Noah'ın ifadesi midemi bulandırdı. Gözleri, elinde beyaz, yeşil ve pembe çiçeklerden oluşan buketiyle koridorda yürüyen, uzun duvağı zarif bir şekilde arkasından sarkan Amelia'ya kilitlendi. Onu görüyor ve hafifçe gülümsüyor, gözleri buğulanıyor ve derin bir nefesle göğsü genişliyor. Noah'nın yanına vardığında, sanki ona dokunmak için o kadar bekleyememiş gibi, elini tutmak için iki adım attı. Aldığı nefesi ancak o zaman verir.

Memur törene başlarken ve cennetlerini bulmuş gibi tüm dünyayı ararken, birlikte dururlar, dikkatle birbirlerinin gözlerine bakarlar.

Gözlerim ağabeyim ve Amelia'dan onların ötesindeki manzaraya kaydı. James, Noah'ın arkasında duruyor, acılı bakışları omzumun hemen üzerinden bir yere sabitlenmiş durumda. Maddie. Arkama ihtiyatlı bir bakış atıyorum ve onu Noah ile Amelia'ya sevgiyle gülümserken buluyorum.

Bu bakışı biliyorum.

Ve gözlerim seyirciyi tararken, bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğim tek kişinin kaybını şiddetle hissederken bunu yansıtmaktan kendimi alamıyorum.

—

Düğün nefes kesiciydi. Romantik ve hassas; ve kendim söylesem bile çiçekler baş döndürücüydü. Evet, Amelia, sen bir tanrıçaydın, ama kabul edelim ki önümüzdeki yıllarda herkes çiçekler hakkında konuşacak.

Ve şimdi Noah ve Amelia dans pistinin ortasında "The Way You Look Tonight", ay ve parıldayan ip ışıkları ile ağır ağır dans ediyorlar.

başlarının üzerinde, vücutları o kadar yakın sallanıyor ki neredeyse izlemek uygunsuz geliyor.

Ayrıca dürüst olmam gerekirse izlemesi biraz acı verici çünkü bana dans etmeyi hatırlatıyor...öf, bir daha onu düşünmemek

Resepsiyon masasındaki koltuğumdan ayağa kalktım ve iki saat önce kız kardeşlerim beni onlarla birlikte dans pistine çekerken attığım yerden yüksek topuklu ayakkabılarımı aldım. Her şey yavaşlamaya başlıyor ve Amelia ve Noah yakında balayına gidecekler. Genel atmosfer rahatlamadır. Bitti. Düğün tamamlanmıştır, Amelia ve Noah mutlu bir şekilde evlidir ve her şey yavaşlamaya ve normale dönmeye başlayabilir.

Emily ve Maddie'ye içki ikmali yapacağımı ve hemen döneceğimi söylüyorum ama bara yaklaştığımda, resepsiyonun yanında hazır bekleyen Amelia'nın yeni korumasını görünce yeni bir hüznün dalgasına kapıldım. Birdenbire daha fazla ortalıkta dolanmak istemedim ve Amelia ile Noah bütün gece birbirlerine o kadar sarıldılar ki uğurlamaları için burada olup olmadığımı bile fark etmeyecekler. Bu yüzden bardağımı bıraktım ve Frank Sinatra'nın sesini ve sessiz mırıltıları arkamda bırakarak otoparka yöneldim.

Eski kamyonetime bu kadar zarif bir şekilde binmek neredeyse yanlış geliyor. Ve yine de bir şekilde kesinlikle doğru. Hakkımda değiştiğini fark ettiğim birçok şey var ama bu kasabayı ve bu kamyonu sevmek bunların arasında değil.

Ama elimi kamyonun kapı koluna koyduğumda kulağımda tanıdık, şakacı ve küstah bir ses duyuluyor ve kelebek dövmeli bir el omzumun üzerinden uzanarak kapımı tekrar kapatıyor. Benim ve sen güvendesin. Şimdi gözlerini bağlayacağım." İnce bir siyah kumaş şeridi gözlerimi örtüyor.

Nefesim kesildi. "İrade?! Ne yapıyorsun?"

"Evet, benim, Will," diyor sessizce ve sonra boğazını temizleyip daha sert, tiyatral bir şekilde ve kesinlikle daha fazla baritonla konuşuyor. "Ama aynı zamanda... hayır, ben Will değilim."

Kalbim sevinçle çarpıyor. Ŗarkı söylüyor, koşuyor ve zıplıyor ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum. Gittiğini sanıyordum!

"Benim adım Kaptan Blackheart," dedi ve beni omzunun üzerinden kaldırıp ciyaklamama neden oldu. "Ve siz, leydim, kaırılıyorrsunuz."

BÖLÜM KIRK

Annie

BEN'Şu anda kesinlikle garip bir araçta, Will'in yanında oturuyorum - bu kadarını biliyorum. Ve koltuk sırasına bakılırsa bu bir kamyon ve eski benzinin belirgin kokusu, yani hayatımın kokusu. Ama soru şu ki, bu kimin kamyonu? Çünkü Will genellikle şirketinin SUV'unu kullanır.

Hiçbir şey mantıklı değil.

Ve bu göz bağı çok sıcak.

Ve sanırım hiperventilasyon yapacağım.

"Tamam bekle. Biraz ara verebilir miyiz? diye sordum, bu her ne ise ona uymayı çok isteyerek ama gerçekten uzun ve duygusal bir hafta olduğu için rastgele eğlenceye karşı doğal toleransımı çok düşük buluyorum.

Will sesimdeki paniği duymuş olmalı. "Elbette."

"Göz bağımlı çıkarabilmem için mi?"

"Evet, kesinlikle," dedi nazıkçe, sinirlerime bir merhem gibi geldi.

Siyah kumaşı aşağı çektiğimde, Will'in siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, eli gelişigüzel bir şekilde eski bir kamyonun direksiyonuna atılmış, karanlık bir arka yolda giderken bulanık resmine karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Her şey sırayla. "Bu kimin kamyonu?"

"Bana ait."

"Ama kamyonun yok."

Ağzının kenarını şaklatıyor ve göz kırpıyor. Ah, ama biliyorum. Bu aslında eski bir Bronco. Çalmak için aldım, çünkü bu şehirde bulunup kamyon kullanamam. Bunu herkesten daha iyi bilmelisin."

Başım dönüyor. Fırlatacağım. "Neler oluyor Will? Gittiğini sanıyordum. Bu sabah kasabadan ayrıldığını sandım, bir daha görülmemek üzere

yine - ve şimdi, işte buradasın... sanki dünyam bütün gün başıma yıkılmamış gibi kamyon kullanıyorsun. Sesim histerikler diyarına giden bir merdivenin basamaklarını tırmanıyor.

Bana kısaca baktı ve sonra tekrar yola baktı. "Dünyanız mı yıkılıyordu?"

"Şey..." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bir nevi. Dahili olarak. Evet."

Belki de bunu kabul etmemeliydim. Belki de kartlarımı çok erken gösteriyorum. Ama hangi oyunu oynadığımızı bile bilmiyorum çünkü onun öyle olduğunu sanıyordum. *gitmiş* yaklaşık beş dakika önce. Ve şimdi Bronco'sunda adam oynuyor ve sıradan görünme cüretinde bulunuyor.

Başını sallıyor. "Neden kasabadan ayrıldığımı düşündün? Ya da bu konuda sana veda etmeden gideceğimi mi?"

Kısık bir kahkaha atıyorum. "Ee, bir bakalım. Belki de bu sabah uyandığımda orada olmadığın ve sonra hiç mesaj atmadığın, aramadığın ya da not bırakmadığın ve sonra Mabel bu sabah da odandan ayrıldığını söylediği içindir. Başka ne düşünmem gerekiyor?"

Yine çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "Ama sana mesaj attım... bu sabah. Sana düğüne gelemeyeceğimi söyledim ama bu gece görüşürüz."

Ağzım açık kalıyor. "HAYIR. Sen yapmadın."

"Yaptım." Cebinden telefonunu çıkarıp kucağıma fırlattı. "Bakmak."

Telefonunun ekranına hafifçe dokundum ve yeni duvar kağıdı fotoğrafına hayret etmek için kısa bir süre durakladım: ilk kez öpüştüğümüz gece çiçekçide duruyorum. Telefonunu açıp mesaj dizimize bakarken kalbim ve ellerim titriyor. Elbette, bana tam olarak bu kelimeleri söyleyerek gönderdiği bir mesaj var. Ancak üstlerinde küçük bir kırmızı ünlem işareti var.

"Hiç geçmedi."

"Ne?" Gözlerini telefon ekranına ayırdı ve yüzünü buruşturarak yola döndü. "Lanet olası servis. Üzgünüm, Annie. Ve sonra kendimin dışındaymışım gibi elini izledim - dünyadaki en sevdiğim elim uzanıp kalçamın üzerinden uzanıyor. "Sana söylemeden asla gitmem. Asla."

Göğsümdeki ağır bir düğüm çözülüyor. Normal nefes almaya başlıyorum. "İyi."

Bana gülümsüyor. "İyi. Şimdi... kaçırılmamı bitirebilir miyim, lütfen?"

Baş dönmesi mideme ulaşıyor ve kelebeklere dönüşüyor. Şu anda bir şeyler oluyor. Tüm korku duygusu uçup gittiğine göre, düşüncelerim yetişmek için koşuyor. Will beni eğlenmek için kaçırdı. Bir kamyon satın aldı. Kasabayı terk etmedi. Eli bacağımın üzerinde.

Göz bağınyı tekrar gözlerimin üzerine kaldırırken sırtışımyı bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Birkaç dakika sonra Will kamyonu park ediyor ve motoru kapatıyor. Kamyondan inmeden önce, "Gelip seni alacağım," dedi.

Taksinin etrafındaki kısa yürüyüşü sırasında, tüm bunların neyle ilgili olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Ya da belki cesaret edemeyecek kadar korkuyorum. Her iki durumda da, Will kamyonumun kapısını açıp kalçalarımı koltuğun kenarına kaydırduğında, eğilip hafifçe ağzımı öptüğünde düşüncelerim kayboldu. "Benimle gel?"

Başımla onayladım. "Herhangi bir yer."

Ağır bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte, gülümseyen ağzını parmak uçlarımda hissetmek için elimi kaldırdım. Sonra beni omzunun üzerinden kaldırdı ve yine en sevdiğim korsan aşk romanlarından birkaçından tanıdığım inanılmayacak kadar sevimsiz sözler söyledi. Bir kahramanın haydut bir korsan tarafından kaçırıldığı her şey. Brandon'ın bununla ne kadar dalga geçeceğini düşünerek gülümsemeden edemedim. Kız kardeşlerim benimle ne kadar dalga geçerdi. Ama Will sadece tarihsel kurgu aşkımyı desteklemekle kalmıyor, onları yeniden canlandırıyor.

Ayak seslerinin ahşaba çarptığını ve ardından bir kapının tekrar açılıp kapandığını duydum. En zayıf miktarda ılık ışık, gözbağımın kumaşından süzölüyor. Will beni omzundan yere kaydırđı ve başımdan fişkiran tüm kandan hafifçe sallandığımda belimi tuttu. Beni kendisine doğru çevirdi ve ardından göz bağınyı indirirken parmaklarının şefkatle yüzüme sürttüğünü hissettim.

Yine, dünyayı odaklamak için kırıştırtıyorum. Nefesim kesiliyor.

Çoğunlukla boş bir evdeyiz - Will'in açıkça eklediğı her şey dışında. Odanın her yerinde sıcak pırıltılı ışıklar. İçeride mumlar yandı

boş şömine. Ve en harika kısım - yere saçılmış her türden çiçekler. Yapraklardan bir halı. Bir yaprak bulutu. Ve hepsini çevreleyen, odanın ortasında rahat görünümlü bir palet.

Will elimi tutuyor ve tüm bunların ne olduğunu merak ederek ona baktığımda kulağındaki bir parça gümüş parlıyor. Nefesim kesildi. "Küpe takıyorsun!"

Kıkırdar. "Sadece bu gece için. Ve sadece senin için. Senin korsanın olacağım, Annie. Gülümsüyor ve o kadar sinsi ve seksi ki midem sallanan bir gemi gibi inip kalkıyor. Ellerimi tutuyor. "Bugün düğüne geledim çünkü her iyi aşk romanının alamet-i farikası büyük bir jesttir. Ben de sana bir tane vermek istedim." Odayı işaret ederken biraz utangaç ve emin görünmüyor.

"Will..." diye başladım ama sözümü kesip yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Annabell, bilmene ihtiyacım var, sana delicesine aşık oldum." hareketsiz duruyorum "Ama sen aşka inanmıyorsun."

Parmaklarının arkasını şefkatle çeneme ve boğazıma değdiriyor. "Aşka inanmadığımı söylemek, sevilmeyeceğimden korktuğumu kendi kendime itiraf etmekten daha kolaydı."

Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Yürek burkan, Will. Seni sevmemek imkansız."

Gülümsedi ve parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Sonra ağabeyimi aradım ve konuşurken bu kasabayı sensiz bırakmanın şimdiye kadar sahip olduğum en korkunç düşünce olduğunu anladım. Sana hayatımda havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var, Annie. Beni hayal edebileceğim en iyi şekilde mahvettin ve ben asla eskisi gibi olmayacağım. Asla eskisi gibi olmak istemiyorum." Alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum. Ve evliliğin senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve senin ne istediğin benim için çok önemli, bu yüzden...evlen benimle, Annie. Başka hiç kimse."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gülüyorum. Bu oluyor mu? Bu bir rüya olmalı.

"Hayır," diyorum kocaman bir gülümsemeyle başımı sallarken. Seninle evlenmeyeceğim.

Bir saniyeliğine bana baktı ve ifademle sözlerim çeliştiği için beni yanlış duyup duymadığını merak etti. "Yapmayacak mısın?"

İçimden neşe fişkirirken yine gülmeden duramıyorum. Will'in yanına gittim ve kollarımı beline dolayıp yüzümü yukarı kaldırdım. Süsenlerinin etrafındaki koyu halka hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Daha çekici. Daha güzel.

"Ben de seni seviyorum Will. Seni kimseyi sevebileceğimi düşündüğümünden daha çok seviyorum. İşte bu yüzden seninle evlenmeyeceğim."

"Kafa karıştırıcı."

"Değil mi?" Gülüyorum. "Öncelikle bilmeni isterim ki, o gece evlenmek konusunda neden tereddüt ettiğini açıkladığını duydum - ve şu anda senin hakkında yaptığım her şeyi bildiğim için, senden hiçbir zaman bir şeye atlamayı ve sadece bana güvenmeni istemem. Bunun gerçek aşk olduğunu düşünmüyorum. Aslında, benim mutluluğum için tüm bu korkuları bir kenara bırakmayı istemek benim için berbat olurdu. İkincisi, tam ihtiyacım olduğu için onu bir kez yumuşak bir şekilde ağzından öpmek için ayağa kalktım. "Kim olduğumu ve yaptığım şeyleri neden sevdiğimi yeniden öğreniyorum. Bu yüzden evlenmeye karar vermeden önce bunu yapmak için biraz zaman istiyorum. Onu tekrar öpüyorum. "Ama benim istediğim şey seninle bir ilişki kurmak - günden güne devam etmek ve sen benimkini kazanırken senin güvenini kazanmak ve bu dağınık hayatta birlikte kim olduğumuzu çözeceğiz. Eğer buna hazırsan?"

O sırttır. "Kamyonu çoktan satın aldım." "Harika bir kamyon."

"Yine de emin misin? Çünkü, Annie, eğer evlilik gerçekten istediğin şeyse..."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ayrıca Will..." Güldüm. "Seninle daha bir ay önce tanıştım! Evlenmek istesem bile bu kadar hızlı bir evlilik teklifi istemezdim!"

Omuz silkiyor. "Pekala, sen güneylisin."

"OlumsuzGüney." Sonra odanın etrafına bakarken bir şeyin farkına vardım, o çok düşünceli bir şekilde çiçekler, ışıklar ve sıcacık battaniyelerle süslenmişti. "Beklemek. Kimin evindeyiz?"

"Bana ait."

"Ama senin bir evin yok."

"Şimdi anlıyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. Ve dönen çay fincanına geri dönüyorum.

"Aman Tanrım. Seni çimdikleyeceğim Kurt Çocuk!" "Kaptan Kara Yürek."

Onu göğsünden dürttüm. "Bana neler olduğunu anlat! Baştan sona."

Kolay bir gülümsemeyle rahatlıyor. "Eh, teknik olarak ev resmen kapandıktan sonra otuz gün içinde benim oluyor, ama hemen hemen benim oldu çünkü Mary gidip taşınmamın sorun olmayacağını söyledi. Ev uzun zamandır piyasada ve bir ton çalışma gerektiriyor. Hiçbir şeye çok yakından bakma."

Willmont. Bir ev satın aldın," diyorum, evi yeni bir anlayışla hayranlıkla seyretmek için ondan yüzümü çevirerek.

Güler. "Evet. Bir ev satın aldım ve işimden ayrıldım ve Washington'a gitmeyeceğim çünkü gidemedim. Artık istemiyordum. Bu inanılmaz derecede sinir bozucu kasabada kökler buldum ve ayrılmak istemiyorum. Burayı seviyorum. Ve ben seni seviyorum. Ve bir yerde kalmak için harika bir yeni macera gibi geliyor

- en azından önce birlikte nereye seyahat edeceğimize karar verene kadar. Çünkü seni kesinlikle dünyanın her yerine götürüyorum.

"Artık koruma değil misin?"

"Yönetici koruma temsilcisi."

"İrade!"

Ağzının etrafındaki mükemmel parantezlerle kocaman bir gülümsemeyle gülümsüyor. Hayır, artık bir EPA değilim. Ama güz dönemi için resmi olarak Roma'nın en iyi devlet üniversitesine kayıtlıyım," dedi sanki hiç önemli değilmiş gibi. Sanki bu hayat değiştirmiyormuş gibi. "O gece kanepende konuşurken söylediklerini aklımdan çıkaramadım. Ve okula geri dönmenin ve diplomamı almanın kulağa oldukça iyi geldiğini fark ettim... mezun olduğumda öğretmen olma planları ile."

Tamam, ama birdenbire bu kadar utanmış görünmesi çok sevimli. Önünde küçük bir taş varsa onu tekmelerdi.

Şimdiye kadar sahip olduğum en sulu gülümsemeyle elimi yumuşak bir şekilde yüzüne dokundurdum. "Mantıklı. Sen iyi bir öğretmensin.

Güler. "Ama sanırım bundan sonra matematik veya fen öğretmeye devam edeceğim."

"Muhtemelen zekidir." Annie?

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Çiçeklerin ve Will Griffin'in kokusunu içime çekiyorum. Tüm dünyada en sevdiğim iki koku. "Ben de seni seviyorum Will."

Yani benimle evlenmezsen kız arkadaşım olur musun? diyor boynumun kıvrımına bir öpücük bırakarak. "Cevap vermeden önce, John'un seninle ilgilendiğini bilmelisin. Öpüştüğümüz gece Hank'te ciddi olup olmadığımızı sordu ve ben de ona hayır dedim ve o zamandan beri her gün pişman oldum.

Kafamdan havai fişekler patlıyor. Kalpler gözlerime akıyor. Cildim tepeden tırnağa kıvılcımlar saçıyor. John kim?

"İyi cevap." Will beni kollarının arasına alıp palete götürdü ve orada beni yere bırakıp yanıma uzandı. Acele etmeden parmağını köprücük kemiklerimde gezdirdi - çünkü... zamanımız var. Sonsuza kadar.

"Sana o günden önce sokakta neden hiç konuşmadığımı söylemiş miydin?"

"Hayır," dedim, sıcak ışıklarla yıkanmış Will'e bakarken ve mutluluğunun sırrı kemiklerimde yaşıyormuş gibi bana gülümserken kendimi bir rüyadaymış gibi hissederek.

"Çünkü biliyordum ki bir kez yaparsam benim için bitecekti. Bir parçam her zaman seni seveceğimi biliyordu.

"Dur," diyorum, sanki acı çekiyormuşum gibi kelimeyi uzatarak ve kalbimi tutarak. "Daha fazla duygusal açıklamayı kaldıramam, yoksa mutluluktan öleceğim."

Gülümsedi, parmağını dudaklarıyla değiştirmek için başını eğdi ve tenime doğru mırıldandı. "Daha kötü yollar var. Ama etrafta kalmanı tercih ederim. Ve zamanımızı nasıl dolduracağımıza dair birkaç fikrim var.

Will'in eli başımın yanındaki yastığın altına uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Aşağıya baktığımda gülüyorum. Bu sabah odamdan çaldığı kitabı karnıma koydu ve bana sinsi sinsi sırıttı. “Yeniden canlandırmak isteyebileceğiniz bölümlerin altını çizdim. Elbette güzel elbiseni çıkarmanı isteyecekler. İşte, yardım etmeme izin ver.

Ağzı benimkini kapatana kadar güldüm. Ve hiçbir öpücük bu kadar tatlı olmamıştı.

SON SÖZ

buRoma Gazetesi

Dün gece, Şerif Tony gece yarısı Will Griffin ve Annie Walker'ın konutundaki bir hırsızlığı araştırmak üzere gönderildiğinden, Roma vatandaşları oldukça maceralı muamele gördü. İkilinin Paris'te tatildayken iki haftadır Roma, Kentucky'de bulunmadığı ve ertesi güne kadar eve dönmelerinin beklenmediği bildirildi.

yaklaşık ikiA.M., Bud Appleton (komşu), Griffin-Walker'ın evine yan pencereden girmeye çalışan biri erkek diğeri kadın iki kişi fark etti. Şerif Tony, olay yerine vardığında, 1.80 boyundaki dövmele erkeğe saldırdı ve onu yere kadar güreşti. Polis aracından gelen iğrenç derecede yüksek sirenler ve parlak ışıklar nedeniyle Şerif Tony'nin geldiği konusunda uyarılan izleyiciler, daha iyi görebilmek için olay yerine akın etti.

Bud Appleton, "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu! Böyle bir kargaşa. Şerif adama saldırdı ve onu yeterince hızlı yere indirdi, ama zavallı ole Tony hemen karnının üzerine ters çevrildi ve elleri arkasından bağlandı.

Tanıklar, tehlikeli hırsızın Şerif Tony'yi olağanüstü bir merhamet gösterisiyle serbest bıraktığını ve Tony'nin bağırdığını bildirdi.

"Tamam tamam vazgeçtim! Bırak."

Daha sonra röportaj yapıldığında, erkek hırsız, "Bu benim kendi evim, Terry. Neden benden hırsız olarak söz edip duruyorsun? Beni ve Annie'yi tanıyorsunuz; ve uzun bir seyahat günü geçirdik ve evimizin anahtarını kaybettik ve sadece içeri girip yatmak istiyoruz. Lütfen ayrıl."

Heyecan verici olaylarda, gece geç saatlere kadar haydutlar evin sakinlerinden başkası değildi: Geçen yıl evin sahibi olan Will Griffin ve Annie Walker.

Bay Griffin daha az konuşmak zorunda olsa da, Bayan Walker her zamanki nazik tavrıyla bu muhabirin birkaç sorusunu yanıtlamak için dışarıda kaldı. "Paris gezimiz mi? Oh, Terry, inanılmazdı! İstedğin gibi sana küçük bir Eyfel Kulesi getirdim. Çok romantikti ve olmasını umduğum her şeydi ama çiçekçiye geri dönüp evdeki tadilatlarımızı bitirmeye can atıyordum. Sadece verandamız kaldı."

Ne yazık ki, Bay Griffin dışarı fırlayıp Bayan Walker'ı yakalayıp evin içinde omzunun üzerinden taşıyarak kapıyı ve tüm izleyicileri dışarıda tutarak, böylece Roma, Kentucky'deki olaylı bir günü daha bitirirken, görüşmemiz aniden yarıda kesildi.

Bu softies için. Şefkatli
tatlılar.
Parlamaktan korkan içe dönükler.

TEŞEKKÜRLER

Evet arkadaşlar başardık. Başka bir kitabım dünyada (ve şu anda sizin ellerinizde) çıktı ve bundan daha fazla minnettar olamazdım. Bu asla bir mucize gibi hissetmeyi bırakmaz.

Bu kitabı yazmaya başladığımda, bunun yazmaktan çok daha kolay olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.*Roma'dayken!* HA! Cue, bu şimdiye kadar yazdığım en zor kitap. Bitirdiğimde, bu hikayenin yedi (evet, yedi) taslağını bitirmek üzereydim çünkü Annie ve Will hikayelerini doğru yapmamı isteyip durdular. Elinizdeki son taslak, her şeyin bir araya geldiği andır ve ben hikayeye ve bu çifte aşık oldum.

Şimdi, bunu mümkün kılmama yardım eden insanlara ölümsüz sevgimi taahhüt edeceğim.

Her zaman olduğu gibi, her şeyden önce, kendi güvenli insanıma teşekkür etmek istiyorum: Chris. Kocam, aşkım, kesinlikle aptalım, seni seviyorum. Beni her gün risk almaya ve kalbimin sesini dinlemeye teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Sen benim kalbimsin, bu yüzden beni hayatımın geri kalanında seni takip ederken yakala.

Harika edebiyat temsilcim Kim Lionetti'ye, beni ve kitaplarımı birçok şekilde savunduğunuz için çok teşekkür ederim. Ayrıca kimsenin gelmediği ve hakkında sohbet ettiğimiz on beş dakika boyunca bir konferans görüşmesinde birlikte oturabilmemize de bayılıyorum.*Ofisvs.Arkadaşlar.* Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve bu işteki yeteneklerin emsalsiz. Sana sahip olduğu için şanslı!

İnanılmaz editörüm Shauna Summers'a, sizinle çalışmaktan büyük gurur ve onur duyuyorum. Sadece benim gibi karakterlerime aşık olmakla kalmıyor, aynı zamanda sesimi her zaman cesaretlendiriyor ve kendime güvenmem için bana ilham veriyorsun.

benim yazım ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Editör (ve arkadaş) olarak size sahip olmak büyük bir keyif ve ayrıcalık!

Dell'deki parlak, büyüleyici ve yaratıcı arkadaşlarım Taylor, Corina, Mae ve Jordan'a, sıkı çalışmanız, desteğiniz ve kahkahalarınız için çok teşekkür ederim! En iyi arkadaş olabilmemiz için hepimizin aynı şehirde yaşamasını istiyorum.

Aileme, kitaplarım, stres ve neşem hakkında durmaksızın konuşmamı dinlediğiniz ve beni birinin arabasının bagajına koyup onlara uzaklaşmalarını söylemediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Ve yıldız tozunu paylaştığım, benimle ileri geri 400 makara gönderen, çok fazla köpüklü şaraptan sonra polo yaptığım, Nashville'e kadar uçup bana nasıl pizza yapılacağını öğretene, benimle kesinlikle Taylor Swift üzerinde inek yapan ve tüm sırlarımı bilen ve ayrıca bana bütün gün Nick Miller memleri gönderen arkadaşlarıma, sevginiz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sensiz bu iş ve bu hayat çok sıkıcı olurdu.

Ve okuyucularıma, sizi çok seviyorum. Bağımsız kitaplarım krize girdiğinde benimle birlikte hareket ettiniz, tüm arkadaşlarınızı ve ailenizi istemedikleri halde kitaplarımı almaya zorladınız ve en yakın arkadaşlarınızdan biriymişim gibi beni almaya ihtiyacım olduğunu bildiğiniz halde bana cesaret verici sözler ve hatta tatlı küçük hediyeler gönderdiniz ve bunun için her zaman minnettar olacağım!

Tamam, sanırım bunu bitirmeli ve Roma, Kentucky'de geçen bir sonraki kitabı yazmalıyım! :)

Aşk, Aşk, Aşk,
Sarah

SARAH ADAMS TARAFINDAN

Alıştırma Roma'dayken
Mükemmelleştirir
Hile Sayfası
Geçici Ev Arkadaşı Sınır
Dışı Kural
Düşman
Maç

YAZAR HAKKINDA

STALİMATLARABARAJLARYazarı*Roma'daykenVeHile* Sayfası.
Nashville, Tennessee'de doğup büyümüş, ailesini ve sıcak günleri çok seviyor. Sarah, küçüklüğünden beri yazar olmayı hayal eder ama sonunda ilk romanını kızları uyurken yazdı ve artık onu ertelemek için hiçbir bahanesi kalmadı. O bir kahve bağımlısı, bir İngiliz tarih ineği, iki kız annesi, en iyi arkadaşıyla evli ve kararsız bir içe dönük. Umudu, okuyucuları güldüren, hatta belki ağlatan ama onları her zaman okumaya başladıklarından daha mutlu bırakan hikayeler yazmaktır.

www.yazarsarahadams.com

Instagram: [@yazarsarahadams](https://www.instagram.com/yazarsarahadams)

Penguin
Random
House

İÇİNDE □ sıradaki
okumanızda Gliste
?

Disko içinde dir-dir
senin ne x gtekrar
oku!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel bilgiler alın içinde Bu
yazar hakkında.

Ve Gn yukarı hayır içinde.